HARLAN COBEN

Stebuklingas išgijimas

HARLAN

COBEN

Stebuklingas išgijimas

HARLAN
COBEN

Stebuklingas išgijimas

Iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė

Jotema

UDK 821.111(73)-31
Co-05

Harlan Coben
MIRACLE CURE
A Signet Book, New York, 1991

ISBN 978-9955-13-348-3

Autoriaus žodis

Taigi, jei tai pirmoji mano knyga, kurią ketinate skaityti, sustokite. Grąžinkite ją. Išsirinkite kitą. Nieko tokio. Aš palauksiu.

Jei jūs vis dar čia, žinokite, kad aš „Stebuklingo išgijimo" neskaičiau mažiausiai dvidešimt metų. Tai mano antrasis išleistas romanas, kurį parašiau būdamas dvidešimties, dar naivus jaunuolis, dirbantis turizmo pramonėje ir svarstantis, ar man derėtų sekti tėvo bei brolio pėdomis ir studijuoti (o siaube) teisę.

Galbūt aš per griežtas sau, tačiau veikiausiai visi esame linkę kritikuoti savo ankstyvąją kūrybą. Prisiminkite rašinėlį, kurį parašėte mokykloje, tą, už kurį gavote dešimtuką su pliusu, tą, kurį mokytojas pavadino įkvėpimo proveržiu. Ir vieną dieną, tvarkydamas savo stalčius, jį aptinkate, perskaitote, širdis nusirita į kulnus ir jūs pamanote: „O varge, ir ką aš sau galvojau?"

Kartais taip atsitinka ir su pirmaisiais romanais. Šis vietomis šiek tiek moralizuojantis ir kartais pasenęs (tiesą sakant, norėčiau, kad medicininė šio romano pusė būtų mažiau aktuali, bet tai jau kitas klausimas). Galbūt pagalvosite, kad pagrindžiau jį „gyvenimiška" situacija. Ne. Ši knyga gimė anksčiau nei tas įvykis. Daugiau nieko nesakysiu, nes galiu viską sugadinti.

Kad ir kaip būtų, aš myliu šią knygą su visais jos trūkumais. „Stebuklingame išgijime" atsiskleidžia mano energija ir polinkis rizikuoti, ko kartais pasigendu šiomis dienomis. Aš jau ne tas jaunuolis, bet viskas gerai. Žmogaus aistros ir darbai neužsistovi. Ir tai gerai.

Gero skaitymo.

Korkei,
geriausiai mamytei pasaulyje

Prologas

Rugpjūčio 30-oji, penktadienis

Daktaras Briusas Grėjus stengėsi pernelyg neskubėti. Jis sulėtino žingsnį, atsispirdamas pagundai perbėgti per nešvarias Kenedžio oro uosto tarptautinių atvykimų salės grindis, pralėkti pro muitinės pareigūnus ir išsprūsti į drėgną nakties orą. Jo akys lakstė į šonus. Kas kelis žingsnius apsimesdavo kraipąs sustingusį sprandą ir apsižvalgydavo, ar niekas jo neseka.

Liaukis! — subarė save Briusas. — *Nustok dėbčiojęs aplink lyg koks nevykėlis Džeimsas Bondas. Dėl dievo, tu drebi it sirgtum maliarija. Krenti į akis lyg tau būtų ant kaktos parašyta, kas esi.*

Jis pražingsniavo pro bagažo konvejerio juostą, mandagiai linkteldamas smulkiai senyvai poniai, kuri sėdėjo šalia jo lėktuve. Senė neužsičiaupė visos kelionės metu, tauškė apie savo šeimą, aistrą keliauti, savo pastarąją viešnagę užsienyje. Ji buvo gana miela, tiesiog kažkieno močiutė, tačiau Briusas vis tiek užsimerkė ir apsimetė miegąs, kad galėtų šiek tiek pailsėti. Betgi, žinoma, užmigti nepavyko. Ir dar kurį laiką nepavyks.

O gal ji visai ne miela maža senučiukė, Briusai, vaikeli. Gal ji seka tave...

Jis užgniaužė balsą nervingai papurtydamas galvą. Visas šis reikalas jo smegenis baigia paversti kanalizacijos dumblu. Pirmiausiai jis buvo tikras, kad tas barzdotas vyras lėktuve jį sekė. Paskui tas stambus vyrukas glotniai sušukuotais ant pakaušio plaukais ir *Armani* kostiumu telefono būdelėje. Ir dar negalima pamiršti tos gražios blondinės prie išėjimo iš terminalo. Toji irgi jį sekė.

Dabar toji senučiukė.

Susiimk, Briusai, vaikeli. Paranojos dabar tau mažiausiai reikia. Blaivaus mąstymo, seni, — štai ko mums reikia.

Briusas praėjo pro bagažo konvejerį ir pasuko prie muitinės pareigūno.

— Prašyčiau parodyti pasą.

Briusas padavė savo pasą.

— Keliaujate be bagažo, pone?

Jis papurtė galvą.

— Tik šis lagaminėlis.

Muitinės pareigūnas žvilgtelėjo į pasą, paskui į Briusą.

— Atrodote visiškai kitaip nei nuotraukoje.

Briusas pamėgino išspausti šypseną, tačiau ši greitai išblėso. Drėgmė beveik nepakenčiama. Jo marškiniai buvo prilipę prie odos, kaklaraištis atsipalaidavęs, kone atsirišęs. Ant kaktos spindėjo prakaito lašai.

— Aš... aš šiek tiek pasikeičiau.

— Šiek tiek? Nuotraukoje jūs tamsiaplaukis, su barzda.

— Žinau...

— O dabar esate švariai nusiskutęs blondinas.

— Kaip sakiau, aš šiek tiek pasikeičiau. — *Laimei, paso nuotraukoje nematyti akių spalvos, kitaip norėtum sužinoti, kodėl mano rudos akys tapo mėlynomis.*

Muitinės pareigūnas neatrodė įtikintas.

— Keliaujate darbo ar asmeniniais reikalais?

— Asmeniniais.

— Visada keliaujate be bagažo?

Briusas nurijo seiles ir apsimestinai abejingai gūžtelėjo.

— Nemėgstu laukti registruoto bagažo.

Pareigūnas perkėlė žvilgsnį nuo paso nuotraukos į Briuso veidą, tada vėl atgal.

— Gal malonėtumėte atidaryti lagaminą?

Rinkdamas skaičių kombinaciją Briusas vos galėjo suvaldyti rankas. Prireikė trijų kartų, kol pagaliau jį atidarė.

— Prašom.

Muitinės pareigūnas prisimerkęs ėmė kuistis po jo daiktus.

— Kas čia? — pasiteiravo jis.

Briusas užsimerkė, stengdamasis sutramdyti nelygų kvėpavimą.

— Dokumentai.

— Matau, — atsiliepė pareigūnas. — Kokie?

— Aš gydytojas, — trūkčiojančiu balsu paaiškino Briusas. — Norėjau peržiūrėti kai kurių savo pacientų ligos istorijas.

— Ar visada taip darote, vykdamas atostogauti?

— Ne visada.

— Kokios srities gydytojas esate?

— Vidaus ligų, Kolumbijos presbiterionų ligoninėje, — atsiliepė Briusas, sakydamas dalį tiesos. Jis nusprendė nutylėti, kad taip pat yra visuomenės sveikatos ir epidemiologijos ekspertas.

— Mat kaip, — nutęsė pareigūnas. — Norėčiau, kad mano gydytojas būtų toks atsidavęs.

Briusas vėl pamėgino šyptelėti. Ir vėl nieko neišėjo.

— O šis užklijuotas vokas?

Briusas pajuto, kaip suvirpėjo visas jo kūnas.

— Atsiprašau?

— Kas šiame voke?

Jis nutaisė nekaltą žvilgsnį.

— O, tai tik tam tikra medicininė informacija, kurią turiu nusiųsti kolegai, — išspaudė jis.

Muitinės pareigūno žvilgsnis susmigo į krauju pasruvusias Briuso akis.

— Suprantu, — ištarė jis, lėtai padėdamas voką atgal į lagaminą. Pareigūnas baigė tikrinti likusį lagaminėlio turinį, pasirašė Briuso muitinės deklaraciją ir grąžino pasą. — Išeidamas kortelę atiduokite tai moteriai.

Briusas pasiėmė lagaminėlį.

— Ačiū.

— Ir, daktare?

Briusas pakėlė akis.

— Jums pačiam būtų ne pro šalį apsilankyti pas vieną iš savo kolegų, — tarė pareigūnas. — Jei nieko prieš išgirsti neprofesionalo nuomonę, atrodote siaubingai.

— Taip ir padarysiu.

Briusas kilstelėjo lagaminėlį ir žvilgtelėjo per petį. Senoji ponia tebelaukė bagažo. Vyro su barzda ir dailiosios blondinės niekur nesimatė. Dičkis su *Armani* kostiumu tebekalbėjo telefonu.

Briusas pasitraukė nuo muitinės stalo. Jo dešinė ranka pernelyg smarkiai spaudė lagaminėlį; kairiąja pasitrynė veidą. Moteriai padavęs muitinės deklaraciją, išėjo pro suveriamas duris į laukiamąjį. Jį pasitiko jūra nekantraujančių veidų. Kiekvienąkart atsiveriant durims, žmonės stiebėsi ant pirštų galų, dairydamiesi į visas puses, o kai ant slenksčio pasirodydavo nepažįstamas veidas, nusivylę galvas nuleisdavo.

Briusas ryžtingai praėjo pro laukiančius draugus ir giminaičius, pro nuobodžiaujančius limuzinų vairuotojus, laikančius prie krūtinių priglaustus užrašus. Jis pasuko prie Japonijos oro linijų stalo dešinėje.

— Ar netoliese yra pašto dėžutė? — paklausė jis.

— Dešinėje, — atsiliepė moteris. — Prie *Air France* kasų.

— Dėkoju.

Praeidamas pro šiukšlių dėžę, nerūpestingai įmetė į ją savo suplėšytą lėktuvo bilietą. Jis manė esąs labai protingas, užsisakydamas bilietą išgalvotu vardu, — tai buvo labai protinga, kol atvažiavo į oro uostą ir sužinojo, kad tarptautinį bilietą galima pirkti tik tuo vardu, kuris įrašytas pase.

Vaje.

Laimei, lėktuve buvo daug laisvų vietų. Nors jam teko pirkti kitą bilietą, rezervavimas išgalvotu vardu nebuvo jau tokia kvaila mintis. Niekas negalės iš anksto sužinoti, kokiu reisu išskrido, nes jo pavardės nebus kompiuteryje. Jis tikras genijus.

Valio, Briusai, vaikeli. Tu tikras šaunuolis.

Taip, kurgi ne. Genijus. Nesąmonė.

Jis susirado pašto dėžutę netoli *Air France* kasų. Keletas keleivių

kalbėjosi su oro linijų atstove. Nė vienas nekreipė į jį nė menkiausio dėmesio. Briuso akys skubiai apibėgo pastatą. Senoji dama, barzdočius ir dailioji blondinė arba jau išėję, arba tebekiurksojo muitinėje. Vienintelis „šnipas“, kurį jis matė, buvo tas dičkis su *Armani* kostiumu, kaip tik dabar išskubėjęs pro suveriamas duris iš terminalo.

Briusas su palengvėjimu atsiduso. Niekas į jį nebežiūri. Jis atsisuko į pašto dėžutę. Ranką kyštelėjo į lagaminėlį ir paskubomis įgrūdo voką į plyšį. Jo draudimo polisas buvo saugus.

Kas toliau?

Namo negali važiuoti. Jei kas nors jo ieško, pirmiausia apžiūrės butą Aukštutiniame Vestsaide. Klinikoje tokiu metu pasirodyti irgi nedera. Kas nors gali jį lengvai užklupti.

Paklausykit, aš nelabai tai sugebu. Esu tik eilinis gydytojas, kuris mokėsi koledže, studijavo mediciną, vedė, turėjo vaiką, baigė rezidentūrą, išsiskyrė, neteko vaiko globos, o dabar per daug dirba. Aš nemoku žaisti šnipų žaidimų.

Ką gi jam daryti? Galėtų eiti į policiją, bet kas juo patikėtų? Juk dar neturi rimtų įrodymų. Prakeikimas, jis net pats nelabai supranta, kas vyksta. Tad ką pasakytų policijai?

Pamėgink šitaip, Briusai, vaikeli: „Padėkite! Apsaugokite mane! Du žmonės jau nužudyti, o paskui juos gali pasekti daugybė kitų — įskaitant ir mane!“

Galbūt tai tiesa. O gal ir ne. Klausimas: ką jis iš tiesų žino? Atsakymas: nelabai ką. Greičiausiai nieko. Jei nueitų į policiją, sunaikintų kliniką ir darbą, kurį jie ten nuveikė. Šiam tyrimui jis skyrė pastaruosius trejus metus, todėl tikrai neketina įteikti tiems fanatikams ginklo, kuriuo jie sužlugdytų projektą. Ne, teks rasti kitą būdą.

Bet kokį?

Briusas dar kartą apsižvalgė, norėdamas įsitikinti, kad niekas neseka. Visi jo priešai šnipai jau išėję. Tai gerai. Šioks toks palengvėjimas. Jis susistabdė geltoną taksi ir įšoko ant užpakalinės sėdynės.

— Kur?

Akimirką Briusas svarstė, mintyse perkratydamas visus skaitytus

trilerius. Kur važiuotų Džordžas Smailis ar, dar geriau, Trevisas Makdži arba Spenseris?

— Prašyčiau į „Plaza".

Taksi pajudėjo. Briusas pažiūrėjo pro užpakalinį langą. Regis, jiems iš paskos Van Vyko greitkeliu Manhatano link nevažiuoja joks automobilis. Briusas atsilošė ir padėjo galvą ant sėdynės atlošo. Jis stengėsi giliai kvėpuoti ir atsipalaiduoti, bet vis tiek negalėjo liautis drebėjęs iš baimės.

Mąstyk, kad tave kur. Dabar ne laikas snūduriuoti.

Pirmiausia reikia naujos tapatybės. Jo akys nukrypo kairėn, paskui — dešinėn ir pagaliau sustojo ties taksi vairuotojo pavarde ant licencijos pažymėjimo. Bendžaminas Džonsonas. Briusas apkeitė: Džonas Bensonas. Toks bus jo vardas iki rytojaus. Džonas Bensonas. Tik iki rytojaus. Jei išliktų gyvas iki...

Jis nedrįso galvoti taip toli į priekį.

Visi klinikoje mano, kad jis vis dar atostogauja Kankune, Meksikoje. Niekas — visiškai niekas — nežino, kad mintis apie atostogas buvo tik akių dūmimas. Briusas iki galo suvaidino patenkinto atostogautojo vaidmenį. Nusipirko paplūdimio aprangą, praėjusį penktadienį nuskrido į Kankuną, užsiregistravo „Kankuno oazės" viešbutyje, sumokėjo už savaitę ir pasakė durininkui ketinąs išsinuomoti jachtą, todėl būsiąs nepasiekiamas. Tada jis nusiskuto barzdą, nusikirpo ir nusišviesino plaukus, įsidėjo mėlynus kontaktinius lęšius. Netgi pats save vos atpažino veidrodyje. Paskui grįžo į oro uostą, išskrido iš Meksikos, Rekso Veneto pavarde užsiregistravo ten, kur iš tiesų ketino skristi, ir ėmė nagrinėti savo siaubingus įtarimus.

Tačiau tiesa pasirodė esanti dar baisesnė, nei jis įsivaizdavo.

Taksi sulėtino greitį ir sustojo priešais „Plaza" viešbutį 5-ajame aveniu. Kitapus gatvės ir tolyn į šiaurę spindėjo Centrinio parko žiburiai. Briusas sumokėjo vairuotojui, palikdamas nei mažesnius, nei didesnius negu dera arbatpinigius, ir įžengė į prabangų viešbučio vestibiulį. Nors vilkėjo brangų kostiumą, jautėsi išskirtinai netvarkingas. Jo švarkas buvo smarkiai susiglamžęs, kelnės susiraukšlėjusios. Atrodė

lyg būtų savaitę išgulėję skalbinių krepšio dugne — jo motina tokią išvaizdą vargu ar būtų pavadinusi priimtina.

Jis buvo bepasukąs administracijos stalo link, kai kažkas, ką pastebėjo akies krašteliu, privertė sustoti.

Tai tik tavo vaizduotė, Briusai. Čia ne tas pats vyrukas. To negali būti.

Briuso pulsas padažnėjo. Jis atsisuko, tačiau dičkio su *Armani* kostiumu niekur nesimatė. Ar iš tiesų jį matė? Tikriausiai ne, tačiau neverta rizikuoti. Jis išėjo iš viešbučio per galinį išėjimą ir nužingsniavo metro link. Nusipirkęs žetoną, 1-uoju traukiniu nuvažiavo iki 14-osios gatvės, tada persėdo į A traukinį, važiuojantį į 42-ąją gatvę, 7-uoju traukiniu pervažiavo per miestą ir akimirką prieš užsidarant durims iššoko iš jo 3-iajame aveniu. Paskui dar gerą pusvalandį važinėjosi traukiniais, keisdamas juos be jokio plano, kiekvieną kartą įšokdamas arba iššokdamas paskutinę akimirką, kol galų gale atsidūrė ties 56-osios ir 80-osios gatvių kampu. Tada Džonas Bensonas nukulniavo porą kvartalų ir užsiregistravo „Days Inn" — viešbutyje, kuriame daktaras Briusas Grėjus niekada nebuvo apsistojęs.

Pakilęs į savo kambarį vienuoliktame aukšte, jis užsirakino ir užkabino grandinėlę.

Kas toliau?

Skambinti buvo pavojinga, visgi Briusas nusprendė surizikuoti. Pakalbės su Harviu vos kelias sekundes, tada padės ragelį. Jis paėmė ragelį ir surinko partnerio namų telefono numerį. Harvis atsiliepė po antrojo signalo.

— Alio?

— Harvi, čia aš.

— Briusai? — Harvis atrodė nustebęs. — Kaip sekasi Kankune?

Briusas nesiteikė atsakyti.

— Man reikia su tavimi pasikalbėti.

— Jėzau, kas tavo balsui? Kas atsitiko?

Briusas užsimerkė.

— Ne telefonu.

— Apie ką tu kalbi? — paklausė Harvis. — Ar tu vis dar?..

— Ne telefonu, — pakartojo Briusas. — Pasikalbėsime rytoj.

— Rytoj? Kas, po galais, atsitiko?..

— Daugiau nieko neklausinėk. Susitikime rytoj, pusę septintos.

— Kur?

— Klinikoje.

— Jėzau, ar tau gresia pavojus? Ar tai dėl tų žmogžudysčių?

— Daugiau negaliu kal...

Spragt.

Briusas sustingo. Kažkas yra prie durų.

— Briusai?! — šaukė Harvis. — Kas yra? Kas dedasi?

Briuso širdis ėmė pašėlusiai plakti. Jis neatitraukė akių nuo durų.

— Rytoj, — sušnabždėjo jis. — Viską paaiškinsiu.

— Bet...

Briusas tyliai padėjo ragelį, nutraukdamas Harvį.

Aš tam nepasirengęs. O Dieve, maldauju, tebūnie tai tik mano vaizduotės žaidimai. Aš ne tam sukurtas. Aš tikrai netinkamas tokiems...

Garsas nepasikartojo, ir akimirką Briusas svarstė, kad galbūt jo pernelyg įsiaudrinusios smegenys viską tik įsivaizdavo. Gal to garso išvis nebuvo. O jei ir buvo, tai kas čia keisto? Dėl Dievo, juk jis Niujorko viešbutyje, o ne kokioje nors izoliuotoje studijoje. Gal ten tik kambarinė. Arba pasiuntinys.

O galbūt stambus vyrukas glotniai sušukuotais plaukais ir pagal užsakymą siūtu Armani *kostiumu.*

Briusas ėmė slinkti prie durų. Dešinė koja į priekį; kairiąją pritraukiame. Jis niekada nebuvo labai sportiškas, niekada neišsiskyrė gera koordinacija. Šią akimirką priminė vyruką, šokantį kažkokį spazmišką fokstrotą.

Spragt.

Jo širdis šoktelėjo į gerklę. Kojos sulinko. Šį kartą neliko jokios abejonės, iš kur sklido garsas.

Nuo jo durų.

Briusas sustojo ir sustingo. Jo kvėpavimas taip garsiai aidėjo ausyse, jog nė neabejojo, kad visi šiame aukšte jį girdi.

Spragt.

Trumpas, greitas spragtelėjimas. Ne koks krapštymasis, bet labai tikslus garsas.

Bėk, Briusai. Bėk ir slėpkis.

Bet kur? Jis mažame kambaryje, vienuoliktame viešbučio aukšte. Kur, po galais, jam bėgti ir slėptis? Žengė žingsnį durų link.

Galėčiau staigiai atidaryti, nežmoniškai surikti ir nubėgti koridoriumi lyg koks pamišėlis. Galėčiau...

Beldimas pasigirdo taip netikėtai, kad Briusas vos nešūktelėjo.

— Kas ten? — beveik rėkte išrėkė jis.

— Rankšluosčiai, — atsiliepė vyriškas balsas.

Briusas pasislinko arčiau durų. *Rankšluosčiai, kad tave kur.*

— Nereikia, — šūktelėjo jis neatidarydamas durų.

Tyla.

— Gerai. Labos nakties, pone.

Jis išgirdo tolstančius pono Rankšluosčio žingsnius. Briusas prisispaudė prie sienos ir vėl ėmė slinkti durų link. Kūnas drebėjo. Nors kondicionierius kambaryje veikė visu galingumu, prakaitas permerkė jo drabužius ir prilipdė prie kaktos plaukus.

Kas dabar?

Akutė, pone Sumautas Džeimsai Bondai. Pažiūrėk pro akutę.

Briusas pakluso balsui galvoje. Lėtai pasisukęs prisikišo prie akutės. Nieko. *Nada*, kaip sako meksikiečiai. Pamėgino pažvelgti kairėn, paskui — dešinėn...

Ir tą akimirką durys atsidarė.

Grandinėlė nutrūko tarsi paprasčiausias siūlas. Metalinė rankena įsirėžė Briusui į klubą. Nusmelkė skausmas. Jis instinktyviai pamėgino prisidengti klubą ranka. Klaida. Didžiulis kumštis iš už durų smogė Briusui į veidą. Mėgino pasilenkti, bet jo refleksai buvo per lėti. Siaubingai dunkstelėdami krumpliai nusileido ant nosies pertvaros, sutraiškydami kaulus ir kremzles. Iš šnervių pasipylė kraujas.

O Jėzau, o Dievulėliau...

Svirduliuodamas Briusas atšoko ir susiėmė už nosies. Dičkis su *Armani* kostiumu įžengė į kambarį ir uždarė duris. Nors stambaus korpuso, vyras judėjo greitai ir grakščiai.

— Prašau, — spėjo išspausti Briusas, kol galinga boksininko pirštinės dydžio ranka neužspaudė jam burnos ir nenutildė. Ranka nerūpestingai smogė per jo priplotas šnerves, šios užvirto aukštyn ir per veidą nusirito karšto skausmo banga.

Vyras nusišypsojo ir mandagiai linktelėjo, tarsi juodu būtų ką tik supažindinti kokteilių vakarėlyje. Tada kilstelėjo koją ir profesionaliai tiksliai spyrė. Smūgis sutrupino Briusui kelio girnelę. Jo riksmą nuslopino vyro ranka, dar stipriau užspaudusi burną. Tada toji milžiniška ranka šiek tiek atsitraukė ir tvojo Briusui į žandikaulį, sulaužydama dar vieną kaulą ir suknežindama keletą dantų. Suspaudęs sulaužytą žandikaulį pirštais, vyras truktelėjo jį žemyn. Skausmas buvo nepakeliamas ir visa apimantis. Briusas pajuto, kaip jo burnoje plyšo sausgyslės.

O Dieve, maldauju...

Dičkis su *Armani* kostiumu paleido Briusą, ir šis lyg bulvių maišas susmuko ant grindų. Viskas aplink skriejo ratu. Pro murziną miglą Briusas matė, kaip vyras apžiūrinėja kraujo dėmę ant savo kostiumo. Regis, dėmė jį suerzino, nuliūdino, kad neišsivalys. Papurtęs galvą, dičkis nuėjo prie lango ir atitraukė užuolaidą.

— Išsirinkai gerą kambarį, aukštai, — lyg niekur nieko ištarė jis. — Bus tik lengviau.

Dičkis nusisuko nuo lango. Grįžo prie Briuso, kuris raičiojosi ant grindų, pasilenkė, tvirtai suėmė už pėdos ir švelniai iškėlė sulaužytą koją. Sulig kiekvienu sužalotos galūnės krustelėjimu kūną persmelkdavo siaubingo skausmo srovės.

Maldauju, Dieve, leisk man apalpti...

Staiga Briusas suprato, ką vyras ketina daryti. Norėjo paklausti dičkio, ko tas nori, norėjo pasiūlyti viską, ką turėjo, norėjo maldauti pasigailėjimo, tačiau iš sužalotos burnos išsiveržė tik gargaliavimas.

Briusas tegalėjo beviltiškai žvelgti maldaujančiomis, siaubo kupinomis akimis. Veidu srūvantis kraujas tekėjo ant jo kaklo ir krūtinės.

Pro skausmo debesį Briusas pamatė vyro žvilgsnį. Jis nebuvo pamišęs ar žiaurus; jame nebuvo neapykantos ar kraujo troškimo; į jį žiūrėjo ne psichopatas žudikas. Šis vyras buvo ramus. Susikaupęs. Kaip žmogus, atliekantis nuobodžią užduotį. Abejingas. Bejausmis.

Šiam tipui tai nieko nereiškia, pagalvojo Briusas. Tiesiog įprasta darbo diena.

Pasirausęs švarko kišenėje, vyras numetė ant grindų rašiklį ir popieriaus lapelį. Tada suspaudė Briuso pėdą: viena ranka kulną, kita — pirštus. Briusas pašoko nuo nevaldomo skausmo. Vyras atsipalaidavo ir pagaliau prakalbo:

— Suksiu tavo pėdą, kol pirštai atsidurs vietoj kulno ir tas lūžęs kaulas išlįs pro odą.

Jis patylėjo, abejingai šyptelėjo ir patogiau suėmė pėdą.

— Paleisiu, kai baigsi rašyti savižudžio laiškelį, gerai?

Briusas pasistengė parašyti kuo trumpesnį.

I

Rugsėjo 14-oji, šeštadienis

Sara Lovel žvilgtelėjo į savo laikroduką. Po dvidešimties minučių ji debiutuos nacionalinėje televizijoje stebint daugiau nei trisdešimčiai milijonų žiūrovų. Dar po valandos bus nulemta jos ateitis.

Dvidešimt minučių.

Ji nurijo seiles, lėtai atsistojo ir pasitaisė kojos įtvarą. Krūtinė kilnojosi sulig kiekvienu kvėptelėjimu. Reikia pajudėti, reikia ką nors daryti, kol visiškai neišprotėjo. Metalinis įtvaras trynėsi į koją, erzindamas odą. Net po visų šių metų Sara vis dar negalėjo priprasti prie griozdiškos dirbtinės sąvaržos. Šlubuoti — kitas reikalas. Šlubuoja ji nuo vaikystės. Tai tapo neatsiejama jos dalimi. Tačiau tą gremėzdišką įtvarą troško nusiplėšti ir įmesti į upę.

Sara giliai įkvėpė, įsakydama sau atsipalaiduoti, tada apžiūrėjo savo atvaizdą veidrodyje. Veidas atrodė kaži koks išblyškęs, tačiau tai nieko nauja. Buvo įpratusi prie savo blyškumo, kaip ir prie šlubavimo. Medaus spalvos plaukai, sušukuoti nuo kaktos pakaušio link, išryškino jos gražius, švelnius bruožus ir didžiules žalias lyg lėlės akis. Burna plati, lūpos jausmingos ir tokios putlios, kad atrodė kaip sutinusios. Ji nusiėmė akinius vieliniais rėmeliais ir nusivalė stiklus. Prie jos priėjo vienas iš laidos rengėjų.

— Pasirengusi, Sara? — paklausė.

— Kai tik jūs būsite pasirengę, — šyptelėjo ji.

— Gerai. Po penkiolikos minučių tu eteryje su Donaldu.

Sara pažvelgė į antrąjį laidos vedėją Donaldą Parkerį. Šešiasdešimtmetis, dvigubai už ją vyresnis ir tūkstantį kartų labiau patyręs. *Blyksnio* laidoje Donaldas dirbo nuo pat jos gyvavimo pradžios, dar iki Nilsenui pasiekiant aukštumas. Paprasčiau tariant, Donaldas Parkeris buvo televizinės žurnalistikos legenda.

Ką, po galais, aš sau galvoju? Aš nepasirengusi tokiam išbandymui.

Sara tūkstantąjį kartą nervingai peržvelgė savo medžiagą. Žodžiai ėmė lietis. Ji dar kartą nusistebėjo, kaip toli nuėjo per tokį trumpą laiką. Mintimis grįžo į koledžo laikus, prisiminė skiltį *New York Herald*, darbą kabelinėje televizijoje, debatus visuomeninėje televizijoje. Sulig kiekvienu laipteliu Sara vis paklausdavo savęs, ar sugebės palypėti dar aukščiau. Ją siutino pavydžių kolegų kalbos, žiaurios replikos: „Ir aš norėčiau, kad mano giminaičiai būtų tokie žymūs... Su kuo ji permiegojo?.. Tai dėl to prakeikto šlubavimo."

Betgi ne, tiesa kur kas paprastesnė: žiūrovai ją dievino. Net jeigu užsipuldavo pašnekovą ar sarkastiškai pasišaipydavo, žmonės negalėjo ja atsigėrėti. Taip, jos tėvas — buvęs vyriausiasis chirurgas, o vyras — krepšinio žvaigždė, taip, galbūt padėjo patirtos vaikystės skausmas bei fizinis grožis. Tačiau Sara nepamiršo, ką jai kartą pasakė pirmasis viršininkas:

„Šiame versle niekas neišsilaiko vien dėl išvaizdos. Kartais ji netgi trukdo. Žmonės turi išankstinę nuomonę: jei esi graži blondinė, negali

būti labai protinga. Žinau, Sara, tai nesąžininga, bet taip jau yra. Tu negali būti tokia pat gera kaip tavo varžovai — turi būti geresnė. Kitaip tau prikabins tuščiagalvės etiketę. Tave nupūs nuo scenos, jei nebūsi joje pati protingiausia.“

Sara kartojo tuos žodžius kaip kokį kovos šūkį, tačiau jos pasitikėjimas savimi niekaip nenorėjo išlįsti iš apkasų. Šįvakar ji turi kalbėti apie finansines pastoriaus Ernesto Sanderso, televizijos pamokslininko, Šventojo Kryžiaus Žygio bažnyčios įkūrėjo, didelės, slidžios (suprask: gličios) žuvies, klaidas. Tiesą sakant, tiesioginėje laidoje pastorius Sandersas sutiko dalyvauti tik po to, kai buvo paskelbta apie jo machinacijas ir pareikalauta atsakyti į kaltinimus — žinoma, su sąlyga, kad *Blyksnis* rodys ekrane jo telefono numerį. Sara pasistengė surinkti kaip įmanoma bešališkesnių argumentų. Ji tik pateiks faktus be jokių įžeidinėjimų ar išvadų. Tačiau giliai širdyje Sara jautė tiesą apie pastorių Ernestą Sandersą. Kaip nejausi.

Tas žmogus — tikras niekšas.

Studijoje virė darbas. Technikai tikrino atstumus ir derino apšvietimą. Operatoriai statė į vietas objektyvus. Buvo tikrinamas telesufleris, — ne daugiau kaip trys žodžiai eilutėje, kad žiūrovai namuose nematytų, kaip bėgioja laidos vedėjų akys. Režisieriai, laidos rengėjai, inžinieriai ir pasiuntinukai zujo po filmavimo aikštelę, kuri priminė didelę svetainę be lubų ir tik su viena siena, tarsi koks milžinas būtų perplėšęs ją pusiau, kad galėtų žvilgtelėti vidun. Prie Saros atskubėjo kažin koks nepažįstamas vyrukas.

— Prašom, — tarė jis, atkišdamas jai keletą lapų.

— Kas čia?

— Popieriaus lapai.

— Ne, aš klausiu, kam jie?

Jis truktelėjo pečiais.

— Kad būtų ką vartyti.

— Vartyti?

— Na taip, žinote, kai prasideda reklaminė pertraukėlė ir kamera atsitraukia. Tada juos vartykite.

— Tikrai?

— Atrodysite labai svarbi, — patikino ją vyrukas ir nuskubėjo.

Sara papurtė galvą. Jergutėliau, kiek daug reikia išmokti.

Nė pati nepajuto, kaip pradėjo tyliai dainuoti. Paprastai tą darydavo tik duše arba automobilyje, kartu su garsiai plyšaujančiu radiju, tačiau kartais, kai nervindavosi, pradėdavo dainuoti ir viešumoje. Garsiai.

Uždainavusi „Vampyro tatuiruotės" priedainį („*Vampyro nuotrauka skverbiasi į odą*"), ji pakėlė balsą ir ėmė groti gitara. Įsijautusi. Plėšė kaip reikiant.

Po minutėlės Sara susivokė, kad į ją spokso žmonės.

Ji nuleido rankas ir paleido gitarą. Daina išblėso ant jos lūpų. Sara nusišypsojo ir truktelėjo pečiais.

— Ee... — atsiprašau.

Personalas vėl ėmėsi darbo. Dingus įsivaizduojamai gitarai, Sara pamėgino galvoti apie ką nors kita, kas prablaškytų jos mintis ir nuramintų.

Ji iš karto prisiminė Maiklą. Įdomu, ką jis veikia. Tikriausiai traukia namo po krepšinio treniruotės. Ji įsivaizdavo, kaip visos jo šešios pėdos ir penki coliai atidaro duris — ant kaklo baltas rankšluostis, pilki marškinėliai sudrėkę nuo prakaito. Maiklas visuomet dėvi keisčiausius šortus — ryškiai oranžinius, geltonus arba rožinius, siekiančius kelius, arba kokius nors išprotėjusio dizainerio siuvinius. Nesustodamas prabėga pro brangų pianiną ir pasuka į poilsio kambarį. Ten įsijungia Bachą, nukulniuoja į virtuvę, įsipila šviežiai spaustų apelsinų sulčių ir vienu mauku išgeria pusę stiklinės. Paskui krenta į atlošiamąjį krėslą ir leidžiasi užliejamas muzikos.

Maiklas.

Kažkas paplekšnojo jai per petį.

— Jums skambina. — Tas pats vyrukas, atnešęs jai popieriaus lapų, ištiesė nešiojamąjį telefoną.

Sara paėmė ragelį.

— Alio?

— Ar jau pradėjai dainuoti?

Ji išsišiepė. Maiklas.

— *Blue Oyster Cult?* — paklausė jis.

— Aha.

— Leisk spėti. — Maiklas minutėlę galvojo. — „Nebijok giltinės"?

— Ne, „Vampyro tatuiruotė".

— Jėzau, siaubinga. Tai ką veiki?

Sara užsimerkė. Ji pajuto, kaip ima atsipalaiduoti.

— Nieko. Bastausi po aikštelę, laukiu, kada pradėsime.

— Grojai įsivaizduojama gitara?

— Žinoma, ne, — atsiliepė ji. — Aš profesionali žurnalistė, dėl Dievo.

— Aha. Tai labai nerviniesi?

— Tiesą sakant, jaučiuosi gana rami.

— Melagė.

— Gerai jau, velniškai bijau. Patenkintas?

— Apimtas ekstazės, — atsiliepė jis. — Bet nepamiršk vieno dalyko.

— Kokio?

— Prieš išeidama į eterį tu visada bijai. Ir kuo labiau bijai, tuo stipriau spardai užpakalius.

— Taip manai?

— Žinau, — tarė jis. — Tas vargšelis nė nespės susivokti, iš kur spyrė.

— Tikrai? — Saros veidas suspindo.

— Taip, tikrai. Dabar leisk užduoti vieną trumpą klausimą: ar mums būtina eiti į tavo tėvo pokylį šį vakarą?

— Leisk tau trumpai atsakyti: taip.

— Su smokingu? — paklausė Maiklas.

— Dar kartą taip.

— Tie oficialūs vakarėliai tokie nuobodūs.

— Visiškai pritariu.

Jis patylėjo.

— Ar bent galėsim pasiglamžyti per vakarėlį?

— Kas žino? — atsiliepė Sara. — Gal tau ir pasiseks. — Ji suspaudė telefoną tarp kaklo ir peties. — Ar Harvis ateis?

— Taip, paimsiu jį pakeliui.

— Gerai. Žinau, jis nesutaria su mano tėvu...

— Nori pasakyti, tavo tėvas nesutaria su juo, — pataisė Maiklas.

— Nesvarbu. Ar pasikalbėsi su juo šįvakar?

— Apie ką?

— Nežaisk su manimi, Maiklai. Aš nerimauju dėl tavo sveikatos.

— Dabar, kai mirė Briusas ir klinikoje tiek problemų, Harvis turi apie ką galvoti. Nenoriu jo varginti.

— Ar jis kalbėjosi su tavimi apie Briuso savižudybę? — paklausė Sara.

— Ne, — atsakė Maiklas. — Jei atvirai, man dėl jo neramu. Jis beveik neišlenda iš laboratorijos. Dieną naktį dirba.

— Harvis visuomet toks buvo.

— Žinau, bet šį kartą viskas kitaip.

— Duok jam laiko, Maiklai. Nuo Briuso mirties praėjo dar tik dvi savaitės.

— Ne tik dėl Briuso.

— Ką turi galvoje?

— Nežinau. Man atrodo, kažkas negerai klinikoje.

— Maiklai, prašau, papasakok jam apie savo skrandį.

— Sara...

— Pasikalbėk su juo šįvakar... dėl manęs.

— Gerai, — nenoromis sutiko jis.

— Pažadi?

— Taip, pažadu. Ir, Sara?

— Ką?

— Išspardyk tą pietietiškai keptą pastoriaus užpakalį.

— Myliu tave, Maiklai.

— Ir aš tave.

Sara pajuto ranką ant peties.

— Dešimt minučių.

— Turiu eiti, — pasakė ji.

— Tai iki vakaro, — tarė Maiklas. — Kai galėsiu pasiglamžyti su žymia TV žvaigžde jos vaikystės miegamajame.

— Pasvajok.

Padėjus ragelį, Maiklo Silvermano pilvą vėl perskrodė aštrus skausmas. Jis susiraukęs susilenkė ir susiėmė už šonkaulių. Tie skrandžio skausmai tai nuslopdami, tai paaštrėdami vargina jį jau keletą savaičių. Iš pradžių manė, kad tai tik gripas, tačiau dabar jau nebuvo toks tikras. Skausmas darėsi vis stipresnis. Vien nuo minties apie maistą skrandis imdavo vartytis.

Bethoveno *Septintoji simfonija* atsklido per kambarį lyg gaivus vėjelis. Maiklas užsimerkė, leisdamas melodijai it švelniam masažuotojui nuraminti įsitempusius raumenis. Komandos draugai nesiliovė erzinę dėl jo muzikinio skonio. Risas Porteris, juodaodis puolėjas, antrasis Niujorko „Knicks" kapitonas, iš jo nuolat šaipydavosi.

— Kaip gali klausytis šito mėšlo, Maiki? — sakydavo jis. — Nei ritmo, nei takto.

— Suprantu, kad muzikinė Šopeno ausis negali lygintis su MC Hamerio, — atšaudavo Maiklas, — bet pamėgink įsiklausyti. Tiesiog įsijausk, Risai. Leisk muzikai tave užlieti.

Risas stabtelėjo ir akimirką klausėsi.

— Jaučiuosi lyg sėdėčiau odontologo kėdėje. Kaip šis mėšlas gali įkvėpti tave geram žaidimui? Nei pašoksi pagal jį, nei ką.

— Bet tu tik paklausyk.

— Kad nėra žodžių, — ginčijosi Risas.

— O tame tavo šūkavimų rinkiny ji yra? Tu supranti žodžius tame triukšme?

Risas nusijuokė.

— Maiki, tu tipiškas baltasis snobas, — atsiliepė jis.

— Man labiau patinka, kai mane vadina *pasipūtusiu baltaodžiu šikniumi,* ačiū.

Šaunus senis tas Risas. Maiklas paėmė šviežiai spaustų apelsinų sulčių stiklinę, tačiau dar nė negurkštelėjęs pajuto pykinimą. Pernai kelis, dabar skrandis. Kažkokia nesąmonė. Maiklas visuomet buvo sveikiausias žaidėjas lygoje. Pirmus dešimt NBA sezonų žaidė be menkiausio įbrėžimo, tik maždaug prieš metus susižeidė kelį. Esant tokio amžiaus atsigauti po kelio operacijos buvo gana sunku... Dabar jam mažiausiai reikia, kad dar ir skrandis sunegaluotų.

Padėjęs stiklinę, Maiklas nuėjo per kambarį ir patikrino, ar veikia vaizdo grotuvas. Tada išjungė muzikos centrą ir įjungė televizorių. Po minutėlės Sara debiutuos *Blyksnyje*. Maiklas pasimuistė ant sofos. Pasukiojęs vestuvinį žiedą, pasitrynė veidą. Mėgino atsipalaiduoti, bet, kaip ir Sara, neįstengė. Nėra ko jaudintis, priminė sau. Viskas, ką pasakė Sarai telefonu, buvo tiesa. Ji puiki reporterė, pati geriausia. Įžvalgi ir aštraus proto. Gerai pasirengusi, tačiau spontaniška. Kartais šmaikšti. Prireikus mokanti pajuokauti. Ir beveik visuomet atkakli.

Maiklas asmeniškai įsitikino, kokia užsispyrusi gali būti Sara kaip žurnalistė. Jiedu susipažino prieš šešerius metus, kai Sara turėjo paimti iš jo interviu *New York Herald* laikraščiui dvi dienos iki prasidedant NBA finalo rungtynėms. Turėjo parengti straipsnį apie jo asmeninį gyvenimą už aikštės ribų. Maiklui tai nepatiko. Nenorėjo, kad jo asmeninis gyvenimas, ypač praeitis, taptų laikraštine sensacija. Tai niekieno reikalas, — prieš nutrenkdamas ragelį tąsyk rėžė Sarai, tik spalvingesniais žodžiais. Bet Saros Lovel planus ne taip lengva sužlugdyti. Tiksliau sakant, Sara Lovel nežinojo, ką reiškia pasiduoti. Jai reikėjo interviu. Ir ji siekė savo tikslo.

Skausmo banga užgožė prisiminimus. Maiklas susiėmė už pilvo ir susirietė ant sofos. Įkvėpęs ėmė laukti. Skausmas pamažu atlėgo.

Kas, velniai rautų, man darosi?

Atsitiesęs pažiūrėjo į savo ir Saros fotografiją ant lentynos už televizoriaus. Nuotraukoje palinkęs virš Saros ir apkabinęs ją per ploną liemenį. Ji atrodė tokia mažytė, tokia iki skausmo graži, tokia velniškai gležna. Dažnai jis svarstydavo, kas verčia Sarą atrodyti tokia nekalta, tokia trapia. Tikrai ne jos figūra. Nepaisydama raišumo, Sara sportuo-

davo tris kartus per savaitę. Jos kūnas buvo mažas, stangrus, atletiškas, tiksliau pasakius, *dinamitas*. Velniškai seksualus. Maiklas dar kartą nužvelgė fotografiją, mėgindamas objektyviai įvertinti į žmoną. Kai kas pasakytų, kad tas nekaltumo įspūdis — dėl jos blyškios it porcelianas veido odos, tačiau ne, ne tai. Veikiausiai tai dėl jos akių, pagalvojo Maiklas, tų didžiulių žalių akių, kuriose atsispindi gležnumas ir švelnumas, bet tuo pat metu slepiasi gebėjimas būti sumaniai ir įžvalgiai. Tokiomis akimis galima pasitikėti. Jose galima maudytis, nuskęsti amžiams, atiduoti sielą amžinybei.

Jos velniškai seksualios.

Maiklo mintis nutraukė telefono skambutis. Pagraibęs už savęs jis apčiuopė ragelį.

— Alio?

— Sveikas, Maiklai.

— Kaip sekasi, Harvi?

— Neblogai. Klausyk, Maiklai, ilgai netrukdysiu. Žinau, kad netrukus prasidės laida.

— Dar turime porą minučių. — Fone kažkas sužvangėjo. — Koks čia triukšmas? Tu vis dar klinikoje?

— Taip, — atsiliepė Harvis.

— Kada paskutinį kartą miegojai?

— Kas tu, mano motina?

— Tik klausiu. Maniau, reikės paimti tave iš namų.

— Dar neturėjau progos į juos grįžti, — tarė Harvis. — Vienos slaugės paprašiau, kad išnuomotų man smokingą ir atvežtų čionai. Šiuo metu labai daug darbo. Mudu su Eriku tiesiog paskendę darbuose. Be Briuso.

Harvis nutilo.

Stojo trumpa tyla.

— Aš vis dar nesuprantu, Harvi, — atsargiai prabilo Maiklas, tikėdamasis, kad draugas jau bus pasirengęs pasikalbėti apie Briuso savižudybę.

— Ir aš ne, — nukirto Harvis. Tada pridūrė: — Noriu kai ko paprašyti.

— Klok.

— Ar Sara dalyvaus tame labdaros pokylyje šįvakar?

— Ji šiek tiek vėluos.

— Bet ateis?

Draugo balse Maiklas pajuto nekantrumą. Harvį jis pažinojo beveik dvidešimt ketverius metus, nuo tada, kai antrus metus dirbantis rezidentas, daktaras Harvis Raikeris, pasirūpino aštuonmečiu Maiklu Silvermanu, kuris buvo atgabentas į Šv. Barnabo ligoninę dėl smegenų sukrėtimo ir rankos lūžio.

— Žinoma, ateis.

— Gerai. Tai iki pasimatymo šįvakar.

Maiklas suglumęs pažiūrėjo į ragelį.

— Ar viskas gerai, Harvi?

— Puikiai, — sumurmėjo tas.

— Tai ką reiškia šis skubus skambutis?

— Šiaip... nieko. Vėliau paaiškinsiu. Kelintą manęs užsuksi?

— Penkiolika po devintos. Erikas važiuos?

— Ne, — atsiliepė Harvis. — Vienam mūsų reikia likti klinikoje. Turiu eiti, Maiklai. Pasimatysime penkiolika po devynių.

Ragelyje pasigirdo spragtelėjimas.

Daktaras Harvis Raikeris padėjo ragelį. Sunkiai atsidusęs, persibraukė ranka ilgus, neklusnius pilkšvai rudus plaukus, Alberto Einšteino ir Arto Garfunkelio mišinį. Jo išvaizda atspindėjo visas penkias dešimtis metų. Nemankštinami raumenys suglebę. Niekada nebuvęs gražuolis, Harvis kasmet rūgo lyg dviejų dolerių vertės vynas.

Atsidaręs stalčių, paskubomis užsivertęs nurijo šlakelį viskio. Jo rankos drebėjo. Jis bijojo.

Liko vienintelė išeitis. Turiu pasikalbėti su Sara. Tai vienintelis būdas. O paskui...

Geriau apie tai negalvoti.

Harvis pasisuko su kėde ir pažiūrėjo į tris nuotraukas ant ko-

modos. Paėmė vieną iš tolimojo dešinio kampo — joje Harvis stovėjo šalia savo partnerio ir draugo Briuso Grėjaus.

Vargšas Briusas.

Du policijos detektyvai mandagiai išklausė Harvio įtarimų, sutartinai palinkčiojo, šį tą užsirašė. Kai Harvis pamėgino paaiškinti, kad Briusas Grėjus niekada nebūtų nusižudęs, jie ir vėl mandagiai išklausė, sutartinai palinkčiojo, šį tą užsirašė. Kai papasakojo, kad tą patį vakarą, kai iššoko iš vienuolikto viešbučio aukšto, Briusas jam skambino, pareigūnai mandagiai išklausė, sutartinai palinkčiojo, šį tą užsirašė ir... padarė išvadą, kad daktaras Briusas Grėjus nusižudė.

Nelaimės vietoje rastas savižudžio raštelis, priminė jam detektyvai. Rašysenos ekspertas patvirtino, kad rašyta Briuso Grėjaus. Elementari byla.

Elementari byla.

Kitoje nuotraukoje ant komodos buvo Dženiferė, jo buvusi žmona, su kuria nugyveno dvidešimt šešerius metus ir kuri paliko jį visiems laikams. O trečioje nuotraukoje buvo jo jaunesnysis brolis Sidnis, kurio mirtis nuo AIDS prieš trejus metus amžiams pakeitė Harvio gyvenimą. Nuotraukoje Sidnis atrodė sveikas, įdegęs ir netgi šiek tiek putlokas. Po dvejų metų jo oda ten, kur nesimatė rausvų dryžių, buvo nesveikai išblyškusi, ir jis svėrė mažiau nei aštuoniasdešimt svarų.

Harvis papurtė galvą. Nė vieno nebėra.

Pasilenkęs paėmė buvusios žmonos nuotrauką. Harvis žinojo, kad dėl nenusisekusios santuokos kaltas ir jis (gal net labiau). Dvidešimt šešeri metai. Jo mintyse prabėgo dvidešimt šešeri santuokos, bendrų ir sudužusių svajonių metai. Kodėl? Kas atsitiko? Kada Harvis leido, kad jo asmeninis gyvenimas pavirstų į dulkes? Pirštų galiukais švelniai palietė jos atvaizdą. Ar jis iš tiesų gali kaltinti Dženiferę, kad jai įgriso klinika, kad nenorėjo aukotis dėl tikslo?

O jis kaltino.

„Tai nesveika, Harvi. Tu visą laiką dirbi.“

„Dženifere, negi nesupranti, ką bandau padaryti?“

„Žinoma, suprantu, tačiau tai jau tapo daugiau nei manija. Tau reikia pailsėti.“

Bet jis negalėjo. Suvokė, kad atsidavimas jį visiškai užvaldė, tačiau savas gyvenimas atrodė toks nesvarbus palyginti su tuo, ko jis mėgino pasiekti klinikoje. Todėl Dženiferė jį paliko. Susidėjo daiktus ir persikėlė į Los Andželą, kur apsigyveno pas savo seserį Siuzaną, buvusią Briuso Grėjaus žmoną. Taip, Briusas ir Harvis buvo ne tik partneriai, draugai, bet ir svainiai. Įsivaizduodamas dvi seseris, gyvenančias kartu Kalifornijoje, Harvis šyptelėjo. Greičiausiai įdomūs pokalbiai ten vyksta. Jis kone girdėjo Dženiferę ir Siuzaną besiginčijančias, kurios vyras buvo blogesnis. Briusas tikriausiai būtų laimėjęs, bet dabar, kai jis negyvas, abi pavers jį šventuoju.

Reikalo esmė ta, kad visas Harvio pasaulis buvo čia. Klinika ir AIDS. Juodasis aštuntojo ir devintojo dešimtmečių maras. Pamatęs, kaip AIDS sudorojo ir subjaurojo jo brolį, Harvis savo gyvenimą paskyrė baisiajam virusui sunaikinti, pašalinti jį nuo žemės paviršiaus. Kaip pasakytų Dženiferė tiems, kurie panorėtų klausytis, Harvio tikslas tapo nežabota manija, kuri kartkartėmis gąsdindavo netgi jį patį. Bet jis jau toli pažengė. Juodu su Briusu pagaliau pamatė tikrą pažangą, tikrą proveržį, kai...

Pasigirdo beldimas į duris.

Harvis atsisuko su kėde.

— Įeik, Erikai.

Daktaras Erikas Bleikas nuspaudė rankeną.

— Iš kur žinojai, kad tai aš?

— Tu vienintelis beldiesi. Užeik. Ką tik kalbėjau su tavo senuoju mokyklos laikų bičiuliu.

— Maiklu?

Harvis linktelėjo. Erikas Bleikas į Harvio ir Briuso komandą buvo priimtas prieš dvejus metus, kai jie suvokė, kad gydytojai neįstengs pavežti viso krūvio. Erikas — puikus vaikinas, pagalvojo Harvis, tik pernelyg rimtai žiūri į gyvenimą. Žinoma, nieko tokio būti rimtam, ypač kai visą dieną dirbi su AIDS pacientais, tačiau žmogui reikia kaip nors atsipalaiduoti, iškrėsti vieną kitą išdaigą, pakvailioti, kad iškęstų kasdienį išbandymą mirtimi ir kančia.

Erikas atrodė susikaustęs. Jo išskirtinis bruožas buvo tvarkingi, kruopščiai suglostyti raudoni plaukai. Užmetus į jį akį, į galvą šaudavo vienintelis apibūdinimas: *švarus ir tvarkingas*. Nublizginti batai. Madingi drabužiai. Eriko kaklaraištis visuomet išlygintas ir rūpestingai parištas, veidas šviežiai nuskustas netgi po keturiasdešimt aštuonių valandų budėjimo.

O štai Harvis atpalaiduodavo savo kaklaraištį taip, kad tas karodavo kone iki kelių, skusdavosi, kai šerius imdavo niežėti, šukuodavosi tik ypatingomis progomis.

Erikas Bleikas užaugo Naujajame Džersyje, tame pačiame kvartale kaip ir Maiklas. Kai Maiklas pirmą kartą pateko į ligoninę pas Harvį, mažasis raudonplaukis Erikas Bleikas lankydavo jį kiekvieną dieną ir sėdėdavo, kol baigdavosi lankymo valandos. Tomis dienomis Harvis buvo pervargęs rezidentas, tačiau jam patiko, radus laisvą minutę, leisti laiką ligoninėje su Maiklu. Netgi Dženiferei, tuo metu ligoninės savanorei, tas vaikis patiko. Labai greitai Harvis ir Dženiferė užmezgė ypatingą ryšį su šiuo žaviu vaiku, gyvenančiu nuolatinio smurto pasaulyje.

Ilgus metus Harvis ir Dženiferė stebėjo, kaip mažasis Maiklas tampa paaugliu, vėliau — vyru. Eidavo į jo krepšinio rungtynes, muzikos rečitalius ir šventinių apdovanojimų vakarienes, lyg išdidūs tėvai plodavo jo pasiekimams. Guosdavo Maiklą ištikus nesėkmei, nusižudžius motinai, palikus patėviui. Dabar, galvodamas apie praeitį, Harvis svarstė, ar tas artimas ryšys su Maiklu neparyškino jų šeimos problemos: jiedu su Dženifere neturėjo vaikų.

Galbūt. Jie stengėsi, tačiau Dženiferė nepavykdavo išnešioti kūdikio. Galbūt, jeigu jai būtų pavykę, dabar viskas būtų kitaip.

Kažin.

Įdomu, ar Dženiferė vis dar palaiko ryšį su Maiklu, svarstė Harvis. Ko gero, taip.

— Ar pasakei Maiklui? — prasižiojo Erikas.

Harvis papurtė galvą.

— Dar ne. Tik norėjau įsitikinti, ar šįvakar Sara dalyvaus.

— Dalyvaus?

— Taip.

— Ką tu jai pasakysi?

Harvis truktelėjo pečiais.

— Dar nežinau.

— Bet kam? Kam dabar, kai esame taip arti...

— Ne taip jau mes ir arti.

— Ne taip arti? — pakartojo Erikas. — Harvi, apsidairyk. Tavo dėka žmonės gyvi.

— Klinikos, — pataisė Harvis.

— Nesvarbu. Kai paskelbsime rezultatus, pateksime į medicinos istoriją šalia Džono Solko.*

— Man labiau rūpi dabartis.

— Tačiau mums reikia viešumo, kad surinktume pakankamai pinigų ir galėtume tęsti...

— Pakaks, — nutraukė jį Harvis, žvilgteldamas į laikrodį. — Eime, patikrinkime diagramas, o tada skubėkime į vestibiulį. — Jis vangiai šyptelėjo. — Noriu pamatyti Saros laidą su pastoriumi Sandersu.

— Tas tipas mums tikrai ne draugas.

— Ne, — pritarė Harvis. — Ne draugas.

Erikas paėmė nuotrauką nuo komodos.

— Vargšas Briusas.

Harvis linktelėjo, bet nepratarė nė žodžio.

— Tikiuosi, jo mirtis šį tą reiškia, — tarė Erikas. — Tikiuosi, ne veltui Briusas mirė.

Nuleidęs galvą, Harvis pasuko durų link.

— Ir aš, Erikai.

Džordžas Kemronas nusivilko savo pilką dryžuotą *Armani* kostiumą, rūpestingai per klostes sulankstė kelnes ir pakabino ant

* Jonas Salk (1914–1995) — vakcinos prieš poliomielitą išradėjas.

medinio pakabo. Prieš dvi savaites teko sudeginti dar vieną *Armani* kostiumą, ir tai jį baisiai nuliūdino. Koks nuostolis. Ateityje reikės būti atsargesniam. Sukruvinti šilko kostiumai brangiai kainuoja ir didina išlaidas.

Džordžui, itin stambiam vyrui, patiko gyvenimo teikiami malonumai. Jis dėvėjo tik pagal užsakymą siūtus kostiumus. Apsistodavo tik prabangiausiuose viešbučiuose. Lankydavosi tik geriausiuose gurmanų restoranuose. Jo suglostytus plaukus tvarkė (ne kirpo, o šukavo) garsiausi pasaulyje plaukų dizaineriai (ne kirpėjai, stilistai). Jis mėgo darytis manikiūrą ir pedikiūrą.

Nuėjęs prie viešbučio telefono, pakėlė ragelį ir nuspaudė septynetą.

— Kambarių tarnyba, — atsiliepė balsas. — Kuo galėtume padėti, pone Tomsonai?

„Ritz" viešbučio personalas į paskambinusius svečius visuomet kreipdavosi vardais. Tai būdinga geram viešbučiui. Džordžui tai patiko. Žinoma, Tomsonas — jo dabartinis slapyvardis.

— Prašyčiau ikrų. Irano, ne rusiškų.

— Taip, pone Tomsonai.

— Ir butelį „Bollinger", 1979-ųjų. Labai šalto.

— Taip, pone Tomsonai.

Džordžas padėjo ragelį ir išsitiesė ant plačios lovos. Jis jau seniai pamiršo savo kuklų gyvenimą Vajominge, karo dienas Vietname, Tailandą, kurį dabar vadino savo namais. Šiomis dienomis namus Džordžui atstojo įvairūs elegantiški viešbučių kambariai. Somerseto Moemo apartamentai „Oriental" viešbutyje Bankoke. Mansarda Pusiasalio uoste Honkonge. Kampiniai apartamentai „Crillon" viešbutyje Paryžiuje. Prezidentinis numeris „Hassler" Romoje.

Džordžas dirstelėjo į laikrodį, nuotolinio valdymo pultu įjungė televizorių ir susirado antrą kanalą. Po kelių minučių — *Blyksnis* su Donaldu Parkeriu ir Sara Lovel. Džordžas labai norėjo pamatyti tą laidą.

Suskambo telefonas. Džordžas pakėlė ragelį.

— Alio.

— Čia...

— Aš žinau, kas skambina, — nutraukė Džordžas.

— Ar gavote paskutinį apmokėjimą?

— Taip.

— Gerai, — atsiliepė balsas.

Skambintojo balsas buvo įsitempęs. Džordžui tai nelabai patiko. Nervingi žmonės linkę klysti.

— Kuo dar galėčiau padėti? — pasiteiravo jis.

— Tiesą sakant...

Kitas darbas. Puiku. Džordžas nė nenutuokė, kas jo darbdavys, ir jam tai visiškai nerūpėjo. Jis netgi nežinojo, ar skambintojas yra bosas, ar tik tarpininkas. Nesvarbu. Šiame darbe nedera klausinėti. Džordžas atlikdavo darbą, pasiimdavo užmokestį ir judėdavo tolyn. Klausimai čia nereikalingi.

— Aš klausau, — tarė jis.

— Paskutinioji užduotis, kurią daviau... viskas vyko sklandžiai? Jokių rūpesčių?

— Juk skaitėte laikraščius. Kaip manote?

— Taip, tik norėjau įsitikinti. Turite daktaro Grėjaus dokumentus?

— Taip, čia pat, — tarė Džordžas. — Kada norite juos paimti?

— Greitai. Jūs mūvėjote pirštines ir kaukę, kaip liepiau?

— Taip.

— Ir daugiau nieko nenutiko?

Džordžas minutėlę svarstė, ar pasakyti darbdaviui apie paketą, kurį Briusas Grėjus išsiuntė iš oro uosto. Bet ne, tai ne Džordžo reikalas. Jis buvo pasamdytas tam, kad nužudytų tą žmogų; padaryti viską taip, kad atrodytų kaip savižudybė; paimti dokumentus, kuriuos jis turės; išplėšti lapelį iš jo paso; palikti visus pinigus, asmeninius daiktus ir asmens dokumentus. Viskas. Apie išsiųstus paketus nereikia nieko sakyti.

Tik bėda, kad visgi tai buvo jo reikalas. Jis neturėjo leisti Grėjui išsiųsti tą paketą. Tai buvo klaida, Džordžas tuo neabejojo, bet nega-

lėjo tam sutrukdyti. Jis papurtė galvą. Galbūt jam derėjo giliau pasikapstyti iki sutinkant imtis šio darbo. Kažkas čia ne taip.

— Daugiau nieko, — pasakė Džordžas.

— Tikrai?

Džordžas krenkštelėjo. Gydytojas Briusas Grėjus gerokai palengvino jo darbą. Džordžas apsidžiaugė pamatęs, kad jis užsiregistravo į daugiaaukštį viešbutį; dėl to galėjo pasinaudoti bet kokiomis priemonėmis skausmui sukelti ir savižudžio rašteliui išgauti. Ant šaligatvio kūnas išsitaškęs paslėps bet kokius daktarui Grėjui padarytus sužalojimus.

— Tikrai, — atsiliepė Džordžas. — Ir ateityje neverskite manęs kartotis. Veltui švaistote laiką.

— Atsiprašau.

— Kažką minėjote apie kitą darbą?

— Taip, — tarė balsas. — Noriu, kad pašalintumėte kitą... žmogų.

— Klausau.

— Ar šalia jūsų kas nors yra?

— Ne.

— Girdžiu balsus.

— Tai televizorius, — paaiškino Džordžas. — Tuoj prasidės *Blyksnis*. Saros Lovel debiutas.

Balsas ragelyje staiga sudrebėjo.

— Kodėl... kodėl tai pasakėte?

Keista reakcija, pagalvojo Džordžas.

— Klausėte apie balsus, — atsakė jis.

— A, taip, — balsas stengėsi susitvardyti, bet įtampa išliko. — Noriu, kad pašalintumėte dar kai ką.

— Kada?

— Šįvakar.

— Labai trumpas laikas. Brangiau kainuos.

— Dėl šito nesirūpinkite.

— Puiku, — atsiliepė Džordžas. — Kur?

— Daktaro Džono Lovelo namuose. Šįvakar jis rengia labdaros pokylį.

Džordžas vos nesusijuokė. Jo žvilgsnis nukrypo į televizoriaus ekraną. Daktaras Lovelas. Buvęs vyriausiasis chirurgas. Saros Lovel tėvas. Tai paaiškina keistą reakciją. Įdomu, ar Sara dalyvaus vakarėlyje?

— Tuo pačiu būdu kaip ir pirmuosius du? — pasitikslino Džordžas.

— Taip.

Džordžas išsitraukė iš kišenės stiletą, atšovė jį ir apžiūrėjo ilgus plonus ašmenis. Bus daug kraujo, jokių abejonių. Kurį laiką svarstė, ką apsirengti, tada apsistojo ties žaliais *Ralph Lauren* marškiniais, kuriuos buvo pirkęs Čikagoje. Vis tiek ankštoki per pečius.

2

Nesinervink. Nesinervink. Nesinervink...

— Penkios sekundės.

Sarai sutraukė skrandį. Akimirką ji vėl vos neuždainavo. Visgi prisivertė užsičiaupti, pasitaisė akinius ir ėmė laukti.

Viskas bus gerai. Aš jiems parodysiu. A...

— Keturios, trys, dvi... — Ranka parodė į du žmones, sėdinčius prie stalo.

— Labas vakaras. Aš Donaldas Parkeris.

Prašau, tik neuždainuok...

— O aš Sara Lovel. Eteryje — *Blyksnis.*

Daktaro Džono namas Hamptone buvo didžiulis. Tiudorų stiliaus rūmai didingai stūksojo dešimties išpuoselėtų akrų valdoje. Čia buvo teniso aikštė su žolės danga, uždaras ir atviras baseinai, trys sūkurinės vonios, du karšto vandens kubilai, erdvi persirengimo kabina, sraigtasparnių nusileidimo aikštelė ir daugiau kambarių, nei Lovelui reikėjo. Jis paveldėjo namą iš savo senelio, kapitalisto, kuris, pasak liberalių vadovėlių, siekdamas pelno niokojo ir grobė žemes bei žmones. Vis dėlto Džono tėvas nusprendė ignoruoti šeimos verslą ir tapo

chirurgu. Džonas pasekė jo pavyzdžiu. Jis gerai uždirbo, nors gydytojo darbas nebuvo toks pelningas kaip plėšikavimas ar žemių grobimas.

Po kelių valandų į rytinį sparną prisirinks turtingiausių pasaulio žmonių — už teisę dalyvauti pokylyje visi paaukojo tūkstančius Erinos Lovel vėžio centrui. Džonui teks šypsotis ir pasistengti visiems įtikti. Jis negalėjo šito pakęsti. Per savo prieštaringai vertinamą vyriausiojo chirurgo kadenciją aštuntojo dešimtmečio pradžioje Džonas Lovelas taip ir neišmoko diplomatijos subtilybių. Šluodamas nuo kelio visus ir viską, jis dėjo visas pastangas, kad sunaikintų vėžį. Paskelbė karą rūkaliams, per nacionalinę televiziją piktai išrėždamas: *„Tiesiai šviesiai sakau — cigaretės žudo. Man visiškai negaila rūkalių, kurie patys prisišaukia plaučių vėžį. Jiems nerūpi, kad susargdina kitus žmones, priversdami juos pasyviai rūkyti, ar net perduoda šią mirtiną ligą savo vaikams. Sunku įsivaizduoti, kad mes taikstomės su žmonėmis, kurie yra tokie savanaudžiai ir piktavaliai.“*

Jo kalba sukėlė nuostabą visoje šalyje. Tabako pramonė darė spaudimą, kad Džonas Lovelas būtų atleistas iš pareigų. Jiems nepavyko, bet ne todėl, kad per mažai stengėsi. Tą dieną buvo nubrėžtos mūšio linijos ir, nors Džonas jau nebuvo vyriausiasis chirurgas, jis tęsė savo kovą.

— Sveikas, tėti.

Džonas Lovelas atsisuko į savo vyresnėlę Kasandrą. Ji buvo su chalatu ir sandalais.

— Kasandra, kur tu eini?

— Įšoksiu į baseiną, — atsiliepė ji.

— Bet po kelių minučių rodys tavo seserį. Visi svečiai susirinks žiūrėti.

Kasandros akys apsiniaukė, bet Džonas, rodės, to nepastebėjo.

— Aš greitai.

— Turėtum ateiti kartu su visais ir pažiūrėti Saros laidą.

Jis ir vėl ignoravo provokuojantį dukters žvilgsnį.

— Juk ketini įrašyti tą laidą, ar ne? — paklausė ji.

— Taip.

— Tai galėsiu žiūrėti ir žiūrėti į savo seserį. Kaip man pasisekė.

— Kasandra...

Ji nuėjo, nekreipdama į tėvą dėmesio. Sara. Jaunėlės sesers vardas lyg tūkstančiai mažų paukščiukų supo visą Kasandros gyvenimą. „Sara serga." „Turime nuvežti Sarą į ligoninę." „Nežaisk taip šiurkščiai su Sara." Tėvui Kasandra niekuomet nebuvo tokia graži, tokia gera, ambicinga, protinga kaip Sara.

O motina buvo kitokia. Erina Lovel mylėjo Kasandrą taip pat stipriai, kaip ir gražesnę, ambicingesnę, darbštesnę ir protingesnę Sarą. Dieve, kaip jai trūksta mamos. Praėjo jau daugiau nei dešimt metų, tačiau sielvartas tebeslėgė nuolat, kartais nenumaldomai.

Šiandien ir vėl alinantis karštis, daugelis svečių nuo jo gelbėjosi baseine. Dauguma jau slinko į vidų žiūrėti nepakartojamo Saros debiuto *Blyksnyje*. Tačiau, išvydę Kasandrą, žingsniuojančią baseino link, keletas vyrų apstulbę sustingo.

Kasandra buvo aukšta, įžūlių akių, banguotais tamsiais plaukais ir alyvuogių spalvos oda. Ji taip skyrėsi nuo Saros, jog niekas nebūtų nė įtaręs, kad jiedvi — seserys. Paprasčiau tariant, Kasandra buvo karšta. Deginamai karšta. Pavojingai karšta. Saros akis buvo galima palyginti su tykiais ežerais, o štai Kasandros akys svilino it žarijos.

Priėjusi prie baseino Kasandra nusispyrė sandalus, tada šypsodamasi nusimetė nuo pečių chalatą. Jis nukrito ant žemės, atidengdamas ištisinį maudymosi kostiumėlį, kuris vos slėpė jos geidulingus apvalumus. Mergina užlipo ant tiltelio, žinodama, kad visų akys ją seka, ir lėtai žengė į priekį. Tada, ištiesusi virš galvos rankas, Kasandra nėrė į baseiną. Kūną nutvilkė vėsus vanduo. Ji plaukė išilgai baseino, sulig kiekvienu yriu stumteldama į priekį savo ilgą liemenį ir grakščiai pasispirdama gražiomis kojomis. Kūnas lengvai slydo vandeniu, beveik nesukeldamas jokių bangų.

— Jau beveik aštuonios! — šūktelėjo balsas iš namo. — Tuoj prasidės *Blyksnis*.

Moterys pajudėjo namo link, tačiau vyrai negalėjo taip lengvai atplėšti akių nuo Kasandros. O, jie labai stengėsi atrodyti nerūpestin-

gi, įtraukę pilvus arba po marškiniais paslėpę pernelyg akivaizdžius trūkumus. Jie traukė neskubėdami, beviltiškai mėgindami dar kartą užmesti į ją akį.

Kasandra išlipo iš baseino ir lėtai nužingsniavo prie šezlongo. Ji nesivargino šluostytis. Išsitraukusi iš chalato kišenės akinius, užsidėjo juos, išsitiesė ant nugaros ir sukryžiavo kojas. Atrodė, Kasandra ilsisi, visgi jos akys po tamsiais akiniais stebėjo viską, kas vyko.

Ji pastebėjo putlųjį Stiveną Dženkinsą, šešiasdešimt dvejų buvusį senatorių iš Arkanzaso. Stivenas — dėdė Stivis, kaip jį vadino jiedvi su Sara — buvo senas šeimos draugas. Jis ir Džonas Lovelas kartu mokėsi Amherste, jų žmonos kartu rengdavo vakarėlius, vaikai kartu stovyklaudavo. Viskas buvo labai miela ir gražu. Ir — būkime atviri — seksas su Jungtinių Valstijų senato konservatorių mažumos lyderiu buvo tam tikras iššūkis trisdešimtmetei Kasandrai. Tik seksas nebuvo nuostabus.

— Sveika, Kasandra! — šūktelėjo Dženkinsas.

— Labas, dėde Stivi.

Kasandra buvo nusprendusi suvilioti ir gražuolį senatoriaus sūnų, bet Bredlis buvo tikra rakštis subinėje. Dar blogiau, jis buvo Saros draugas. Kiekvieną kartą, kai tik susitikdavo, jie ištisas valandas taukšdavo, visiškai ignoruodami Kasandrą. Jei Sara ir Bredlis būtų buvę meilužiai, Kasandra būtų labiau pasistengusi. Bet nebuvo. Nuo pat savo vestuvių dienos prieš dvejus metus Sara atrodė tokia atsidavusi Maiklui, kad net buvo nuobodu žiūrėti.

Kasandra įsipylė į saują įdegio aliejaus ir ėmė teptis juo kojas. Iš kito baseino krašto išplėstomis, alkanomis akimis ją stebėjo senatorius Dženkinsas.

— Stivenai?! — šūktelėjo ponia Dženkins. — Bredli?!

Senatorius apgailestaudamas nusisuko.

— Minutėlę, brangioji.

— Paskubėkit! Rodo Sarą!

Minia sukruto. Po kelių minučių visi buvo viduje, žiūrėjo televizorių. Kasandra atsigulė ir užsimerkė. Sarą rodo per nacionalinę televiziją. *Kam tai rūpi?*

*

Sara pajuto sunkumą skrandyje. Ji žinojo, kad pastorius Ernestas Sandersas sėdi kitame kambaryje laukdamas interviu. Jis mokėjo kalbėti — slidus kaip riebaluota kiaulė. Jei pastoriui Sandersui nepatikdavo klausimas, jis išvengdavo jo senu išmėgintu metodu: ignoruodamas. Sandersas galėjo sujaukti arba net sužlugdyti net ir geriausią interviu.

Didžioji Saros pranešimo dalis apie Sandersą ir jo Šventąjį Kryžiaus Žygį buvo įrašyta, todėl ji nusiėmė akinius, giliai įkvėpė ir įsakė sau nusiraminti. Ji tiek kartų skaitė tą pranešimą, kad mokėjo beveik atmintinai. Sara tyliai uždainavo sau, prabėgomis klausydamasi istorijos.

Prieš dvylika metų pradėjęs su vos keliais tuzinais narių, pastorius Ernestas Sandersas, buvęs kelių aukščiausiosios valdžios grupių narys, pavertė Šventąjį Kryžiaus Žygį galingu judėjimu, apimančiu tūkstančius narių visoje šalyje. Suvienijęs tai, ką Sandersas vadina „giliomis religinėmis vertybėmis“ ir „tradicinėmis amerikiečių teisėmis“, Šventasis Kryžiaus Žygis nuo pat pradžių sulaukė gana prieštaringų vertinimų...

... Mokesčių inspekcija patvirtino, kad nei pastorius Ernestas Sandersas, nei jo žmona Diksė jau dvylika metų nepildo mokesčių deklaracijos... pastorius Sandersas išleido net dešimt tūkstančių dolerių per dieną savo ir dar kelių jaunų moterų reikmėms per „misionieriškas“ keliones į Karibų salas, kur nebuvo priimtas nė vienas naujas narys... trūksta milijonų, paaukotų Šventojo Kryžiaus Žygiui... FTB tiria korupcijos atvejus aukščiausiuose su pastoriumi Sandersu susijusiuose sluoksniuose...

Kai baigėsi įrašyta istorijos dalis, kamera atsisuko į pažįstamą ramų Donaldo Parkerio veidą. Sara tučtuojau liovėsi dainavusi.

— Šiandien mūsų studijoje svečiuojasi pastorius Sandersas, — pranešė Parkeris. — Pastoriau Sandersai, labas vakaras.

Ernestas Sandersas pasirodė ekrane, bet ne šalia Parkerio. Kaip ir Tedo Kopelio *Naktinėje linijoje*, svečiai retai kada sėdėdavo tame pačiame kambaryje kaip ir laidų vedėjai. Ekrano apačioje pasirodė nemokamas telefono numeris.

— Labas vakaras, Donaldai, — Sanderso balsas buvo malonus, atsipalaidavęs. Saros skrandį užgulė dar didesnis sunkumas. Pastorius vilkėjo melsvą trijų dalių kostiumą ir mūvėjo auksinį vestuvinį žiedą. Ant galvos neabejotinai buvo šinjonas. Be laikrodžio. Jokių papuošalų. Nieko, kas kristų į akis. Jo veidas buvo švelnus ir patikimas — sakytum, mylimo dėdės ar draugiško kaimyno. Plati šypsena, vienas didžiausių jo privalumų, irgi buvo savo vietoje.

— Ačiū, kad sutikote ateiti.

— Ačiū jums, pone Parkeri.

Donaldas Parkeris uždavė pirmąjį klausimą.

— Jūs matėte reportažą, pastoriau Sandersai. Ar galite pakomentuoti?

Sanderso veidas buvo toks velniškai ramus, kad Sarai norėjosi rėkti.

— Aš Viešpaties tarnas, — atsiliepė jis, pietietiška tarme tęsdamas žodžius. — Aš suprantu žmogaus troškimus.

— Nesu tikras, kad suprantu jus, pone.

— Man ir kitiems dievobaimingiems žmonės šalyje yra aišku, kas čia vyksta. Nemanau, kad turėčiau nusižeminti iki panelės Lovel lygio atsakinėdamas į tokius kaltinimus.

— Čia nebuvo pateikta jokių kaltinimų, — įsikišo Sara, vėl užsidėdama akinius vieliniais rėmeliais. — Ar reportaže yra faktų, kuriuos malonėtumėte pakomentuoti?

— Negudraukite, panele Lovel. Žinau, ko jūs iš tiesų siekiate.

— Ko, pastoriau Sandersai?

Jis nusišypsojo.

— Vardo sau. Greitos reputacijos. Ar yra geresnis būdas, nei išvolioti purve gerą paprasto pamokslininko vardą? Žmogaus, kuris šlovina Bibliją, kuris padeda tiems, kuriems mažiau pasisekė...

— Pastoriau Sandersai, — pertraukė jį Sara, — praėjusiais metais jūsų pajamos buvo daugiau nei trylika milijonų dolerių, tačiau jūs nemokėjote pajamų mokesčių. Ar galite tai paaiškinti?

Teiginys jo nesuglumino.

— Galbūt aš klystu, panele Lovel, tačiau jūsų šeima nejaučia nepritekliaus. Kiek pamenu, jūsų tėvas turi gana didelius rūmus. Gal derėtų panagrinėti ir jo finansinius reikalus?

— Kiekvienais metais mano tėvas deklaruoja savo pajamas, — atšovė Sara. — Mano tėvas gali paaiškinti, iš kur gavo kiekvieną centą. Ar galite tą patį padaryti jūs?

— Žinoma, — ramiai pareiškė pastorius. — Jūsų melas ir šmeižtai neapkvailins Dievo išrinktųjų. Daugelis mėgino išvesti teisiuosius iš Viešpaties kelio, tačiau Šventasis Kryžiaus Žygis tęsis. Šventasis Kryžiaus Žygis neleis šėtonui laimėti.

— Ar galite įvardinti tą tariamą melą? — paklausė Sara. — Ar galite kalbėti tiksliau?

Sandersas užvertė akis ir papurtė galvą.

— Šėtonas vartoja žodžius, kad iškreiptų gerumą ir teisingumą, kad šie atrodytų kaip blogis, — paaiškino jis tarytum mokytojas, pamokslaujantis nepaklusniems mokiniams, — tačiau mes nesileisime apkvailinami. Gyvename visuomenėje, kurioje viešpatauja amoralumas, tačiau mes tvirtai laikomės savo nuostatų. Kas nutiko šeimos vertybėms ir etikai šioje šalyje, panele Lovel? Dievobaimingi žmonės, kokie esame mudu su žmona Dikse, nebegalime auginti savo vaikų šioje visuomenėje. Vaikai verčiami lankyti visuomenines mokyklas, iš kurių išvarytas Dievas, bet pasveikinti homoseksualai. Argi Viešpats nemoko...

— Atleiskite, pone, bet jūs ketinote pakomentuoti faktus, išdėstytus mūsų reportaže.

— Kokius faktus? Jūsų laida nenagrinėja tikrų problemų Amerikoje. Aš kalbu apie Armagedoną, panele Lovel. Šventojo Kryžiaus Žygio nariai supranta, kas vyksta. Jie supranta, kad mes gyvename Sodomos ir Gomoros eroje, kad eretikai ir bedieviai puola Dievą. Diksė ir aš atliekame Dievo darbą, Jis mums už tai atsilygina. Jis duoda mums ženklus, kuriuos jūs ignoruojate.

— Reportaže kalbėta apie jūsų finansines...

— Pavyzdžiui, tai, ką jūs vadinate AIDS virusu, — pertraukė ją

Sandersas. Jo balsas pasiekė didžiausią susijaudinimą. — Tai, ką jūs vadinate naujuoju AIDS fenomenu, tėra paskutinė Sodomos ir Gomoros dalis. Dievas maru akivaizdžiai baudžia nuodėminguosius, amoralius homoseksualus ir iškrypėlius.

— Pastoriau Sandersai...

— Kodėl jums taip sunku patikėti? — paklausė jis tyliai, su dar platesne šypsena ir žiburėliais akyse. — Dauguma amerikiečių tiki Dievo darbais, kaip užrašyta Biblijoje. Tada kodėl taip sunku patikėti, kad Jis vis dar gali veikti? Mes nesiginčydami priimame senovės Egipto nelaimes. Tai kodėl taip sunku priimti šiuolaikinės Amerikos nelaimes? Ir vargas tam, kuris nekreipia dėmesio. Jei AIDS nėra ženklas to, kas mūsų laukia, jei AIDS nepriverčia jūsų priimti Viešpaties kaip savo vienintelio išsigelbėjimo ir atgailauti, tada niekas neparodys jums šviesos. Jūs pasmerkti.

Sara užsimerkė ir pasistengė susivaldyti. Ji žinojo, kad turi neatitrūkti nuo savo klausimų, kad būtų klaida leisti jam nukrypti nuo finansinių sukčiavimų temos. Tačiau jos pyktis sakė ką kita.

— O kaip dėl kitų aukų, pastoriau Sandersai? — paklausė ji, iš visų jėgų stengdamasi išlaikyti ramų balsą.

— Kitų aukų?

— Taip, kaip dėl vadinamųjų nekaltų AIDS aukų, naujagimių, kurie gimsta užsikrėtę mirtinu virusu, arba žmonių, kurie užsikrečia virusu perpilant kraują? Kaip paaiškinsite tai, kad AIDS šiuo metu yra pagrindinė mirties priežastis tarp sergančiųjų hemofilija?

Ir vėl tas prakeiktas vypsnys.

— Nepaaiškinsiu, panele Lovel. Aš nieko neaiškinu. Biblija paaiškina už mane. Perskaitykite Viešpaties žodžius ir pati pamatysite. Biblija sako, kad ne visos gyvos būtybės Nojaus laikais buvo žiaurios ir beširdės, tačiau Viešpats išgelbėjo tik tas, kurios buvo Nojaus laive. O istorijoje apie Mozę, kodėl nekaltieji turėjo kentėti dėl visų nelaimių, apnikusių Egiptą? Biblija duoda mums paprastą atsakymą, panele Lovel. Viešpaties keliai nežinomi. Kas mes tokie, kad abejotume Jo galutiniu planu? Žinau, žinau, tai sena klišė, tačiau tai tiesa. Negalite

paneigti, kad didžioji dauguma tų, kuriuos palietė Dievo rykštė, yra nenormalūs žmonės, gyvenantys iškreiptą gyvenimo būdą, tačiau taip, kartais nekaltieji turi sumokėti už savo brolių nuodėmes. Todėl ir kviečiu visus atsigręžti į Dievą, atgailauti, kol dar ne per vėlu. Kol Dievas neišvaduos planetos nuo amoraliųjų, jis neleis, kad būtų rastas vaistas...

Puikus ėjimas, Sara. Pati įdavė ginklą jam į rankas, leido tam tešlagalviui giedoti savo giesmę ir pamokslauti. Laikas jį užčiaupti.

— Pastoriau Sandersai, kodėl dvylika metų nepildote pajamų mokesčių deklaracijos? Kodėl jūs ir jūsų žmona per visą tą laiką nesumokėjote nė cento pajamų mokesčių?

Donaldas Parkeris atsilošė ir stebėjo. Jis nenorėjo kištis. Laidos režisierius davė ženklą, kad laikas reklamai, tačiau Donaldas atmetė jo siūlymą.

— Panele Lovel, jūs išmanote įstatymus taip pat gerai kaip ir aš. Mūsų nuostabi šalis suteikia teisę į religijos laisvę, nesvarbu, ką darytų kai kurie komunistai ir ateistai. Galbūt jums laikinai pasisekė išvaryti Dievą iš mokyklų ir žudyti negimusius kūdikius, tačiau potvynio banga keičia...

— Ačiū jums, pastoriau Sandersai, tačiau mes kalbame apie jūsų mokesčius. Prašom pasistengti atsakyti į klausimą.

— Aš ir atsakau į jūsų klausimą, panele Lovel. Diksė ir aš esame įstatymų paisantys piliečiai. Mes mokame savo gana nemažą mokesčių dalį.

— Kiek pajamų mokesčių sumokėjote praėjusiais metais, pastoriau Sandersai?

— Bažnyčios neprivalo mokėti mokesčių. Bažnyčia yra atskirta nuo valstybės. Galite pasiskaityti apie tai Konstitucijoje.

Sara pasitaisė akinius.

— Aš skaičiau Konstituciją, pastoriau Sandersai, tačiau su visa derama pagarba, pone, jūs nesate Bažnyčia. Neabejoju, jog nenorite pasakyti, kad žmonės, kurie dirba Bažnyčioje, turėtų vengti mokėti mokesčius, priversdami sunkiai dirbančius amerikiečius nešti tą naštą už juos, ar ne?

Pastoriaus šypsena suvirpėjo, ir akimirkai atsivėrė plyšys, leidęs paskubomis pažvelgti į šaltą sielą.

— Žinoma, ne, — tarė jis. — Jūs viską iškreipiate, kad pasiektumėte savo tikslą, ir teisieji tai žino. Teisieji neleis, kad jūsų melas išvestų juos iš Viešpaties kelio. Pakartosiu tai, ką jau sakiau. Aš sumokėjau savo mokesčių dalį. Šis reikalas yra ne kas kita, kaip pasauliečių mėginimas suteršti mano gerą vardą.

Pagaliau įsikišo Donaldas Parkeris.

— Ačiū, pastoriau Sandersai. Mes trumpai pailsėsime ir grįšime po reklaminės pertraukėlės. Likite su mumis.

— Daktare Lovelai? Ar galime trumpai šnektelėti?

Džonas Lovelas, akivaizdžiai suirzęs, pakėlė galvą.

— Ar negalime palaukti, kol baigsis laida, Rėjau?

— Dabar reklama, — tarė Reimondas. Reimondas Markis dirbo Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamente Vašingtone. Jis buvo neaukštas, jo rankos ir kojos atrodė per trumpos. Stori akiniai penkis kartus didino mažas tamsias akis, todėl jis labiau priminė klasikinį filmų moksliuką nei medicinos daktarą. Tiesą sakant, Markis jau retai kada imdavosi praktikos. Departamento sekretoriaus padėjėjo pareigos įstūmė kur kas giliau į politikos karalystę, nei jis pats būtų to norėjęs.

Giliai atsidusęs, Džonas Lovelas atsistojo ir išėjo iš kambario. Jie kartu pasuko koridoriumi. Kai liko vieni, Lovelas tarė:

— Gerai, kas atsitiko?

Milžiniškos Reimondo Markio akys nužvelgė koridorių lyg du prožektoriai kalėjimo kiemą.

— Šįvakar jis ateina į pokylį.

Lovelas išraudo.

— Ką? Aš nenoriu matyti to žmogaus savo namuose. Maniau, aiškiai pasakiau.

— Pasakėte.

— Per daug pavojinga, — sušnabždėjo jis. — Netinkamas metas, visa kita.

— Nesvarbu, — tarė Markis. — Jis ateis. Pamaniau, turėtumėte žinoti.

Lovelas tyliai nusikeikė ir sugniaužė kumščius.

— Tas kalės vaikas sunaikins mus visus.

Vakarėliui įsisiūbavus, grupė vyrų, apsupusių Kasandrą, lyg pasipūtę aktoriai ėmė kautis dėl pagrindinio vaidmens atlikėjo vietos. Tačiau Kasandrai, įpratusiai prie tokių scenų, buvo nė motais. Ji tik plačiai, gundomai šypsojosi, retsykiais linkteldama galvą, tačiau iš tiesų nė nesiklausydama. Taip, jie visi — įtakingi vyrai. Rendelas Kreinas valdė didelę kelių korporacijų dalį. Jis ne kartą puikavosi *Fortune* žurnalo viršeliuose kaip labai ypatingas ir svarbus asmuo. Tačiau jis buvo nuobodus. Visi čia mirtinai nuobodūs. Jei šie vyrai neturėtų stulbinamų pinigų sumų, niekas nė nemėgintų apsimetinėti ir klausytis jų pagyrūniško mėšlo.

Minia prabangiai apsirengusių mecenatų aptarinėjo Saros debiutą *Blyksnyje*. Kasandros akys klaidžiojo po didžiulę rūmų pokylių salę, atpažindamos daugumą iš beveik trijų šimtų svečių. *Veidmainiai*, pagalvojo ji. Tarsi jiems nors kiek rūpėtų kova su vėžiu. Jie čia tam, kad būtų pastebėti, kad paplepėtų su kitais ir padarytų įspūdį. Jei tokiu būdu jie išspaus nors kiek pinigų labdarai — ką gi, už įėjimą reikia mokėti. Tokiems svarbiausia, kad juos pamatytų.

Jos mintis nutraukė Rendelas Kreinas.

— Ar žinai, kaip šįvakar atvykau čionai, Kasandra?

Kasandra nė nedirstelėjo į jį.

— Ne, Rendelai. Kodėl tau nepasakius?

— Privačiu sraigtasparniu, — išdidžiai pareiškė jis. — Ką tik nusipirkau tą paukštuką. Aštuonių vietų. Turiu savo pilotą, antrąjį pilotą ir stiuardesę.

— Stiuardesę? — pakartojo Kasandra. — Sraigtasparnyje?

Rendelas Kreinas linktelėjo.

— Pakilome nuo mano dangoraižio stogo 47-ojoje ir atskridome mažiau nei per valandą.

— Įspūdinga, Rendelai.

Pusamžio vyriškio veidas nušvito.

— Gal nori paskraidyti? Nepatikėsi, koks jis greitas.

Ji miegojo su Rendelu Kreinu daugiau nei prieš trejus metus, ir jis ištempė neką ilgiau nei penkiolikmetis pirmąjį kartą. Jis vos spėjo nusimauti kelnes.

— Turėtum išmokti judėti lėčiau, Rendelai, — šelmiškai šyptelėjo Kasandra. — Greitis ne visada gerai.

Rendelas išraudo, o Kasandra pastebėjo Maiklą, stovintį tolimajame kampe su tuo neišvaizdžiuoju gydytoju, savo draugu.

Su smokingu Maiklas atrodė toks velniškai gražus; jis buvo vienintelis pokylyje, išdrįsęs pasirišti gėlėtą peteliškę vietoje įprastos juodos ir priderinti prie jos juosmens juostą. Toks jau tas Maiklas. Visada išsiskiria. Kasandra nematė jo beveik šešis mėnesius, bet jis vis dar atrodė fantastiškai.

Keista, iš tiesų. Ilgus metus Kasandra vogdavo visus Saros vaikinus — pradedant jos pirmąja mokyklos meile Edžiu Mailsu. Kasandra viską suorganizavo taip, kad Sara juos užkluptų.

Ir užklupo.

Sara išpūtė akis, kai pamatė savo vaikiną nuleistomis iki kulkšnių kelnėmis, ir Kasandrą, klūpančią priešais jį. Jos veidas net susitraukė iš sielvarto. Visgi Edis buvo tik pirmas. Kasandrai tai tapo žaidimu. Nauju iššūkiu. Vos tik Sara išdrįsdavo kuo nors pasitikėti, jį pasigrobdavo sesuo. Sulig kiekviena išdavyste Saros žaizdos vėl imdavo kraujuoti. Jos psichiką ėmė klebenti nesaugumas. Sara ėmė jautriau reaguoti į savo sveikatos bėdas. Pasitikėjimas savimi ėmė svyruoti. Sarkazmas tapo jos gynyba. Kasandra stebėjo, kaip sesuo tolsta nuo išorinio pasaulio. Ji pasinėrė į mokslus, mokydavosi viena kambaryje, klausydamasi tos siaubingos sunkiojo metalo muzikos. Laikui bėgant neliko vaikinų, kuriuos Kasandra galėtų atmušti.

Tačiau Sara tik apsimetė mieganti. Kažin kaip tai klastingai kalei pavyko nugriebti geriausią vyrą.

Kasandra žengė į priekį.

— Minutėlei atsiprašysiu, ponai.

Vyrai prasiskyrė praleisdami. Kasandra negalėjo atitraukti akių nuo Maiklo. Nuo tada, kai jie matėsi paskutinį kartą, praėjo pusė metų. Per tą laiką daug kas galėjo pasikeisti.

Kasandra pasuko prie Maiklo.

Sėdėdama studijos limuzine, Sara negalėjo nurimti. Ji stengėsi atsikratyti jaudulio, tačiau adrenalinas niekaip neatslūgo. Lingavo pirmyn atgal minkštoje odinėje sėdynėje, o mintys nekantriai sūkuriavo. Nuo *Blue Oyster Cult* ji perėjo prie *Depeche Mode*, tačiau vis tiek negalėjo liautis virpėjusi. Jai dainuojant „Nepadorius gandus“, limuzino vairuotojas pakėlė garsui nepralaidų langą.

Gerai.

Netrukus ji pamatys Maiklą. Gal ir banalu sakyti, tačiau geriausia tokių dienų kaip ši dalis būdavo atgaivinti kiekvieną detalę su savo vyru. Raukydamasi Sara nusisegė įtvarą ir pasitrynė pėdą. Per pastaruosius metus kojų įtvarai akivaizdžiai patobulėjo; anksčiau nešiotus sunkius metalinius, kurie spausdavo it gniaužtuvai, pakeitė modernūs iš stiklo pluošto, šie priglusdavo, bet nesuspausdavo. Ji įgudusiais judesiais pasitrynė pėdą ir blauzdą. Kraujas vėl ėmė tekėti.

Gimusi dviem mėnesiais anksčiau laiko, Sara nuo pat pradžių buvo gana ligota. Į plaučius įsimetusi infekcija sukėlė plaučių uždegimą ir daugybę kitų, visą vaikystę ją lydėjusių komplikacijų. Taip pat sunkus gimdymas visam laikui sužalojo Saros kairės pėdos nervą. Vaikystėje, kad galėtų vaikščioti, Sarai reikėjo įtvaro ir metalinių ramentų. Dabar ramentų nereikėjo, tačiau įtvaras, o kartais ir lazda praversdavo.

Jaunystėje ji buvo nuolatinė ligoninių, medicinos specialistų ir psichiatrų viešnia. Ilgomis vasaros dienomis Sarai tekdavo tūnoti savo

miegamajame, užuot žaidus kieme su kitais vaikais. Privatūs mokytojai lankydavo ją namuose arba ligoninėje, nes mergaitė praleisdavo daug pamokų. Draugų turėjo nedaug. Bendraklasiai neerzindavo ir nesišaipydavo, tačiau jie vengė tos keistos mergaitės ir elgėsi su ja kaip su autsaidere. Sarai buvo draudžiama lankyti kūno kultūros pamokas. Per pertraukas ji turėdavo sėdėti ant laiptelių. Kiti vaikai atsargiai stebėdavo, baimindamiesi tos trapios išblyškusios mergaitės, tarsi ji atstovautų mirčiai tokioje vietoje, kur suprantamas tik nemirtingumas.

Kad ir kaip stengėsi neišsiskirti, Sara visuomet buvo kitokia, visuomet slaugoma, visuomet paskutinė. Ūgtelėjusi sužinojo, kad šlubavimas ir įtvaras, palyginti su žmonių suvokimu, yra niekis. Kai tik ji patirdavo nesėkmę, mokytojai tučtuojau viską pateisindavo jos silpna sveikata.

— Tai ne tavo kaltė, Sara. Jei būtum visiškai sveika...

Ir kiekvieną kartą, kai jie taip pasakydavo, Sarai troško rėkti. Ji nenorėjo klausytis pateisinimų ar naudotis jais savo trūkumams paslėpti — norėjo juos įveikti. Įsidėmėkite. Sara norėjo jų atsikratyti.

Vairuotojas išsuko iš kelio ir ėmė kilti keliuku į kiemą. Visur buvo pilna automobilių: rolsroisų, mersedesų, įvairiausių limuzinų, pažymėtų specialiais valstybiniais numeriais. Kai kurie vairuotojai stoviniavo kieme, rūkydami ir šnekučiuodamiesi. Kiti sėdėjo automobiliuose ir skaitė laikraščius.

Kai limuzinas privažiavo prie namo, Sara užsisegė įtvarą, pasičiupo lazdą ir kiek galėdama grakščiau nužingsniavo prie durų.

Maiklas gurkštelėjo mineralinio vandens. Pilvą raižė nesiliaujantis skausmas, tačiau Harviui apie tai neužsiminė. Ketino pasakyti, bet šįvakar Harvis buvo toks išsiblaškęs, kad Maiklas nusprendė palaukti. Jis stebėjo Harvį, kurio akys nervingai lakstė po salę. Ir šiaip visada šiek tiek netvarkingas, šįvakar jis atrodė klaikiai.

— Ar gerai jautiesi, Harvi?

— Puikiai, — paskubomis atsiliepė draugas.

— Kažkas neduoda ramybės?

— Aš... kelintą turėtų pasirodyti Sara?

Jau trečią kartą klausė.

— Bet kurią minutę, — atsakė Maiklas. — Kokios čia paslaptys, velniai rautų?

— Nieko rimta, — išspaudė šypseną Harvis. — Mudu su tavo žmona turime audringą romaną tau už nugaros, daugiau nieko.

— Ir vėl? Nekenčiu, kai vagi mano moteris, Harvi.

Harvis patapšnojo sau per pilvą ir pamėgino sulyginti išsitaršiusius plaukus.

— Ką galiu pasakyti? Aš tikras eržilas.

Maiklas gurkštelėjo vandens.

— Ką suplanavęs kitai savaitei? — paklausė jis.

— Kitai savaitei?

— Tavo gimtadienis, Harvi.

— A... — nutęsė Harvis, — tai.

— Penkiasdešimtmetis būna tik kartą, seni.

Harvis užsivertė likusį martinį.

— Nepriimink.

— Penkiasdešimt metų, — švilptelėjo Maiklas. — Penki ilgi dešimtmečiai.

— Užsičiaupk, Maiklai.

— Pusė amžiaus. Auksinis jubiliejus. Sunku patikėti.

— Tu tikras draugas, Maiklai. Ačiū.

Maiklas nusišiepė.

— Nagi, Harvi. Tu niekada neatrodei geriau.

— Taip, pavargstu su lazda gintis nuo moterų. — Harvis dirstelėjo per Maiklo petį ir pastebėjo Kasandrą. — Kalbant apie jų vaikymą...

— Kas?

— Pavojus: ateina tavo svainė.

— Kur?

Kasandra patapšnojo jam per petį.

— Sveikas, Maiklai.

— Už tavęs.

— Ačiū. — Maiklas nenoromis atsisuko į Kasandrą. — Labas vakaras, Kasandra.

— Seniai nesimatėme, Maiklai, — tarė ji. — Labai seniai. Pusę metų, jei neklystu.

— Panašiai. Prisimeni mano draugą Harvį Raikerį?

— O taip. Gydytoją.

Harvis žengė į priekį.

— Malonu vėl tave matyti, Kasandra.

Ji lengvai linktelėjo, nekreipdama į jį dėmesio ir neatitraukdama akių nuo Maiklo veido.

— Tai kaip aš atrodau šį vakarą, Maiklai?

— Gražiai.

— Gražiai? — pakartojo ji.

Maiklas truktelėjo pečiais.

— Skamba kažkaip abejingai, — pastebėjo Kasandra.

Jis vėl gūžtelėjo.

Kasandra trumpam nukreipė dėmesį į Harvį.

— Daktare Raikeri, ar sutinkate su Maiklo įvertinimu?

Harvis atsikrenkštė.

— Aa, daug žodžių ateina į galvą, Kasandra. *Gražiai* yra vienas jų.

Ji šyptelėjo, žvilgsniu vėl grįždama prie Maiklo.

— Maiklai, gal galime pasikalbėti?

— Paklausyk, Kasandra...

— Nieko tokio, — suskubo Harvis. — Man vis tiek reikia pasipildyti taurę.

Abu akimis palydėjo Harvį. Orkestras, kurį buvo pasamdęs daktaras Lovelas, baigė groti „Įsirišk geltoną kaspiną“ ir ėmėsi „Jausmų“. Pagrindinis dainininkas spiegė lyg katė, kuriai kažkas primynė uodegą.

— Gal norėtum pašokti? — paklausė Kasandra.

— Ne, ačiū.

— Kodėl ne?

— Neturiu nuotaikos. Apie ką norėjai pasikalbėti?

— Nebūk storžievis, Maiklai. Tuoj pasakysiu. Apsimeskime, kad tai glamonės prieš seksą. Juk esi girdėjęs apie tokį dalyką, ar ne?

— Regis, kažką apie tai skaičiau *Cosmo* žurnale.

— Puiku. Kaip tau patinka mano suknelė?

— Dieviška. Ko tu nori?

— Maiklai...

— Tikiuosi, nepradėsi vėl tų nesąmonių, a?

— Kokių nesąmonių?

— Žinai, kokių, Kasandra.

— Tikrai?

— Aš vedęs Sarą, dėl Dievo meilės. Pameni Sarą — tokia blondinė, smulkutė, gražuolė, turinti bjaurų muzikinį skonį, tavo sesuo.

— Ir ką?

Maiklas užvertė akis.

— Tai ko vis kimbi prie manęs? Kodėl glaustaisi aplink lyg kokia kekšė iš muilo operos?

Kasandra pažiūrėjo į jį.

— Tu mane smerki, ar ne?

— Ne mano reikalas smerkti ar teisinti.

— Tai ką apie mane manai? — paklausė, gurkšteldama iš savo taurės. — Atvirai.

— Manau, kad tu šauni, — pasakė jis. — Graži, linksma ir protinga, bet kai šitaip elgiesi, — jis gūžtelėjo, — man net šlykštu darosi.

— Tu toks mielas. — Jos ranka nusileido Maiklui ant krūtinės. Tada mirktelėjo jam, pasilenkė ir pabučiavo į skruostą.

— Už ką čia? — nusistebėjo jis.

Ji mirktelėjo ir parodė jam už nugaros.

— Už tai.

Maiklas atsisuko. Prie durų stovėjo Sara ir juos stebėjo.

Prieš kelias valandas Džordžas sėkmingai nušvilpė automobilį ir pakeitė jo numerius. Kurį laiką suko ratus aplink Lovelų valdą, tikrindamas visus atsitraukimo kelius, tada sustojo apleistoje aikštelėje už

kelių mylių. Jis užsitepė ant skrebučio žąsų kepenėlių pašteto ir įsipylė raudonojo vyno. Labai jauno *Beaujolais-Villages.*

Tobula iškyla.

Baigęs, Džordžas sutvarkė automobilį, pažiūrėjo į laikrodį ir nuvažiavo atgal prie daktaro Lovelo namų. Iš rusvai žalsvų kelnių kišenės išsitraukė stiletą. Nykščiu spustelėjo spyruoklės atleidimo mygtuką. Tyliai spragtelėjusi, iššoko ilga plona geležtė.

Nuostabu.

Jis sugrūdo geležtę į stiletą ir įsikišo atgal į kišenę. Gana žaisti. Gana vyno ir dainų.

Laikas imtis darbo.

3

Harvis Raikeris įsipylė dar martinio. Trečia taurė. O gal ketvirta? Nebežinojo. Harvis nebuvo girtuoklis, tačiau pastaruoju metu sugaudavo save bežiūrintį į butelį su pagarba ir noru. Tiek daug atsitiko per pastarąsias kelias savaites. Kodėl dabar? Kodėl, kai jie jau rengėsi įsprausti į kampą ir net sunaikinti AIDS virusą, turėjo visa tai atsitikti?

Jis ištiesė taurę barmenui.

— Dar vieną, — ištarė.

Padvejojęs barmenas visgi paėmė taurę.

— Paskutinė, gerai?

Harvis linktelėjo. Barmenas teisus. Kai jau gana, tai gana. Jis atsigręžė į minią. Maiklas vis dar kalbėjosi su Kasandra. Jergutėliau, tai bent mergina. Kepinanti. Vyras gali įdegti jau vien stovėdamas šalia jos. Ar net gauti saulės smūgį.

O kiek jai metų, Harvi? Tikriausiai ganėtinai jauna, kad galėtų būti tavo dukra.

Jis truktelėjo pečiais. Nieko bloga pafantazuoti, ar ne?

Tačiau Harvio mintys greitai grįžo prie kito reikalo. To reikalo. Jo krauju pasruvusios akys nužvelgė salę, bet Saros vis dar nesimatė.

— Sveiki, daktare Raikeri.

Harvis atsisuko į tą pusę, iš kur sklido pažįstamas balsas.

— Labas, Bredli, kaip jautiesi?

Bredlis Dženkinsas, senatoriaus sūnus, nusišypsojo.

— Daug geriau, ačiū.

— Kas nors ne taip?

Bredlis papurtė galvą.

— Šiuo metu jaučiuosi puikiai. Tai tarsi koks stebuklas... tik nežinau, ar ilgai tęsis.

Harvis žiūrėjo į švelniakalbį jaunuolį. Sara supažindino su Bredliu prieš keletą metų, kai šis dar nebuvo jo pacientas ir nė neįtarė sergąs AIDS.

— Ir mes nežinome, — liūdnai atsiliepė jis. — Svarbiausia — nenutraukti gydymo. Sustojimas pusiaukelėje gali būti pavojingesnis už pačią ligą.

— Būčiau kvailas, jei sustočiau.

— Kada vėl pasirodysi?

Bredlis nespėjo atsakyti, nes tarp jų atsistojo jo tėvas.

— Daugiau nė žodžio, — sušnypštė senatorius Dženkinsas Harviui. — Eime su manimi.

Harvis paklusо. Ilgu koridoriumi nusekė paskui senatorių, laikydamasis per žingsnį nuo jo. Senatorius Dženkinsas sustojo prie paskutinių durų, atsigręžęs apsidairė, ar niekas neseka, tada pamojo Harviui įeiti. Jis įžengė paskui Harvį ir uždarė duris.

Jie buvo daktaro Lovelo bibliotekoje, didžiuliame dviejų lygių kambaryje, nuo grindų iki lubų prigrūstame storų knygų odiniais viršeliais. Čia stovėjo stumdomosios kopėčios, kad būtų lengviau pasiekti knygas viršutinėse lentynose, taip pat aplink kambarį tarsi bėgimo takelis buvo įrengtas podiumas. Lentynos, grindys, baldai — viskas tamsinto ąžuolo spalvos.

Senatorius Dženkinsas ėmė žingsniuoti po kambarį.

— Kaip tu drįsti kalbėtis su mano sūnumi viešumoje?!

— Mes tik šnekučiavomės, — atsiliepė Harvis. — Čia vakarėlis. Žmonės kalbasi.

— Ar supranti, kas atsitiktų, jeigu žmonės sužinotų apie Bredlį?

Harvis patylėjo.

— Stotų taika Vidurio Rytuose?

— Nešmaikštauk su manimi, Raikeri.

— Atominis Armagedonas? *Penktadienio, tryliktos* serialo pabaiga?

— Aš tau skolingas, daktare Raikeri, bet neerzink manęs.

Harvio tonas buvo šiurkštus.

— Tu man nieko neskolingas.

— Tu išgelbėjai mano sūnui gyvybę.

— Mes to dar nežinome. Laikas parodys, kaip bus.

— Vis dėlto, — tarė senatorius, — gydymas suteikia vilčių. Esu labai dėkingas.

— Aš sujaudintas.

— Taip pat girdėjau apie tavo partnerio, daktaro Grėjaus mirtį. Užjaučiu.

— Gal paaukotum pinigų jo mėgstamiausiai labdarai?

Senatorius nelinksmai susijuokė.

— Ne.

— Tai gal tada įkalbėtum Senatą balsuoti už tai, kad mums būtų skirta daugiau lėšų?

— Juk žinai, kad negaliu šito padaryti. Žiniasklaida ir priešininkai sudraskys mane į gabalus.

— Už tai, kad padėsi išgydyti mirtiną ligą?

— Už tai, jog išleisiu mokesčių mokėtojų sunkiai uždirbtus dolerius tam, kad padėčiau saujelei amoralių išglebusių iškrypėlių.

— Tokiems kaip tavo sūnus?

Senatorius nuleido galvą.

— Žemai smūgiuoji, Raikeri. Labai žemai. Jei kada nors pasklis gandai, kad Bredlis buvo... — Jis nutilo.

— Gėjus? — užbaigė Harvis. — Ar šito žodžio ieškojai? Gali būti ramus, nepasklis. Bent jau ne iš manęs.

— Tada aš padarysiu viską, ką galiu, kad padėčiau klinikai — ži-

noma, diskretiškai. — Senatorius minutėlę susimąstė. — Be to, yra ir kitų būdų gauti daugiau pinigų neįveliant manęs.

— Pavyzdžiui?

— Paskelbti rezultatus.

— Dar per anksti.

— Niekada ne per anksti, — tarė Dženkinsas. — Negi manai, kad gandai apie tavo sėkmę nepasiekė Vašingtono? Kaip manai, iš kur aš apie tai sužinojau? Tau tereikia pateikti žiniasklaidai kai kuriuos tyrimų rezultatus. Parodyti jiems tą Krucerį arba Polą Leanderį.

Harvis vos susilaikė nenusišypsojęs.

— O Bredlį? Senatoriaus sūnus tikrai pritrauktų daugiau dėmesio nei porelė niekam nežinomų gėjų.

— Juo negali naudotis.

— Net jei tai reikštų išgelbėti daugiau gyvybių? O gal tavo sūnus yra vienintelis išgelbėjimo vertas homoseksualas?

— Negali naudotis Bredliu, Raikeri. Taškas. Supranti?

— Suprantu, senatoriau. Suprantu, kad kai kurie dalykai yra svarbesni nei žmonių gyvybės, pavyzdžiui, rinkimų kampanija.

Senatorius žengė artyn. Jis buvo stambus vyras, tad grėsmingai palinko virš gydytojo.

— Man jau pradeda įgristi tavo moraliniai išvedžiojimai, daktare Raikeri. Tu čia ne savo lygoje; esu matęs, kaip ir mažesnės klaidos sužlugdo žmogų.

— Tu man grasini?

— Ne, perspėju. Kai kas gali įsikišti, jei pasidarysi pernelyg įkyrus.

Harvis atrėmė senatoriaus žvilgsnį.

— Tikriausiai painioji mane su kažkuo, kam tai rūpi, — ramiai atsiliepė jis. — Jei mano klinika žlugs, vienas toks dešinysis siauraprotis senatorius iš Arkanzaso žlugs kartu su manimi.

Senatorius Dženkinsas papurtė galvą.

— Tu toks velniškai aklas, Raikeri. Net nesuvoki, į ką veliesi.

— Tai pasakyk.

— Tavo tikslas priešų turi daugiau nei reikia, — tęsė Dženkin-

sas. — Esti daugybė žmonių, kurie nė nemirktelėję baigtų tavo tyrimą. Įtakingų žmonių.

— Tokių kaip tu?

Dženkinsas atsitraukė ir papurtė galvą.

— Aš tik mėginu išgelbėti sūnaus gyvybę, — tyliai ištarė jis. — Tačiau yra įtakingų žmonių, kurie nori uždaryti kliniką... visam laikui.

— Žinau. Susitvarkysiu.

Senatorius Dženkinsas nuėjo prie durų ir jas atidarė.

— Ne, — tarė jis, — nemanau, kad tau pavyks.

Sara stebeilijo į Maiklą ir Kasandrą. Jos ranka taip sugniaužė lazdą, kad net krumpliai pabalo. Ji vos tvardėsi neužtvojusi ta lazda Kasandrai. Tada trumpam užsimerkė. Sara žinojo, kad Kasandra tyčia taip elgiasi, stengiasi ją išprovokuoti. Nepaisant to, Saros pyktis ir pavydo priepuolis buvo toks stiprus, kad net žandai išraudo.

Dievas mato, juk jau turėtų būti įpratusi prie Kasandros.

Sara krenkštelėjo ir pasuko jų link, bet staiga kažkas pastojo jai taką.

— Labas vakaras, panele Lovel.

Ji nustebusi pakėlė galvą.

— Labas vakaras, pastoriau Sandersai.

— Prašyčiau, — tarė dvasininkas, nušvisdamas savo garsiąja šypsena, — minutėlę jūsų laiko.

Pastorius išlydėjo ją į tuščią koridorių, toliau nuo akių.

— Nesitikėjau čia jūsų pamatyti, — pradėjo Sara.

Ir ką iš viso čia veiki, velniai rautų?

— Šventojo Kryžiaus Žygio bažnyčia solidžiai remia jūsų tėvo organizaciją, — paaiškino jis. — Jūsų tėvas neturėjo pasirinkimo, kaip tik pakviesti mūsų organizacijos atstovą. Kadangi aš visada norėjau susipažinti su įtakinguoju daktaru Lovelu, nusprendžiau pabūti tuo atstovu.

— Štai kaip, — atsiliepė Sara.

— Taip, panele Lovel, nepaisydamas jūsų šališkos kritikos Šventojo Kryžiaus Žygio bažnyčios atžvilgiu ir to, ką mes vadiname dievobaimingais...

— Mano reportaže apie tikėjimą nebuvo kalbama, — nutraukė jį Sara. — Aš kalbėjau apie finansus ir mokesčius.

Sandersas nusišypsojo.

— Manotės esanti labai protinga, panele Lovel? Negi tikrai manote, kad jūsų apgailėtinas reportažas gali pakenkti mano darbui? Esate kvaila moteris. Stengdamasi mane sužlugdyti, padarėte visiškai priešingai.

Sara pasirėmė į lazdą.

— Nesuprantu, apie ką kalbate, todėl atsiprašau, bet... — Ji ėmė šlubčioti salės link, tačiau Sandersas tvirtai sugriebė už alkūnės.

— Pinigai pasipylė vos pasibaigus laidai, panele Lovel. Mano telefonas be paliovos skamba. Nemokama reklama laidoje...

— Paleiskite mane, nes uždainuosiu sopranu.

Pastorius dar tvirčiau suspaudė jos ranką.

— Jūsų išpuoliai prieš mane mobilizavo visus rėmėjus. Teisieji mato grėsmę ir jie kyla padėti...

— Kas čia vyksta?

Sandersas paleido Saros ranką ir skubiai atsisuko į kalbančiojo pusę. Jo veide vėl nušvito šypsena.

— O, jūs Maiklas Silvermanas! Krepšinio žvaigždė! Esu didelis jūsų gerbėjas. Malonu susipažinti, pone.

Sandersas atkišo ranką. Maiklo akys degė; jis vos tvardėsi. Sara pasislinko arčiau Maiklo ir paglostė vyrui petį. Maiklo raumenys buvo įsitempę ir susimazgę. Po akimirkos Sandersas atsitraukė; jo šypsena lengvai virpėjo.

— Taip, ką gi, buvo malonu pasikalbėti, — tauškė Sandersas, — bet man tikrai reikia grįžti į vakarėlį.

— Ką jūs sakote, tikrai? — atkirto Maiklas.

Dabar Sandersas jau gausiai prakaitavo.

— Nekantrauju pasimatyti vakarėlyje, — tarė jis. — Viso gero, panele Lovel.

— Viso, pastoriau.

Sandersas atsisuko į Maiklą.

— Beje, pone Silvermanai, Šventojo Kryžiaus Žygio bažnyčia yra didelė Izraelio rėmėja. Pamaniau, kad turėtumėte žinoti.

Maiklas žvilgsniu nulydėjo Sandersą koridoriumi.

— Prašau leidimo trenkti jam į snukį.

— Prašymas atmestas... kol kas.

— Tu visai neleidi man pasismaginti, — tarė Maiklas, pamažu atsipalaiduodamas.

— Atleisk.

— Tik pagalvok, didelis Izraelio rėmėjas. Argi ne gražu, mieloji? Galvą guldau, kad jo geriausi draugai yra žydai.

Sara linktelėjo.

— Tikriausiai jis nori atsiversti.

— Aš jį apipjaustysiu.

Maiklas stipriai apkabino Sarą.

— Kaip jautiesi? — pasiteiravo jis.

— Puikiai, — atsiliepė Sara. Ji nusiėmė akinius ir nusivalė juos Maiklo nosine. — Tai ką šįvakar veiki, mano narsusis karžygy?

Maiklas gūžtelėjo.

— Kaip paprastai: gelbėju mažus vaikus iš gaisrų, kovoju su nusikalstamumu gatvėse, leidžiuosi grabinėjamas tavo sesers.

Sara nusijuokė.

— Kasandra gali būti šiek tiek agresyvi.

— Tik šiek tiek — kaip Napoleonas. Tu nenusiminei, a?

— Aš? Nė kiek. Nors ir kilo stiprus noras lazda užvožti jai per galvą.

— O čia tai kalba.

— Tikiuosi, tu ryžtingai priešinaisi.

Maiklas prisidėjo ranką prie krūtinės.

— Mano skaistybė liko nepaliesta.

— Gerai.

— Beje, šįvakar buvai puiki.

Ji išrietė antakius.

— Laidoje, kvailute. Nenuostabu, kad Sandersas toks įširdęs. Tu kaip reikiant išdraskei jam užpakalį.

— Bet jis veikiausiai teisus, Maiklai. Šis viešas demaskavimas tik paskatina jo rėmėjus ir atveda dar porą narių.

— Galbūt trumpam. Juk net visiški silpnapročiai laikui bėgant susivokia.

— Jie ne silpnapročiai. Tik šiek tiek pažeidžiami.

— Nesvarbu, — atsiliepė Maiklas, paimdamas ją už rankos. — Pasirengusi susitikti su tave dievinančiais žiūrovais?

— Nelabai.

— Gerai. Tada eime su manim, kačiuk.

— Kur?

— Kiek anksčiau užsiminei, kad galėsime pasiglamžyti.

— Tikrai? Neprisimenu.

— Tai buvo iškart po to, kai pavadinai mane Nepailstančiu Eržilu.

— A... — nutęsė ji, sukdama laiptų link. — Dabar prisiminiau.

— Senatoriau Dženkinsai!

Stivenas Dženkinsas atsisuko, jo putliame veide jau spindėjo apsimestinė, rinkimams paruošta šypsena.

— Sveiki, pastoriau. Kaip puiku jus matyti!

Senatorius Dženkinsas ir pastorius Sandersas tvirtai paspaudė vienas kitam rankas. Sandersas, kaip žinojo senatorius, buvo vienas įtakingiausių žmonių Pietuose. Pastarąjį dešimtmetį senatorius Dženkinsas savo rinkimų kampanijos metu ypač akcentuodavo teisę į religiją, nes niekas nepritraukdavo tiek balsų kiek pastorius Ernestas Sandersas. Jei Sandersas tavo pusėje, jis garbina tave kaip Pranašų palikuonį. Jei prieš — ką gi, turbūt net šėtonas sulaukia švelnesnio požiūrio per pamaldas. Dženkinso laimei, pastorius jį rėmė. Jei ne jo visuotinis palaikymas, senatorius būtų pralaimėjęs paskutinį raundą tam pradedančiajam liberalui, kurį pakišo demokratai.

— Ačiū, Stivenai. Neblogas vakarėlis, a?

— O taip, — pritarė Dženkinsas.

Abu vyrai kaip susitarę išėjo į ilgą koridorių, toliau nuo akių ir ausų. Netrukus jų šypsenos išblėso. Įsitempęs Ernesto Sanderso veidas palinko prie Dženkinso ausies.

— Man nelabai patinka šio pokylio svečių sąrašas, — tarė jis.

— Ką turite galvoje?

— Kokį velnią čia veikia gydytojas Harvis Raikeris?

— Jis artimai bendrauja su Džono dukra, — paaiškino Dženkinsas.

— Taip negerai, Stivenai. Jo buvimas čia... suteikia daktarui tam tikrą teisėtumą, taip nemanote?

Senatorius linktelėjo, nors iš tiesų nepritarė. Be to, puikiai žinojo, kad jo senas draugas Džonas Lovelas kur kas labiau niršta dėl paties Sanderso dalyvavimo. Džonas aiškiai leido suprasti nenorįs, kad kas nors sužinotų apie jo sąsajas su tuo televizijos pamokslininku.

— Pastaruoju metu tiek daug visko vyksta, — tęsė Sandersas. — Geriau būkime pasirengę. Manau, kitą savaitę mums visiems derėtų susitikti.

— Kur?

— Betesdoje.

Senatorius vėl linktelėjo.

— Pastoriau, ar jūs ilgam mieste?

— Ne, — atsiliepė Sandersas. — Išvykstu rytoj po pietų. Atvykau tik dėl interviu ir... kaip čia pasakius? — Jis minutėlę galvojo. — Kad suvienyčiau šventąją koaliciją.

Dženkinsas pajuto nugara nubėgantį šaltuką.

— Nesuprantu.

Sandersas pažiūrėjo Stivenui Dženkinsui tiesiai į akis.

— Neverta nerimauti, Stivenai. Aš viskuo pasirūpinsiu.

Po kelių valandų Harvis Raikeris pastebėjo Sarą, stovinčią prie baro. *Pagaliau*, pagalvojo jis, pajusdamas kažką panašaus į paleng-

vėjimą, *proga pasikalbėti akis į akį*. Pastarąsias penkiolika minučių stebėjo Sarą ir Bredlį Dženkinsą, įsitraukusius į kažkokį, atrodytų, rimtą pokalbį. Jį nutraukė Bredlio tėvas, nusivedęs sūnų šalin. Nieko nuostabaus. Harvis žinojo, kad Bredlis patiki Sarai visas savo paslaptis. Senatorius Dženkinsas tikriausiai irgi tai žinojo.

Sara stovėjo pasirėmusi į lazdą ir pamažu gurkšnojo gėrimą. Prie jos prisiartino Harvis.

— Štai kur tu, — užkalbino jis. — Visą vakarą tavęs ieškau. Sveikinu su sėkmingu pasirodymu.

Ji pakštelėjo Harviui į skruostą.

— Ačiū, Harvi. Kaip sekasi?

— Puikiai.

— O klinika?

Harvis truktelėjo pečiais.

— Viskas gerai.

— Ar Maiklas jau kalbėjo su tavimi?

— Apie ką?

— Apie savo skrandį.

— Ne, — atsiliepė Harvis. — O kas yra?

Sara susiraukė.

— Užmušiu jį.

— Kas jo skrandžiui?

— Jau daugiau nei savaitę jį kamuoja siaubingi skausmai.

Harvis linktelėjo pagaliau supratęs.

— Štai kodėl jis visą vakarą raukosi.

— Negaliu patikėti, — nerimo Sara. — Juk pažadėjo man pakalbėti su tavimi.

— Nekaltink jo, Sara. Šįvakar aš buvau nelabai kalbus. Jis tikriausiai pagalvojo, kad netinkamas laikas.

— Kas atsitiko?

— Man reikia pakalbėti su tavimi apie kai ką svarbaus. — Nepaisydamas savo ankstesnių priesaikų, Harvis buvo išgėręs gerokai daugiau nei keturias taures martinio. Vis dėlto jis užsivertė dar vieną

įr prieš nurydamas mėgaudamasis vėsų skystį palaikė burnoje. Galbūt anksčiau jis jautėsi šiek tiek apsvaigęs, bet dabar jo protas buvo blaivus. — Tai susiję su klinika, — pamažu prakalbo jis, pasverdamas kiekvieną žodį prieš šiam išsprūstant iš burnos, — ir, manau, su Briuso mirtimi.

Jis mostelėjo ranka.

— Pasivaikščiokime. — Jie išėjo pro prancūziškas duris į plačią veją. Dabar dauguma svečių sukiojosi lauke; vakarėlis buvo bepersikeliąs iš sausakimšos salės ant vejos ir į sodą. Jiedu tylėdami praėjo pro baseiną, persirengimo kabiną, teniso aikštę. Sara nusivedė Harvį link daržinės, kur jos tėvas laikė žirgus. Atidarius daržinės duris, iš vidaus plūstelėjo šieno ir gyvulių tvaikas. Jie įėjo į vidų. Vienas žirgas nusižvengė.

— Gražios valdos, — tarė Haris.

— Taip.

Jis paglostė plačią didžiulio palšo žirgo kaktą.

— Ar daug jodinėji? — paklausė jis.

Sara papurtė galvą.

— Šeimos jojikė — Kasandra. — Vaikystėje gydytojai man neleido jodinėti, o vėliau taip ir nepradėjau.

— Och.

— Tai gal papasakosi, kas atsitiko?

— Tu pamanysi, kad išsikrausčiau iš proto.

— Nieko nauja.

Harvis susijuokė, tada apsižvalgė, norėdamas įsitikinti, kad jie vieni.

— Gerai, — lėtai ištarė jis, — štai kas. Kaip žinai, jau beveik trejus metus mes su Briusu vadovaujame klinikai, stengdamiesi slėpti tyrimų rezultatus ir visomis išgalėmis vengdami žiniasklaidos dėmesio.

— Žinau, — atsiliepė Sara, — bet niekada nesupratau kodėl. Paprastai klinikos ir gydytojai trokšta žiniasklaidos dėmesio.

— Paprastai taip. Ir man, pavyzdžiui, visai patinka per televizorių matyti savo besišypsantį veidą. Tačiau tai, ką mes darome, Sara,

yra kas kita, kai kas svarbaus. Pirmiausia mūsų gydymas yra eksperimentinis. Tokiais atvejais net gandas gali sukelti nepagrįstų vilčių. Be to, mes dirbame tik su keturiasdešimčia pacientų, kurių daugelis dėl akivaizdžių priežasčių nenori viešintis. AIDS vis dar piktasis mūsų visuomenės maras, tas, kuris paskatina išankstinę nuomonę ir aukščiausio lygio diskriminaciją.

— Suprantu.

— Tačiau atsirado naujų faktorių.

— Kokių?

— Finansinių, — tiesiai pareiškė Harvis. — Baigiasi pinigai, o mums jų labai reikia. Jei federalinė valdžia nutrauks dotacijas ir mes negausime paramos iš kitur, klinika ilgai neišsilaikys, tada... — jis trumpam nutilo. — Tai dar ne viskas. Bet tu turi pažadėti laikyti tai paslaptyje.

— Sakyk.

— Prisiek.

Sara sutrikusi pažiūrėjo į jį.

— Prisiekiu.

Harvis giliai atsiduso.

— Sara, veikiausiai jau esi girdėjusi gandus. Kad ir kaip stengėmės tylėti, šis tas prasprūdo. Viskas prasidėjo nuo to, kad mums laboratorijoje pavyko išrasti vaistą nuo šio viruso. Tada suleidome jo pelėms. Po kurio laiko beveik visais atvejais ŽIV buvo sunaikintas. Tokie patys rezultatai ir kai atlikome bandymus su beždžionėmis.

Sara susijaudinusi nurijo seiles.

— Ką nori pasakyti?

— Tokios paslapties ilgai neišlaikysi, — tęsė jis, — ir, atvirai kalbant, mes pajutome, kad laikas paskelbti faktus. Žinoma, ne viską iš karto, bet pamažu.

Sara išsižiojo. Ji buvo girdėjusi miglotus gandus, tačiau nekreipė į juos dėmesio, nes paprastai žmonės nori taip galvoti.

— Nori pasakyti..?

Harvis linktelėjo.

— Mes radome vaistą ar bent jau labai sėkmingą gydymą nuo AIDS viruso.

— O Dieve.

— Jis dar ne visais atvejais veiksmingas, — paskubomis tęsė Harvis, — ir nėra koks nors stebuklingas vaistas klasikine prasme. Tai ilgas, dažnai skausmingas režimas, tačiau jau ne vienas gydymo atvejis klostosi sėkmingai.

— Bet kodėl tu nori laikyti tai paslaptyje?

Harvis išsitraukė iš kišenės nosinę ir nusišluostė nuo veido prakaitą. Sara dar nebuvo mačiusi jo tokio įsitempusio ir išvargusio.

— Geras klausimas. ŽIV, arba žmogaus imunodeficito virusas, labai apgaulingas. Sunku tiksliai nustatyti, ar mes iš tiesų blokuojame jo progresą, ar pats virusas dar nevisiškai išsikerojęs. ŽIV nuolat keičiasi, mutuoja, netgi slepiasi žmogaus ląstelėse. Mes nebuvome tikri, ar tai, ką darome, turės tikrą, ilgalaikį poveikį. Tik pagalvok, Sara, jeigu mes paskelbtume, kad turime vaistą nuo AIDS, o po kurio laiko pasirodytų, jog klydome.

— Būtų katastrofa, — sutiko ji.

— Švelniai tariant. Be to, mums teks įrodyti tai SŽPD.

— Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamentui? Kuo jie čia dėti?

— Viskuo. Tai milžiniškas biurokratinis mechanizmas, o biurokratai sugeba viską vilkinti. Visuomenės sveikatos tarnyba — prakeikimas, Maisto ir vaistų tarnyba, ligų kontrolės centrai, Nacionalinis sveikatos institutas — visi jie pavaldūs SŽPD.

— Biurokratai ant biurokratų.

— Būtent. Tai viena priežasčių, kodėl savo slėptuvę mes laikome už šalies ribų, kur niekas iš Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamento negalėtų įsikišti pradėjęs nuobodžiauti arba kažkam prireikus patenkinti savo ego.

— Nesuprantu.

— Tu juk žinai, kad aš tarnavau Vietname?

Sara linktelėjo.

— Tai štai, daug laiko praleidau Pietryčių Azijoje. Tai tyli visuomenė. Paslaptinga. Niekas nesikiša į tavo reikalus. Visus laboratorinius tyrimus — audinių pavyzdžius, kraujo mėginius ir visa kita mudu su Briusu nusprendėme laikyti Bankoke, kur juos ne taip lengva rasti.

— Kad išvengtumėte biurokratijos?

Harvis linktelėjo.

— Nors jų veikla visiškai pateisinama, pavyzdžiui, Maisto ir vaistų tarnyba turi įprotį ilgus metus tirti vaistus, siekdama įsitikinti, kad jie saugūs. Tikriausiai skaitei apie tuos eksperimentinius vaistus, kuriais MVT neleido gydyti sergančiųjų AIDS.

Ji linktelėjo.

— Man tai nelabai suprantama.

— Tai sudėtingas klausimas, visgi aš sutinku su tavim. Jei AIDS yra mirtina liga, kokią žalą tai padarytų vargšeliui, jau ir taip stovinčiam mirtininkų eilėje? Mūsų klinikos tikslas buvo pateikti MVT tiek įrodymų, kad nebereikėtų ilgai laukti jų išvadų. Be to, ramiai galėtume tirti savo junginį, nesibaimindami žiniasklaidos dėmesio.

Sara trumpam susimąstė.

— Bet ar negalėtum parodyti valdžiai savo rezultatų slapta? Pamatę teigiamus rezultatus jie tikrai skirtų daugiau pinigų.

Harvis šyptelėjo.

— Tu pamiršti, kad žmonės, sprendžiantys šiuos klausimus, yra politikai. Ar gali įsivaizduoti, kad politikas nutylėtų tokį svarbų dalyką? Jokiu būdu, Sara. Jie pasistengtų išmelžti kuo daugiau balsų sau.

— Tu teisus.

— Ir dar kai kas. Ne visi įtakingieji palankiai vertina mūsų programą. Įskaitant ir tavo tėvą.

— Mano tėvo priešinimasis tavo klinikai — visai kas kita, — gindamasi atrėžė Sara. — Jei jis žinotų, kad išrastas vaistas...

— Galbūt aš paskubėjau, — pertraukė Harvis. — Tavo tėvas yra pasišventęs gydytojas, ir aš niekada nesuabejočiau jo atsidavimu tikslui sustabdyti žmonių kančias. Aš nesutinku su jo požiūriu į AIDS, tačiau suprantu, kad tai tik nuomonių skirtumas, ne ideologija. Tačiau

yra kitų, Sara, — tokių, kaip tas niekšas Sandersas ir jo lobotomizuoti pasekėjai, — kurie padarytų viską, kad sustabdytų mūsų tyrimus.

— Bet aš nesuprantu, ką visa tai turi bendra su Briuso mirtimi. Jeigu jūs taip arti tikslo, kodėl jis nusižudė?

Harvis nuleido galvą. Jo paraudusios ir pavargusios akys susmigo į batus.

— Būtent.

— Kas?

Jis ėmė žaisti su šiaudeliu taurėje.

— Tarkim, norėčiau įrodyti tau, kad mes iš tiesų atradome vaistą nuo AIDS. Ką galėčiau parodyti, kad neabejotum?

— Konkrečių pacientų tyrimų rezultatus.

Jis linktelėjo.

— Kitaip tariant, pacientus, kurie buvo išgydyti, ar ne?

— Taip.

— Briuso, Eriko ir mano nuomonės sutapo. Svarbiausia tyrimo dalis yra mūsų pacientai, Sara. Akivaizdu, kad jei mes galėtume parodyti pasauliui pacientus, kurie visiškai pasveiko, kurių ŽIV nebėra teigiamas, tada turėtume neginčytinus įrodymus, kurie pagrįstų mūsų tyrimą.

— Savaime suprantama.

— Bėda ta, kad du iš mūsų tyrimo dalyvių — Bilas Vitersonas ir Skotas Trajenas — negyvi.

— Dėl AIDS? — paklausė ji.

Jis papurtė galvą.

— Nužudyti.

Sara krūptelėjo, tarsi šis žodis jai būtų skaudžiai trenkęs.

— Ką?

— Abu mirė per dvi savaites nuo daugybinių peilio dūrių.

— Nieko apie tai neskaičiau.

— Gėjų nužudymas vargu ar patektų į pirmuosius puslapius, Sara.

— Ar kalbėjai su policija?

Harvis linktelėjo.

— Jų manymu, tai įdomus sutapimas, nieko daugiau. Jie surado daugiau panašumų: abu gėjai, gyveno Grinvič Vilidže, abu rudaplaukiai ir taip toliau.

— Galbūt jie teisūs, — tarė ji. — Tai gali būti tik sutapimas.

— Žinau, — sutiko Harvis. — Ir aš taip maniau.

— Bet?

— Bet dabar ir Briusas negyvas.

— Tu manai, kad jo savižudybė susijusi su pacientų mirtimis?

Patylėjęs Harvis giliai iškvėpė.

— Nemanau, kad Briusas nusižudė, Sara. Manau, jis buvo nužudytas.

Sara pajuto, kaip išdžiūvo jos burna.

— Bet kaip taip gali būti? Juk buvo rastas raštelis.

— Taip.

— Ar jis parašytas ne Briuso ranka?

— Briuso.

— Kaip...

— Aš nežinau, kaip jiems pavyko. Gali būti, kad tai labai sumani klastotė ar kažkas panašaus, — nežinau.

Sara žiūrėjo suglumusi.

— Tai tu nori pasakyti, kad Briusas buvo išmestas pro langą?

— Aš tik sakau, kad verta pasidomėti. Briusas turėjo atostogauti Kankune. Kodėl jam šovė į galvą grįžti anksčiau ir nusižudyti? Ir dar kai kas.

— Taip?

— Kelios minutės prieš mirtį, Briusas man skambino. Sprendžiant iš balso, jis buvo velniškai išsigandęs. Pasakė turįs pasikalbėti su manimi akis į akį apie kažką svarbaus. Esu tikras, kad apie tas žmogžudystes. Mes kalbėjomės tik kokią minutę ar dvi, nes staiga jis padėjo ragelį.

— Ar Briusas pasakė, kur esąs?

— Ne.

— Pasakyk man dar kai ką, — tęsė Sara, jau negalėdama atsiginti minčių. — Ar turite kitų pacientų, kuriuos galėtumėte parodyti, be tų dviejų nužudytųjų aukų?

— Taip. Mažiausiai keturis. Žinau, visa tai skamba neįtikinamai, Sara, taip pat, žinau, kad yra milijonai racionalių paaiškinimų. Gali būti, kad aplink kliniką trainiojasi koks nors beprotis gėjų žudikas, kuris pasekė Vitersoną ir Trajeną iki namų ir juos nužudė. Tai galėjo padaryti ir bet kuris kitas klinikos pacientas ar darbuotojas. Bet, Sara, tai nepaprastai svarbu. Jei — aš pripažįstu, kad tas „jei" labai didelis — kažkas juos nužudė dėl to, kad gydėsi klinikoje, ir tas kažkas padarys tą patį kitiems, tai galėtų reikšti, kad kažkas nori užvilkinti įrodymą, jog gydymas tikrai veiksmingas. Toks vilkinimas gali kainuoti tūkstančius, galbūt net šimtus tūkstančių gyvybių.

— Suprantu, ką nori pasakyti, — tarė Sara, — bet kodėl man tai sakai?

Harvis nusišypsojo, nors jo veidas tebebuvo įsitempęs.

— Aš beveik nieko neturiu, Sara. Esu išsiskyręs. Vaikų nėra. Mano vienintelis brolis mirė nuo AIDS. Mano tėvas jau seniai miręs, o motinai — Alzheimeris. Aš visą laiką dirbu, todėl draugų irgi beveik neturiu. — Jis nutilo, tarsi kauptų jėgas. — Maiklas man visuomet buvo tarsi sūnus. Vadinasi, tu man esi tarsi marti. Patinka tau tai ar ne, judu su Maiklu esate mano šeima.

— Mums patinka, — švelniai atsiliepė Sara. Ji paėmė Harvį už rankos. — Ar dar kam nors apie tai pasakojai?

— Ketinu pasakyti Maiklui, tačiau pirmiausia norėjau pasikalbėti su tavimi. Be abejonės, Erikas irgi žino. Jis toks atsidavęs klinikai. Aš juo labai pasikliauju.

— Džiaugiuosi, kad judviem pavyko sutarti.

— Tai štai, dėl visų tų žmogžudysčių mudu su Eriku jau pradėjome abejoti savo sveiku protu. Mes nebežinome, ar esame visiški pamišėliai, ar tik porelė paranojikų, įžvelgiančių sąmokslą. Dirbdamas su tokiu virusu, po kurio laiko gali šiek tiek pakvaišti. Ar padėsi man išsiaiškinti?

— Imsiuosi to nedelsdama, — atsiliepė Sara. — Žmogžudysčių skyriuje turiu draugą, detektyvą Maksą Bernšteiną. Pakalbėsiu su juo. Bet aš turiu kitą pasiūlymą.

— Kokį?

Ji minutėlę dvejojo.

— Leisk man parašyti apie kliniką.

— A?

— Medžiagą paskelbsiu *Blyksnyje* tiesioginio eterio metu. Teigiamas viešumas privers valdžią skirti daugiau pinigų klinikai.

— Nežinau, Sara, — nutęsė jis. — Vašingtonas gali susierzinti.

— Na ir kas? — atkirto ji. — Po tos laidos tavo pusėje bus visa Amerika. Politikai neišdrįs uždaryti klinikos.

Harvis nudelbė akis ir kurį laiką tylėjo.

— Harvi?

— Ar gali nutylėti mūsų buvimo vietą ir tapatybes? — paklausė jis. — Neminėti nei gydytojų, nei pacientų pavardžių? Aš negaliu rizikuoti paciento konfidencialumu.

— Jokių problemų.

Jis apsidairė ašarotomis ir išsigandusiomis akimis.

— Jei tu manai, kad tai suveiks...

— Turi suveikti, — spyrėsi Sara. — Kaip sakei, laikas pasauliui sužinoti tiesą.

Harvis linktelėjo.

— Gerai. Taip ir padarykime. — Jis papurtė galvą, tuščiai mėgindamas ją praskaidrinti. Tada prisivertęs nusišypsojo. — O dabar pakeiskime temą. Kaip tau sekasi?

— Tiesą sakant, — vos vos šypsodamasi atsiliepė Sara, — man reikia nedidelės paslaugos.

— Sakyk.

— Reikia, kad rastum man gerą akušerę.

Dabar jau Harvis nustebo.

— Jėzau, Sara, ar tu?..

Ji gūžtelėjo, stengdamasi sutramdyti džiaugsmą. Jai velniškai

norėjosi pasakyti taip, pamatyti Maiklo veidą, kai sulauks teigiamo rezultato.

— Kol kas tik vėluoju.

— Galbūt mano klausimas pasirodys nejautrus, bet kaip tavo karjera?

— Nieko tokio. Aš galiu įrašinėti laidas, kol ateis laikas gimdyti, o transliuotojams patinka demonstruoti besilaukiančias darbuotojas. Reitingai kyla kaip ant mielių.

— Ar gali rytoj dešimtą būti Kolumbijos presbiterionų klinikoje?

— Taip.

— Gerai. Kreipkis į daktarę Kerolę Simpson. Ji lauks tavęs. — Jis patylėjo, tada prakalbo rimtesniu balsu. — Žinau, kad judu su Maiklu jau seniai bandote. Ar jau pasakei jam?

Sara papurtė galvą.

— Noriu palaukti tyrimo rezultatų. Nenoriu sužadinti vilčių, jei tai tik netikras pavojus.

— Ar nieko prieš, jei ir aš ateisiu?

— Ne, man bus malonu.

— Puiku. Tuomet iki pasimatymo.

— Harvi?

— Taip?

— Nepamiršk pakalbėti su Maiklu apie jo skrandį. Jis nieko nesakys, bet jam tikrai labai skauda.

— Pakalbėsiu su juo dabar pat.

Džordžas sėdėjo automobilyje už vešlių krūmokšnių prie įvažos į daktaro Lovelo kiemą. Jis dirstelėjo į savo auksinį *Piaget*. Vėlu. Vakarėlis artėja į pabaigą. Dauguma svečių jau išvyko.

Džordžas sėdėjo automobilyje jau kelias valandas. Matė, kaip jo numatoma auka atvažiavo spindinčiu limuzinu. Vargšelis dabar buvo tame didžiuliame name, mėgavosi *Dom Perignon* šampanu su žąsų kepenėlių paštetu, linksminosi su turtuoliais ir nė neįtarė, kad po poros valandų Džordžo peilis perrėš arterijas ir amžiams atims gyvybę.

Jis dar kartą patikrino stileto ašmenis. Šie grėsmingai spindėjo net tamsoje.

Iš kiemo išsuko limuzinas ir pravažiavo pro šalį. Džordžas pakėlė galvą. Iškart atpažino limuzino numerį. Jo gyslose supulsavo pažįstamas adrenalinas.

Pasukęs užvedimo raktelį, pajudėjo paskui limuziną.

4

Tai buvo greitas prasiveržimas vienas prieš du. Per savo karjerą Maiklas jų buvo regėjęs šimtus, galbūt tūkstančius. Jis stebėjo, kaip Niujorko „Knicks" naujokas, ištįsęs juodaodis vaikis iš Memfio, vardu Džeromas Holovėjus, žaibiškai varosi kamuolį jo link. Džeromui iš dešinės bėgo „Knicks" antrosios sudėties žaidėjas Markas Bunis, stambus baltaodis iš Braihem Jango, atrodantis lyg gremėzdiškas fermos darbininkas. Abu vaikinai artinosi prie senojo veterano ryžtu degančiomis akimis.

Ateikit pas tėvelį, pagalvojo Maiklas.

Maiklas puikiai žinojo, kaip gintis prieš du: reikia juos sugluminti — ypač tą, kuris varosi kamuolį. Svarbiausia priversti tą Holovėjų atlikti netikslų perdavimą arba užlaikyti jį ganėtinai ilgai, kol pribėgs komandos draugai, Maiklo pastiprinimas.

Maiklas sukiojo galvą neva svarstydamas, ar blokuoti Holovėjui kelią prie krepšio, ar stoti prieš Bunį, žaidėją be kamuolio. Jis atrodė tariamai sutrikęs, tarsi nežinotų, ką daryti. Tačiau toks buvo jo tikslas — kuo labiau sutrikdyti naujokus.

Džeromas Holovėjus pajudėjo prie krepšio. Maiklas išdygo priešais jį paskutinę akimirką. Džeromas pašoko, akimis beviltiškai ieškodamas Bunio, atlekiančio iš kitos pusės. Maiklas vos susilaikė nešyptelėjęs. Vos tik Holovėjaus kojos pakilo į orą, jis buvo pasmerktas. Klaida. Tipiška naujoko klaida. Kaip ir reikėjo tikėtis, vaikis supanikavo ir patraukė rankas prie krūtinės, ketindamas mesti kamuolį Buniui.

Tas pat, kas atimti saldainį iš vaiko.

Maiklas praslydo pro juos, pasiruošęs perimti kamuolį ir dumti į savąjį aikštelės kraštą. Tūkstančius kartų tai buvo daręs. Dažnai rungtynių baigtį nulemdavo štai tokios akimirkos. Vos tik Holovėjus pasiruošė mesti, Maiklas žengė priekį ir ištiesė ranką numatomos kamuolio trajektorijos link.

Bet Holovėjus netikėtai atsitraukė. Jis tik apsimetė panikuojąs ir ketinąs mesti. Visiškai praradęs pozicijas Maiklas stebėjo, kaip Holovėjus išsišiepia, plaštaka ir dilbiu apglėbia kamuolį ir pasiunčia jį į krepšį. Metimas stebėtinai stipriai supurtė krepšį. Lenta sudrebėjo nuo smūgio.

Holovėjus nusileido ir atsisuko į Maiklą. Jis tebesišypsojo.

Vos atgaudamas kvapą, Maiklas išspaudė:

— Žinau, žinau. Apkvailinai mane.

Džeromas truktelėjo pečiais.

— Tavo žodžiai, seni, ne mano. Bet man žiauriai patinka žaisti su legendomis.

— Tai tik treniruotė, vaiki. Mes toje pačioje komandoje.

— „Knicks“ — amžinai. Beje, gražūs šortai.

— Tau nepatinka?

— Rožinės ir žydros gėlės? Labai madinga.

Jie nubėgo per aikštelę. Visi dešimt žaidėjų, besigrumiantys dėl kamuolio, buvo permirkę prakaitu. Blankioje šviesoje jų kūnai blizgėjo. Maiklui buvo karšta; jis jautėsi pavargęs ir kiek prastesnės formos. Skrandį nesiliovė mausti.

Ateinantis sezonas bus Maiklo dvyliktasis Niujorko „Knicks“ komandoje. Pradėjo kaip ir Holovėjus; naujokų sąraše jis buvo pažymėtas pirmuoju numeriu. Dvidešimt dvejų baigęs Stanfordo universitetą, jau pirmaisiais metais NBA Maiklas tapo superžvaigžde, laimėjo Metų naujoko titulą ir pateko į „Visų žvaigždžių“ komandą. Tais pačiais metais sužaidus dvidešimties rungtynių seriją, „Knicks“ iš paskutinės vietos Rytų konferencijoje pakilo į antrąją. Kitais metais Maiklas išvedė juos į finalą, kur nusileido tik Finikso „Suns“. Po dvejų metų jis gavo

pirmąjį NBA čempiono žiedą. Per savo karjerą „Knicks" komandoje laimėjo jų tris, dešimt kartų buvo pakviestas į „Visų žvaigždžių" komandą ir aštuonis sezonus pirmavo lygoje pagal atkovotus kamuolius ir tikslius perdavimus.

Neblogai kaip tokiam seniui.

Maiklas, universalus atakuojantis gynėjas, darė viską. Daugelis galėjo mėtyti į krepšį taip kaip jis, keletas sugebėjo gaudyti atšokusius kamuolius kaip jis, vienas kitas įstengė perduoti kamuolį kaip jis, bet gynyboje beveik niekas nemokėjo žaisti taip kaip jis. Viską sudėjus, Maiklas buvo žaidėjas, kurio norėtų kiekviena komanda.

— Kas yra, Maiklai? Metai slegia pečius? Judink užpakalį!

Maiklas garsiai įtraukė oro. Tas balsas — naujojo „Knicks" vyriausiojo trenerio Ričio Krenšo. Ričį antruoju numeriu pasirinko Bostono „Celtics" tais pačiais metais, kai Maiklą pasirinko „Knicks". Tuo metu, kai Krenšas dar žaidė, tarp jų vyravo tam tikra konkurencija, dažniausiai draugiška. Už aikštelės ribų abu vyrai puikiai sutarė. Dabar Ričis Krenšas buvo Maiklo treneris ir vis dar geras draugas.

Eik šikt, Riči, šūktelėjo Maiklas. Bet tik mintyse.

Jo plaučiai krūtinėje degė; burna sausa. Prakeikimas, jis sensta, nors sveikatos dievai šypsojosi: visą dešimtmetį NBA ir jokių sužeidimų. Prieš keletą metų irkluodamas patyrė traumą, tačiau tai atsitiko ne sezono metu, todėl nesiskaitė. Per visus dešimt sezonų jis praleido tik dvejas rungtynes, ir tas tik dėl menko kirkšnies patempimo. Iš tiesų nuostabu. Negirdėta. Paskui, matyt, kažkas supykdė dievus. Per rungtynes su Vašingtono „Bullets" Maiklas nesėkmingai nusileido ant žemės ir išsisuko kulkšnį. Lyg to būtų maža, į Maiklą įsirėžė „Bullets" puolėjas Didysis Bertas Vesonas, sveriantis 270 svarų. Maiklo pėda liko tvirtai ant grindų, o kelis ne. Tiesą sakant, kelis išlinko į kitą pusę. Pasigirdo trakštelėjimas, ir Maiklo riksmas perskrodė salę.

Daugiau nei metai be krepšinio.

Kojos įtvaras buvo didžiulis ir siaubingai nepatogus. Ištisus mėnesius jis klibinkščiavo, klausydamasis Saros erzinimų.

— Liaukis mane mėgdžiojęs. Nelabai gražu iš tavo pusės.

— Nuostabu. Aš vedžiau komikę.

— Galėtume sudaryti komikų grupę, — nerimo Sara. — Luošių porelė. Klibinkščiuotume sau ir juokintume visus. Būtume juokingi kaip guminiai ramentai.

— Siaubinga. Pasibaisėtina. Visiškai nejuokinga. Liaukis.

— Nejuokinga? Tuomet galime tapti šokėjų pora. Šlubt į kairę. Šlubt į dešinę. Per tango galėtume apsikeisti kojų įtvarais.

— Baik. Padėkite! Policija! Kas nors šaukite!

Tiek Maiklas, tiek Sara suprato, kad į aikštelę jis gali ir negrįžti; jie buvo tam pasirengę. Maiklas niekada nebuvo toks kvailas ir netikėjo, kad jo karjera tęsis amžinai. Respublikonų partija netgi svarstė, ar neiškėlus jo kandidatūros į Kongresą, kai galiausiai pasitrauks iš sporto. Bet Maiklas dar nebuvo pasirengęs pasiduoti. Bent jau kol kas. Ištisus metus sunkiai dirbo su gydytoju, kurį jam surado Harvis, ir sužalotą kelį susiremontavo.

Dabar jis stengėsi atgauti formą „Knicks" stovykloje, kur visi rengėsi kitam sezonui. Ir nors kelis įtvare puikiai laikėsi, visą reikalą gadino skrandis. Vakar vakare jis pažadėjo Harviui, kad apie trečią užsuks į kliniką ir išsitirs. Jei pasiseks, Harvis atliks kelis tyrimus, įsitikins, kad tai vėl kokia nors kvaila infekcija, suleis antibiotikų ir išsiųs namo.

Harvis. Jėzau Kristau, kas vyksta? Praėjusią naktį Maiklas ir Sara beveik nemiegojo. Jie parvažiavo namo, susipainioję tarp vakarinių drabužių dar kartą pasimylėjo, o tada susėdo ir ėmė analizuoti, ką jiems papasakojo Harvis. Jei tai, ką sakė Harvis, tiesa, ir jis iš tiesų atrado gydymą nuo AIDS...

Vienas iš komandos draugų pasiuntė Maiklui kamuolį. Jis, pasinaudojęs priedanga, perbėgo iš kairės aikštelės pusės į dešiniąją. Bėgdamas žvilgtelėjo į laikrodį ant sienos. Dešimta. Dar valanda, tada jis važiuos į miestą pas Harvį. Į Kliniką. Iš didžiosios K.

Maiklas nelaukė šio vizito. Gėda prisipažinti, tačiau toji vieta jam kėlė šiurpą. Nežinia, ar dėl nepaprastos ligos svarbos, o gal dėl ne itin slepiamos homofobijos, visgi jam buvo baugu. Galima sakyti, baisu.

Jei atvirai, šalia gėjų Maiklas niekada nesijautė gerai. Taip, jis pri-

tarė, kad su homoseksualais reikia elgtis kaip ir su visais kitais, kad asmeninis gyvenimas — tik jų reikalas, kad neteisinga diskriminuoti žmones dėl jų seksualinės orientacijos. Jis žinojo, kad Sandersas su savo protiškai atsilikusių fanatikų gauja buvo pamišę ir pavojingi žmonės. Visgi Maiklas sugaudavo save pasakojantį anekdotą apie gėjus, pavadinantį kokią nors moterišką būtybę „tuo pederastu", besilaikantį atokiau nuo tų, „aiškiai žydrų." Jis prisiminė, kai jo komandos draugas Timas Hileris, geras bičiulis ir moterų numylėtinis, sudrebino sporto pasaulį, prisipažindamas esąs gėjus. Maiklas nenusigręžė nuo jo, palaikė ir gynė, bet tuo pat metu ir atitolo nuo Timo. Jų draugystė nenutrūko; paprasčiausiai Maiklas leido jai atvėsti. Ir dėl to jam buvo nesmagu.

Kamuolys aikštelėje nuskriejo Risui Porteriui, artimiausiam Maiklo draugui komandoje, kuriam vieninteliam iš „Knicks" — išskyrus Maiklą — buvo per trisdešimt. Risas pastebėjo Maiklą ir perdavė jam kamuolį.

— Pirmyn, Maiki! — šūktelėjo Risas.

Maiklas gražiai apdūmė naujoką Holovėjų, nusivarė kamuolį iki aikštelės vidurio ir ramiai pasiuntė į krepšį. Kamuoliui skriejant krepšio link, staiga priešais jį išdygo Džeromas Holovėjus. Naujokas delnu numušė kamuolį, ir tas nuskriejo į tribūnas. Švarus blokas.

Naujokas vėl išsišiepė.

Maiklas kilstelėjo ranką.

— Nieko nesakyk. Vėl apkvailinai, ar ne?

Pasipūtėliška šypsena išplito per visą veidą.

— Ant tavo kaktos įspaustas žodis *Spalding,** seni.

Maiklas išgirdo juoką. Juokėsi Risas Porteris.

— Kokio velnio juokiesi?

Risas negalėjo nusiraminti.

— *Seni,* — išspaudė jis tarp juoko pliūpsnių. — Ir tu taikstysiesi su tuo mėšlu, Maiki?

* Kompanija, gaminanti krepšinio kamuolius.

Maiklas atsigręžė į Holovėjų.

— Atnešk iš tribūnų kamuolį, smarkuoli, ir varykis, o aš tave dengsiu.

— Vienas prieš vieną? — netikėdamas paklausė vaikis.

— Būtent.

— Aš taip greitai tave apeisiu, kad pamanysi, jog manęs ten nė nebuvo.

Maiklas šyptelėjo.

— Taip, kurgi ne. Eikš, smarkuoli.

Džeromas Holovėjus atnešė kamuolį. Porą kartų pamušinėjęs į žemę, ėmė artintis prie Maiklo. Ir tik už šešių pėdų suvokė, kad nebeturi kamuolio.

— Kas per?..

Holovėjus atsisuko kaip tik tuo metu, kai Maiklas nekliudomai pelnė du taškus. Dabar atėjo eilė šaipytis Maiklui.

Džeromas Holovėjus nusijuokė:

— Žinau, žinau. Apkvailinai.

Risas suūbavo ir šūktelėjo lyg loterijos laimėtojas.

— Kaip su skuduru per veidą, brolau. Siaubingai apkvailino.

— Taip, ko gero, — sutiko Holovėjus. — Žinai ką, Maiklai? Tu protingas senis. Neabejoju, kad galėsiu daug ko iš tavęs išmokti.

Senis. Maiklas sunkiai atsiduso.

— Ačiū, Džeromai.

Nuaidėjo švilpukas.

— Penkios minutės! — šūktelėjo treneris Krenšas. — Skubiai atsigerkite, o tada visi sumėtote po penkiasdešimt baudų.

Žaidėjai nurisnojo prie vandens fontano — visi, išskyrus Maiklą. Jis liko stovėti vietoje, pasilenkęs į priekį ir rankomis įsirėmęs į kelius. Prie jo priėjo Ričis Krenšas.

— Nekaip atrodai, Maiklai.

Maiklas toliau giliai kvėpavo.

— Ačiū už komplimentus, treneri.

— Tai tiesa. Juk nenorėtum, kad meluočiau, a?

— Kartais.

— Skauda kelį?

Maiklas papurtė galvą.

— Regis, kažkas neduoda tau ramybės, — užsiminė Ričis.

— Aš... — Daugiau jis nieko nespėjo pasakyti. Maiklo pilvą perskrodė aštrus skausmas. Riktelėdamas jis susiėmė už pilvo žemiau šonkaulių.

— Maiklai!

Šaukė Džeromas Holovėjus. Išpūtęs iš baimės akis, naujokas atskriejo per aikštelę. Paskui jį atskubėjo Risas Porteris.

— Maiki, — paklausė Risas, priklaupęs šalia, — kas atsitiko?

Maiklas neatsakė. Jis sudribo ant grindų, raitydamasis iš skausmo. Atrodė, lyg kažkas aštriais nagais draskytų jam žarnas.

— Kvieskite greitąją! — sušuko Risas. — Greičiau!

Gydytoja Kerolė Simpson palydėjo Sarą į laukiamąjį Ačlio paviljone. Įsikūręs šalia pagrindinio Kolumbijos presbiterionų klinikos pastato, Ačlio paviljonas po savo stogu glaudė privačius medicinos centrus. Kai pernai juodu su Maiklu Harvis vedžiojo po Kolumbijos presbiterionų kliniką, Sarą pribloškė centro dydis, ką jau kalbėti apie jo reputaciją. Čia buvo Kūdikių ligoninė, garsi pediatrijos ligoninė ir Harkneso paviljonas, kuriame gydėsi privatūs pacientai. Neurologijos ir Psichiatrijos institutai, laikomi geriausiais savo srities centrais pasaulyje, įsikūrę atskiruose pastatuose, o kur dar Harkneso akių institutas, Niujorko ortopedijos ligoninė, Slouno ligoninė, Skvajerio urologijos klinika, Vanderbilto klinika ir didžiulė, ką tik pastatyta Milstaino ligoninė.

Visas šis medicinos branduolys buvo sugrūstas į vakarus nuo Brodvėjaus, tarp 165-osios ir 168-osios gatvių, Ispanų Harleme.

Į vakarus ir šiaurę per kvartalą ar du driekėsi gyvenamieji namai, kuriuose įsikūrę Kolumbijos terapeutų ir chirurgų medicinos koledžo — vėlgi vienos garsiausių ir geriausių mokyklų šalyje — studen-

tai. Tačiau kitus penkis kvartalus į šiaurę buvo okupavęs J. Hudo Raito parkas. Šiuo garbingu vardu buvo pavadinta viena iš buvusių narkomanų gatvelių, kur praeiviai galėdavo stebėti arba dalyvauti narkotikų prekyboje. Kaimynystė su ligonine, tada pajuokavo Harvis, leisdavo jiems ramiai perdozuoti.

Vienas iš mažiausių ir naujausių medicinos centro skyrių, beveik pasislėpęs nuo akių, stovėjo 144-ojoje gatvėje. Iš išorės niekas nebūtų atspėjęs, kad tas apiręs didingas pastatas yra skirtas gydyti ir medicininiams eksperimentams vykdyti. Pavadintas Sidnio paviljonu — Harvio Raikerio broliui atminti — šis epidemiologinių tyrimų skyrius buvo griežtai saugomas ir slepiamas. Niekas negalėjo į jį įžengti be daktaro Harvio Raikerio ar daktaro Eriko Bleiko leidimo. Darbuotojų ir pacientų skaičius minimalus ir visus kruopščiai parinkdavo pats Raikeris ir velionis daktaras Briusas Grėjus. Medicinos centro tarybos nariai naująjį skyrių viešai aptarinėdavo itin retai, jei išvis tai darydavo.

Daktarė Simpson, pasodinusi Sarą į kėdę, nuėjo prie lango ir padavė mėgintuvėlį su Saros krauju seselei.

— Nuneškite į laboratoriją. Tegu atlieka beta HCG STAT tyrimą.

— Gerai, daktare.

— Beta HCG? — paklausė Sara.

— Įmantrus nėštumo testo pavadinimas, — paaiškino Kerolė Simpson. — Gydytojai mėgsta vartoti kodinius žodžius, kad kiti nesuprastų. Tada atrodome labai protingi, ar ne?

Sarai patiko Kerolė Simpson. Skirtingai nei daugelis kitų jos profesijos atstovų, Simpson nebuvo nei pasipūtusi, nei bauginanti. Jos laisvas požiūris nuramino Sarą.

— Jei taip sakote, — atsiliepė Sara.

— Juk reikia ką nors daryti, kad pateisintum visus tuos studijų, internatūros ir rezidentūros metus — be to, kad turi medicinos daktaro numerius ir gali neteisėtai statyti automobilį priešais „Macy's".

— Jūs taip darote?

— Tik per išpardavimus.

Laukiamajame sėdėjo dar mažiausiai keturiasdešimt kitų pacienčių, paslapčia svaidančių žvilgsnius iš už žurnalų ir nekantraujančių, kada gydytoja jas pakvies.

— Paskambink man po pietų, — pasakė Kerolė. — Rezultatai jau turėtų būti.

— Puiku.

— Ir pasistenk nesijaudinti. Žinau, kad nekantrauji, tačiau pamėgink apie tai negalvoti. Daryk tai, ką darau aš, norėdama užsimiršti: apsipirkinėju iki nukritimo.

— Sveikos, damos.

Sara ir Kerolė pamatė Harvį. Jo visa povyza spinduliuoja nuovargį, pagalvojo Sara. Galva lengvai pakrypusi į šoną, tarsi jis snaustų; pečiai nusvirę.

— Labas, Harvi, — atsiliepė gydytoja Simpson.

— Labas, Kerole. Kaip laikosi mano mylimiausia pacientė, daktare?

— Puikiai. Po kelių valandų turėtume žinoti rezultatus. — Simpson atsisuko į žmones laukiamajame. — Ponia Golden?

Storapilvė moteris pakėlė galvą.

— Aš čia.

— Užeikite. Jūs esate kita konkurso dalyvė.

Atsisveikinę Harvis ir Sara pasuko lifto link.

— Tu gerose rankose, — tarė Harvis. — Kerolė Simpson jauna, tačiau ji jau laikoma viena geriausių akušerių šalyje.

— Man ji patinka.

— Klausyk, Sara, dėl to, ką kalbėjau vakar...

— Taip?

— Žinai, dienos šviesoje mano sąmokslininkiškos versijos pasirodė šiek tiek kvailos. Gal dar neskubėkime, gerai?

— Gerai. Ar klinika iš tiesų atrado gydymą?

— Tam tikrais atvejais, galbūt dauguma atvejų, taip. Kaip jau sakiau vakar, viskas dar tik tobulinama, nes ne visais atvejais jis veiksmingas, bet...

Supypsėjo Harvio pranešimų gaviklis. Jis pažiūrėjo į skaičius ekrane.

— Velniava.

— Kas atsitiko?

Tačiau jis jau skubėjo prie telefono ant slaugytojų stalo.

— Šis numeris reiškia, kad atvejis skubus. — Harvis surinko numerį ir kažkas tučtuojau atsiliepė. — Daktaras Raikeris. — Tyla. — Ką? Kada? — Vėl tyla. — Tuoj būsiu. — Jis padėjo ragelį.

— Maiklas. Jį ką tik atvežė į priimamąjį.

Lavonas gulėjo bagažinėje.

Džordžas važiavo į priekį. Praėjusią naktį tas žmogus dar buvo pilnas gyvybės. Jis turėjo vilčių, svajonių, tikslų, troškimų. Kaip dauguma, tikriausiai tenorėjo būti laimingas, rasti savo vietą šiame pasaulyje. Veikiausiai jis buvo žmogus, besistengiantis išgyventi, darė viską, ką galėjo, gaudė gyvenimo pamėtėtus džiaugsmus ir vengė sunkumų. Dabar jis negyvas.

Miręs. Išėjęs. Niekas.

Jis tebuvo pūvantys audiniai, naudingi tik medicinos studentams ir dievinami tik sielvartaujančios šeimos. Kodėl, svarstė Džordžas, tiek dėmesio žmonės skiria tuščiam kiautui, fasadui? Kodėl su beverčiu kūnu jie elgiasi tarsi su kokia brangenybe? Gal tai žmogaus įgimtas polinkis matyti tik išorinę žmogaus kaukę ir nesirūpinti siela? O gal Džordžas per griežtai vertina savo giminę? Galbūt žmogui tik reikia įsikibti į ką nors apčiuopiama, kai susiduria su tuo, ko negali apčiuopti.

Gilūs apmąstymai, Džordžai. Labai gilūs.

Jis susijuokė ir prisidegė cigaretę.

Po daktaro Lovelo pokylio praėjusį vakarą Džordžas sekė limuziną, kol ilgas sidabrinis automobilis išleido auką prie jo buto mieste.

Tobula.

Kaip tikras profesionalas Džordžas jau buvo patikrinęs pastatą ir kaimynystę. Žinojo, kad jo auka gyveno 3A bute. Žinojo, kad pastate nėra durininko. Džordžas pastatė automobilį kitoje gatvės pusėje ir

nuėjo į pastatą. Užuot važiavęs liftu, jis užlipo laiptais ir sustojo priešais 3A numeriu pažymėtas duris. Džordžas stebėjosi, kodėl, turėdama tiek pinigų, jo auka pasirinko gyventi šioje pusiau landynėje. Jis galėjo gyventi bet kur: 5-ajame aveniu, Centrinio parko Vakarų rajone, San Remo pastate, Dakotoje — kur panorėjęs. Gūžtelėdamas Džordžas nurijo mintis. Tai ne jo reikalas.

Panaršę kišenėje pirštai ištraukė mažą įrankį. Jis dukart pasuko spyną, kaip ir „Days Inn" viešbutyje eidamas pas daktarą Briusą Grėjų. Tik šį kartą pasistengė atrakinti be menkiausio krepštelėjimo. Netikėtumo faktorius mūšyje, kaip jau seniai žinojo Džordžas, visada suteikia pranašumą. Briusas kažką įtarė, todėl beldimas į duris būtų dar labiau sužadinęs jo įtarumą. Briusas Grėjus buvo pasirengęs užpuolimui ir saugojosi. Tačiau toji akimirka, kai jis pasijuto saugus, kai durys buvo užrakintos ir niekas prieš jas nestovėjo, buvo tai, ko Džordžui ir reikėjo.

Ši auka neturėtų nujausti nieko bloga. Skirtingai nei Grėjus, šitas nė neįtaria, kad koridoriumi atslinko jo mirtis. Džordžui tereikia pasibelsti.

Atrakinęs spyną, Džordžas įsidėjo visraktį į kišenę ir pasibeldė.

— Minutėlę, — šūktelėjo balsas.

Džordžas išgirdo auką, prieinančią prie durų. Negi bus toks kvailas ir atidarys nepaklausęs, kas, — nusistebėjo. Tačiau balsas vėl šūktelėjo:

— Kas ten?

Džordžas žinojo, kad žmogus, stovintis iškart už durų, dabar tikriausiai lenkiasi prie akutės. Nedvejodamas Džordžas visa jėga stumtelėjo duris. Nuo smūgio medinės lentos sulūžo, nublokšdamos vyrą į kitą kambario galą.

Džordžas negaišo. Uždaręs duris jis šoko ant savo grobio. Ranka sugniaužė vyro kaklą ir ėmė smaugti. Šis ėmė springti. Vyrukas muistėsi, mojavo rankomis ir spardėsi, tačiau jo smūgiai buvo skuboti ir netikslūs. Džordžui jie buvo nė motais.

Nepaleisdamas vyro gerklės, Džordžas pasilenkė prie aukos veido.

— Yra tik vienas būdas tau išlikti gyvam, — tarė Džordžas kraupiai monotonišku balsu, tarsi skaitytų iš anksto išmoktą tekstą. — Jei darysi viską, ką liepsiu. Menkiausias nepaklusimas — ir tu mirsi. Supranti?

Vyro akys buvo išsprogusios nuo deguonies stygiaus ir didžiulės baimės. Jis šiaip taip linktelėjo.

— Gerai. Dabar tave paleisiu. Jei pamėginsi šaukti ar bėgti, patirsi tokį skausmą, kokį nedaugeliui teko patirti.

Džordžas atleido gniaužtus. Vyras žiaukčiodamas nusirito į šoną.

Stovėdamas Džordžas kurį laiką stebėjo vyro agoniją, kuri jam kėlė vis didesnį nuobodulį.

— Dabar eisime į mano automobilį, — pasakė, kai, jo manymu, auka jau galėjo suprasti, — kaip du draugeliai, susiruošę pasiausti. Daryk, kaip sakau, ir aš tavęs neliesiu.

Vyras linktelėjo. Jo paklusnumas viską palengvino. Jei Džordžui būtų tekę nužudyti jį čia, reikėtų išvalyti kraują, atsikratyti visų galimų įkalčių ir — blogiausia — slapta perkelti kūną į automobilį. Būtų kur kas sunkiau.

Jie kartu perėjo per gatvę ir Džordžas atidarė bagažinę.

— Lipk.

— Bet...

Džordžas sugriebė vyruko ranką ir suspaudė, sulaužydamas du kaulus. Laisvąja ranka užčiaupė aukai burną ir nuslopino riksmą. Tada dar stipriau suspaudė sužalotą ranką, priversdamas lūžusius kaulus brūžintis vienas į kitą ir perplėšti sausgysles. Vyro veidas išbalo.

— Juk liepiau klausyti. Ar dabar atsiminsi?

Vyras skubiai linktelėjo ir nėrė į bagažinę. Džordžas žinojo, kad vyrukas norėjo paklausti, ar jam užteks oro bagažinėje, bet neišdrįso. Jam skaudėjo. O skausmas, kaip žinojo Džordžas, gali būti baisesnis už mirtį.

Džordžas apsižvalgė. Iš už kampo pasirodė vyrų trijulė ir pasuko jų link. Atrodė gerokai nusitašę; visi ėjo svirduliuodami, susidurdami vienas su kitų. Džordžas uždarė bagažinę ir nuvažiavo.

Jis susirado apleistą kelią, kuriuo jau anksčiau buvo naudojęsis savo tikslams. Sustojęs iš daiktadėžės pasiėmė peilį. Kaip ir buvo liepta telefonu, Džordžas užsimovė chirurgines pirštines, užsidėjo kaukę. Jautėsi lyg daktaras, besirengiantis sudėtingai operacijai.

— Skalpelį, — garsiai ištarė jis. Ir pats nusijuokė iš savo pokšto.

Džordžas išlipo iš automobilio ir nuėjo prie bagažinės. Ši darbo dalis jį labiausiai domindavo. Jam visada būdavo smalsu, kas vyksta aukos galvoje. Dar visai neseniai jos pasaulis buvo normalus, vidutiniškas, tariamai saugus. Staiga ji grėsmingai užpuolama ir įkišama į bagažinę. Ir ji negali nieko padaryti.

Kokios mintys sukasi jos galvoje?

Tačiau tas smalsumas greitai praeidavo. Galų gale Džordžas žinojo, kad tai nesvarbu. Jam rūpėjo tik atlikti darbą.

Džordžui atidarius bagažinę, vyrukas pažvelgė išsigandusio žvėriuko akimis.

— Ką... Kas?..

Džordžas prisidėjo prie kauke aptrauktų lūpų pirštą.

— Ššš.

Jis pasilenkė ir sugriebė vyro galvą, kad šis nejudėtų. Tada išsitraukė peilį ir pakišo jį vyrukui po nosimi; šalti ašmenys užspaudė šnerves. Jis pasuko rankeną burnos link, beveik paliesdamas lūpas, ir staigiu judesiu stumtelėjo ašmenis į viršų. Šie praslydo pro plonus audinius, kraujagysles ir susmigo į smegenis. Kliūstelėjo kraujas. Kūnas susipurtė, bet mirtis ištiko akimirksniu. Paskutinis vyro žvilgsnis liko įsmeigtas į Džordžą; išplėstos ir nesusivokiančios akys.

Džordžas ištraukė peilį, tada kaip ir dviem pirmosioms savo aukoms, subadė kūną. Jo metodiškus judesius lydėjo šlapi, žlegsintys garsai. Žudiko veidas išliko ramus.

Labai nešvarus darbas.

Džordžas žinojo, kad kūną bagažinėje teks laikyti visą naktį. Tada atitinkamoje vietoje galės jo atsikratyti. Kitų aukų atveju niekam nerūpėjo, kur bus rasti lavonai, tačiau šįkart balsas telefonu perdavė ypatingus nurodymus palikti kūną skersgatvyje už gėjų baro „Juodoji

magija", Grinvič Vilidže. Džordžas žinojo, kad naktimis tokiose vietose vyksta keisčiausių dalykų. Ten visada pilna žmonių. Todėl nusprendė, kad bus saugiau, jeigu išmes kūną dieną, kai ten tuščia.

Kitą rytą Džordžas pabudo anksti, po nuostabaus besapnio miego. Jis nuvažiavo atgal į miestą ir sustojo už „Juodosios magijos" baro. Šlykšti skylė, pagalvojo. Vieta jam priminė Patpongo gatvę Bankoke. Patpongas, žymusis Bankoko raudonųjų žibintų kvartalas, aptarnavo heteroseksualus, tačiau visi žinojo, kad rajonas už dviejų kvartalų į šiaurę skirtas homoseksualams. O Patajoje, populiariame Tailando kurorte netoli Bankoko, visa gatvė buvo sausakimša mažų berniukų, be jokių klausimų ar dvejonių aptarnaujančių vyrus.

Šlykštu, pagalvojo Džordžas.

Jis išjungė variklį ir išlipo. Apsižvalgė. Nieko. Prie užpakalinių baro durų riogsojo krūva plastikinių šiukšlių maišų. Užpakalinės durys, pagalvojo Džordžas. Kaip tik tai, ko reikia.

Dar kartą apsižvalgęs, iš bagažinės iškėlė lavoną, numetė jį tarp šiukšlių maišų, sėdo į automobilį ir nuvažiavo. Tik už trijų kvartalų jis prisiminė pažiūrėti į savo atvaizdą galinio vaizdo veidrodėlyje.

Prakeikimas. Jo plaukai atrodo siaubingai.

5

Sara nuklibinkščiavo paskui Harvį, skubantį priimamojo link. Likus dešimčiai žingsnių iki įėjimo, Harvis vos neatsitrenkė į Eriką Bleiką, kuris nežiūrėdamas suko ta pačia kryptimi.

— Tau irgi pranešė? — paklausė Erikas.

Harvis linktelėjo. Abu vyrai nelėtindami žingsniavo įgriuvo į laukiamąjį. Jie tučtuojau pastebėjo Risą Porterį.

Harvis prilėkė pirmasis.

— Kas atsitiko?

— Nežinau. Maikis tik susiėmė už pilvo ir griuvo. Jis ten.

— Eime, Erikai.

Abu gydytojai dingo už saugomų durų, ant kurių buvo parašyta: „Pašaliniams draudžiama." Po minutėlės į priimamąjį įšlubavo Sara.

Pamatęs ją ligoninėje Risas iš nuostabos kilstelėjo galvą.

— Ką tu čia veiki?

Sara į jo klausimą nekreipė dėmesio.

— Kur jis? Ar jam viskas gerai?

— Su juo priimamojo gydytojas. Harvis su Eriku irgi ten.

— Kas atsitiko?

— Nežinau. Mes kaip visada stumdėmės, juokavome ir visa kita. Padarėme pertraukėlę ir tada...

— Kas tada?

— Maikis parkrito ant grindų susiėmęs už pilvo. Iškvietėme greitąją, ir aš atvažiavau su juo. Pakeliui skausmas šiek tiek atlėgo. Kai atvykome čia, liepiau slaugytojai pakviesti Eriką ir Harvį.

— Jis sąmoningas?

— Taip. Neabejoju, kad tai koks nors apsinuodijimas — jis nuolat valgo tą kinų maistą. O dabar atsakyk į mano klausimą: ką tu čia veiki?

— Buvau pas gydytoją kitame pastate.

— Tu sergi?

Jo balse skambėjo nuoširdus susirūpinimas. Netoliese Sara jau girdėjo vaikų šnabždesius: „Pažiūrėk, mama, tai Risas Porteris!" Šešių pėdų aštuonių colių ūgio Risas buvo vidutinis tarp krepšininkų, tačiau kitoje aplinkoje jis kone baugino. Jo ūgis visuomet traukdavo smalsuolių žvilgsnius.

— Man viskas gerai, — atsiliepė Sara, stipriai apkabindama. — Risai, ačiū, kad atvažiavai su juo.

Risas truktelėjo pečiais.

— Jis mano draugas, — paprasčiausiai paaiškino. — Ir pernelyg nesijaudink dėl Maikio. Tas vyrukas palaimintas. Pameni, kaip buvome išsigandę tą paskutinį kartą ligoninėje? Tą kraują ir visa kita?

Sara prisiminė. Kiekvienais metais, pasibaigus sezonui, ji su Maiklu ir Risas su savo azijiete žmona Kurin išvykdavo atostogauti.

Prieš penkerius metus, kai jos ir Maiklo santykiai jau buvo ganėtinai rimti, ketveriukė nusprendė išsinuomoti laivą ir plaukti apžiūrėti Floridos ir Bahamų salas. Praėjęs krepšinio sezonas buvo ypač ilgas, po septynerių sunkių varžybų serijos pasibaigęs įnirtinga „Knicks“ pergale prieš Sietlo „Supersonics“. Visi keturi nekantravo pasprukti nuo pasaulio, sirgalių ir žiniasklaidos.

Trečiąją kelionės dieną Maiklas ir Risas atsikėlė anksti, išsinuomojo katerį su vairininku ir išplaukė pasimėgauti vandens slidėmis. Vairininkas, visai dar vaikas, prisigėrė ir kateriu trenkėsi į uolas. Tuo metu Maiklas čiuožė. Smarkiai kraujuojantis jis buvo nugabentas į vietinę Bahamų ligoninę, kitas tris savaites praleido lovoje.

— Pamenu, — tyliai atsiliepė Sara.

— Bet Maikis, kaip pasakytų vienas naujokų, — kietas senis. Jam viskas bus gerai.

Sara įsikibo Riso žodžių, tačiau kažkas viduje jai nedavė ramybės; kažkoks balsas šnibždėjo, kad gerai nebus, kad niekas niekada jau nebus gerai.

— Kas atsitiko? — paklausė Harvis.

Jaunas rezidentas, kurio kortelėje buvo parašyta „Džonas Ričardsonas“, pakėlė galvą ir ėmė paskubomis pasakoti.

— Mes dar nežinome. Jis kenčia stiprius pilvo skausmus. Apžiūros metu aiškiai apčiuopėme kepenis, per keturis centimetrus žemiau šonkaulių ribos. Jos nepaprastai jautrios.

— Tiksliau, velniškai skausmingos, — išspaudė Maiklas, kniūbsčias tysodamas ant stalo.

— Pagrindiniai būklės rodikliai?

— Stabilūs.

Harvis priėjo prie stalo.

— Gerai atrodai, čempione.

— Tik jaučiuosi šūdinai, treneri.

— Aš tik pajuokavau. Tu ir atrodai šūdinai.

Maiklas susijuokė.

— Dabar turiu jau visą komandą. Kaip sekasi, Erikai?

— Puikiai. Gal pranešti daktarui Sagarelui, Harvi?

Harvis linktelėjo.

— Netrukus pasimatysime, Maikai, — tarė Erikas.

— Lauksiu tavęs čia. — Maiklas vėl atsigręžė į Harvį. — Kas tas daktaras Sagarelas?

— Gastroenterologas.

— Na, žinoma. Turėjau suprasti.

— Jėzau, Maiklai, pažiūrėk į savo šortus. Jie siaubingi — netgi pagal tavo standartus.

— Kviečiau gydytoją. Atėjo mados kritikas.

Harvis paspaudinėjo kepenis.

— Skauda?

— Velniškai.

Harvis atsitiesė ir atsisuko į rezidentą.

— Ar jau atlikote kraujo tyrimus?

— Taip.

— Atlikite pilvo echoskopiją.

— Man taip pat reikia daugiau duomenų, — pasakė Ričardsonas. — Gali būti, kad jis kažką suvalgė...

— Negali. Jam skauda jau ištisas savaites. Ir oda pageltusi.

Į kambarį grįžo Erikas.

— Daktaras Sagarelas ateis maždaug po pusvalandžio.

— Maiklai, — kreipėsi Harvis, — ar pastaruoju metu pastebėjai ką nors neįprasta savo šlapime?

— Aną dieną išsisiojau furgoną.

— Labai juokinga. Dabar atsakyk į klausimą.

Harvis pamatė baimę, susimetančią aplink Maiklo akis.

— Nežinau. Gali būti, kad spalva buvo tamsesnė.

Medikai nuovokiai susižvalgė.

— Kas? — paklausė Maiklas. — Kas man?

— Dar nežinau. Erikai, pasirūpink, kad atliktų kraujo tyrimus. Taip pat EBV ir CMV. Tada nuvežkite jį pilvo echoskopijai.

— Lekiu.

— O dabar suprantama kalba? — neiškentė Maiklas.

— Visi požymiai rodo hepatitą, — paaiškino Harvis. — Erikas ir daktaras Ričardsonas nuveš tave į rentgeną. Pasimatysime vėliau.

Daktaras Reimondas Markis, Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamento sekretoriaus pavaduotojas, žiūrėjo pro langą į vešlioje žalumoje skendintį pastatą Betesdoje, Merilande. Nacionalinis sveikatos institutas priminė jam europietiškų kurortų ir karinės bazės mišinį. Žvelgiant iš jo kampinio kabineto, užželusi parko dalis, rodės, driekiasi mylių mylias. Tačiau Reimondas žinojo tiesą. Pavyzdžiui, žinojo, kad jo didysis bosas, Jungtinių Valstijų prezidentas, už dešimties mylių nuo čia buvo bepradedąs savo kassavaičius priešpiečius su viceprezidentu. Dažniausiai pirmadieniais abu vyrai susitikdavo lengvai užkąsti ir aptarti svarbius reikalus. Reimondui teko dalyvauti keliuose tokiuose susitikimuose. Tačiau nei pokalbiai, nei maistas jam pernelyg nerūpėjo.

Žmogus giliai atsiduso, nusiėmė akinius ir pasitrynė akis. Jis buvo visiškas trumparegis. Kai žvelgdavo į už lango besidriekiantį gamtovaizdį, pasaulis tapdavo didžiuliu abstrakčiu paveikslu. Ryškios spalvos susiliedavo ir judėdavo it kaleidoskope.

Reimondas vėl užsidėjo akinius, nusigręžė nuo raminančio vaizdo ir pažiūrėjo į du pranešimus ant savo stalo. Pirmasis pažymėtas pastaba „Konfidencialu!“, vokas užantspauduotas keliais apsauginiais antspaudais, kad Markis žinotų, jog niekas nebuvo jo atplėšęs. Be to, vokas specialiai apdorotas, kad jo turinio nebūtų galima perskaityti pakėlus prieš šviesą. Nepaprasta apsauga, tačiau kartais ji labai reikalinga.

Ant antrojo voko buvo užrašyta: „Sidnėjaus paviljonas, Kolumbijos presbiterionų medicinos centras, Niujorkas.“ Šio voko apsauga, nors ir pastebima, ne tokia didelė.

Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamento sekretoriaus pavaduotojas — ilgas ir gan neįspūdingas titulas, galvojo Reimondas

Markis. Tačiau jo svarbą jis žinojo. Jo tarnyba buvo atsakinga už Jungtinių Valstijų viešosios sveikatos departamento veiklą, kontroliavo tokias institucijas kaip Maisto ir vaistų tarnyba, Ligų kontrolės centras ir Nacionalinis sveikatos institutas — tokias pareigas vargiai pavadintum nesvarbiomis ar formaliomis.

Paėmęs laiškų atidarytuvą Markis atplėšė slaptąjį voką. Tada abu pranešimus padėjo vieną šalia kito. Įprastąją ataskaitą buvo užpildęs daktaras Harvis Raikeris, ir pirmą kartą jos apačioje nebuvo daktaro Briuso Grėjaus parašo. Negerai. O dėl slaptosios ataskaitos... saugiau bus nė negalvoti, kas ją parengė. Autoriaus vardo pagarsinimas gali būti pavojingas gyvybei. Netgi mirtinai pavojingas.

Markis peržvelgė abu dokumentus, ieškodamas akivaizdžių nesutapimų. Ir vieną iškart pastebėjo.

Pacientų skaičius.

Pasak Raikerio ataskaitos, jie gydė keturiasdešimt vieną pacientą, iš kurių du pastarosiomis savaitėmis buvo nužudyti. Raikerio ataskaita buvo paremta faktais, be jokių išvadų, tačiau jis visgi užsiminė apie keistą sutapimą, kad abu pacientai mirė nuo daugybinių durtinių žaizdų per porą savaičių vienas paskui kitą. Markis taip pat pastebėjo, kad Grėjaus mirties Raikeris nė karto nepavadino savižudybe, o tik „šoku" ar „beprasme mirtimi".

Įdomūs apibūdinimai, mąstė Markis.

Jis dar kartą peržiūrėjo pranešimus. Slaptoji ataskaita nedviprasmiškai teigė, kad iš pradžių būta keturiasdešimt dviejų pacientų, o ne keturiasdešimt vieno. *Kodėl nesutampa?* — svarstė Markis. Reimondas abejojo, kad čia būtų įsivėlusi klaida. Tokiomis aplinkybėmis niekas nedaro klaidų. Šis nesutapimas turi priežastį. Jam tereikia išsiaiškinti kokią.

Markis atsivertė slaptojo pranešimo pradžią. Neabejojo, kad neatitikimas — Raikerio kaltė. Jis gerai pažinojo Raikerį ir nepasitikėjo juo. Prieš daugelį metų, kai Reimondas Markis buvo Šv. Barnabo ligoninės Naujajame Džersyje personalo viršininkas, jis pirmą kartą susidūrė su jaunu internu Harviu Raikeriu. Jau tuomet Raikeris ne-

kentė taisyklių ir nurodymų. O dabar, kai tos taisyklės ir nurodymai ateina iš valdžios, Raikeris veikiausiai dar labiau linkęs jas laužyti. Tas žmogus nepaprastai talentingas, tačiau visiškai nepaiso disciplinos. Jį reikia stebėti. Atidžiai.

A, štai kur. Antrame puslapyje.

Antrame slaptojo pranešimo puslapyje buvo išvardyti visi Sidnio paviljono nariai ir pacientai. Markis peržiūrėjo Raikerio pranešimą ir susirado pacientų sąrašą. Suskaičiavo. Taip, slaptajame pranešime keturiasdešimt du. Daktaro pranešime — keturiasdešimt vienas. Kurio vardo trūksta Raikerio sąraše?

Netrukus jis sužinojo. Ilgai ieškoti nereikėjo.

Virpančiomis rankomis Reimondas paėmė telefoną. Biuro telefono tikriausiai klausomasi, tačiau kiekvieną dieną jis rūpestingai patikrindavo savo asmeninę liniją. *Atsarga gėdos nedaro.* Jis surinko numerį. Po trijų signalų kitame gale pakėlė ragelį.

— Taip?

— Gavau slaptąjį pranešimą. Atėjo šį rytą.

— Ir?

Markis sunkiai nurijo seiles.

— Dar nespėjau perskaityti iki galo, tačiau, manau, mums reikia veikti, ir kuo greičiau. Jie artėja prie tikslo.

— Vadinasi, teks ką nors siųsti į Bankoką. Kada gausiu kopiją?

— Išsiųsiu ją šiandien.

— Gerai.

— Dar kai kas.

— Taip.

— Raikeris slapta dirba su vienu svarbiu pacientu, — tarė Markis. — Daktaras savo pranešime pavardės nepaminėjo.

— Kas jis?

— Bredlis Dženkinsas. Senatoriaus...

— Aš žinau, kas jis. — Stojo trumpa tyla. — Tai daug ką paaiškina, Reimondai.

— Žinau.

— Tučtuojau išsiųsk man tą pranešimą.

— Gerai. Rytoj rytą bus ant jūsų stalo.

— Ačiū, Reimondai. Viso.

— Viso, pastoriau Sandersai.

Vis dar stipriai pasiramsčiuodama lazda, Sara šlubavo Maiklo palatos link. Tiek daug visko vyksta vienu metu. Maiklo liga, galimas nėštumas, ta keista paslaptis, gaubianti Harvio kliniką. Nužudyti du pacientai. Sutapimas? Galbūt, tačiau Sara taip nemanė. Mintyse ji pasižymėjo paskambinti Maksui Bernšteinui, kai tik pasitaikys galimybė. Galbūt jis ką nors žino.

Ji pasuko už kampo ir stumtelėjo Maiklo palatos duris. Šiandien jos pėda buvo sustingusi; labiau priminė pagalį nei kaulus su mėsa. Maiklas kilstelėjo galvą nuo pagalvės. Pamačius ją vyro veidas nušvito. Sara priėjo prie lovos ir švelniai jį pabučiavo.

— Jautiesi geriau? — pasiteiravo ji.

— Akivaizdu, — atsiliepė jis.

— Žinai, tu mirtinai mane išgąsdinai. Paskambinau savo tėvui. Netrukus jis turėtų būti čia.

— Sara, — kreipėsi Maiklas, — ką tu šiandien veikei ligoninėje?

Ji dvejojo.

— Nenorėjau tau nieko sakyti, kol nesu tikra.

Maiklas atsisėdo; jo balse pasigirdo nerimas.

— Dėl ko nesi tikra? Tu sergi?

Ji papurtė galvą. Jo susirūpinęs švelnus žvilgsnis gėlė jai širdį.

— Esi girdėjęs apie tam tikras moters mėnesio dienas?

— Manyčiau, taip, — atsiliepė jis. — Septintoje klasėje mus gana gerai apšvietė.

Sara nusijuokė, tačiau Maiklo veidas išliko įsitempęs.

— Tai va, maniškės šešias savaites vėluoja.

Jis išplėtė akis.

— Tu nėščia?

— Dar nežinau. Tyrimo rezultatai bus po kelių valandų.

— Jėzau, Sara, kodėl nepasakei?

Atsisėdo šalia vyro ant lovos, suėmė jo rankas.

— Nenorėjau sužadinti tuščių vilčių, jei pasirodytų, kad tai tik dar vienas netikras aliarmas. Man nepatinka matyti tavo nusivylusį veidą... — Sara nusisuko, tačiau Maiklas švelniai suėmė ją už smakro ir atsuko į save.

— Sara, aš myliu tave. Tai, kad negalime turėti vaikų, to nepakeis.

Ji įsikniaubė vyrui į krūtinę.

— Tikrai?

Jis susijuokė.

— Tikrai.

— Vedęs mane gavai citriną.

— Taip, bet gražią ir žavią citriną. Nuostabią lovoje.

— Begėdi. Tu gi sergi.

— Bet kartkartėmis mane vis tiek aplanko gašlios mintys. Daktaras sako, kad man tai į naudą.

— Keista, negirdėjau, kad jis būtų taip sakęs.

— O ką girdėjai?

— Kažką apie tai, kad tavo oda pageltusi ir tau gali būti hepatitas.

— Tikrai? Ar mano oda atrodo pageltusi?

Sara apžiūrėjo.

— Tu atrodai kaip geltonas pieštukas.

— Ačiū.

— Bet dailus pieštukas.

Pasigirdo garsus beldimas į duris, ir į vidų galvą kyštelėjo Saros tėvas.

— Sutrukdžiau?

— Įeikite! — šūktelėjo Maiklas. — Man praverstų visi daktarai, kokius tik galiu pasikviesti.

Džonas Lovelas įžengė į kambarį. Jis buvo vidutinio ūgio ir nepaprastai patrauklus. Tvarkingai per vidurį perskirti vešlūs žili plaukai suteikė išskirtinumo. Jam juokiantis skruostuose išryškėdavo duobu-

tės, o smakro skeltas pagilėdavo, tačiau labiausiai akį traukė vyro žvilgsnis — žalios kaip ir Saros akys. Jis perėjo per palatą, pabučiavo Sarą ir paspaudė Maiklui ranką.

— Tai šiek tiek ne mano sritis. Kas tave apžiūrėjo?

— Harvis ir Erikas — prisimenate mano draugą Eriką Bleiką?

— Žinoma. Girdėjau, kad jis dirba su daktaru Raikeriu... klinikoje.

Paminėjus kliniką Džono Lovelo veidas apsiniaukė. Sara ir Maiklas tai pastebėjo. Maiklas nusprendė nutylėti, bet Sara ne.

— Taip, — tarė ji. — Klinika daro stebėtiną pažangą.

— Puiku, — atsiliepė jos tėvas, aiškiai leisdamas suprasti, kad diskusija šia tema baigta. — Tai kas tau atsitiko, Maiklai?

— Jie atlieka kažkokius tyrimus, mano, kad man — hepatitas.

— Kokį specialistą tau rekomenduoja Harvis?

— Daktarą Sagarelą.

Džonas pritariamai linktelėjo.

— Geras specialistas. Klausyk, ką sakys Sagarelas, Maiklai, o ne tie du tavo draugai epidemiologai.

— Juk žinai, kad Harvis Raikeris yra nepaprastai puikus gydytojas, — įsiterpė Sara, — vienas geriausių savo srityje.

— Neabejoju, kad...

— O klinika stovi ant svarbaus proveržio slenksčio kovoje prieš AIDS.

— Džiaugiuosi tai girdėdamas, — be entuziazmo atsiliepė Džonas. — Kuo greičiau, tuo geriau. Mums reikia tų pinigų kitur.

— Kaip gali taip sakyti?

— Nepradėkime iš naujo, gerai? — atrėmė tėvas. — Tai tik ekonomika.

— Ekonomika? — pakartojo Sara. — Ekonomika svarbiau už žmonių gyvybes?

— Prašau nenaudoti tų pamokslininkiškų, pernelyg supaprastintų argumentų prieš mane, — ramiai atsiliepė tėvas. — Aš pats juos pernelyg dažnai naudoju Senato komitetų posėdžiuose, kad tai mane paveiktų. Tiesa ta, kad sveikatos apsaugai ir medicinos tyrimams

skiriama tik tam tikra pinigų suma. Tam tikra suma. Taškas. Dalį jos gauna Širdies asociacija, mano Vėžio centras, o kur dar raumenų distrofija, reumatoidinis artritas, senyvo amžiaus žmonės ir visa kita. Dabar atsirado AIDS ir ėmė gauti astronominę — ką jau kalbėti apie proporcijas — to pyrago dalį.

— Kalbi taip, tarsi tai būtų kokios nors varžybos, — tarė Sara. — Argi užuojauta...

— Tai realus pasaulis, — pertraukė ją tėvas. — Realiame pasaulyje susiduri su ekonomikos realijomis. Tiesa ta, kad kiekvienas doleris, išleistas AIDS, yra atimamas iš visų kitų organizacijų.

— Netiesa, — atrėmė balsas. Džonas Lovelas atsisuko. Tarpduryje stovėjo Harvis Raikeris. — Aukos, skirtos AIDS tyrimams, dažnai renkamos atskirai.

— Taip, dalis jų, — atsiliepė Lovelas, — tačiau Liza Teilor ir jos draugai taip pat lengvai gali organizuoti garažo išpardavimus ir surinktas lėšas skirti Širdies asociacijai bei Vėžio centrui. Ir leiskite paklausti, daktare Raikeri, kas yra didžiausias jūsų klinikos šioje ligoninėje rėmėjas?

Harvis patylėjo.

— Federalinė valdžia ir ligoninės taryba.

— Ir kur nukeliautų šie pinigai, jeigu ne jūsų klinika? Vėžiui, artritui ar širdies ligoms gydyti, štai kur. Šiais metais daug žmonių mirs nuo AIDS, tačiau kiek tūkstančių mirs nuo vėžio arba širdies ligų? Kiek nekaltų aukų, kurios nesimėgauja organizmą ardančia ir amoralia veikla...

— Tik paklausykit savęs, — nutraukė jį Harvis. — Kalbate kaip pastorius Sandersas.

Lovelas degančiomis akimis žengė prie Harvio.

— Aš nepažįstu pastoriaus Sanderso asmeniškai, bet niekada nedrįskite lyginti manęs su ta godžia kiaule, supratote? Ir liaukitės vaidinęs naivų akademiką. Jūs žinote, kad kai kuriems medicinos tyrimams būtina teikti prioritetą — neigdamas tai, neigtumėte tikrovę. Kai kurios ligos turi būti svarbesnės už kitas.

— Ir jūs nemanote, kad AIDS reikėtų teikti pirmumą?

— Beveik šimtu procentų šios ligos galima išvengti, daktare Raikeri. Ar galite tą patį pasakyti apie vėžį? Apie širdies ligas? Artritą? Štai kodėl tarybos posėdyje aš nepritariau jūsų klinikos finansavimui. Žūsta nekalti žmonės — tie, kurie nesidulkina su nepažįstamaisiais prie pigių šlykščių barų ir nesileidžia į venas nuodų. Žmonės, kurie neužsiima seksualiniais santykiais, kokius net sunku įsivaizduoti, — jūs nesate kvailas, daktare Raikeri. Žinote, kad gėjų bendruomenė ignoruoja visus perspėjamuosius ženklus. Tarp jų siautėja Epštein-Baro virusas, tačiau jie nekreipia į tai dėmesio. Didelis procentas gėjų yra užsikrėtę citomegalo bei kitais virusais, tačiau jie ir toliau gyvena savo palaidą gyvenimą.

— Tai už paleistuvavimą reikėtų bausti mirties bausme? — atšovė Harvis. — Ar tai norite pasakyti? Tada reikėtų pasisaugoti ir daugeliui heteroseksualų.

— Aš sakau tik tiek: jie buvo įspėti. Visi, kurie kritikavo jų nevaržomą seksualinį gyvenimą, visi, kurie mėgino patarti jiems sulėtinti tempą, buvo išvadinti fanatikais ir homofobais. Ko jie tikėjosi, gyvendami bendruomenėje, kurią jau kuris laikas naikina virusinės infekcijos?

— Tai juokinga.

— Tikrai? Argi šie žmonės nėra atsakingi už savo narciziškus ir pavojingus veiksmus? Argi patys to neprisiprašė?

— Tėti!

Harvio balsas buvo šaltas:

— Jie tikrai nesiprašė mirties, daktare Lovelai. Kad ir kaip stengtumėtės, negalite atsikratyti šios ligos, neigdamas jos egzistavimą. Mes nekalbame apie ligą, kuria suserga gyvūnai, ar keistos, neprotaujančios būtybės. Kalbame apie AIDS, nuo kurios siaubingai kankindamiesi miršta tūkstančiai gyvų, kvėpuojančių žmonių.

— Žinau, — tarė Lovelas, — ir, Viešpats mato, tikiuosi, kad tie vaikinai bus išgydyti. Tačiau mane piktina sumos, išleidžiamos AIDS, kai šios ligos plitimą galėtų sustabdyti savikontrolė.

Harvis papurtė galvą.

— Jūs akivaizdžiai klystate, daktare Lovelai, netgi kalbant ekonomiškai. Ar žinote, kiek mums kainuos AIDS, jei nebus išrastas gydymas? Ar bent nutuokiate, kokių milžiniškų išlaidų pareikalaus AIDS ligonių gydymas? Neliks pinigų jokiai kitai socialinei ar medicininei programai. Medicinai skirtos sąskaitos į bankrotą nuvarys ištisus miestus.

— Pacientai turėtų patys apmokėti sąskaitas. Yra svarbesnių reikalų, kitų sričių, kur taryba galėtų išleisti tuos pinigus. — Tėvo balsas ėmė virpėti, ir Sara iškart suprato, ką išgirs. Ji užsimerkė ir ėmė laukti. — Aš mačiau, kaip vėžys nužudė mano žmoną. — Stebėjau, kaip jis graužė, kol mano Erina... — Lovelas nutilo ir nuleido galvą slėpdamas skausmo iškreiptą veidą.

— Ir aš žaviuosi jūsų atsidavimu, — kalbėjo Harvis. — O štai aš nemačiau, kaip mirė mano brolis. Sidnis kentėjo vienas, kol galiausiai pažeidimai ir infekcijos pasiglemžė jo kūną. Visi jo vengė, šeima — įskaitant ir mane — atstūmė. Dėl Dievo meilės, dauguma šių jaunų vyrų, dvidešimtmečių ir trisdešimtmečių, miršta raupsuotojo mirtimi. Jei ši liga būtų nusitaikiusi į bet kurią kitą gyventojų dalį, valdžia būtų sureagavusi skubiai ir nepagailėjusi pinigų. Tačiau visi manė, kad tai tik „pederastų“ liga, o kam rūpi saujelė iškrypėlių?

— Jiems reikėjo labiau kontroliuoti save.

Harvis papurtė galvą.

— Negalima vaidinti Dievo, daktare Lovelai. Nors iš dalies sutinku su jūsų aštria nuomone apie rūkalius, turiu paklausti, pone, o kur nubrėžti liniją? Ar liesiems žmonėms reikėtų teikti pirmenybę prieš nutukėlius? Ar žmones, ignoruojančius daktaro perspėjimą dėl padidėjusio cholesterolio kiekio, galima pasmerkti esą patys „prisiprašė“ širdies smūgio? Kur nubrėžti liniją, daktare Lovelai? Ir kas gali atlikti Dievo vaidmenį?

Džonas Lovelas prasižiojo, ketindamas tęsti ginčą, bet ir vėl užsičiaupė. Jo veide atsispindėjo didžiulis nuovargis.

— Liūdna tiesa ta, kad lėšos yra ribotos. Tai reiškia, kad rinktis reikės labai atsakingai.

— Ir kas bus atsakingas už tą pasirinkimą, daktare Lovelai?

Džonas numojo ranka, tarsi nė nenorėtų vargintis atsakydamas į klausimą. Jo balsas nuskambėjo nervingai:

— Pakaks apie tai. Noriu išgirsti apie Maiklo būklę.

Policijos leitenantas Maksas Bernšteinas-Traukulys nemėgo Niujorko vasarą. Šiuo metų laiku šiame mieste žmogui velniškai karšta. Ne todėl, kad Maksas būtų gyvenęs kur nors kitur. Jis gimė ir užaugo Manhatane, mokėsi Niujorko universitete Manhatane, gyveno su Leniu Manhatane, dirbo policininku irgi Manhatane. Žmogžudysčių skyriuje. Kai dirbi tokioje vietoje kaip Manhatanas, veiklos visuomet užtenka, visgi vasarą atgydavo visi pakvaišėliai.

Maksas pastatė savo skiriamaisiais ženklais nepažymėtą tarnybinį ševrolė (nepažymėtą, kad tave kur, — lyg nusikaltėlis vien pažiūrėjęs nepažintų policininko automobilio) ir pasuko prie policijos užkardos. Iš išvaizdos jis nebuvo panašus į žmogžudysčių skyriaus detektyvą. Buvo per jaunas, plaukai per ilgi ir garbanoti, ūsai pernelyg vešlūs, nosis ir veidas šiek tiek per ilgi ir per ploni. Tiesą sakant, jis labiau priminė picų išvežiotoją nei žudikų gaudytoją.

Jis nuėjo prie pastato sienos, ant kurios virš durų kabojo užrašas „Juodosios magijos baras ir kepsniai". Maksas lankėsi „Juodosios magijos" bare, kai dar gyveno laisvesnį ir smagesnį gyvenimą, tik anuomet baras vadinosi „Rimta skylė". Ir ne vieną kartą. Tik visuomet užsimaskavęs. Ir kita pavarde.

Parodęs ženklelį porai uniformuotų policininkų, nukulniavo skersgatviu. Jį pasitiko seržantas Vilis Montičelis.

— Kaip sekasi, Traukuly? — pasiteiravo Vilis.

Bernšteinas savo pravardės nepaisė. Visų pirma, jo nekamavo traukuliai. Taip, jis dažnai krutėdavo, įnirtingai mosuodavo rankomis, kramtydavo nagus, žaisdavo su viskuo, kas pakliūdavo po ranka, per daug mirksėjo, niekada negalėjo ramiai pastovėti ar pasėdėti. Žinoma, visi klausinėjo, kada jis metė rūkyti. Tačiau jokie traukuliai jo neištikdavo.

— Sekėsi geriau, iki paskambinote, — atsiliepė jis. — Regis, priaugai šiek tiek svorio, Vili.

Montičelis paplekšnojo sau per pilvą.

— Smagu sutikti žmogų, kurio neapėmė toji dietų manija, a?

— Be galo. — Bernšteinas išsitraukė pieštuką, įsikišo jį į burną ir ėmė kramtyti. Šis ir prieš tai atrodė tarsi gerokai aplamdytas šuns žaislas. — Tai ką turime?

— Šiukšlininkas rado jį prieš pusvalandį. Nori pažiūrėti?

Jau jausdamas nemalonų spaudimą skrandyje, Maksas linktelėjo ir stipriau sukando pieštuką. Jis nekentė šios dalies.

— Teks. Už tai man moka didelius pinigus.

— Taip, matyti iš tavo prabangaus automobilio.

Vilis nuėjo prie sustingusio kūno tarp šiukšlių. Nutraukė uždangalą. Maksas nurijo šleikštulį. Tada pasilenkęs ėmė apžiūrinėti jovalą, kuris kažkada buvo gyvas žmogus.

— Jėzau.

— Panašu, kad sugrįžo Gėjų Žudikas, — pasakė Vilis. — Nužudytas taip pat, kaip ir anie du.

— Yra vienas pastebimas skirtumas, — beveik sau ištarė Maksas. — Ir nevadink jo taip, Vili. Žiniasklaida netruks pasigauti.

— Vis tiek pasigaus.

— Į pirmas dvi aukas jie neatkreipė dėmesio, — pastebėjo Maksas.

— Šitos negalės nepastebėti.

— Kodėl taip sakai?

— Ar žinai, kas jis?

Bernšteinas pažiūrėjo į sudarkytą kūną, paskui — į Vilį.

— Net motina jo nepažintų.

— Tau tai nepatiks.

— Man niekada nepatinka.

— Pasak dokumentų jo piniginėje, tai Bredlis Dženkinsas. Patikrinau jį. Jo tėvas...

— JAV senatorius, žinau. — Maksas užsimerkė, nusisuko ir pasiglostė ūsus.

— Taip. Bredlis gyvena 12-ojoje gatvėje. Jo tėvas ir motina turi namą Hamptone. Keista, a? Senatorius iš Arkanzaso atostogauja Long Ailande?

— Senatorius Dženkinsas gyvena JAV šiaurės rytuose nuo tada, kai pradėjo lankyti ten mokyklą, — paaiškino Maksas. — Abejoju, ar jis praleidžia Arkanzase bent penkias dienas iš eilės, nebent per rinkimų kampaniją.

— Iš kur tu tiek daug žinai?

Maksas keletą kartų persibraukė per savo vešlias tamsias garbanas.

— Visų pirma, jis vadovauja Senato mažumai. Antra, kartais aš skaitau laikraščius.

— O trečia?

— Bredlis — geras Saros Lovel draugas. Kartą buvau jį sutikęs.

— Och, — iškvėpė Vilis. — Blogai. Kaip manai, Sara galės parašyti straipsnį? Būtų geriau, jei šį kartą žiniasklaidos atstovas būtų mūsų pusėje.

— Abejoju.

— Taip, ji negaiš su mumis laiko. Dabar Sara žvaigždė. Matei ją vakar per televizorių?

Maksas linktelėjo, žingsniuodamas pirmyn atgal, tačiau nenueidamas daugiau kaip penkių pėdų abiem kryptimis.

— Gal turi automobilyje šios dienos *Herald*?

— Taip. Kam tau jis?

— Atnešk. Noriu kai ką parodyti.

Vilis atnešė laikraštį ir padavė Bernšteinui. Pagriebęs Maksas ėmė paskubomis versti puslapius, porą net perplėšdamas.

— Ėė, Traukuly, lėčiau.

— Čia kažkur...

— Kas kažkur? — paklausė Vilis.

Bernšteinas vertė puslapius, nepaleisdamas iš burnos pieštuko.

— Ar šiandien jau skaitei visuomenės puslapius?

— Eik šikt, neskaitau aš to mėšlo. Užtat pasitikrinau bokso rezultatus.

— Tai turėtų labai padėti, — atsiliepė Maksas. Jis pervertė dar porą puslapių, nekantriai trepsėdamas dešine pėda į šaligatvį. — Štai, — pagaliau ištarė jis. — Pažiūrėk.

Vilis pažvelgė per Makso petį. Visas puslapis buvo prigrūstas išsišiepusių žmonių nuotraukų iš vakarykščio daktaro Džono Lovelo labdaros pokylio. Maksas dūrė į nuotrauką viršutiniame dešiniajame kampe. — Štai.

— Šūdukas ant pagaliuko, — sušnabždėjo Vilis.

Užrašas po nuotrauka skelbė: *Švytinti Sara Lovel mėgaujasi šventiniu renginiu po savo įspūdingo debiuto* Blyksnyje *su (dešinėje) savo gražuoliu vyru „Knicks" superžvaigžde Maiklu Silvermanu ir (kairėje) senatoriaus Stiveno Dženkinso šauniuoju sūnumi Bredliu.*

— Tai jis! — sušuko Vilis, rodydamas į nuotrauką. — Tai Bredlis Dženkinsas.

— Teisingai.

— Dabar visai nepanašus. Gal šiek tiek iš ausų.

— Labai juokinga.

— Dieve, nekenčiu tų svarbių bylų, — tarė Vilis. — Visą laiką skambinės meras. Visi norės atsakymų.

— Tai gal tada pradėkime. Tu apklausk aplinkinius gyventojus. Gal kas nors ką nors matė.

— Žinoma. Kas nors turėjo ką nors girdėti — riksmus, muštynes, ką nors panašaus.

Bernšteinas papurtė galvą.

— Nemanau, kad jis nužudytas čia.

— Ką nori pasakyti?

— Pažiūrėk į lavoną, — tęsė Maksas. — Bredlis Dženkinsas mirė naktį, ar ne?

— Panašu.

— Bet naktį šiame skersgatvyje pilna nuolatinių baro klientų.

— Nuolatiniai klientai. Ar dabar jie taip vadinami?

Bernšteinas šyptelėjo. *O, Vili, jei tik tu žinotum...*

— Kas nors tikrai būtų matęs žmogžudystę, jei ji būtų įvykdyta

čia naktį. O kraujo — tik ant kūno, niekur daugiau. Sprendžiant iš to, kiek kartų jam durta, visas skersgatvis turėtų būti nutaškytas krauju. Ne, aš manau, kad Dženkinsas buvo nužudytas kažkur kitur, o jo kūnas atvežtas ir išmestas čia. Štai kuo ši žmogžudystė skiriasi nuo kitų dviejų. Šį kartą lavonas buvo perkeltas.

Vilis sekiojo jaunąjį leitenantą, žingsniuojantį pirmyn atgal, sukiodamas galvą tarsi stebėtų teniso mačą.

— Nelogiška, Traukuly. Yra daugybė kur kas mažiau pavojingų vietų, kur būtų galima atsikratyti kūno. Kodėl čia?

— Nežinau.

— Nori, kad išsiaiškinčiau, ar Bredlis buvo gėjus?

Maksas pajuto bekylantį didžiulį galvos skausmą ir suskubo pirštų galiukais masažuotis smilkinius. Garsaus konservatorių senatoriaus sūnaus kūnas su daugybinėmis durtinėmis žaizdomis rastas už gėjų baro — tailenolis čia nepadės.

— Nereikia, — atsakė jis. — Sužinosiu tai iš Saros.

— Perduok jai mano užuojautą.

— Būtinai. O dabar pasirūpink, kad būtų ištirtas kiekvienas šio skersgatvio centimetras ir apklausti visi kaimynai. Paklausk, ar vakar vakare, o gal šįryt, jie nepastebėję ko nors neįprasto.

— Supratau. A, dar kai kas.

— Kas?

— Sėkmės su žiniasklaida, tais šikniais. Nespėsime nė apsidairyti, kai visi pamišėliai ims kopijuoti tą kalės vaiką.

Maksas linktelėjo ir sukando dantis. Pieštukas jo burnoje trakštelėjo ir perskilo į du aštrius gabalus, vos neperpjovusius jam dantenų.

Laukia bloga savaitė.

6

— Kaip jautiesi? — dvidešimtą kartą paklausė Sara.

— Gerai, — atsiliepė Maiklas. — Paklausk dar kartą, ir pradėsiu rėkti.

— Aš tik nerimauju.

— Tai užsiimk kokia nors veikla, — pasiūlė Maiklas.

— Pavyzdžiui?

— Pavyzdžiui, užrakink duris ir išsirenk.

— Prisiprašiau, ar ne?

Maiklas linktelėjo.

— Sveika, Sara, — tarė moteriškas balsas jiems už nugarų.

Jie abu pažiūrėjo į tarpdurį, kur stovėjo daktarė Kerolė Simpson. Šalia Maiklo lovos iš mažo grotuvo sklido Šopeno koncertas *D minor*. Risas — ir kas galėjo pagalvoti — paėmė jį iš „Knicks" persirengimo kambario Medisono aikštėje ir atnešė į ligoninę sakydamas: „Šis mėšlas verčia mane vemti, bet galbūt kaip tik jo reikia seniui Maikiui."

— Maiklai, — tarė Sara, — čia daktarė Simpson, akušerė, apie kurią tau pasakojau.

— Malonu susipažinti, Maiklai, — tarė Kerolė Simpson.

— Ir man.

— Girdėjau, kad jus atvežė, — tęsė ji. — Kaip jaučiatės?

— Geriau, ačiū.

— Puiku, — atsiliepė ji. — Kadangi žinojau, kad abu būsite čia, nusprendžiau užsukti ir asmeniškai pranešti naujieną.

Maiklas atsisėdo. Jo lūpos išdžiūvo. Jis pabandė apsilaižyti, bet liežuvis irgi buvo sausas.

— Naujieną? — perklausė jis.

— Taip. Gavau Saros tyrimo rezultatus.

— Ir? — neiškentė Sara.

Kerolė Simpson ištiesė ranką.

— Sveikinu. Tu laukiesi.

Sara virpančia ranka užsidengė burną.

— Tikrai?

— Tikrai. Antras mėnuo, sakyčiau.

Sara atsisuko į Maiklą.

— Girdėjai, mielasis?

Maiklas linktelėjo, vis dar negalėdamas pratarti žodžio.

— Atleiskite man, daktare, — išspaudė jis. — Tik...

— Nereikia atsiprašinėti. Malonu matyti.

Sara apsikabino ir prisitraukė jį prie savęs, priglausdama vyro galvą prie krūtinės.

— Ką gi, — tarė daktarė Simpson. — Turiu grįžti. Sara, noriu, kad rytoj rytą užsuktum pas mane, gerai?

— Gerai.

Maiklas atsitraukė.

— Ačiū, daktare.

— Pasirūpinkite savimi, Maiklai. Dar kartą sveikinu.

Simpson paliko juos vienus.

Maiklas nusišypsojo.

— Ar netrukus man reikės vadinti tave mamyte?

Ji linktelėjo.

— O aš vadinsiu tave tėtuku.

— Netgi lovoje?

— Ne. Ten vis dar galiu vadinti tave vardu.

— Nepailstančiuoju eržilu?

— Pasvajok.

— Dieve, negaliu patikėti. Mes tapsime tėvais, Sara. Tu, aš ir kūdikis būsime šeima.

Jie pasibučiavo.

— Myliu tave, Maiklai.

— Ir aš tave myliu, — tarė jis, paglostydamas jos vis dar plokščią pilvą. — Jus abu.

Jiems pradėjus vėl bučiuotis, suskambo telefonas. Maiklas nenorom ištiesė ranką, pakėlė ragelį ir atsiliepė. Trumpai patylėjęs, padavė ragelį Sarai.

— Čia tau.

— Kas?

Jis truktelėjo pečiais.

— Nežinau.

Sara prisidėjo ragelį prie ausies. Nosinis moteriškas balsas tarė:

— Prašom palaukti, kol sujungsiu.

Nuaidėjo dar vienas signalas, ir pasigirdo kitas balsas.

— Sara?

— Maksai?

— Jergutėliau, tave nelengva rasti. Užtrukau visą valandą, kol susekiau. Kaip gyvuoji?

— Geriau nė negali būti.

— Džiaugiuosi tai girdėdamas.

Sara beveik matė jį kramtantį nagus.

— Skambini ne tam, kad draugiškai paplepėtume, ar ne, Maksai?

— Ne, ne tam.

— Tai kas atsitiko?

Maksas Bernšteinas sunkiai atsiduso.

— Nužudytas Bredlis Dženkinsas. Noriu skubiai su tavimi pasikalbėti.

Jie susitiko po pusvalandžio tyliame ligoninės kavinės kampe. Paskubomis pasisveikinęs, Maksas tarė:

— Viskas, apie ką mudu čia kalbėsimės, yra konfidencialu ir ne spaudai, gerai?

— Gerai.

— Pirmiausia leisk kai ko paklausti.

— Prašom, — tarė Sara.

— Ar Bredlis Dženkinsas — gėjus?

— Taip.

Maksas tikėjosi tokio atsakymo. Jis linktelėjo, ir garbanoti tamsūs plaukai susiūbavo ant galvos. Įsikišęs į burną naują pieštuką, ėmė kramtyti. Tada užsimetė koją ant kojos, persibraukė garbanas, nukėlė koją, tada vėl sukryžiavo kojas į kitą pusę.

Bernšteinui buvo trisdešimt dveji, tačiau jis atrodė gerais penkeriais metais jaunesnis. Sara žinojo, kad policijos departamentas — ir iš esmės visas pasaulis — laikė Bernšteiną-Traukulį, šiek tiek paslaptingu. Nors jis vadovavo žmogžudysčių skyriui, visiškai nejautė

potraukio pavojams. Jis nemėgo nešiotis ginklo ir per savo tarnybos laiką nė karto nebuvo jo panaudojęs. Bernšteinas nelabai mokėjo mosuoti kumščiais ir nelaikė savęs ypač drąsiu, todėl kur tik įmanoma vengdavo smurto.

Tačiau jam patiko spręsti galvosūkius — kuo sudėtingesnius, tuo geriau. Ir jam tai puikiai sekėsi. Velniškai puikiai. Niekas tiksliai nežinojo, kaip jam tai pavykdavo, tačiau Bernšteinas turėjo retą gebėjimą knistis, raustis, sijoti ir išmąstyti atsakymą.

— Dabar mano eilė klausti, — pasakė Sara. — Kas nutiko Bredliui ir kodėl nori žinoti, ar jis gėjus?

— Tai jau du klausimai.

— Maksai...

— Tiesiog stengiuosi praskaidrinti reikalą, — tarė Bernšteinas. — Šį rytą radome jo kūną už gėjų baro Vilidže.

— Jėzau.

— Dar neturiu skrodimo išvadų, tačiau neabejojame, kad jis mirė nuo daugybės durtinių žaizdų. Mes galvojame... Sara, ar viskas gerai?

Saros akys išsiplėtė, o veidas išbalo.

— Ar buvo ir kitų nužudymų? — išspaudė ji.

— Kodėl klausi?

— Nežaisk su manimi, Maksai.

— Gali būti, kad susidūrėme su serijiniu žudiku, — atsakė jis. — Aš nedalyvavau tiriant pirmąsias dvi bylas, tačiau tie kiti du vyrai buvo nužudyti tokiu pat šlykščiu būdu. Mes įtariame, kad tas žmogžudystes įvykdė tas pats žmogus.

— O kodėl klausei, ar Bredlis buvo gėjus?

— Nes kitos dvi aukos buvo. Gali būti, kad žudikas nusitaikė į gėjų bendruomenę. Dabar mano eilė. Iš kur žinai, kad būta kitų aukų?

— Manau, pažįsti daktarą Harvį Raikerį, — taip pat paklausė Sara.

— Žinoma.

— Ir žinai, kad jis vadovauja AIDS klinikai?

Maksas gūžtelėjo.

— Na ir kas?

— Pirmosios dvi aukos — kokios jų pavardės?

— Bilas Vitersonas ir Skotas Trajenas.

— Taip. Jie priklausė išrinktųjų AIDS pacientų grupei, kuri gydoma šioje klinikoje. Tai turėtų būti paminėta tavo dokumentuose.

Bernšteino koja ėmė drebėti.

— Jei atvirai, dar neturėjau progos jų peržiūrėti. Šią bylą gavau vos prieš valandą.

— Kad ir kaip būtų, Harvis man papasakojo apie tai vakar vakare. Todėl ir žinau.

— Akivaizdus klausimas: ar Bredlis irgi buvo gydomas klinikoje?

Sara pakėlė prie lūpų kavos puodelį ir gurkštelėjo.

— Nežinau, — atsiliepė ji. — Teks paklausti Harvio.

— Kaip tai nežinai?

— Nežinau.

— Ar Bredlis sirgo AIDS?

— Tai turi likti tik tarp mūsų, — tarė Sara.

— Suprantu.

— Atsakymas — taip.

— Ir jis buvo gydomas?

— Taip, bet aš nežinau kur. Tai buvo didžiulė paslaptis, ir aš nenorėjau nė žinoti.

— Kodėl ne?

— Tu, be abejo, žinai, kas jo tėvas.

— Taip.

— Senatorius vos neužmušė Bredlio, kai suprato, kad aš žinau apie jo ligą. Bredlio tėvas buvo siaubingai išsigandęs, kad paaiškės tiesa.

— Nes tai jį sužlugdytų.

— Būtent. Todėl mes stengėmės apie tai nekalbėti.

— Suprantu. — Maksas nutilo, pažiūrėjo į lubas ir pasikasė kaklą palei krūtinę. — Negi daktaras Raikeris nebūtų tau užsiminęs, jei būtų gydęs Bredlį?

— Jokiu būdu. Klinikos veikla laikoma didžiulėje paslaptyje. Aš nežinau nė vieno paciento pavardės.

— Įdomu. — Maksas trumpam nukreipė žvilgsnį ir pasitrynė veidą. — Tai kodėl daktaras Raikeris papasakojo tau apie tas dvi žmogžudystes?

Sara dvejojo.

— Geriau pats paklausk Harvio.

— Sara, negi ketini mane šerti tuo „negaliu atskleisti savo šaltinio“ mėšlu, a?

— Deja, kurį laiką teks. Bet pasikalbėk su Harviu. Šiaip ar taip jis galės apšviesti tave geriau nei aš.

Maksas gūžtelėjo.

— Gerai. Susiraskime jį.

Praėję pro du patikrinimo punktus, Maksas su Sara rado Harvį savo kabinete Sidnio paviljone. Jis pakėlė raudonas pavargusias akis nuo popieriais užversto stalo.

— Kas nutiko?

— Harvi, prisimeni leitenantą Bernšteiną.

— Žinoma. Sveiki, leitenante.

— Kaip sekasi, daktare?

— Ačiū, gerai, — atsiliepė Harvis. — Sara, ką tik kalbėjausi su Maiklu. Kaip ir įtarėme, pilvo echoskopija parodė kepenų pabrinkimą.

— Ką tai reiškia? — paklausė Sara.

— Tai galėtų reikšti daug ką, tačiau daktaras Sagarelas, Erikas ir aš manome, kad jam tikriausiai hepatitas. Po dienos kitos turėtume gauti kraujo tyrimo rezultatus. Greičiausiai porą savaičių Maiklui reikės praleisti čia ir mažiausiai mėnesį laikytis lovos režimo.

— O krepšinis?

— Tik ne šį sezoną, Sara. Galbūt jis galės žaisti atkrintamąsias varžybas.

— Jis žino?

— Aš pasakiau. Jo reakcija buvo keistoka.

— Kokia?

— Jis beveik nenusiminė. Jis papasakojo man geras naujienas apie tavo nėštumą. Prakeikimas, jis tik apie tai ir kalbėjo.

— Nėštumą? — įsiterpė Maksas. — Nieko man nesakei.

— Nebuvo tinkamos progos.

— Sveikinu, — tarė Maksas.

— Ačiū. Harvi, leitenantas Bernšteinas nori pasikalbėti su tavimi.

Harvis atsistojo ir išėjo iš už stalo.

— Ar dėl to, apie ką kalbėjomės vakar vakare?

— Gali būti, — įsiterpė Maksas. Jis stengėsi vaidinti profesionalą, tačiau elgėsi kaip blogas aktorius sename filme apie seklius. Kieto vyruko įvaizdis jam niekada netiko. — Ar Bredlis Dženkinsas — jūsų pacientas?

Harvio veide įsirėžė sutrikimas ir pasipiktinimas.

— Ką, po galais, tai turi bendra?

Bernšteinas krenkštelėjo.

— Gal malonėtumėte atsakyti į klausimą?

— Tiesą sakant, ne. — Jo žvilgsnis nukrypo į Sarą. — Kas čia vyksta?

Sara pažvelgė į Maksą, kuris linktelėjo, leisdamas jai kalbėti.

— Bredlis Dženkinsas šį rytą buvo rastas nužudytas, — tarė ji.

— Ką?

— Daugybinės durtinės žaizdos, — pridūrė Bernšteinas. — Įtariame, kad jo mirtis susijusi su kitų dvejų jūsų klinikos pacientų — Bilo Vitersono ir Skoto Trajeno — mirtimis.

— Jėzau Kristau.

— Dabar gal malonėtumėte atsakyti į mano klausimą? Ar Bredlis Dženkinsas buvo jūsų klinikos pacientas?

Harvis atsargiai pasislinko kėdės link, tarsi žmogus, patyręs per daug smūgių. Jis atsisėdo ir pasirėmė galvą rankomis.

— Sara, — po kelių akimirkų ištarė jis, — ar juo galima pasitikėti?

— Taip.

Harvio akys mėgino sugauti Bernšteino žvilgsnį, tačiau leitenantas nenustygo vietoje.

— Pažadėkite, kad tai nepateks į spaudą.

— Pažadu.

— Taip, Bredlis Dženkinsas buvo mano pacientas — konfidencialus pacientas.

— Kiek laiko jis čia gydėsi?

— Neilgai. Gal keturis mėnesius.

— O tie kiti du — Vitersonas ir Trajenas?

— Jie gydėsi beveik nuo pat pradžių.

— Kada tai buvo?

— Daugiau nei prieš dvejus metus.

Maksas linktelėjo. Pagaliau jis išsitraukė bloknotą ir pasiėmė pieštuką.

— Gal papasakotumėte man apie savo vakarykštį pokalbį su panele Lovel?

Harvis pažiūrėjo į Sarą.

— Gali juo pasitikėti, — tarė ji.

Nenorom Harvis ėmė pasakoti Maksui apie savo įtarimus, kad nužudymai buvo susiję su klinika. Tada paaiškino, kad jie arti, labai arti tikslo ieškant veiksmingų AIDS gydymo būdų. Maksas įnirtingai linksėjo, žymėjosi ir klausėsi nekomentuodamas.

Kai Harvis liovėsi kalbėjęs, Bernšteinas tarė:

— Jūs sakėte, gali būti, kad „mes" atradome gydymą. Kas tie „mes"?

— Aš, mano velionis partneris daktaras Briusas Grėjus ir naujasis komandos narys daktaras Erikas Bleikas.

— Bleikas — Maiklo draugas, ar ne?

— Taip, — atsiliepė Sara.

Maksas prisimerkė mąstydamas. Pieštukas vėl nukeliavo į burną.

— Daktaras Briusas Grėjus... ar tik ne tas vyrukas, kuris prieš porą savaičių išskrido pro viešbučio langą?

Harvis dirstelėjo į Sarą, tada linktelėjo.

— Įdomu, — pakartojo Maksas. — Ką manote apie jo savižudybę, daktare Raikeri?

— Nesu tikras, kad iš viso ką nors manau, — atsiliepė Harvis. — Spėju, kad Briusas nusižudė. Bent jau taip tvirtina policija. Visa kita, ką pasakojau Sarai, bus sukūręs mano pervargęs protas ir pernelyg laki vaizduotė. Tai nesąmonė.

Maksas priėjo prie kėdės priešais stalą ir atsisėdo.

— Man patinka nesąmonės.

Kasandra nutipeno laiptais žemyn. Ją vis dar kamavo pagirios po vakarykštės šventės, tačiau šįkart galvą skaudėjo ne taip baisiai kaip paprastai. Ji pamėgino atgaminti praėjusio vakaro detales. Prisiminė kažkokį sudėtingą pokalbį su Maiklu. Paskui lyg ir dulkinosi su senatoriumi Dženkinsu persirengimo kabinoje. Per daug gėrė.

Tačiau dalis, kurią ji prisiminė stulbinamai aiškiai, prasidėjo vakarėliui baigiantis. Kasandra ėjo prie baro išlenkti dar vieno kokteilio prieš miegą. Laukdama, kol barmenas pripildys taurę, ji užmezgė pokalbį su vyru, kuris taip pat atrodė lengvai apsvaigęs. Ji žinojo, kas jis, buvo keletą kartų sutikusi, bet niekada neskirdavo jam daug dėmesio. Tačiau šalia nebuvo nieko kito, o Kasandra jautėsi ypač šneki.

Kai daugiau nei po valandos svečiai ėmė skirstytis, Kasandra suvokė, kad ji vis dar kalbasi su tuo vyru. Kalbasi. Ne flirtuoja, ne kabina, nėra kabinama, nesidulkina. Paprasčiausiai kalbasi. Velniava, ji turėjo būti gerokai apsvaigusi. Įprastomis, blaivesnėmis sąlygomis tikrai nebūtų gaišusi su tokiu vyruku.

Tačiau tas vyras buvo tobulas džentelmenas. Jis klausėsi jos, klausėsi, ką ji kalbėjo. O, ji buvo mačiusi, kaip vyrai apsimetinėja besidomį, kad tik gautų progą įlįsti į jos kelnaites, tačiau šįkart jautė, kad tam vyrui iš tiesų buvo įdomu, ką ji kalba.

Keista.

Dar keisčiau, kad pagaliau paklausus, ar norėtų užlipti su ja į viršų, jis atsakė: „Ne šįvakar."

— Kodėl ne? — paklausė ji.

Vyras papurtė galvą ir nusišypsojo.

— Man regis, mačiau panašų vaizdelį *Prieblandos zonoje*. Neišvaizdus vyriškis ir gražuolė moteris. Negaliu patikėti, kad tai sakau, bet nenoriu būti dar viena įranta ant tavo diržo.

— Atsiprašau?

— Žinau, žinau. Aš irgi negaliu patikėti. Klausyk, Kasandra, atiduočiau savo dešinę ranką už vakarą su tavimi.

— Tai kas trukdo?

Vyriškis tik gūžtelėjo ir beviltiškai kilstelėjo rankas.

— Jei eisiu su tavim, viskas tuo ir baigsis. Bet jei atsisakysiu, galbūt tai tave suintriguos. Galbūt tau pasidarys smalsu ir tu panorėsi pamėginti dar kartą, nors greičiausiai, kai išsiblaivysi, visas šis pokalbis tau atrodys tarsi košmaras.

Kasandra nusišypsojo.

— Atskleidi visą savo strategiją, Harvi.

— Taip, bet šiuose reikaluose aš niekada nebuvau per daug gudrus ir esu juos šiek tiek primiršęs — dvidešimt šešerius metus nesinaudojau tais įgūdžiais. Padaryk sau paslaugą, Kasandra. Laikykis nuo manęs atokiau. Aš vaikščiojanti bėda.

— Dabar tu tikrai mane suintrigavai, — tarė ji.

— Nieko čia įdomaus, — tęsė Harvis. — Tiesiog aš darboholikas, nuo ryto iki vakaro plušantis ligoninėje ispanų Harleme. Neturiu laiko asmeniniam gyvenimui. Vakaras buvo smagus, aš puikiai prasiblaškiau, bet laikas grįžti į Žemę.

— Norėčiau, kad persigalvotum, — tarė ji.

Harvis pastukseno sau į galvą, tarsi mėgindamas ją praskaidrinti.

— Aš sapnuoju, ar ne? — tarė jis. — Šis pokalbis — tik sapnas.

— Kas žino. Sužinosime rytoj.

Dabar buvo rytojus ir dėl kažkokios neaiškios priežasties Kasandra dar kartą norėjo pamatyti Harvį Raikerį. Tik viena bėda: ji visą rytą stengėsi sugalvoti, ką jai daryti toliau, bet nieko nesugalvojo. Ar turėtų palaukti, kol Harvis pats paskambins? O jei nepaskambins? Beje, Kasandra jau seniai nesirūpino, paskambins jai vyras, ar ne.

Tada, namo sugrįžus tėvui, sprendimas atėjo savaime.

— Kur tu buvai? — paklausė jo Kasandra.

— Kolumbijos presbiterionų ligoninėje, — išsiblaškęs atsakė Džonas Lovelas. — Ten nuvežtas Maiklas.

— Kaip jis?

— Regis, neblogai. Juo rūpinasi jo draugai.

— Harvis Raikeris?

Tėvas linktelėjo.

— Jie mano, kad Maiklui hepatitas.

— Manau, turėčiau jį aplankyti.

— Kaip nori. Kada eisi?

— Po dešimties minučių, — atsakė ji.

— Gerai. Netrukus turėsiu susitikimą, tad nenorėčiau, kad namuose būtų žmonių, kai mano svečias atvyks. Supratai?

Tačiau tai buvo prieš valandą, todėl Kasandra ir tipeno ant pirštų galiukų. Tėvo asmeniniai susitikimai tokie ir buvo — asmeniniai. Paslaptingi. Jis įnirštų, jei sužinotų, kad ji vis dar namuose. Kasandra nusliūkino koridoriumi garažo link. Eidama pro tėvo kabinetą, išgirdo jo balsą. Jis skambėjo labai piktai.

— Prakeikimas, tu nė neturėtum čia būti! — šaukė tėvas.

— Atsipalaiduok, — atsiliepė kitas balsas, kurio Kasandra iškart nepažino. — Juk sakei, kad namuose nieko nėra.

— Nesvarbu. Nenoriu matyti tavęs savo namuose.

— Liaukis taip nerimavęs. Turime darbo.

Kas, po galais?.. Susimąsčiusi Kasandra atsargiai pasitraukė nuo durų. Balsas toks pažįstamas. Tikrai yra girdėjusi jį anksčiau. Bet kur? Ir kieno jis?

Stovėdama prie šviesoforo maždaug už mylios nuo namų, pagaliau prisiminė.

7

— Tai, ką radau daktaro Grėjaus raštelyje, — kalbėjo rašysenos tyrėjas Robertas Svinsteris, — yra gana reta.

Leitenantas Maksas Bernšteinas linktelėjo.

— Žinau. Tai gali viską paaiškinti.

— Pavyzdžiui, ką?

— Paskui, — pasakė Maksas. — Turiu milijonus reikalų.

— Užuominą supratau. Tylėsiu kaip žemė.

Maksas paspaudė Svinsteriui ranką ir patapšnojo per nugarą.

— Dar kartą ačiū, Bobai. Didžiai dėkingas.

— Viskas gerai, Traukuly. Džiaugiuosi, kad galėjau padėti.

Kai Robertas Svinsteris nuėjo nuo Bernšteino stalo, prie jo atšlubavo Sara.

— Sveikas, Maksai.

Jis nusišypsojo.

— Džiaugiuosi, kad taip greitai atvykai. Sėskis.

Sara nužvelgė Maksą ir jo stalą. Taip, įprastas vaizdas: paraudusios akys, apkramtyti nagai, mąslios raukšlės kaktoje, pieštuką vartantys pirštai, pusiau perlaužtos sąvaržėlės ant stalo, ranka, nuolat trinanti neskustą veidą.

Maksas Bernšteinas ir jo žmonės jau antra diena tyrė sensacingą jaunojo Bredlio Dženkinso nužudymą. Buvo manoma, kad jį nužudė dabar jau liūdnai pagarsėjęs Gėjų Žudikas. Iš sielvarto netekęs galvos senatorius Dženkinsas pasislėpė ir atsisakė komentuoti gandus apie jo sūnaus mirtį. Jo senato atstovas spaudai kartojo vis tą pačią standartinę frazę: žmogžudystė buvo aiškiai taktinis manevras, kuriuo tam tikros ardomąja veikla užsiimančios grupuotės siekė sužlugdyti senatoriaus reputaciją ir asmeninį gyvenimą.

Senatorių Dženkinsą Maksas apklausė vakar, po sūnaus laidotuvių. Per savo darbo žmogžudysčių skyriuje metus Bernšteinas buvo matęs, kaip tokia tragedija gali sugniuždyti net pačius tvirčiausius vyrus, visgi senatoriaus išvaizda jį pribloškė. Jo oda buvo papilkėjusi, akys išsprogusios ir nieko nesuvokiančios, pečiai nulinkę, tvirtybė palaužta. Į Makso klausimus senatorius atsakinėjo negyvu, slopiu balsu, tačiau pasirodė, kad jis beveik nieko nežinojo, kas galėtų padėti rasti žudiką.

— Kas čia toks buvo? — pasiteiravo Sara.

— Robertas Svinsteris, — atsakė Maksas, — rašysenos tyrėjas. Jis tyrinėjo Briuso Grėjaus raštelį.

— Ką nors rado?

Ant stalo suburzgė telefonas. Maksas kilstelėjo pirštą, prašydamas palaukti, ir pakėlė ragelį.

— Klausau?

— Penktąja linija vėl skambina *Daily News*. O aštuntąja — *ABC-TV*.

— Šiuo metu su žiniasklaida nesikalbu, — nukirto Maksas ir nutrenkė ragelį. — Prakeikti reporteriai, — sumurmėjo jis. — Bet ką gali išvaryti iš proto.

— Ramiau, ramiau.

— Visi tik ir rėkia, kad mes nedirbame savo darbo. Kaip, velniai rautų, mums dirbti, kai žiniasklaida visą laiką kvėpuoja mums į nugarą? Maitvanagių gauja, žinoma, išskyrus tave. Žinai, ką? Manau, žiniasklaida tikisi, kad tas psichopatas smogs dar kartą, tie šlykštūs išperos...

— Toks jų darbas, — pasakė Sara.

— Žinau, — atsiliepė Maksas, — tačiau šį kartą spaudimas nepakenčiamas. Aną dieną per spaudos konferenciją jaučiausi kaip šviežia mėsa priešais alkanus dobermanus. Ir tai dar ne viskas. Meras reikalauja atsakymų ta savo šventesne už kitų maniera. Netgi gėjų aktyvistai ėmė līsti iš plyšių ir kaltinti fašistinį policijos departamentą gėjų diskriminacija. Jau vien šiandien išklausiau tuziną netikrų prisipažinimų. Staiga visi panoro būti Gėjų Žudiku. — Jis giliai įkvėpė. — A, velniop viską. Kaip Maiklas?

— Geriau. Dabar pas jį jo komandos draugai.

— Gerai. Man reikia su tavimi pasikalbėti.

— Metas pasigaudyti minčių, a?

Linktelėdamas Maksas nelinksmai šyptelėjo. Prieš keletą metų Sara padėjo Maksui surasti policininkų žudiką, kuris per vieną savaitę nesirinkdamas nušovė keturis Makso kolegas. Tuomet Maksas patyrė, kad jam patinka gaudyti protingo klausytojo mintis, o Sara buvo labai

sumani klausytoja. Labai dažnai jie sakydavo vienas kitam nesąmones, kurdavo pakvaišusias hipotezes, netgi apšaukdavo vienas kitą pamišėliu, tačiau pamažu tos neracionalios versijos apraizgydavo racionalesnius faktus, dažnai suformuodamos tvirtas išvadas.

— Ar tau ši byla sudėtingesnė už kitas? — paklausė Sara.

— Ką turi galvoje?

— Tu žinai.

Jis nervingai šyptelėjo ir apsidairė, ar niekas jų negirdi.

— Būtų įdomus naujienų anonsas, a? Gėjus detektyvas vadovauja Gėjų Žudiko paieškai?

Sara neatsakė.

— Sara, tu vis dar vienintelė tai žinai, išskyrus Lenį ir mano motiną. — Maksas nurijo seiles, jo Adomo obuolys akivaizdžiai pakilo ir nusileido. — Norėčiau pasakyti, bet ar žinai, kas man nutiktų, jei departamentas sužinotų?

— Galiu įsivaizduoti.

— Aš viską prarasčiau. Dar pasisektų, jei man būtų leista išrašinėti baudos kvitus prasižengusiems vairuotojams.

— Maksai, man gali nesiaiškinti.

Jis linktelėjo, nepakeldamas žvilgsnio nuo grindų.

— Beje, Lenis siunčia tau linkėjimų.

— Kaip jis?

Maksas gūžtelėjo.

— Bambeklis, bet aš jį myliu.

— Svarbu, kad judu laimingi.

— Kalbi kaip mano motina. Gal jau grįžkime prie bylos?

— Gerai, — tarė Sara, — ką žinai?

— Nedaug. Turime vieną prasilakėlį, kuris matė, kaip Bredlio kūnas buvo išmestas už „Juodosios magijos“ baro anksti ryte. Taip pat nustatėme automobilį, kurį tuo metu vairavo žudikas. Tai beveik ir viskas.

— Tęsk.

— Pasirodo, girtuoklis, toks ponas Luisas Bluvelis, ištuštinęs porą

buteliukų džino, miegojo po šiukšlių maišais, kai išgirdo automobilio burzgimą ir pamatė vyrą — kurį apibūdino kaip „didžiulį monstrą“, — išlipantį iš automobilio ir išmetantį lavoną tarp šiukšlių maišų. Ponas Bluvelis sakė, kad tai buvusi apdaužyta žalia ševrolė. Mes suradome atitinkantį aprašymą automobilį, paliktą Riversaid Draive, netoli 145-osios gatvės. Jo bagažinėje buvo gana daug, sakyčiau, galonai, aukos kraujo. Automobilis pavogtas išvakarėse.

— Ar laboratorija dar ką nors rado tame automobilyje?

— Vienus pirštų antspaudus — aukos. Kelis plaukus — taip pat aukos.

— Suprantama, — tarė Sara. — Kas dar?

— Pasak pono Bluvelio, vyras automobilyje buvo didelis — kaip kalnas, tamsiais plaukais. Jokių įsimintinų bruožų.

— Tai ką tu manai?

Bernšteinas atsilošė, sunėrė rankas ir įrėmė rodomuosius pirštus į nosį. Tada užsikėlė ant stalo kojas.

— Man tai atrodo įdomu, — pastebėjo jis.

— Kodėl?

— Neįžvelgiu logikos.

— Kokios logikos?

— Gerai, padėk man, Sara. Ką mes sužinojome? Visų pirma, visos trys aukos buvo homoseksualai. Antra, visos trys aukos gydėsi toje pačioje AIDS klinikoje. Trečia, visos trys mirė nuo durtinių žaizdų per pastarąsias tris savaites.

— Ir?..

— Trumpai apžvelkime kiekvieną auką. — Maksas skubiai atsisėdo, atvertė savo bloknotą ir ėmė skaityti: — Pirmoji auka — ponas Skotas Trajenas. Rastas pririštas prie savo lovos 8G bute Kristoferio gatvėje. Kūne — dvidešimt septyni dūriai. Žudikas nupjovė Trajenui kairę ausį, abu nykščius ir kairį spenelį — mes manome, dar jam gyvam esant. Be to, jis Trajeną iškastravo.

— Neįtikėtina, — sušnabždėjo Sara.

Maksas linktelėjo.

— Dar labiau neįtikėtina tai, kad sužalojimus ir kankinimus mums pavyko nuslėpti nuo žiniasklaidos.

— Neilgam, — tarstelėjo Sara. — Kas nors vis tiek prasitars.

— Taip, bet iki to laiko aš bent jau galėsiu atsijoti apsimetėlius. Kai imu spausti, norėdamas išgauti daugiau detalių, nė vienas iš prisipažįstančiųjų „Gėjų Žudikų" nežino apie sudarkymus ar kankinimus. Jie žino tik tai, ką perskaitė laikraščiuose. Tačiau mes nukrypome nuo temos. Eikime prie antrosios aukos.

— Gerai.

Bernšteinas paseilino rodomąjį pirštą ir pervertė keletą puslapių.

— Antroji auka — ponas Viljamas Vitersonas. Pono Vitersono vaikinas, toks Stiuartas Lebrinskis, trumpam išėjo iš jų bendro buto Aukštutiniame Vestsaide parnešti maisto. Kai po valandos grįžo, Vitersonas jau buvo negyvas. Dvidešimt trys durtinės žaizdos. Jokių kitų sužalojimų ar kankinimų žymių.

— Nebuvo laiko, — tarė Sara. — Jo vaikinas buvo išėjęs tik valandai.

— Gali būti, — sutiko Maksas. — Bet toliau dar įdomiau. Trečioji auka — ponas Bredlis Dženkinsas. — Jis vėl pervertė keletą puslapių ir ėmė skaityti: — Limuzino vairuotojas išleido Bredlį priešais jo namus po pokylio tavo tėvo, Sara, namuose. Vienas kaimynas matė Dženkinsą, po kelių minučių išeinantį iš pastato su kitu vyru, kurį kaimynas apibūdino kaip „labai didelį".

— Tikriausiai tas pats, kurį matė ir girtuoklis.

— Logiška, — pritarė Maksas. — Kad ir kaip būtų, po to mes randame Dženkinsą negyvą už „Juodosios magijos baro ir kepsnių". Keletas nuolatinių klientų atpažino Bredlį iš nuotraukos, tačiau visi prisiekinėja tą vakarą jo ten nematę.

— Nieko keista. Iki vėlumos jis buvo mano tėvo vakarėlyje.

— Dar vienas dalykas — Bredlio buto durų spyna buvo išlaužta.

— Tas dičkis tikriausiai įsilaužė, — tarė Sara. — Nesuprantu, kuri dalis tau atrodo nelogiška.

Maksas padėjo bloknotą į šalį.

— Pažiūrėk į bendrą paveikslą, Sara. Pirmiausia Bredlis Dženkinsas grįžta iš vakarėlio. Tada kažkoks dičkis sugadina jo durų spyną ir įsilaužia į vidų. Kol kas viskas gerai. Seki mintį?

— Tęsk.

— Toliau, sprendžiant iš to, kaip atrodė Dženkinso butas, grumtynės — jei tokios įvyko — buvo velniškai trumpos. Paskui Bredlis ir žudikas išeina iš buto ir kartu nuvažiuoja. Kadangi bagažinėje buvo rasta daug kraujo, galime daryti prielaidą, kad Bredlis nužudytas bagažinėje. Jo kūnas nesudarkytas, tačiau, kaip ir kitais atvejais, jam ne kartą smeigta į veidą, krūtinę ir kirkšnį. Per naktį žudikas laiko lavoną bagažinėje, pabunda kitą rytą ir išmeta kūną už gėjų baro.

— Gal Bredlis pažinojo tą tipą, — svarstė Sara. — Minutėlę. Pamiršk tai. Jeigu jie būtų pažįstami, nebūtų reikėję laužti spynos.

Maksas nusiviepė.

— O aš jau norėjau šaukti, kad tu neteisi.

— Atsiprašau, kad atėmiau iš tavęs malonumą.

— Nieko tokio. Tačiau tu ignoruoji svarbesnį klausimą.

— Kokį?

— Kodėl žudikas iš viso išsivedė Bredlį iš buto? Pagalvok. Juk Trajenas ir Vitersonas buvo nužudyti savo butuose, ar ne? Žudikas užklupo juos vienus, atliko savo darbą ir paliko jovalą. Bet ne šįkart. Jis pasivargino išsivesti Bredlį iš buto. Tai reiškia, kad žudikui teko pavogti automobilį — tai viena. Antra, jis rizikavo būti pastebėtas išeinantis iš buto, taip pat išmetantis kūną už „Juodosios magijos" baro. Kodėl? Kodėl nenužudžius jo kaip kitų ir baigta? Ir kam išmesti kūną už gėjų baro?

Sara minutėlę galvojo.

— Suprantu, ką nori pasakyti. Klausyk, Maksai, žinau, tave spaudžia iš visų pusių, tačiau aš daugiau negaliu tylėti. Nieko nesakysiu apie Trajeno kūno išdarkymą, tačiau turiu pranešti visuomenei apie šių trijų aukų sąsajas su AIDS klinika.

— Sara...

— Netrukus vis tiek kas nors tai iškas, o Bredlio tėvui nebebus

skaudžiau, nei jau yra. — Ji stipriau suspaudė savo lazdą. — Negana to, Harvis nusprendė paskelbti apie klinikos sėkmę. Jam reikia lėšų. *Blyksnis* rodys valandos laidą apie jo pasiekimus gydant AIDS.

Maksas švilptelėjo.

— Tai bus sensacija, Sara, — tarė jis. — Gal net laimėsi Pulicerio premiją. Nenorėčiau, kad praleistum tokią progą.

— Taip nesąžininga, Maksai.

— Žinau. Ir vėl tas mano šališkumas žiniasklaidos atžvilgiu. Atleisk.

— Viskas gerai. — Ji pastebėjo, kaip jis ėmė kramtyti pirštą — ne nagą, o pirštą. — Maksai, negi nemanai, kad toji sąsaja su klinika yra svarbi?

— Nepaprastai, — atsiliepė jis, ištraukdamas iš burnos pirštą ir ta pačia ranka pasitrindamas veidą. — Mano žmonės tikrina visus jos darbuotojus.

— Tai ir yra esmė, ar ne? — paklausė Sara. — Noriu pasakyti, visi mano, kad kažkoks psichopatas nusitaikė į gėjus, tačiau iš tiesų jis gali medžioti AIDS pacientus, arba — dar tiksliau — Harvio klinikos pacientus.

— Gali būti.

— Ką manai apie Harvio nuogąstavimus, kad kažkas bando sabotuoti kliniką?

Bernšteinas atsistojo ir ėmė žingsniuoti mažais ratais, darydamas staigius posūkius.

— Galimybė, bet labai menka. Pasak Harvio, niekas už klinikos sienų — nei Maisto ir vaistų tarnyba, nei tu ar kas kitas — nežinojo, kaip jie arti tikslo. Žinoma, sklandė gandų, tačiau žmonės paprastai gando nemėgina sabotuoti.

— Dėl šito nelabai su tavimi sutinku, — tarė Sara. — Mes abu ne kartą esame matę, kaip žmonės griebiasi šiaudo, ką jau kalbėti apie gandus.

— Be abejo, bet pažiūrėk iš kitos pusės — jei kas nors būtų norėjęs sužlugdyti Harvio ir Briuso darbą, kam būtų varginęsis taip šlykš-

čiai žudyti visus šiuos žmones? Kodėl paprasčiausiai nesudeginus klinikos? Arba kodėl tiesiog nenužudžius?.. — Jis nutilo.

— Tiesiog nenužudžius?

Maksas nurijo seiles.

— Norėjau pasakyti, kodėl tiesiog nenužudžius daktarų?

Stojo ilga tyla.

— Maksai, ką sakė rašysenos specialistas?

— Raštelį parašė Briusas Grėjus. Tai tikrai ne klastotė.

— Ar tai reiškia, kad jis tikrai nusižudė?

Bernšteinas patylėjo, nervingai masažuodamasis smakrą.

— Nebūtinai, — atsakė jis. — Kadangi buvo rastas Grėjaus ranka rašytas raštelis, beveik niekas nesuabejojo savižudybe. Taigi byla buvo lengvai išspręsta.

— O dabar?

— Atsivėrė tiek daug skylių, Sara. Patikrinau Grėjaus praeitį. Jis atrodė ganėtinai laimingas, ganėtinai normalus, nerodė jokių depresijos ar psichikos ligos požymių.

— Bet jei Briusas parašė tą raštelį...

— Taip, bet kaip jį parašė?

— Nesuprantu.

— Kaip žinai, paprašiau specialisto dar kartą patikrinti raštelį. Tik šį kartą liepiau ieškoti kitų detalių.

— Kokių?

— Pirmiausia Svinsteris pastebėjo, kad rašysena neįprastai kreiva. Žodžiai ir raidės susiliejusios. Jį aiškiai parašė Grėjus — tai įrodo raidžių forma ir dizainas — tačiau tikrai ne normaliomis sąlygomis. Jis arba skubėjo, arba buvo verčiamas, kažkas tokio.

— Argi tai nėra normalu savižudybės atveju?

— Nelabai. Paprastai rašoma lėtai, tad rašysena būna ganėtinai normali. Grėjus visuomet rašydavo labai tvarkingai net išrašydamas receptą. Savižudžio raštelis pakeverzotas jam nebūdingai nerūpestingai. Gali būti, kad jis rašė — sakau, *gali būti* — verčiamas.

Palinkusi į priekį Sara išplėtė akis ir ėmė berte berti žodžius:

— Vadinasi, tu sakai, kad galbūt Briusas buvo priverstas jį parašyti, — jau beveik šaukė ji. — Galbūt kažkas įrėmė ginklą į galvą ir liepė rašyti.

— Nusiramink, Sara. Mes dar nieko tiksliai nežinome.

— Ir jei tai tiesa, Harviui gali grėsti pavojus.

Bernšteinas papurtė galvą.

— Nepradėk kurti to, ko nėra. Tam yra milijonai paaiškinimų. Galbūt paprasčiausiai Briusui Grėjui buvo taip šalta, kad rašant jo ranka drebėjo. Arba jį purtė vien nuo minties, kad teks šokti pro langą.

— Tu pats tuo netiki.

Maksas išsitraukė iš kišenės raktelius.

— Bet skamba neblogai.

— Kur tu važiuoji?

— Į „Days Inn". Noriu apžiūrėti Grėjaus kambarį.

— Ei, Maiki, sveikas, drauguži! Kaip jautiesi?

Maiklas pakėlė galvą ir nusišypsojo. Į palatą sugriuvo Risas, Džeromas ir dar pustuzinis komandos draugų.

— Jūs, bičiuliai, esate pačios negražiausios ligoninės savanorės, kokias man teko matyti.

— Bet pažiūrėk, ką mes tau atnešėme, — tarė Džeromas, kilstelėdamas rudą popierinį maišelį.

— Kas ten? — paklausė Maiklas.

— Ligoninės maistas šlykštus, ar ne? — tęsė Džeromas.

— Šlykštesnio nebūna, — atsiliepė Maiklas. — Dvi dienos, o aš jau kraustausi iš proto.

— Be to, — pridūrė Risas, — visi žino, kaip jūs, žydai, mėgstate rytietišką maistą.

— Nori pasakyti...

— Aha, — pertraukė jį Risas, — maistas iš „Hunų imperijos".

— Galbūt aš vis dėlto jus myliu.

— Tik nesuskystėk, seni.

— Pasistengsiu neapsiverkti.

— Tai kaip jautiesi, Maiki?

— Gerai.

— Kada grįžti?

— Greičiausiai tik kitą sezoną.

— Šūdas.

— Taip, gali nė nesakyti. Bet žinote ką?

Stojo tyla.

— Risas mums jau papasakojo geras naujienas, — plačiai nusišypsojo Džeromas. — Tu būsi tėtis. Sveikinam, žmogau.

Jie paspaudė vienas kitam ranką.

— Ačiū.

Kiti žaidėjai susibūrė aplink lovą, irgi norėdami pasveikinti.

— Ei, seni, tai kaip mokysi mane iš ligoninės lovos? — paklausė Džeromas.

— Pažiūrėk senus rungtynių įrašus, — pasiūlė Risas. — Pamatysi, kaip Maiklas žaidė, būdamas pačiame jėgų žydėjime.

— O tada jau buvo filmavimo kamerų? — nusišaipė Džeromas.

Risas nusijuokė.

— Ko tu čia vaipaisi? — pasipiktino Maiklas. — Tu tik metais už mane jaunesnis.

— Žinau. Todėl ir noriu, kad grįžtum į komandą. Nenoriu būti naujuoju „seniu".

— Nuostabu. Kaip sekasi treniruotis?

— Mums trūksta tavęs, Maiki, — tarė Risas.

— Malonu girdėti.

— Taip, — pridūrė Džeromas, — neturiu prieš ką pasirodyti.

— Džeromai, geriau duokš čionai maistą, kol mano daktaras jo nepamatė.

— Per vėlu.

Visi Niujorko „Knicks" aukštaūgiai atsisuko į duris. Tarpduryje stovėjo Harvis.

— Sveikas, Harvi, — tarė Risas.

— Kaip sekasi, Risai?

— Neblogai.

— Gal malonėtumėte trumpam palikti mane su Maiklu?

— Žinoma.

— Gerai, — atsiliepė Harvis. — Tuo tarpu paprašysiu seselės nuvesti jus, chuliganus, į pediatrijos skyrių. Ten yra keletas vaikų, kuriuos jūs, bičiuliai, galėtumėte pralinksminti.

— Su malonumu, — tarė Risas. — Eime, vaikinai.

Maiklo draugai atsisveikino ir išėjo. Tada Harvis uždarė duris ir žengė į palatą.

— Kas naujo? — pasiteiravo Maiklas.

— Ką tik gavome tavo kraujo tyrimo rezultatus, — pradėjo Harvis. — HBV teigiamas.

— Ką tai reiškia?

— Tu sergi hepatitu.

— Argi ne to tikėjotės?

— Taip ir ne.

— Paaiškink, *por favor*.

— Atvirai kalbant, tai šiek tiek keista.

— Ką nori pasakyti?

Harvis perėjo per palatą.

— Tu sergi hepatitu B, o ne hepatitu A.

— Tai blogai?

— Devyniasdešimt procentų pacientų, sergančių hepatitu B, visiškai pasveiksta per tris keturis mėnesius. Jei pasiseks, gerai pasitreniravęs, galėtum grįžti į sezono pabaigą ir atkrintamąsias.

— Puiku.

— Tačiau mes norėtume atlikti dar keletą tyrimų, Maiklai, — tarė Harvis. — Įskaitant T ląstelių ir ŽIV.

Maiklas atsisėdo ir įsispitrijo į Harvį.

— ŽIV tyrimą? Argi tai...

— Taip, — pertraukė jį Harvis, — tai tyrimas, kuris turėtų parodyti, ar nešioji AIDS virusą.

— Kodėl man jo reikia?

— Tai tik dėl atsargumo, — atsakė Harvis. — Mes įsitikinę, kad tu nesergi AIDS ar jokia kita panašia liga. Tu nesi homoseksualus, nevartoji narkotikų, vadinasi, tikimybė beveik lygi nuliui.

— Ir?

— Viską aptarėme su Eriku. Taip pat pasikonsultavome su daktaru Sagarelu, gastroenterologu. Bėda ta, kad nė vienas nesuprantame, kaip pasigavai hepatitą B.

— Gal suvalgiau kokių nors netinkamų jūrų gėrybių?

— Tu kalbi apie hepatitą A, — tęsė Harvis. — Hepatitu B užsikrečiama perpilant kraują, per seiles, sėklą ir panašiai. Žinau, panorėsi man vožtelėti, bet aš vis tiek turiu paklausti. Labai svarbu, kad pasakytum tiesą.

— Klausk.

— Žinau, kad myli Sarą, bet ar turėjai kokių nors nesantuokinių ryšių? Bet kokių. Gal nuėjai į kairę būdamas išvykoje su komanda, kas nors tokio?

— Ne, — atsakė Maiklas. — Niekada.

Harvis linktelėjo.

— Paprastai mums nė nešautų į galvą atlikti ŽIV testą, bet peržiūrėjęs tavo ligos istoriją, Erikas pamatė, kad po to nelaimingo atsitikimo Bahamose tau buvo perpiltas kraujas.

— Bet tai buvo seniai.

— Žinau. Jei tai būtų atsitikę neseniai, nelabai jaudinčiausi. Dabartinės technologijos suteikia galimybę patikrinti kraujo donorus, todėl tikimybė, kad pacientui bus perpiltas ŽIV užkrėstas kraujas, labai menka. Anuomet tokie tyrimai neegzistavo.

— Tai tu nori pasakyti...

— Aš nieko nesakau. Supranti, Maiklai, mes su Eriku dirbame tokį darbą, kad be paliovos turime galvoti apie ŽIV. Tu nesergi AIDS. Beveik neabejoju tuo. Įprastomis aplinkybėmis būčiau atlikęs tą tyrimą, nė nepasakęs tau.

— Tai kodėl taip nepadarei? Juk neklausei manęs, kai darei kitus tyrimus.

— Nes pagal įstatymą tu turi pasirašyti formą, tik tiek.

— Ar daktaras Sagarelas sutinka su tavo ir Eriko nuomone?

Harvio veidas trumpam apniuko iš nuoskaudos.

— Taip, Maiklai. Jis sutinka.

— Harvi, — pradėjo Maiklas, — nenoriu abejoti tavo sprendimais...

Harvis numojo ranka.

— Nieko tokio, Maiklai. Tu turėjai teisę paklausti.

— Tai kas toliau?

— Noriu paimti šiek tiek kraujo, jei tu nieko prieš.

Maiklas gūžtelėjo; jo akys tebebuvo išsigandusios. Tada linktelėjo.

— Čia jūs daktarai.

— Gerai, — tarė Harvis. — Duok man savo ranką.

— Rinkis kurią nori veną.

Harvis taip ir padarė — įbedė adatą į išsikišusią mėlyną liniją.

— Patikėk, Maiklai, tai tik formalumas.

— Tikiuosi, tu teisus.

Jis baigė traukti kraują.

— Teisus, — tarė jis. Tada, nuėjęs prie durų, jas atidarė ir žengė į koridorių. — Dženise?

Kaip ir buvo liepta, Dženisė Metli, jo ištikimiausia ir patikimiausia slaugė, laukė prie durų. Harvis atsivedė Dženisę iš klinikos, nes niekam kitam nenorėjo patikėti šios užduoties.

— Taip, daktare?

Jis padavė jai kraujo mėginį.

— Perduok tai Erikui arba Vinstonui. Niekam kitam. Jei nė vieno jų nebus, palauk.

Slaugė linktelėjo ir nuėjo. Harvis grįžo į Maiklo palatą.

— Kada žinosi rezultatus? — pasiteiravo Maiklas.

— Po savaitės, — atsakė Harvis. — Liaukis nervinęsis kaip kokia senutė. Nėra jokios priežasties galvoti, kad sergi kuo nors kitu.

*

Ponas Filipas Adamsas, „Days Inn“ viešbučio valdytojo pavaduotojas, atrakino duris.

— Štai, prašom, — tarė jis. — 1118 kambarys.

— Prakeikimas, — sumurmėjo leitenantas Bernšteinas.

— Kas nors ne taip?

Maksas išsitraukė iš burnos pirštą.

— Šerpeta. Varo mane iš proto.

Filipas Adamsas pasibaisėjęs žiūrėjo, kaip policijos leitenantas mėgina dantimis pašalinti erzinančią problemą.

— Dar ko nors reikės?

— Ar kas nors buvo apsistojęs čia po savižudybės?

— Šiuo metu verslas klostosi vangokai, tad laikėme jį tuščią.

— Ar po to įvykio kambarys buvo valytas?

— Taip, žinoma.

— Ar galite pakviesti kambarinę, kuri tai darė?

— Jai šiandien laisva diena.

— Kada ji bus?

— Rytoj ryte.

— Norėčiau, kad atėjusi paskambintų.

— Žinoma, leitenante, bet kodėl jūs tiriate tai dabar? Savižudybė įvyko prieš daugiau nei dvi savaites.

— Tik mėginu surišti kai kuriuos palaidus galus, — paaiškino Bernšteinas. — Taip pat norėčiau pasikalbėti su administratoriumi, budėjusiu savižudybės naktį.

— Daktarą Grėjų užregistravo Hektoras, — pasakė Adamsas. — Policija su juo jau kalbėjosi.

— Kada bus Hektoras?

— Jis ir dabar yra.

— Tada prašyčiau jį pakviesti.

— Gerai.

— Ar po įvykio kambarį remontavote?

Adamsas kostelėjo į kumštį.

— Žinoma, pakeitėme išdaužtą langą.

— Daugiau nieko?

Valdytojo pavaduotojas akimirką pagalvojo.

— Ne, nemanau.

— Gerai, ačiū.

— Štai raktas, leitenante.

— Išeidamas grąžinsiu.

— Ačiū.

Likęs vienas Bernšteinas ėmė ratais žingsniuoti po kambarį, tikėdamasis pajusti aplinką. Tada užsimerkė ir pamėgino įsijausti į gerojo daktaro charakterį. Bandė įsivaizduoti, kaip gydytojas Briusas Grėjus užsiregistruoja viešbutyje, pasikelia liftu į vienuoliktą aukštą, atrakina duris, įeina į kambarį. Maksas įsivaizdavo Grėjų, mėginantį atplėšti langą, kuris pasirodė esąs užkaltas. Ką tada darė Grėjus? Tikriausiai nusprendė įsibėgėti ir pulti pro langą. Maksas mintyse matė, kaip gydytojas atsitraukia, įsibėgėja, metasi į langą, suskaldydamas jį į šukes ir pats susipjaustydamas. Nelabai meistriška savižudybė. Tiesą sakant, labai kebli. Ir skausminga — juk negalėjo iššokti pro langą paprastai.

Kažkas čia ne taip, Traukuly.

Jis linktelėjo sau. Kodėl čia? Kodėl šuolis? Kodėl pro langą? Kažkaip nesueina. Žmogus stovėjo ant didžiulio medicininio atradimo slenksčio. Prieš septynerius metus jis išsiskyrė, turėjo vaiką, kurį retai matydavo, mėgo skaityti, mėgo savo darbą, buvo daugmaž namisėda. Pasak Harvio Raikerio ir kai kurių Briuso draugų, Grėjus retai keliaudavo ir iš šalies buvo išvykęs tris kartus — pastarąjį kartą į Kankuną Meksikoje (atostogos prieš nusižudant?) ir prieš kelerius metus dukart lankėsi Bankoke, kur klinika laikė visus slaptus kraujo ir laboratorinius mėginius, taip pat tyrimų rezultatus. Maksas sužinojo, kad Harvis ir Briusas paranojiškai bijojo informacijos nutekėjimo, sabotažo, valdžios įsikišimo bei panašių dalykų — todėl ir laikė slėptuvę Bankoke. Tuo metu toji paranoja galėjo atrodyti be pagrindo, bet dabar...

Bernšteino mintis nutrūko pakeliui, jam šį tą pamačius.

Detektyvo žvilgsnis sustingo ant sienos durų kairėje, pamažu jo akys išsiplėtė. Lėtai perėjęs per kambarį, apžiūrėjo durų grandinėlę,

kuri nutrūkusi karojo prie sienos. Metalinė grandinėlė buvo trūkusi pusiau. Maksas ėmė lenktis, norėdamas apžiūrėti atidžiau, staiga atšoko, išgirdęs beldimą.

— Kas ten? — paklausė jis.

— Hektoras Rodrigesas, — atsišaukė balsas su ispanišku akcentu. — Ponas Adamsas sakė, kad norite su manim pasikalbėti.

Bernšteinas atidarė duris.

— Įeikite.

Į kambarį įslinko lieknas tamsiaodis. Vyrukas vilkėjo viešbučio uniformą, buvo užsiauginęs barzdelę, kuri atrodė tarsi nupiešta ant jo veido.

— Ponas Adamsas sakė, kad turite klausimų, susijusių su savižudybe?

— Hektorai, ar kas nors pastebėjo tai anksčiau?

Hektoras prisimerkęs pažiūrėjo į grandinėlę.

— Ne, nemanau. Po savižudybės čia niekas negyveno.

— Ar nutrūkusios grandinėlės šiame viešbutyje yra įprastas reiškinys?

— Ne, pone, tikrai ne. Nedelsdamas pasirūpinsiu, kad ji būtų pakeista.

Įdomu, ar grandinėlė jau buvo nutrūkusi, kai Grėjus atėjo į kambarį, pagalvojo Bernšteinas. Veikiausiai ne.

— Ar prisimenate daktaro Grėjaus registraciją?

— Šiek tiek, — atsiliepė Hektoras. — Noriu pasakyti, jis iššoko pro langą vos kelios minutės po užsiregistravimo. Veikiausiai kambaryje neišbuvo nė penkių minučių.

— Ką prisimenate apie jį?

— Jo plaukai buvo labai šviesūs...

— Kalbu ne apie išvaizdą. Kaip jis elgėsi? Kaip atrodė?

— Atrodė?

— Taip. Gal, pavyzdžiui, atrodė prislėgtas?

— Ne, ne prislėgtas. Sakyčiau, greičiau įsitempęs. Prakaitavo kaip kiaulė.

— Štai kaip... — Staiga Bernšteinas ištiesė rankas. — Minutėlę. Ar ką tik sakėte, kad daktaro Grėjaus plaukai buvo šviesūs?

— Labai šviesūs.

Maksas suglumęs prisimerkė. Jis atsivertė savo segtuvą ir pažiūrėjo į naujausią Briuso Grėjaus nuotrauką. Joje vyras juodaplaukis.

— Ar šis vyras užsiregistravo tą vakarą?

Hektoras geras dešimt sekundžių stebeilijo į nuotrauką.

— Negaliu tiksliai pasakyti. Jis atrodė kitaip. Neturėjo barzdos ir, kaip jau sakiau, buvo šviesiaplaukis.

Bernšteinas ėmė versti lapus. Jis stengėsi nežiūrėti į policijos nuotraukas, nes nenorėjo matyti išsitaškiusių palaikų, tačiau aiškiai suprato, kad visgi teks. Sklaidė lapus, kol galiausiai atvertė pirmąją blizgią nuotrauką. Veido buvo likę per mažai, kad pasakytum, ar kada nors jis turėjo barzdą, tačiau net per prikepusį kraują Maksas galėjo įžiūrėti, kad šis negyvėlis tikrai buvo šviesiaplaukis. Kaip Hektoras ir sakė, labai šviesus.

Maksas užvertė segtuvą ir užsimerkė. Kodėl taip staiga pasikeitė išvaizda? Nauja šukuosena ir švariai nuskustas veidas prieš šuolį pro langą, švelniai tariant, atrodo šiek tiek keista.

— Sakykite, ką kalbėjo daktaras Grėjus, kol jį registravote?

Hektoras užvertė akis, mėgindamas prisiminti.

— Nieko ypatinga. Sakė, kad jam reikia kambario. Aš paklausiau, „kuriam laikui, pone?“, ir jis atsakė: „Vienai nakčiai.“

— Ir viskas?

— Aš paklausiau: „Mokėsite grynais ar kortele“, ir jis pasakė: „Grynais.“ Tada aš padaviau raktą, ir jis nuėjo.

— Daugiau nieko?

— Nieko.

— Jūs tikras?

Hektoras minutėlę pagalvojo.

— Taip.

— Jis neturėjo jokių ypatingų reikalavimų kambariui?

— Ne.

— Neprašė kambario tam tikrame aukšte?

Hektoras papurtė galvą.

— Aš net nemanau, kad jis pažiūrėjo į skaičių ant rakto, kol neįžengė į liftą.

Bernšteino krūtinę suspaudė ledinė baimė. Jo pirštas nukeliavo atgal į burną, tačiau ant jo jau nebuvo ką kramtyti. Visas šis reikalas darosi nešvarus ir sudėtingas, pernelyg nešvarus ir sudėtingas. Briusas Grėjus neprašė ypatingo kambario. Jis neprašė kambario su vaizdu ar šalia lifto, kambario nerūkantiesiems. Jis neprašė kambario su didžiule dvigule lova, su plačia lova ar su dviem viengulėmis lovomis. O svarbiausia, kad Briusas Grėjus neprašė kambario viršutiniuose viešbučio aukštuose. Jam visiškai nerūpėjo, jei kambarys būtų buvęs ir pirmame aukšte.

— Dar kas nors, leitenante?

— Ne, kol kas viskas.

Hektoras Rodrigesas pasisuko išeiti, tada sustojo.

— Mačiau jūsų pavardę *Herald*, leitenante. Tikiuosi, sučiupsite tą pamišėlį, kol jis dar kam nors nenupjovė kiaušų.

Maksas staigiai pakėlė galvą.

— Ką jūs pasakėte?

— Nupjauti vyrukui kiaušus. Tikras pamišėlis, ar ne, leitenante?

— Iš kur tai sužinojote?

— Vakarinis laikraštis. Pirmas puslapis. Koks žmogus gali taip padaryti? Miestas pilnas pakvaišėlių.

Dešine ranka Maksas vėl pasitrynė veidą ir akis. Žiniasklaida. Meras. Gėjų aktyvistai.

Gelbėkit.

8

Džordžą pažadino telefono skambutis. Kaip visada jis pabudo iškart. Stvėrė ragelį nespėjus telefonui suskambėti antrą kartą.

— Alio.

— Ar skaitei šio ryto laikraštį?

Džordžas atsisėdo ir žvilgtelėjo į laikrodį. Šį kartą balsas ragelyje buvo kitoks — vis dar susijaudinęs ir įsitempęs, tačiau jame nuskambėjo kažkokia kita gaidelė. Baimės. Gal net pykčio.

— Ne, — atsakė Džordžas. — O turėjau?

— Pasak *Herald*, prieš nužudydamas Gėjų Žudikas Skotą Trajeną kankino ir iškastravo.

— Regis, jums tai nepatinka.

— Jie turėjo mirti greitai, velniai rautų! Aš neliepiau nei kankinti, nei kastruoti.

— Jei jūs nepatenkintas mano darbu...

— Nepatenkintas? Tu pamišėlis. Maniau, turiu reikalą su profesionalu, bet tu esi sumautas psichopatas.

— Aš vykdžiau jūsų nurodymus, — tarė Džordžas. — Suluošinimas tik pagreitina rezultatą. Ir pasiteisina finansiškai.

Pašnekovas nutilo netekęs amo.

Džordžas tęsė:

— Manyčiau, jūs taip pat skaitėte, kad Dženkinsas nužudytas sklandžiai. Numečiau kūną ten, kur jūs ir norėjote.

— Ar... ar jį irgi sudarkei?

— Jis mirė nuo pirmo dūrio. Kaip ir Vitersonas.

— Tikrai?

— Neverskite manęs kartotis.

— Tada pažadėk, kad kitų nekankinsi.

Džordžas šyptelėjo.

— Aš tik vykdytojas, tas, kuris nuspaudžia mygtuką ar paleidžia dujas. Bet jūs... teisėjas ir prisiekusieji. Esate tas, kuris užsako jų mirtis.

— Ne, — lėtai ištarė balsas. — Ne aš.

Vėl stojo tyla. Tada balsas tarė:

— Pažadėk man, Džordžai. Pažadėk, kad kitų be reikalo nekankinsi.

Džordžas patylėjo.

— Gerai. Bet užtikrinu jus, kad taip buvo geriausia.

Pašnekovas giliai atsiduso:

— Aplinkybės pasikeitė. Tau reikės būti atsargesniam. Policija ims stebėti.

— Stebėti ką? — paklausė Džordžas. — Policija negali apsaugoti visų Manhatano iškrypėlių... nebent yra dar kažkas.

— Dar kažkas? Nesuprantu.

— Man regis, suprantate, — tarė Džordžas. — Klausykit, man neįdomu, kas jūs. Man nerūpi, kodėl žudomi tie žmonės. Tai ne mano reikalas. Bet man reikia žinoti, ką mano policija. Turiu žinoti, kas iš tiesų sieja tas aukas, kad galėčiau tinkamai pasiruošti. Kitaip galiu padaryti klaidų.

Tyla.

— Ar galiu daryti prielaidą, — tęsė Džordžas, — kad šiuos žmones sieja kažkas daugiau nei tik tai, kad jie visi — gėjai?

— Visi — vienos AIDS klinikos pacientai, — atsiliepė balsas.

— Tai paaiškina, kodėl turiu mūvėti pirštines ir kaukę.

— Taip.

— O daktaras Grėjus dirbo šioje klinikoje?

— Taip.

— Vadinasi, taip: Trajenas, Vitersonas ir Dženkinsas gydėsi AIDS klinikoje, kurioje dirbo Briusas Grėjus?

— Taip.

— Ar policija tai žino?

— Didžiąją dalį. O likusią netruks išsiaiškinti.

— Vadinasi, jie gali vėl imsis tirti Grėjaus savižudybę.

— Gali.

Džordžas akimirką galvojo.

— Turiu idėją, bet ji jums kainuos.

— Aš klausau.

— Aš padursiu porą atsitiktinių gėjų...

— Ne!

— Išklausykite mane. Nužudysiu porą pederastų, kurie neserga

AIDS ir nesigydo toje klinikoje. Farus tai išmuš iš vėžių. Jie pagalvos, kad iš tiesų veikia psichopatas gėjų žudikas.

— Ne!

— Tada kitus kelis nužudysiu kitu būdu. Padarysiu taip, kad tai atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas ar — dar geriau — savižudybė. Jei šie nelaimėliai jau serga AIDS ir stovi mirtininkų eilėje, savižudybė nesukeltų didelio įtarimo.

— Policija tik ir lauks ko nors panašaus. Tau nepavyks.

— Verta pamėginti.

— Ne. Noriu, kad naudotum tuos pačius metodus, nebent aš pasakyčiau kitaip.

Džordžas gūžtelėjo.

— Pinigai jūsų.

— Ir nepamiršk — privalai numarinti tik tuos, kuriuos aš nurodau.

— Ne numarinti, — tarė Džordžas.

— Atsiprašau?

— Jie ne „numarinami", — pataisė Džordžas. — Jie nužudomi.

— Ar valgai čia kiekvieną dieną? — paklausė Sara.

— Ne, — atsiliepė Erikas Bleikas. Abu slinko su padėklais ligoninės kavinės eilėje. Kavinė buvo pilna gydytojų, slaugytojų, laboratorijos darbuotojų — visi vilkėjo baltus chalatus arba melsvus chirurgų kombinezonus, ant kurių didelėmis raidėmis užrašyta: „Kolumbijos presbiterionų medicinos centro nuosavybė — išsinešti iš patalpų draudžiama." Visi atrodė išvargę, vyrai nesiskutę, moterys užpurtusiomis akimis. Nieko stebėtina, kai be pertraukos dirbi keturiasdešimt aštuonias valandas.

Sara pažiūrėjo į ligoninės picą ir susiraukė.

— Erikai?

— Ką?

— Ar mocarelos sūris turi būti žalias?

— Tai vienas geresnių patiekalų kavinės meniu.

— Gal aš geriau atsisakysiu.

— Galiu užsakyti kinų maisto, jei nori.

Ji papurtė galvą.

— Maiklas mane užmuštų. Jis jau dvi dienas nevalgė kinų maisto ir kenčia nuo abstinencijos.

— Jam visada patiko kinų maistas.

Jie susirado staliuką salės gale, kur buvo sąlyginai ramu.

— Kaip jaučiasi Maiklas? — pasiteiravo Erikas. — Šiandien dar neturėjau progos pas jį užeiti.

— Beveik taip pat, — atsiliepė Sara. — Dabar užsnūdo. Nežinau, Erikai... man jis nekaip atrodo.

— Viskas bus gerai. — Erikas atsargiai atidarė pieno pakelį. Visi aplink gėrė tiesiai iš pakelio, bet Erikas įsipylė pieno į stiklinę ir pakėlė prie lūpų. — Nors kažkaip nejauku matyti Maiklą ligoninėje. Tai tarsi blogas *déjà vu*.

— Ką nori pasakyti?

— Tai primena mūsų vaikystę, — paaiškino jis. — Tuos kartus, kai Maiklo patėvis jį prilupdavo.

Sara susiraukė.

— Jis apie tai beveik nekalba.

— Žinau. Ir nekaltinu jo. Tai buvo blogas metas, Sara, tad geriau jo neprisiminti.

Ji lėtai linktelėjo, įsivaizduodama Maiklą kaip bejėgį vaiką ligoninės lovoje. Sukilo skausmas ir pyktis. Jos mintys nukeliavo atgal į praeitį, kai prieš penkerius metus pirmą kartą sužinojo apie Maiklo vaikystę — kelios valandos iki sutinkant jį pirmą kartą.

— Noriu, kad paimtum interviu iš Maiklo Silvermano, — pasakė jai Laris Simonsas, vyriausiasis New York Herald *redaktorius.*

— To krepšininko? — pasitikslino ji.

— Aha.

— Kodėl? Krepšinis — ne mano sritis.

— Man reikia istorijos ne apie krepšinį. Noriu straipsnio apie Maik-

lą Silvermaną kaip apie žmogų. Klausyk, dabar vyksta NBA finalo rungtynės ir visi ploja Silvermano sumanumui aikštelėje. Bet iš kur jis? Kaip tas žydų vaikis iš Naujojo Džersio tapo tokiu puikiu sportininku?

— Argi apie tai jau nebuvo rašyta?

— Kiti bandė. Kai kuriems netgi pavyko šį tą iškasti apie tragišką Silvermano praeitį.

— Tragišką praeitį?

— Viską rasi jo asmens byloje. Bet aš nenoriu, kad iškart pultum skaityti. Noriu, kad pirmiausia nueitum pas Silvermaną.

— Tai kodėl iki šiol niekas neparašė straipsnio?

— Nes apie savo asmeninį gyvenimą Silvermanas nekalba su žiniasklaida. Užduok jam klausimą apie staigų puolimą ar sumanų derinį po krepšiu, ir jis taps iškalbingas kaip Prustas. Bet užtenka pasiteirauti, ką jis veikė iki koledžo, — ir viskas, tyla.

— Tai ko norite iš manęs?

— Prakalbink jį. Sužinok, ką jis slepia. Būk atvira ir sąžininga. Jei tai nepadės, griebkis klastos.

Ji nusijuokė.

— O jei ir tai nepadės, tvosiu jam per galvą savo lazda.

— Va, čia tai kalba.

Po pusvalandžio ji paskambino Maiklui į jo butą mieste.

— Ponas Silvermanas?

— Taip.

— Mano vardas Sara Lovel. Esu New York Herald *žurnalistė.*

— O taip, — atsiliepė Maiklas. — Esu skaitęs kai kuriuos jūsų straipsnius, panele Lovel. Man patiko, kaip jūs demaskavote tą statybų komisijos narį. Įspūdingas darbas.

— Ačiū.

— Kuo galėčiau jums padėti?

Sara sutriko. Ji buvo pasirengusi kalbėtis vos ne su žmogėdra, nepatikliu ir įtariu žmogumi. Tačiau šis vyras buvo labai mandagus. Netgi maloningas.

— Labai norėčiau paimti iš jūsų interviu jums patogiu metu.

— Suprantu. Ar tapote sporto apžvalgininke, panele Lovel?

— Ne visai.

— Tai kokio pobūdžio straipsnį planuojate rašyti?

— Ak, nežinau. Tiesiog Maiklo Silvermano gyvenimas už aikštelės ribų. Pomėgiai, laisvalaikis. Kad sirgaliai jus šiek tiek geriau pažintų.

— Skamba gana nuobodžiai.

— Aš taip nemanau, — nesutiko Sara. — Sprendžiant iš to, ką girdėjau, jūs esate gana įdomus žmogus.

— Vadinasi, — tęsė Maiklas, — jūs tenorite parašyti apie tai, kaip man patinka lankytis teatre, kolekcionuoti triušius, krapštytis sode su vienais apatiniais ir panašiai?

— Panašiai.

— Manau, panele Lovel, jūs jau žinote, kad aš neduodu interviu apie asmeninį gyvenimą.

— Taip, esu girdėjusi.

— Ir jūs neuždavinėsite man asmeninių klausimų? Nieko neklausite apie mano meiles arba vaikystę?

— Jūs visada galite atsakyti „Jokių komentarų".

Maiklas nusijuokė.

— Pamirštate, panele Lovel, kad aš skaitau jūsų skiltį. Jūs ne iš tų, kurie kedena plunksneles. Jūs tyrinėjate ir skverbiatės gilyn, dažniausiai tikslingai.

— Pone Silvermanai, šis straipsnis bus visiškai kitoks...

— Paaiškinkite man, — pertraukė Maiklas. — Kodėl jūs, žurnalistai, negalite suprasti, kad mano asmeninis gyvenimas yra niekieno reikalas? Kodėl negalite paprasčiausiai rašyti, kas vyksta krepšinio aikštelėje, ir palikti mane ramybėje?

— Visuomenė nori žinoti daugiau.

— Jei atvirai, man nusispjauti, ko nori visuomenė. Kodėl aš niekada nematau kokio nors žurnalisto gyvenimo istorijos, išnarstytos per visas antraštes? Kodėl niekada neskaičiau apie tai, kaip jūs, panele Lovel, praradote nekaltybę, ar apie tai, kaip prisigėrėte per koledžo vakarėlį?

— Niekam neįdomu skaityti apie mane, pone Silvermanai.

— Nesąmonė. Ir apie mane niekas nenori skaityti, nebent įmetu daug taškų.

— Netiesa.

— Paklausykit, aš nenusiteikęs būti šios savaitės bulvarinių laikraščių veidu, suprantat? Palikite mane ramybėje. Ir kodėl jūs žaidžiate tuos apgaulingus žaidimus su manimi? Kodėl negalėjote atvirai prisipažinti, ko iš tiesų siekėte?

Prieš atsakydama ji minutėlę dvejojo.

— Nes tada tikriausiai būtumėte padėjęs ragelį.

— Labai įžvalgu iš jūsų pusės. Viso gero, panele Lovel.

Ji išgirdo spragtelėjimą ragelyje.

— Eik šikt, pone Silvermanai. — Štai tau ir malonus, bendraujantis vaikinas. Sara atsistojo ir pasuko durų link.

— Kur eini? — šūktelėjo jai Laris Simonsas.

— Pas Silvermaną.

— Jis sutiko duoti interviu?

— Ne. Padėjo ragelį.

— Ir?

— Klasta nesuveikė. Gal mano lazda, atšokusi nuo jo makaulės, įtikins.

— Prieš eidama, geriau perskaityk jo asmens bylą, — tarė Laris ir padavė jai geltoną voką.

Byla buvo trumpa, bet įspūdinga. Tik vienas lapas. Sara permetė jį akimis.

— Negaliu patikėti, — sumurmėjo ji.

— Taip ir maniau, kad tave sudomins.

Ji garsiai perskaitė.

— Gimė Betliejaus Izraelio ligoninėje, Niuarke, Naujajame Džersyje. Jo tėvas Samuelis Silvermanas žuvo automobilio avarijoje, kai sūnui buvo penkeri. Po dvejų metų motina Estelė Silverman ištekėjo antrą kartą už Martino Džonsono. Vaikystėje nuo šešerių iki devynerių metų Maiklas aštuonis kartus gulėjo ligoninėje. Buvo kalbama, kad sužalojimų, įskaitant keletą šonkaulių lūžių ir tris smegenų sukrėtimus, kalti-

ninkas — jo smurtaujantis patėvis. Kai Maiklui buvo dešimt, nusižudė motina —paleido sau kulką į kaktą. Jos kūną aptiko Maiklas. Jis neturi nei brolių, nei seserų. Po motinos savižudybės patėvis jį paliko. Vienintelė likusi gyva giminaitė buvo tėvo mama Sadė Silverman, auginusi Maiklą iki pat savo mirties. Tuo metu vaikinui buvo devyniolika. — Sara pakėlė akis. — Jėzau, Lari, tu nori, kad parašyčiau apie šį vaikiną?

— Ši medžiaga niekada nebuvo skelbta, nes duomenys pernelyg padriki. Skaityk toliau.

Akys susirado vietą, kur ji buvo baigusi skaityti.

— Stanforde už krepšinį ir pianiną Maiklas gavo stipendiją. — Ji nutilo. — Tas vyrukas groja pianinu?

Laris linktelėjo.

— Ta dalis gan gerai žinoma.

— Studijuodamas Stanforde, ketverius metus iš eilės tapo universitetų lygos čempionu... garsėjo savo romanais su moterimis...

— Labai švelniai pasakyta, — įsiterpė Laris. — Tas vyras keičia moteris, kaip kad vyrai keičia kojines. — Jis nusišypsojo. — Tikiuosi, tu lengvai nepasiduodi.

— Keičia moteris kaip kojines? Skamba viliojančiai, bet ne mano skoniui.

— Tau nė vienas neįtinka, — atsiliepė Laris.

— Ką tai turėtų reikšti?

— Tai, — tarė jis, — kad nevaikštai į pasimatymus.

— Aš daug dirbu.

— Tai tik pasiteisinimas.

— Ir šiuo metu manęs niekas nedomina.

— Paklausyk, Sara, man šešiasdešimt septyneri, turiu septynis anūkus ir jau keturiasdešimt ketveri metai esu laimingai vedęs.

— Ir?

— Tau teks susirasti kitą vyruką. Aš užimtas.

Sara nusišypsojo.

— Prakeikimas. Sugavai mane.

— Ir nepulk teisti Silvermano, — pridūrė Laris. — Pažiūrėk į jo praeitį. Ar norėtum artimų ryšių, jei būtum turėjusi tokią vaikystę?

Sara padėjo voką ant stalo.

— Ši istorija pakvipo pigia sensacija, — tarė ji.

Laris truktelėjo pečiais.

— Priklauso nuo to, kaip ją parašysi. Taip, Maiklas Silvermanas yra sporto žvaigždė. Mes, žydai, mylime jį, nes tarp mūsų maža sportininkų. Kai pagalvoju, paskutinis garsus žydas sportininkas buvo... oho, tektų prisiminti Sendį Kufaksą.

— Ką nori pasakyti, Lari?

— Tai puiki istorija. Žmogus, įveikęs daugybę sunkumų ir tapęs vienu garsiausių pasaulio krepšininkų. Ir jis būtų tobulas pavyzdys smurtą patiriantiems vaikams.

— O jei jis nenorės būti tuo pavyzdžiu?

— Nelengva užduotis. Jis — naujovė, Sara, didelė naujovė. Taip, istorija šiek tiek sensacinga, na ir kas? Tu žurnalistė, o tai velniškai gera istorija.

— Gerai, gerai. Supratau. Važiuoju pas jį.

— Sara?

Ji krūptelėjo ir pakėlė galvą.

— Atsiprašau, Erikai.

— Neatsiprašinėk. Žinau, šiuo metu tau nelengva, tačiau nepamiršk: visos Maiklo bėdos — praeityje. Judu turėsite kūdikį, ir Maiklas dar niekada nesijautė toks laimingas.

Ji pamėgino nusišypsoti, tačiau šypsena taip ir nepasiekė lūpų kampučių. Ji jautė, kad Maiklo praeities vargai dar nesibaigė, jie vis dar ganėtinai stiprūs, kad pasivytų jį dabartyje ir įskaudintų...

— Neprieštaraujate, jei prisėsiu?

— Sveikas, Maksai, — tarė Sara. — Maksai, tu pažįsti Eriką Bleiką, ar ne?

— Man regis, esame susitikę, — tarė Bernšteinas. — Kaip gyvuojate, daktare?

— Puikiai, ačiū, — atsiliepė Erikas, ir kaip tik tą akimirką supypsėjo jo pranešimų gaviklis. — Prašau man atleisti, turiu eiti.

— Skubus atvejis? — pasiteiravo Maksas.

— Ne. Tik laikas vizituoti.

Maksas įnirtingai pasikasė veidą, tarsi turėtų blusų.

— Ar galiu užduoti klausimą prieš jums išeinant?

Erikas stabtelėjo.

— Žinoma.

— Kada paskutinį kartą matėte daktarą Grėjų gyvą?

Erikas minutėlę pagalvojo.

— Tą dieną, prieš jam išvykstant į Kankuną.

— Ar jis atrodė taip pat?

— Taip pat? Nesuprantu.

— Ar jo plaukai tebebuvo tamsūs ir ar jis tebeturėjo barzdą?

— Taip, — nedvejodamas atsakė Erikas. — Kodėl klausiate?

— Šiaip. Ačiū, Erikai.

— Visada prašom, leitenante. Iki pasimatymo, Sara.

— Iki, Erikai.

Erikas Bleikas tvarkingai sudėjo ant padėklo indus su maisto likučiais. Nunešęs padėklą prie langelio, jis vienintelis pasivargino išrūšiuoti stalo įrankius.

Sara atsisuko į Maksą.

— Šiandien skambinau tau tris kartus.

— Atleisk. Įtempta diena.

— Ar tave smarkiai puola už tą laikraščiuose aprašytą istoriją apie kastraciją?

Maksas, rodės, visu kūnu gūžtelėjo.

— Niekis, minosvaidis ir ašarinės dujos padeda apsiginti.

— Įsivaizduoju. Gerai, tai ką sužinojai?

Jis palinko į priekį, dešine alkūne atsiremdamas į stalą, o kitą ranką užmesdamas ant kėdės atlošo.

— Visų pirma, kai Briusas Grėjus tariamai iššoko pro langą, jis buvo šviesiaplaukis ir be barzdos. Be to, jo akyse buvo akių spalvą keičiantys lęšiai. Pasikalbėjau su kai kuriais jo draugais, netgi su limuzino vairuotoju, vežusiu jį į oro uostą. Iki išskrisdamas iš Niujorko Briusas tikrai buvo tamsiaplaukis ir su barzda.

Sara linktelėjo.

— Kaip tu pasakytum, „įdomu".

— Švelniai tariant. Bet tai dar ne viskas. — Maksas paskubomis papasakojo apie savo pokalbį su Hektoru Rodrigesu iš „Days Inn". Sara sėdėjo apstulbusi ir tylėdama klausėsi.

— Vadinasi, Grėjus nenusižudė, — pareiškė ji, Maksui baigus pasakoti.

— Jis buvo nužudytas, Sara. Neabejoju.

— Ir kažkas norėjo, kad tai atrodytų kaip savižudybė, — pridūrė ji.

— Panašu, — pritarė Maksas.

— Chm. Briuso nužudymas turi būti susijęs su kitomis žmogžudystėmis, sutinki?

— Sutinku.

— Tai kodėl žudikas norėjo, kad Briuso mirtis atrodytų kaip savižudybė, bet visiškai nesistengė nuslėpti, kad kiti trys — nužudyti?

— Nežinau, — atsiliepė Maksas. Atsistojęs be jokio tikslo apėjo aplink stalą ir vėl atsisėdo.

— Maksai.

— Ką?

— Liaukis žaidęs su savo plaukais.

Bernšteinas pažiūrėjo į savo dešinę ranką. Vidurinysis pirštas tarsi suktukas apsivijęs plaukų sruoga. Jis ištraukė pirštą ir rankas pasidėjo ant stalo.

— Nereikia cheminio sušukavimo, — šypsodamasis paaiškino jis.

— Ką dar sužinojai?

Maksas palinko į priekį.

— Šį rytą peržiūrėjau visus asmeninius Grėjaus daiktus, rastus viešbučio numeryje. Viskas vietoje — piniginė, tapatybės pažymėjimas, grynieji, kredito kortelės, lagaminėlis, drabužiai, netgi pasas.

— Ir?

— Pase nėra Meksikos antspaudo.

— Nieko nuostabaus. Vykstant į Meksiką paso nereikia. Tik įrodymo, kad esi JAV pilietis.

— Tai kodėl tada Grėjus turėjo jį su savimi?

Sara truktelėjo pečiais.

— Ką dar radai pase?

— Svarbiau tai, ko neradau. Žinai tuos lapelius, ant kurių muitinės pareigūnai deda antspaudus šalies, į kurią vyksti?

— Taip.

— Vienas jų buvo tvarkingai iškirptas iš Grėjaus paso. Net nepastebėtum, jei atidžiai neapžiūrėtum.

Sara įsmeigė žvilgsnį į lubas.

— Vadinasi, žudikas nenori, jog kas nors pamatytų, kas buvo tame lapelyje. Gal Briusas nė neskrido į Meksiką. Gal jis nuskrido kitur, ir žudikas nenorėjo, kad mes sužinotume, kur.

— Ir aš taip manau. Todėl paskambinau į „Oasis" viešbutį Kankune.

— Ar jis įsiregistravo?

— Taip.

Sara laukė tęsinio, tačiau Maksas tik sėdėjo ir šypsojosi.

— Maksai, baik žaisti su manimi. Kas atsitiko?

— Aš paskambinau tavo žmogui iš Muitinės ir imigracijos departamento.

— Donui Šarfui?

— Taip. Žinau, pirmiausia turėjau atsiklausti tavęs, bet aš labai skubėjau. Kad ir kaip būtų, jis prisiminė mane iš bylos, kai gaudėme tą prievartautoją, pasprukusį į Puerto Riką.

— Ką sužinojai?

— Šiek tiek užtrukome, visgi galiausiai atsekėme Briuso maršrutą.

— Ir?

— Iš tiesų pirmiausia Briusas nuskrido į Kankuną. Tačiau jau kitą dieną iš Meksikos išskrido.

— Kur?

Maksas nusišypsojo.

— Į Bankoką.

*

— Nėra jokios abejonės, Erikai, — pietietiškai susniaukrojo Vinstonas O'Konoras, Sidnio paviljono vyriausiasis laborantas. O'Konoras dirbo klinikoje nuo jos įsikūrimo ir, tiesą sakant, negyveno Pietuose nuo tada, kai prieš aštuoniolika metų įstojo į Kolumbijos universitetą. Vis dėlto metai neišdildė ryškaus Alabamos akcento. — Dar kartą pažiūrėk į *Western Blot*. Juostų išsidėstymas akivaizdus.

Erikas susijaudinęs nurijo seiles ir ištiesė ranką. Sieninis laikrodis, vienas iš tų triukšmingųjų, kurie naudojami mokyklose, rodė penkias minutes po dešimtos. Kada jis paskutinį kartą buvo išėjęs iš klinikos? Erikas suskaičiavo. Prieš keturiasdešimt aštuonias valandas. Jam mirtinai reikėjo pamiegoti, bet staiga pasijuto visiškai žvalus.

Pažiūrėjęs į nuotrauką, jis kurį laiką tylėjo. Erikas žinojo, ką reiškia šie rodmenys, tačiau nesiliovė į juos spoksojęs, tarsi galėtų žvilgsniu priversti juostas nuotraukoje pasislinkti žemyn arba aukštyn.

— Parodyk man *ELISA* testą.

Vinstonas atsiduso.

— Mes jau du kartus jį žiūrėjome.

— Noriu pažiūrėti dar kartą. Tu tikrai naudojai tą mėginį?

Vinstonas jį keistai nužvelgė.

— Gal juokauji?

— Noriu būti tikras.

— Juk stovėjai šalia, kai aš jį dariau, — tarė Vinstonas. — Tokių klaidų aš nedarau. Tu irgi.

Erikas nuleido galvą.

— Žinau. Atleisk.

Vinstonas perėjo per kambarį ir atidarė dureles, kurios atrodė tarsi būtų šaldytuvo. Įkišęs ranką, ištraukė diskelį.

— Štai. O čia skaitmeniniai optinio tankio duomenys.

— Duokš ir T ląstelės tyrimą.

— Ir vėl?

Erikas linktelėjo.

— Imk, — po akimirkos tarė Vinstonas. — Ko tu, po galais, ieškai, Erikai?

Erikas neatsakė. Jis dar mažiausiai tuziną kartų peržiūrėjo visus tyrimus. Netoliese jis girdėjo dūsaujant Vinstoną, kuris kiekvieną kartą tyliai nusikeikdavo, kai Erikas paprašydavo dar kartą peržiūrėti tą patį.

— Dėl Dievo meilės, — neiškentė Vinstonas, — kiek dar kartų ketini tai tyrinėti? Čia nėra jokios klaidos. Prakeikimas, mes niekada nesame padarę tokios klaidos.

— To negali būti, — murmėjo Erikas. — Tiesiog negali būti.

— Mes gauname šimtus teigiamų ŽIV tyrimų, — tęsė Vinstonas. — Kodėl taip abejoji dėl šito? Šį vyruką aš dukart patikrinau *ELISA* ir *Western Blot* metodais. Nėra jokios abejonės.

Erikas nusvirduliavo prie kėdės, tarsi būtų gavęs per galvą. Jis lėtai nukėlė ragelį ir surinko numerį.

— Kam skambini? — paklausė Vinstonas.

Eriko balsas buvo vos girdimas:

— Harviui.

— Tada aš viską padėsiu į vietą.

— Ne, — paprieštaravo Erikas. — Harvis irgi norės pamatyti.

— Bet mes abu jau...

— Jis mumis nepatikės, — tarė Erikas. — Norės pamatyti savo akimis.

9

Harvis užsisagstė marškinius ir nusišypsojo atsigręžęs sujauktos lovos pusėn. Jei dabar jį pamatytų Dženiferė...

— Vis dar negaliu patikėti, kad tu čia, — tarė jis.

Kasandra išsitiesė ant lovos ir pasirąžė. Jos kūną dengė tik plona balta paklodė.

— Kodėl ne? Jau ketvirta diena, Harvi.

— Patenkinta?

— Palaiminga, — atsiliepė ji. Ir tai buvo tiesa. Jautėsi apsvaigusi

nuo jų pirmojo bučinio. Tai buvo keista, tačiau net dabar, vos pagalvojus apie jį, širdis imdavo stipriau plakti.

— Jokių nusiskundimų? — pasiteiravo jis.

— Tik vienas, — atsiliepė ji. — Man nelabai patinka tavo darbo valandos.

— Įspėjau tave.

— Taip, bet dvi valandos per naktį?

— Atleisk.

— Tai ne tavo kaltė, — tarė ji. — Kad ir kaip būtų, dabar ėmiau labiau vertinti savo įprastą darbo dieną agentūroje.

Harvis panaršė po krūvą ant grindų sumestų drabužių, susirado kampe susiglamžiusias kelnes ir užsitempė jas.

— Kada tavo pristatymas?

— Šiandien po pietų. Pristatinėsiu *Northeastern Air* oro linijas. Turiu susitikimą su jų gražuoliu rinkodaros direktoriumi. Pavydi?

— O turėčiau?

Kasandra pažiūrėjo į jį.

— Ne.

— Tai gerai, — nusišiepė Harvis. — Nes tu man tikrai patinki.

Kasandra nusijuokė.

— Dievulėliau, kaip banalu.

Jis truktelėjo pečiais.

— Esu primiršęs visas tas gražbylystes. Tai kokį šūkį sugalvojai?

Ji minutėlę pagalvojo.

— Skriskite su draugiškosiomis *Northeastern* oro linijomis?

— Toks jau buvo.

— Tada „Mes, *Northeastern* oro linijos, stengiamės dėl jūsų“?

— Atsiprašau.

— „Mano vardas Kendė, skriskite su manimi“?

— Suveiktų, jei parodytum gilią iškirptę.

— Jokių problemų, — atšovė Kasandra. — Turiu iškirpčių magistro laipsnį.

— Neabejoju. — Sumaigytą kaklaraištį Harvis rado bate. — Aš veikiausiai grįšiu tik poryt.

— Man vis tiek reikia namo. Baigėsi drabužiai.

— Paliksi mano prabangųjį butą?

Kasandra nužvelgė netvarkingą vieno kambario skylę 158-ojoje gatvėje. Tada skeptiškai pažiūrėjo į jį.

— Gerai, — prisipažino Harvis, — tai ne Versalis.

— Ir net ne žmogaus urvas.

— Sutinku, reikėtų šiek tiek patvarkyti.

— Reikėtų buldozerio.

— Tu velniškai išlepinta.

Kasandra nusišypsojo.

— Tai jau taip. — Ji atsisėdo ir pasikišo po galva pagalvę. — Harvi, tai tiesa? Jūs tikrai atradote vaistą nuo AIDS?

— Ne vaistą, — atsiliepė jis, mėgindamas užsirišti kaklaraištį, paskui vėl jį atpalaiduodamas. — Greičiau gydymą.

— Vienas mano draugas mirė nuo AIDS, — lėtai pasakė ji. — Dirbo kartu su manimi reklamos agentūroje. Dieve, jis buvo toks kūrybingas, toks gyvybingas. Kurį laiką lankiau ligoninėje, bet paskui jį ėmė kamuoti tokie skausmai, kad nebenorėjo nieko matyti.

Harvis linktelėjo.

— Tai bjauri liga, Kasandra.

— Kaip tas gydymas veikia?

Harvis pažiūrėjo į ją.

— Tu tikrai nori žinoti?

— Taip.

Harvis atsisėdo ant lovos krašto ir paėmė ją už rankos.

— AIDS, — pradėjo jis, — arba įgytas imunodeficito sindromas, pats savaime žmonių nežudo. Supranti, AIDS, kitaip dar vadinamas ŽIV, ardo imuninę sistemą. Po tam tikro laiko žmogus tampa neatsparus ligoms ir infekcijoms. Laikui bėgant šios ligos arba infekcijos tampa mirtinos. Kol kas aišku?

— Taip, — atsiliepė ji. — Nori pasakyti, kad AIDS virusas sugriauna sieną, kuri apsaugo tave nuo ligų.

— Būtent. Šiek tiek sudėtinga paaiškinti, kaip ŽIV suardo imuninę sistemą, todėl pasistengsiu kalbėti suprantamiau.

— Aš klausau.

— Gerai. ŽIV prisiklijuoja prie vadinamųjų T ląstelių. Tada patenka į tų ląstelių vidų ir jas suardo. Supranti?

Kasandra linktelėjo.

— Toji ląstelės dalis, prie kurios prisiklijuoja ŽIV, vadinama T receptoriumi. Kitaip tariant, ŽIV sukiojasi aplinkui ir ieško T receptorių. Tada jis prisišlieja prie jų, įsibrauna į vidų ir ima žudyti.

— Suprantu, — tarė Kasandra.

— Mūsų klinikoje pacientams leidžiamas stiprus vaistas, prie kurio įprantama. Pavadinome jį SR1 — SR reiškia Sidnį Raikerį, mano brolį. Deja, šis vaistas turi įvairų neigiamą šalutinį poveikį, be to, laikui bėgant mes turime didinti jo dozes.

— Kaip veikia SR1? — pasidomėjo Kasandra.

Harvis spustelėjo jos ranką.

— Vėlgi tai sudėtinga, todėl nevarginsiu tavęs medicininiais terminais. Žmogaus kūne SR1 labai primena T receptorius, todėl ŽIV virusas šliejasi prie netikrų T receptorių.

— Tai reiškia, — tarė Kasandra, — kad ŽIV prisiklijuoja prie SR1, o ne prie tikrųjų T receptorių.

— Kažkas panašaus, taip. SR1 tarsi apsimeta T receptoriais. ŽIV juos susiranda, prisiklijuoja ir...

— Ir tada SR1 sunaikina ŽIV.

Harvis papurtė galvą.

— Būtų gerai. Galbūt vieną dieną viskas taip greitai ir įvyks, tačiau mūsų laukia dar ilgi darbo metai.

— Tai kas tada atsitinka?

— Po to, kai ŽIV prisiklijuoja prie SR1, netikrų T receptorių, jie ima kovoti. Tai tarsi virvės traukimas imuninėje sistemoje. Iš pradžių ŽIV labai niršta. Juk SR1 iš tiesų sužadina virusą. Mes duodame papildomas ir vis didesnes šio vaisto dozes, kol jis pradeda slopinti virusą. Kurį laiką AIDS poveikis tarsi apmiršta. Laikui bėgant, po ilgos ir įtemptos kovos ŽIV miršta.

— SR1 laimi virvės traukimo varžybas.

Harvis linktelėjo.

— Mes taip manome. Kai kurių ilgą laiką besigydančių pacientų ŽIV teigiamas virto ŽIV neigiamu.

— Nuostabu.

— Problema akivaizdi. Be to, kad SR1 turi neigiamą šalutinį poveikį ir prie jo priprantama, mes galime išgelbėti tik imuninę sistemą. Jei žmogui nustatyta jau vėlesnė AIDS stadija — jeigu žmogus jau rimtai serga kokia nors AIDS sukelta infekcija — mūsų gydymas mažai tepadės. SR1 gali sustabdyti tik ŽIV. Jis neišgydo, pavyzdžiui, Kapoši sarkomos ar kitų ligų, kurias gali sukelti AIDS. Dėl to mes turime sunaikinti virusą anksti, iki užsikrečiant infekcijomis ir visiškai pasiligojant. Žinoma, tam reikia atlikti daugiau tyrimų. Kol kas mes tik prakapstėme paviršių.

— Kai Sara išspausdins straipsnį, tu tikrai gausi pinigų, — tarė Kasandra.

— Tikiuosi.

— Ką reiškia tikiuosi? Kai pamatys įrodymus, visi suskubs remti kliniką — netgi mano tėvas.

Harvis apsiavė batus ir atsistojo.

— Vargu ar to galima tikėtis.

— Pamatysi. Jis parems tave.

— Galbūt, — tarė Harvis, nenorėdamas ginčytis. — Bet aš bijau ne jo.

— O ko?

— Pavojingų pamišėlių, kurie pelnosi reputaciją iš tų jaunų žmonių mirčių. Tokių pamišėlių kaip pastorius Sandersas...

— Manai, jis ketina sabotuoti kliniką?

— Nenustebčiau.

Kasandra apsivertė, atidengdama ilgą dailų klubo išlinkį.

— Anądien jis lankėsi pas mano tėvą.

Harvis skubiai atsisuko į Kasandrą.

— Pastorius Sandersas?

— Aha.

— Betgi tavo tėvas man sakė, kad nepažįsta Sanderso asmeniškai.

— Girdėjau jo balsą tėvo darbo kabinete kitą rytą po vakarėlio. Jie ginčijosi.

— Dėl ko?

— Nežinau.

— Kasandra, tai svarbu.

Ji pamėgino susikaupti.

— Prisimenu, tėvas sakė, kad Sandersui nederėtų rodytis jo namuose.

— Ir ką atsakė Sandersas?

— Jis paprasčiausiai liepė tėčiui nusiraminti. Pamenu, kad Sanderso balsas buvo toks ramus. Visiška priešingybė mano tėvo piktam tonui. Tada Sandersas pasakė kažką panašaus į „mes turime darbo“.

Harvis įsitempė.

— Jėzau.

— Daugiau nieko negirdėjau. Netrukus po to išėjau.

— Ar esi tikra...

Suskambo telefonas. Akimirką nė vienas nekrustelėjo, tik žiūrėjo vienas į kitą. Tada Harvis nuleido akis ir nuėjo prie telefono.

— Alio.

Pasigirdo susijaudinęs Eriko balsas.

— Ateik į laboratoriją, Harvi. Paskubėk.

— Kas atsitiko?

— Tai dėl Maiklo, Harvi. O Dieve, Maiklas.

Maiklas nuspaudė mygtuką. Burgzdama lova pamažu ėmė judėti, keldama rėmą į sėdimąją padėtį. Jis dukart kostelėjo į kumštį ir nusišypsojo Sarai.

— Nagi, — paragino ji. — Gurkštelk.

Maiklas pakėlė plastikinį puodelį prie lūpų ir gurkštelėjo.

— Kaip apelsinų sultys? — paklausė Sara.

— Skonis kaip dažų skiediklio, — atsiliepė jis. — Kiek valandų?

— Septynios ryto. Ar gerai išsimiegojai?

— Nelabai. Man nepatinka miegoti atskirose lovose.

— Ir man ne, — tarė Sara, — bet mano lova vos per žingsnį.

— Dar blogiau. Tas pat, kas matyti Gralio taurę, bet negalėti jos paimti.

— Kaip poetiška.

— Kalbant nepoetiškai, aš noriu tavo kūno.

— O aš tavojo, — tarė Sara. — Kiekvieną kartą tau atsistojus, pro ligoninės chalato plyšį matau tavo dailų užpakaliuką. Tai varo mane iš proto.

— Žinau. Aš toks mėgėjas paerzinti. — Jis patraukė į šalį apelsinų sultis ir pažiūrėjo į žmoną. — Tai kaip sekasi rinkti medžiagą apie Harvio kliniką?

— Šiandien po pietų filmuosime interviu. Bus velniškai daug darbo, tad galbūt neturėsiu kada užbėgti.

— Nieko tokio. Pagaliau galėsiu ramiai pagulėti.

— Neskubėk, gražuoli. Vis dar galiu užsukti per pietų pertrauką ir vakarienę. O vakare grįšiu miegoti į šią lovą.

Maiklas ją sugriebė, ir jiedu pasibučiavo.

— Niekaip tavęs neatsikratysiu, a?

— Niekada.

Už jų nugarų atsidarė durys. Atsisukusi Sara pamatė Harvį su Eriku. Jų niūrūs veidai dar labiau sukrito iš skausmo, kai jie pamatė Maiklą ir Sarą apsikabinusius. Sarai užteko žvilgtelėti į jų veidus, pamatyti, kaip jie laiko galvas, kaip neištraukia rankų iš kišenių. Ir ji viską suprato. Neklausinėdama ir nedvejodama. Viskas baigta. Ji stipriai apkabino Maiklą ir pajuto, kaip įsitempė jo raumenys. Jai labai norėjosi rėkti.

Harvis žengė į priekį ir uždarė duris.

— Mums reikia pasikalbėti.

10

Dženiferė Raiker atsuko veidą prieš saulę, mėgaudamasi odą glostančiais šiltais spinduliais. Ji praėjo pro parduotuvės langą, stab-

telėjo, žengė du žingsnius atgal ir apžiūrėjo savo atspindį. Pastarieji metai po keturiasdešimtmečio, pagalvojo, nebuvo labai mielaširdingi jos išvaizdai. Liauna figūra pradėjo pamažu plėstis. Nežymios raukšlelės aplink akis pagilėjo (nėra prasmės neigti). Kaklas bepradedąs vysti. Ji dar kartą pažiūrėjo į savo atspindį ir tūkstantąjį kartą pagalvojo, ar teisingai pasielgė, kaip daugelis ją įspėjo, šokdama iš keptuvės į ugnį.

Po akimirkos apmąstymų ji pripažino, kad kito pasirinkimo, tiesą sakant, nebuvo. Likti su Harviu būtų reiškę nunykti muilo operų pasaulyje kankinamai visiško bevertiškumo jausmo. Likti ištekėjusia būtų reiškę vaidinti pareigingą žmoną vyro, kuris paaukojo savo gyvenimą tikslui ir manė, kad visi šalia jo pasirinko tokį pat gyvenimo kelią. Vien pažiūrėjusi į Harvį, kai jis sugrįždavo namo iš klinikos, visa savo povyza spinduliuodamas nuovargį, Dženiferė pasijusdavo nieko verta ir savanaudė. Ji turėjo išeiti.

Ir ji išėjo. Pabėgo nelaukdama, kol depresija visiškai sugniuždys jos dvasią. Persikėlė į Los Andželą, kur dabar gyveno (gana laimingai, ačiū) su savo seserimi Siuzana ir mažuoju sūnėnu Tomiu. Per dvidešimt šešerius santuokos su Harviu metus Dženiferė retai išvykdavo toliau Rytinės pakrantės, niekada nesilankė Kalifornijoje, nebuvo išvažiavusi net toliau į vakarus už Čikagos. Jiedu su Harviu buvo snobiški nortisterniečiai, tikintys, kad šalies kultūrinis gyvenimas klesti tik trylikoje pirmųjų kolonijų.

Tačiau Los Andželas, palyginti su Niujorku, turėjo savų privalumų, beje, akivaizdžių. Visų pirma, šiltesnis klimatas; antra, šiltesnis požiūris. Dženiferei patiko ramus Kalifornijos gyvenimo būdas, ypač po pastarųjų kelerių įtampos metų. O gyventi su Siuzana pasirodė smagu — tarsi būtų grįžusios į vaikystę. Dženiferė ir Siuzana visuomet buvo artimos nuo mažų dienų, patikėdavo viena kitai savo paslaptis. Augdamos seserys sutarė, kad visuomet gyvens netoli viena kitos. Dženiferė, vyresnė už Siuzaną dvejais metais, ištekėjo pirmoji, už daktaro Harvio Raikerio. Kone paskubomis, tarsi bijodama būti palikta, po pusantrų metų Siuzana ištekėjo už kito daktaro, Briuso Grėjaus. Harvis ir Briusas netruko susidraugauti ir netgi tapo partneriais, o Dženiferės ir Siu-

zanos santykiai vis tvirtėjo, tvirtėjo. Gyvenimas tekėjo beveik tobulai, kol jam sutrukdė viena maža problemėlė.

Briusas ir Siuzana ėmė tolti vienas nuo kito.

Po kelių nepavykusių mėginimų išsaugoti merdėjančią santuoką Siuzana paliko Briusą ir, pasiėmusi jų septynmetį sūnų Tomį, išvyko į Los Andželą. Dženiferė ir Harvis buvo priblokšti. Jie ėmė jaustis izoliuoti ir nesaugūs, tada pirmą kartą suabejojo savo laime ir santykiais. Nuo tada skyrybos buvo tik laiko klausimas.

Dženiferė užsimerkė ir atsiduso. Išsitraukusi raktą, ji atrakino duris ir įžengė į butą. Beveik iškart suskambo telefonas.

— Alio?

— Ar čia ponia Siuzana Grėj?

— Šiuo metu jos nėra. Ar galiu paklausti, kas skambina?

— Ar čia ponia Dženiferė Raiker?

— Taip, aš.

— Labas rytas, ponia Raiker. Aš esu Terensas Lebrokas.

— A, jūs — Briuso testamento vykdytojas.

— Taip. Tik norėjau pranešti, kad vakar išsiunčiau jums pašto dėžutės raktą. Šiandien turėtumėte gauti.

— Pašto dėžutės raktą? Nelabai suprantu.

— Viename pagrindinių Los Andželo paštų daktaras Grėjus turėjo pašto dėžutę. Manau, būtų geriausia, jei kas nors nedelsdamas ją patikrintų. Joje gali būti svarbių dokumentų.

Dženiferė akimirką susimąstė. Keista, kad Briusas turėjo pašto dėžutę Los Andžele. Žinoma, gal tai ta pati, kuria jis naudojosi per savo dvejų metų tarnybą Tyrimų departamente, bet kam jam būtų reikėję ją išsaugoti? Ji truktelėjo pečiais — greičiausiai dar vienas nenuspėjamos Briuso asmenybės patvirtinimas.

— Nesirūpinkite, pone Lebrokai. Dar šiandien ištuštinsiu.

Stojo sukrečianti tyla. Ji pripildė kambarį, plėtėsi, didėjo, kol Sarai pasirodė, kad tuoj prasiskirs sienos. Pirma mintis — neigti. Kaip tai

gali būti? Maiklas niekada neeksperimentavo su vyrais. Niekada nesileido narkotikų. Nesirgo hemofilija; jam nereikėjo nuolatos perpylinėti kraujo. Šešerius metus nemiegojo su jokia kita moterimi, išskyrus Sarą. Kad ir kaip pažiūrėsi, Maiklas turėjo būti sveikas trisdešimt dvejų metų vyras.

Tik jis nebuvo sveikas. Jis gulėjo ligoninėje dėl hepatito B ir teigiamo ŽIV testo. Jo T ląstelių skaičius buvo pavojingai mažas, ir gydytojai padarė akivaizdžiausią prielaidą: Maiklas gavo užkrėsto kraujo Bahamose po nelaimingo atsitikimo plaukiojant.

Maiklas serga AIDS.

Sara pažiūrėjo į jį. Gražiame vyro veide — jokių emocijų, keista, nes Maiklas buvo jausmingas žmogus, retai slėpdavęs savo mintis ir jausmus po tuščia kauke. Ji prisiminė pirmą kartą, kai pamatė tą veidą, pirmą kartą, kai kalbėjosi su juo asmeniškai.

Durys atsidarė ir iš kambario išsiveržė Bethoveno 32-oji sonata C minor. „Taip?" — tarstelėjo Maiklas. Jis buvo stebėtinai gražus, žinoma, aukštas, plačiapetis. Ant sprando buvo užsimetęs rankšluostį, o rankoje laikė kažką panašaus į apelsinų sultis. Nuo prakaito jo plaukų galiukai buvo sulipę. Jis nusišluostė kaktą rankšluosčio kampu.

Sara nervingai sugniaužė lazdą. Ji jau buvo beatkišanti dešinę ranką, bet staiga suvokė, kad delnas drėgnas. Jos medaus spalvos plaukai buvo surišti į uodegą, pabrėždami ir taip jau išsišovusius skruostikaulius.

— Laba diena. Aš — Sara Lovel.

Jis nustebo:

— Jūs Sara Lovel?

— Atrodo, nustebote.

— Taip, — tarė jis. — Jūs ne tokia, kokią įsivaizdavau.

— O kokią įsivaizdavote?

Jis gūžtelėjo.

— Grubesnės išvaizdos, sakyčiau.

— Grubesnės išvaizdos?

— Taip. Tamsūs garbanoti plaukai. Burnoje — cigaretė su benubyrančiais pelenais. Su rašomąja mašinėle. Juodas megztinis. Šiek tiek apkūnoka.

— Atsiprašau, kad nuvyliau.

— Vargu, — atsiliepė jis. — Ką čia veikiate, panele Lovel?

— Sara.

— Sara.

Ji nusičiaudėjo.

— Į sveikatą, — tarė jis.

— Ačiū.

— Persišaldėte?

Ji linktelėjo.

— Kuo galėčiau padėti, Sara?

— Norėčiau užeiti ir užduoti keletą klausimų, — paaiškino ji.

— Chm. Šis scenarijus man šiek tiek pažįstamas. Ar ir jūs patiriate tą déjà vu jausmą, ar tik aš?

— Priklauso...

— Nuo?

— Nuo to, ar užtrenksite man prieš nosį duris, kaip kad nutrenkėte ragelį.

Jis nusišypsojo.

— Taškas jūsų naudai.

— Ar galiu įeiti?

— Pirmiausia leiskite jūsų paklausti, — tarė Maiklas. Jis suvaidino išsitraukiąs iš kišenės pieštuką ir rašąs į mažą bloknotą. — Kodėl su lazda?

— Atsiprašau?

— Girdėjote, — tęsė jis rimtu žurnalisto balsu. — Jūs vaikštote pasiremdama lazda, o ant kojos nešiojate įtvarą. Kas jums atsitiko?

— Norite apsikeisti vaidmenimis, pone Silvermanai?

— Maiklas. Tik atsakykite į klausimą.

— Gimiau prieš laiką pažeistu pėdos nervu.

— Ar jaunystėje buvo blogai?

Jos balsas buvo tylus.

— Nelabai gerai.

Kilstelėjusi galvą Sara pamatė jo švelnų, kone raminantį veidą. Ga-

lėtų tapti puikiu žurnalistu, pagalvojo, tik tarp jų vyrauja nepaneigiama įtampa, kuri ne tokia jau ir nemaloni.

— Sakote, gimėte prieš laiką, — tęsė Maiklas. — Ar buvo ir kitų komplikacijų?

— Ne taip greitai, — atsiliepė ji. — Dabar mano eilė. Kada pradėjote žaisti krepšinį?

— Nežinau. Kai man buvo šešeri, gal septyneri.

— Ar buvote vienas iš tų vaikų, kurie nepaleisdavo iš rankų kamuolio, kurie gyvendavo aikštelėje?

— Ten būdavo geriausia, — atsakė jis.

— Ką norite tuo pasakyti?

Maiklas neatsakė.

— Kokios buvo kitos komplikacijos, Sara?

— Plaučių infekcija, — paskubomis atsiliepė ji. — O kada pradėjote groti pianinu?

— Aštuonerių.

— Jūsų tėvai nusamdė muzikos mokytoją?

Jo lūpose pasirodė liūdna šypsena.

— Ne.

— Tada kas...

— Manau, jums geriau išeiti, — tarė jis.

— Pakeiskime temą.

— Ne.

— Bet aš norėjau paklausti...

— Žinau, ko norėjote paklausti, — nutraukė ją Maiklas. — Argi taip sunku suprasti? Aš nenoriu, kad mano asmeninis gyvenimas būtų narstomas laikraščiuose. Taškas.

— Aš tik norėjau paklausti, kuo vardu buvo jūsų pianino mokytojas, — tarė ji. — Pamaniau, norėtumėte jam atsidėkoti.

— Nesąmonė, Sara. Pasakymas „pakeiskime temą“ yra tik dar vienas mėginimas prieiti iš kito kampo. Jūs manote, kad jei nesiliausite kasusi, po kurio laiko gausite tai, ko norite, — nesvarbu, kiek tai kainuotų.

— O kiek tai kainuotų, Maiklai? Jūsų istorija galėtų suteikti viltį tūkstančiams vaikų, kurie patiria smurtą...

— Jėzau, kaip žemai galite lenktis, kad gautumėte šį interviu?

— Nesusireikšminkite, — atsiliepė ji. — Aš noriu visų interviu, kuriuos man paskiria.

— Negi neturite jokios etikos?

Sara sugniaužė kumščius.

— Tik nereikia moralizuoti. Mes, žurnalistai, esame puikūs, kol pasakojame pasauliui, koks jūs nuostabus vyrukas. Mes esame geriausi draugai, kai plekšnojame per petį ir padedame gauti pinigų. Bet vaje — jei tik išdrįstame kritikuoti, jei išdrįstame pakapstyti giliau...

— Mano asmeninis gyvenimas yra niekieno sumautas reikalas.

— Bijote, kad suteršiu jūsų tobulą įvaizdį? Bijote, kad pasirodysite esąs ne Supermenas?

Sara matė, kaip jis tvardo pyktį.

— Viso gero, Sara, — valdydamasis iškošė Maiklas. — Tikrai šito nenorėjau.

— Pirmyn. Užtrenkite man prieš nosį duris. Aš sugrįšiu.

— Ne, — tarė jis, — negrįšite.

— Pamatysime.

Ir tada jis užtrenkė duris kaip tik tą akimirką, kai Sara dar kartą nusičiaudėjo. Užgulta nosis trukdė kvėpuoti. Sara garsiai iškvėpė ir skausmingai įkvėpė. Tada nusisuko ir nuklibinkščiavo.

— Tas tipas — pati didžiausia rakštis subinėj.

Grįžusi namo, ėmė dar kartą skaityti jo bylą. Žodis po žodžio, ir jos pyktis ėmė slopti, paskui visiškai išgaravo. Ar ji iš tiesų turėtų kaltinti, kad jis taip ginasi? Jo vaikystė tarsi paimta iš „Oliverio Tvisto". Sara atsilošė, sunėrė už galvos pirštus ir dar kartą nusičiaudėjo. Kvėpuoti darėsi vis sunkiau. Stengėsi nekreipti į tai dėmesio, tačiau tiesa vis labiau badė akis. Apimta baimės Sara suprato, ką turinti padaryti. Taigi paėmė telefoną ir paskambino tėvui.

Kitą rytą gydytojai patvirtino Saros diagnozę.

— Pneumonija, — pasakė Džonas dukrai, gulinčiai ligoninės lovoje. Jo akyse spindėjo ašaros. — Trečias kartas per pastaruosius dvejus metus, Sara.

— Žinau.

— Turėtum sulėtinti tempą.

Sara pažiūrėjo į tėvą, bet nieko nepasakė.

— Ar gerai jautiesi? — paklausė jis.

— Puikiai, — atsiliepė ji. — Kiek laiko šįkart turėsiu čia išbūti?

— Gydytojai nežino, mieloji. Kurį laiką galiu pabūti su tavim, jei nori.

Ji linktelėjo.

— Labai norėčiau.

Džonas Lovelas išėjo iš palatos devintą vakaro. Sara nenorėjo, kad jis išeitų. Kad ir kaip keistai skambėtų, naktimis ligoninėje ji nemėgo likti viena. Nors ligoninėse buvo praleidusi daug laiko, Sara tebebijojo užsimerkti, bijojo, kad kas nors jos neužkluptų. Jautėsi tarsi filmo veikėja, palikta išgyventi vaiduoklių knibždančiame name. Ji imdavo krūpčioti, išgirdusi ligoninės garsus, kurie nakties tamsoje ir tyloje skambėdavo kur kas garsiau: žingsniai pernelyg garsiai kaukšėdavo į grindis; gyvybę palaikantys aparatai be paliovos pypsėdavo, gargaliuodavo ir šnypšdavo; kažkas dejuodavo, išsigandęs rėkdavo; kažkas verkdavo; girgždėdavo vežimėlių ratai.

Pasijutusi vieniša Sara užsidėjo ausinukus ir ėmė dainuoti kartu su „The Police“. Kai pernelyg įsijautė („Nestovėk... nestovėk... nestovėk taip arti manęs!“*), įėjo slaugė, nudelbė ją piktu žvilgsniu ir liepė nusiraminti.*

— Atsiprašau.

Ji nusiėmė ausinuką ir įsijungė televizorių. Sarą tučtuojau pasveikino sporto apžvalgininko balsas:

— Maiklo Silvermano puikiai perimtas kamuolys. Tai bent žaidžia, Tomai.

— Tai jau taip, Brentai. Dvidešimt du taškai, dešimt atkovotų kamuolių, devyni rezultatyvūs perdavimai. Jis žaidžia lyg apsėstas.

— Ir Sietlo „Sonics“ prašo minutinės pertraukėlės. Ketvirtųjų NBA rungtynių rezultatas —87:85 Niujorko komandos naudai. Po minutėlės mes grįšime į Madisono aikštę Niujorke.

Nors Sara nebuvo didelė sporto mėgėja, visgi žiūrėjo rungtynes iki pabaigos. „Knicks“ laimėjo penkiais taškais, ir po dviejų iš eilės pergalių pateko į NBA finalą. Kitos dvejos rungtynės bus žaidžiamos Sietle, o paskui — vėl Niujorke, jei prireiks septintųjų, lemiamųjų, varžybų. Ji nesiliovė žiūrėjusi ir tada, kai sporto apžvalgininkas ėmė spjaudytis įvairiausiomis banalybėmis, kokias tik galėjo sugalvoti, apžvelgdamas karščiausias varžybų akimirkas. Paskui dar gerą valandą klausėsi interviu su įvairiais žaidėjais ir treneriais.

— Ieškote manęs?

Sara skubiai atsisuko į duris.

— Kas?..

Į priekį iš šešėlių žengė Maiklas. Jo plaukai tebebuvo drėgni po dušo.

— Panelė Nensė Levin, — lyg niekur nieko tarė jis.

— Ką?

— Klausėte, kas buvo mano pianino mokytoja. Panelė Nensė Levin. Burnet Hilo pradinės mokyklos muzikos mokytoja.

Sara nurijo seiles, nežinodama, ką pasakyti.

— Lankymo valandos jau pasibaigusios.

— Žinau, — pasakė jis. — Pažadėjau apsaugininkui bilietus į rungtynes, jei nusisuks į kitą pusę. Vienas iš žinomumo privalumų. Nieko prieš, jei prisėsiu?

Sara norėjo kažką pasakyti, bet tik papurtė galvą.

— Ačiū. Šįryt paskambinau jums į darbą, ir redaktorius pasakė, kad sergate pneumonija. Sakė, gana dažnai ja sergate.

Ji truktelėjo pečiais.

— Todėl pamaniau, kad turėčiau aplankyti. Tikiuosi, netrukdau jums miegoti.

— Ne, — atsiliepė Sara, pagaliau atgavusi balsą, — bet ar neturėtumėte švęsti su komandos draugais?

— Mes nešvenčiame, kol nelaimime ketverių rungtynių iš eilės. Kol kas esame laimėję tik dvejas.

— Negi po varžybų su jumis nenorėjo pasikalbėti reporteriai?

Jis šypsodamasis linktelėjo.

— Bet, kaip jūs žinote, man nepatinka duoti interviu.

— Net ir po laimėtų rungtynių?

— Tiesą sakant, tai man patinka.

— Tai?

— Bet aš norėjau ateiti čia ir pamatyti jus.

Sara nukreipė akis nuo jo įdėmaus žvilgsnio, kaupdama tvirtybę, kad vėl galėtų į jį pažiūrėti.

— Ką jums reiškia šis čempionatas, Maiklai?

— Ar visada tiek daug klausinėjate?

— Profesinis įprotis.

— Kaip čia jums pasakius? Man jis reiškia viską. Negaliu apsakyti, kiek kartų svajojau pelnyti lemiamus taškus per NBA finalo rungtynes. Dar būdamas mažas svajojau laimėti NBA finalą. Ar atsakiau į jūsų klausimą?

— Taip.

— Tai kaip jaučiatės?

— Gerai.

— Pavargusi?

— Ne.

— Norite pasikalbėti?

Ji linktelėjo.

— Su viena sąlyga, — tarė jis. — Tai ne spaudai. Mes tik kalbėsimės. Jūs nieko nepanaudosite savo straipsniui. Duokite žodį.

— Duodu.

Maiklas atsistojo ir ėmė žingsniuoti po palatą.

— Ką norite apie mane žinoti?

— Byla ant stalo, — tarė ji. — Perskaitykite ją.

Jis paėmė segtuvą ir atsivertė. Sara matė, kaip skaitant jo akys išsiplėtė ir prisipildė skausmo.

— Tai tiesa? — paklausė ji.

— Taip.

— Viskas?

— Taip.

Ir jie ėmė kalbėtis; kalbėjosi visą valandą, kol atėjo slaugė, stambi juodaodė moteris, kuri nebuvo krepšinio sirgalė, ir radusi Maiklą Saros palatoje, išbarė už lankymo valandų nepaisymą, o paskui išgrūdo lauk.

Per kitas dvejas rungtynes „Knicks“ ir „Sonics“ pasidalijo po pergalę, taigi dabar abi komandos turėjo po tris pergales, todėl prireikė septintų varžybų Madisono aikštėje Niujorke. Septintosios rungtynės — mistiški žodžiai sporto aistruoliams. Dvidešimt keturios komandos, sužaidusios aštuoniasdešimt dvejas įprastas sezono rungtynes ir keturias atkrintamųjų, sulaukė vienintelio finalo susitikimo, kuris lems čempionato baigtį.

Rungtynes Sara stebėjo ligoninės palatoje. Ji pagavo save įnirtingai sergančią už „Nicks“, ypač už Maiklą. Likus trims sekundėms, rezultatas buvo 102:101 priešininkų komandos naudai, ir kamuolys buvo perduotas Maiklui. Sara pamanė, kad jos širdis iššoks per gerklę, kai Maiklas nusivarė kamuolį ir pašokęs per ištiestas aukštaūgio „Sonics“ puolėjo rankas „kabliu“ pasiuntė kamuolį į krepšį. Nuaidėjo sirena. Kamuolys, porą kartų šoktelėjęs ant lanko, atsimušė į lentą ir įkrito į krepšį. Du taškai. Žaidimas baigtas.

Niujorko „Knicks“ laimėjo 103:102 prieš Sietlo „Supersonics“.

Niujorkas kraustėsi iš proto. Maiklo komandos draugai, vadovaujami Riso Porterio, apspito Maiklą. Madisono aikštė drebėjo nuo siautulingų džiaugsmo šūksnių. Iš džiaugsmo Sara verkė ir rankomis trankė į lovos kraštus.

Jis tai padarė. Maiklas tai padarė.

— Valio! — šaukė ji.

Tarpdury galvą kyštelėjo ta pati slaugė.

— Panele Lovel...

— Atsiprašau.

Sara stebėjo vaizdelius iš persirengimo kambario, ant galvų laistomą šampaną, nevaldomą džiaugsmą laimėjus NBA čempionatų taurę. Apimti tų retų suaugusiųjų gyvenime nevaržomų laimės akimirkų, „Knicks“ žaidėjai ir treneriai ūbavo, šūkavo ir glėbesčiavosi. Tame

džiūgautojų būryje Sara mėgino įžiūrėti Maiklą, bet neįstengė. Keletą „Knicks" žaidėjų kalbino sporto apžvalgininkai, giedantys pagyrimus Maiklui, tačiau rungtynių superžvaigždės niekur nesimatė. Po kurio laiko Sara išgirdo besiartinančius žingsnius.

— Sveika, — tarė Maiklas.

— Ką tu čia veiki?

Saros balsas buvo piktas. Maiklo veidu perbėgo nuoskaudos šešėlis.

— Ką tu čia veiki? — jau švelniau pakartojo ji. — Turėtum švęsti svarbiausią savo gyvenimo akimirką, ar ne? Tai ką, po galais, čia veiki?

Jo akių kampučiuose sublizgo ašaros.

— Nežinau, — tarstelėjo jis.

— Ko tu nori iš manęs? Sakei, kad tavo byloje viskas tiesa, taigi žinau, kad turi šimtus mergšių, iš kurių gali pasirinkti...

— Sara...

— Tai ko tu nori iš manęs?

Maiklas nuleido galvą.

— Kodėl tu taip pyksti? — paklausė jis beveik vaikišku tonu.

Sara nutilo. Jo reakcija ją apstulbino. Kodėl ji taip keistai jaučiasi šalia jo — tarsi skrietų, tačiau tuo pat metu jaustų pykinimą? Kodėl ji taip pyksta, nors širdyje džiaugiasi, kad jis čia?

— Aš suglumusi, Maiklai. Nesuprantu, kas vyksta.

Jis priėjo arčiau.

— Aš irgi, Sara.

— Maiklai, kodėl šįvakar tu atėjai čionai? Kodėl nešventi su savo komandos draugais?

— Nežinau, — pakartojo jis. — Aš... tik norėjau pabūti su tavim, ir viskas.

O dabar jis serga AIDS. Žodžiai kybojo ore lyg nuodingi garai. Sara akyse pajuto ašaras ir vėl pravirko.

— Viskas gerai, — sušnabždėjo jai Maiklas. — Viskas bus gerai.

Nuo tada, kai Harvis ir Erikas prieš dvi valandas viską pasakė, jis neišliejo nė vienos ašaros, ir toji keista ramybė Sarą labiausiai gąsdino. Maiklo kūnas virpėjo, tačiau akys buvo tuščios, sutrikusios, suglumu-

sios. *Apie ką tu galvoji?* — svarstė Sara. — *Ką jauti ir kodėl nenori man pasakyti?*

Harvis ir Erikas tebebuvo palatoje. Erikas sėdėjo prie lango ir žiūrėjo į 168-ąja gatve skubančius automobilius, Harvis vaikštinėjo po kambarį.

— Pasakykite man tiesą, — prakalbo Maiklas, stipriau suspausdamas Saros ranką. — Galite išgydyti ar ne?

Harvis sustojo ir atsisuko į Maiklą. Prieš sutikdamas Maiklo žvilgsnį, jis akimirką žvilgtelėjo į Eriką.

— Mes norime pamėginti. Manome, kad įmanoma.

— Tada taip ir darykime.

Harvis linktelėjo.

— Šiandien pasirūpinsiu, kad tave perkeltų į kliniką.

— Šiandien? — nustebo Sara. — Ar negalima palaukti...

— Ne, — atsiliepė Harvis. — Laukti negalima. Kuo anksčiau pradėsime gydymą, tuo geriau. Noriu jus abu įspėti, kad gydymas nebus malonus. Tu būsi priklausomas nuo SR1, o šalutinis poveikis — skausmingas ir nemalonus. Kuriam laikui tapsi narkomanu, Maiklai. Ir jausiesi taip, tarsi tavo gyvybė priklausytų nuo dozės. Iš tiesų taip ir bus.

Kambaryje pamažu vėl stojo tyla.

— Judu geriau eikite, — tarė Maiklas. — Tikriausiai turite tūkstančius darbų.

Harvis pamojo Erikui, ir abu pasuko išėjimo link. Atidaręs duris, Harvis atsigręžė į Maiklą.

— Pagalvok apie tai, ką anksčiau sakiau, gerai? Gali padaryti daug gero.

Maiklas linktelėjo. Vos tik jie išėjo, Sara apkabino Maiklą, tačiau jis sustingo, jo kūnas pasidarė šaltas ir kietas... kaip lavono.

— Maiklai?

— Atleisk, — tarė jis. Jo akys lakstė po kambarį nuo vieno daikto prie kito, tarsi ieškotų lengvo išėjimo. Sara padėjo galvą Maiklui ant krūtinės, ir jie liko taip sėdėti. Vienintelis garsas buvo ritmingas Maiklo kvėpavimas, o Saros galva kilnojosi kartu su jo krūtine.

Pagaliau Maiklas prašneko.

— Geriau jau eik, Sara. Tau reikia rengti reportažą.

— Aš niekur neisiu.

— Tu privalai, — tarė Maiklas. — Tai labai svarbus reportažas.

— Paprašysiu, kad juo pasirūpintų Donaldas Parkeris.

Maiklas papurtė galvą.

— Tai turėtum padaryti tu.

— Velniop tą reportažą, Maiklai. Noriu likti su tavim.

Maiklas nutilo dar dešimčiai minučių. Tylėjo ir čiaupė lūpas.

— Sara, nesu tikras, kad noriu, jog tu visa tai išgyventum.

— Tu neturi pasirinkimo, — atsiliepė ji. — Ir nedrįsk vaidinti narsiojo kankinio, Maiklai. Tu nemirsi. Tu nepaliksi manęs ir kūdikio vienų.

Liūdnai šyptelėjęs jis paglostė Saros pilvą.

— Mums reikia galvoti apie mažylį.

— Būtent.

— Sara?

— Taip?

— Pastarąsias valandas aš čia mąsčiau, — lėtai tarė jis. — Noriu viešai paskelbti apie savo ligą.

— Ką?

— Tai, ką jie sakė, yra logiška...

— Jie išvis neturėjo nieko sakyti, — tarė Sara. — Dabar ne laikas spręsti rimtus klausimus, Maiklai. Dabar tu esi pažeidžiamas.

Jis vėl liūdnai ir švelniai nusišypsojo.

— Kokia prasmė delsti, Sara? Juk žinai, kad mes neturime pasirinkimo.

Baimė lyg šaltas šalikas apsivijo jos kaklą.

— Prašau, Maiklai, dar pagalvok. Neprarask...

— Ko neprarasti? Viskas baigta, Sara. Nebėra ko prarasti. Aš taip ir neleidau tau parašyti straipsnio apie vaikystėje patirtą smurtą, tai buvo labai savanaudiška.

— Maiklai...

— Ne, leisk man baigti. Iš tiesų keista, Sara. Kai Harvis pasakė testo rezultatus, mano mintys pasidarė bauginamai aiškios. Aš viską apgalvojau. Harvis ir Erikas daug nekalbėjo, bet aš žinau, ką jie mano. Jie nori, kad viešai paskelbčiau.

— Dar luktelėk, — tarė Sara. — Tu ką tik sužinojai. Reikia daug ką apsvarstyti. Pagalvok apie diskriminaciją. Žmonės ims tavęs nekęsti. NBA tikriausiai pasakys, jog žaisdamas keli per didelę grėsmę kitų sveikatai, net jeigu virusas atsitrauks.

— Tai kas? Žinai, aš nesu drąsuolis. Galbūt visus tuos metus tu buvai teisi. Galbūt istorija apie mano vaikystę būtų padėjusi žmonėms suprasti smurtą patyrusius vaikus, bet — nežinau — aš paprasčiausiai negalėjau išgyventi to dar kartą. Neturėjau jėgų.

— Viskas gerai, — ramino ji. — Tai ne tavo kaltė.

— Bet, Sara, tai, ką patiriu dabar, yra pernelyg svarbu. Negaliu sėdėti ir tylėti. Manau, Harvis tai žino. Jis mato, ką jo gydymas gali padaryti žmonėms, todėl visa kita atideda į šalį. Girdėjai, ką jis sakė. Mano ligos paviešinimas galėtų turėti didžiausią poveikį AIDS epidemijai nuo Roko Hadsono* laikų. Negaliu to nepadaryti.

Stipriai užsimerkusi Sara tiesiog sėdėjo, laikydama jį glėbyje.

— Todėl aš noriu tai paskelbti, Sara. Ir noriu, kad rytoj surengtum mano spaudos konferenciją.

— Jei tikrai to nori, — lėtai ištarė ji, — tada taip ir padarysime. Bet dabar nekalbėkime apie tai, Maiklai. Dabar aš tik noriu, kad apkabintum mane.

Dženiferė Raiker pastūmė stiklines duris, vedančias į Los Andželo centrinį paštą. Į ją plūstelėjo vėsus oras. Vargšas Briusas, galvojo ji. Jis buvo nuostabus žmogus. Taip, nevykęs sutuoktinis, tačiau kai kurie vyrai tiesiog nesukurti santuokai. Kodėl jis tai padarė? Kas tokio baisaus galėjo paskatinti Briusą gyvenimą baigti savižudybe?

* Rock Hudson (1925–1985) — Amerikos aktorius, miręs nuo AIDS.

Tragedija stipriai paveikė juos visus, ypač mažąjį Tomį. Nenuostabu, kad Briuso sūnus kaltino motiną dėl tėvo savižudybės.

— Tu jį nužudei! — šaukė Tomis Siuzanai. — Tu kalta, kad tėtis negyvas!

Ir nors Siuzana bandė ginčytis, giliai širdyje ji taip pat kaltino save; ji negalėjo liautis svarsčiusi, koks buvo jos vaidmuo šioje tragedijoje. Dženiferė matė, kaip gražų sesers veidą išvagojo kaltės raukšlės. Siuzana nebegalėjo miegoti naktimis. Beveik nieko nevalgė. Jos būklė pasiekė tokią ribą, kai Dženiferė ėmė svarstyti galimybę kreiptis pagalbos į profesionalų psichologą, kuris padėtų jiems įveikti skausmą.

Tačiau paskutinę minutę Siuzana pasipriešino. Ji nusprendė, kad jiedviem su Tomiu reikėtų kuriam laikui išvykti ir pažiūrėti, ar laikas ir vienuma padės atgaivinti ryšį ir susitaikyti su Briuso mirtimi. Prieš dvi dienas jiedu išvyko į nuošalią vietą netoli Sakramento, kur nebuvo nei telefono, nei kitų pašalinių dirgiklių.

Dženiferė priėjo prie informacijos stalo.

— Gal pasakytumėte, kur rasti 1738 dėžutę?

— Už kampo ir į kairę.

— Ačiū.

Po kelių minučių Dženiferė aptiko reikiamą numerį, įkišo raktą ir rakino pašto dėžutę. Ji buvo pilna senų laiškų, reklaminių skrajučių ir suodžių. Dženiferė nupūtė dulkes ir viską ėmė krauti į savo krepšį. Ant vieno voko buvo Edo Makmahonio atvaizdas, sakantis, kad Briusas galbūt jau laimėjo šimtą tūkstančių dolerių. Deja, pašto ženklas rodė, kad laiškas išsiųstas pernai. Kaip negerai. Gal Briusas buvo turtingas ir to net nesužinojo.

Keli kiti vokai, panašu, buvo iš banko, bet septynerių metų senumo; pora medicininių žurnalų irgi atėję prieš septynerius metus. Nieko įdomaus. Nieko, kas būtų atėję pastaruoju metu.

Moters pirštai toliau kratė pašto dėžutės turinį, kol staiga apčiuopė didelį geltono popieriaus voką. Minutėlę Dženiferė žiūrėjo į pažįstamą rašyseną. Mėgino prisiminti, kieno ji, bet niekaip neįstengė. Ji užsimerkė, įsivaizduodama tvarkingai sugulusias raides. Ir prisiminė.

Na, žinoma. Tai Briuso rašysena. Tų kruopščiai išvedžiotų raidžių su niekuo nesupainiosi.

Dženiferė apvertė voką ir pamėgino įskaityti antspaudą. Kai pagaliau aiškiai pamatė datą, jos kojos sulinko. Šių metų rugpjūčio 30-oji. Ji pamėgino nuryti seiles, tačiau burna buvo išdžiūvusi. Rugpjūčio 30-toji. Briusas mirė rugpjūčio 30-ąją. Šį laišką jis tikriausiai išsiuntė likus kelioms valandoms iki savo mirties. Dar keisčiau, kad adresavo laišką sau.

Kodėl prieš nusižudydamas Briusas išsiuntė sau laišką?

Dženiferė skubiai įmetė voką į krepšį, tarsi bijotų ilgiau laikyti savo rankose. Tada baigė tuštinti dėžutę ir pasuko prie išėjimo.

Tą voką ji atplėš vėliau.

II

Harvis pajuto atsėlinantį stiprų galvos skausmą, kuris pastaruoju metu dažnai jį kankindavo. Buvo maždaug antra valanda ryto, Sidnio paviljono koridoriai tylūs; visi miegojo ir sveiko. Harvis lėtai slinko tamsiu tuščiu koridoriumi, kurį apšvietė tik blankios fluorescencinės lemputės, dūzgiančios kaip elektriniai pjūklai tolumoje. Pravėręs duris, kurios visos girgždėjo savaip, jis žiūrėjo į miegančius pacientus. Tikrino jų lašelines, diagramas, vaistus.

Harvis įžengė į paskutinę palatą aukšte pas Kilį Deivisą ir Rikį Martiną. Abu vyrai kietai miegojo. Maždaug keturiasdešimt klinikos pacientų buvo padalinti į dvi grupes: ligoniai, gydomi stacionare Sidnėjaus paviljone, ir ambulatoriškai, kurie ateidavo beveik kiekvieną dieną. Paprastai šių dviejų grupių nariai keisdavosi kas tris ar keturias savaites, kad naktį klinikoje nebūtų daugiau nei dvidešimt penki pacientai. Šiuo metu čia naktį leido beveik trisdešimt ligonių. Dauguma turėjo vienviečius kambarius, visgi dėl vietos stokos kai kurie palatoje gulėjo po du.

Naktis retai praeidavo kaip planuota, nes pacientų poreikiai

skirtingi. Štai Deivisas ir Martinas. Kilis Deivisas, homoseksualas iš Indianos, atsikėlęs į Niujorką prieš dešimtį metų, klinikoje praleido beveik du trečdalius laiko per pastaruosius pusantrų metų, o Martinas, narkomanas iš Bronkso, per tą patį laiką klinikoje nakvojo mažiau nei šešis mėnesius.

Harvis peržvelgė jų diagramas, pasiklausė tylaus, gilaus alsavimo. Tada užvėrė paskui save duris, pasuko į laiptinę ir užbėgo į trečią aukštą — tokia buvo jo mankšta. Krūtinę iškart užgulė sunkumas.

Visiškai praradau formą, pagalvojo. Reikėtų išvis liautis naudotis liftu ir visada lipti laiptais.

Tačiau Harvis žinojo, kad tą sunkumą krūtinėje sukelia ne tik jo prasta fizinė būklė. Kaktos raumenys, rodės, padidėjo ir užspaudė jautrias nervų galūnes. Pilve ėmė kažin kas virpėti.

Jis bijojo.

Harvis stabtelėjo priešais 317 palatos duris, vieninteles šiame aukšte, už kurių gulėjo pacientas. Stumtelėjęs, kyštelėjo galvą į vidų. Pacientas pagaliau užmigo, nors buvo nelengva. Prireikė vaistų. Stiprių vaistų. Galų gale Harvis visgi įtikino Maiklą išgerti porą tablečių stiprių migdomųjų. Jos padėjo. Tiesą sakant, jos būtų užmigdžiusios net įniršusį raganosį.

Pro langą krito ilgi šešėliai, tarsi milžino pirštai vagojantys kambarį. Sara sėdėjo ant medinės kėdės šalia Maiklo lovos, laikydama jo ranką. Netgi prieblandoje Harvis galėjo įžvelgti skausmą, įsirėžusį odoje aplink Saros skruostikaulius. Jos lūpos virpėjo, tarsi jai būtų šalta; akys buvo drėgnos. Ji neišsidavė pajutusi jo buvimą, nors tikriausiai girdėjo virstelint duris. Sara ir toliau žiūrėjo į savo miegantį vyrą. Įdomu, ar ji paskendusi savo mintyse, ar tik nenori nieko matyti, pagalvojo Harvis.

Galbūt ir viena, ir kita.

Harvis vėl pažiūrėjo į figūrėlę, susigūžusią prie lovos. Jie bent jau neabejojo, kad Saros ŽIV testo rezultatas bus neigiamas. Ji tyrėsi mažiau nei prieš mėnesį, rengdama straipsnį apie AIDS tyrimus *New York Herald* laikraščiui, ir rezultatas buvo neigiamas. Nors yra žinoma,

kad virusas gali snūduriuoti ne vienerius metus, vis dėlto tai buvo gera žinia Maiklui, Sarai ir jų dar negimusiam kūdikiui.

Harvis nusisuko nuo širdį geliančio vaizdo ir uždarė duris. Jis žinojo, kad šiuo metu Sara išgyvena pragarą, tikriausiai baisesnį nei Maiklas. Stovėti šalia ir bejėgiškai žiūrėti, kai tavo mylimas žmogus kankinasi, dažnai yra sunkiau, nei pačiam kentėti fizinę traumą. Harvis labai norėjo padėti. Jei galėtų, apsikeistų su Maiklu vietomis, perimtų Maiklo naštą. Betgi tai neįmanoma.

Kad ir kaip žiauru būtų, šią kančią Maiklui ir Sarai teks išgyventi vieniems. Dar žiauriau, kad Maiklo padėtis gali būti naudinga jam, Harviui. Apvarstęs naudą AIDS pacientams ir klinikai — viltis, finansus, viešumą — jis labai tikėjosi, kad Maiklas apie savo ligą paskelbs viešai. Kad ir kaip siaubingai tai atrodytų, Harvis suvokė, kad po kurio laiko Maiklo diagnozė galbūt išgelbės tūkstančius gyvybių. AIDS labui Maiklas galėtų padaryti tai, ko niekas nepadarė nuo Roko Hadsono ar Rajeno Vaito laikų — įtikinti visuomenę, kad liga reali, pakeisti tūkstančių, galbūt milijonų žmonių požiūrį.

Todėl Sara ir pyko ant jo. Harvis daug nekalbėjo, tačiau jo jausmai šiuo klausimu buvo aiškūs. Maiklui teko didžiausia atsakomybė. Jam buvo primesta reta galimybė padaryti gera. Maiklas negalėjo jos imti ir atsisakyti. Ir Sara tai suprato. Širdyje žinojo, kad reikės tai padaryti. Tačiau šiuo metu jos mintis temdė skausmas, kuris trukdė aiškiai mąstyti. Tai suprantama. Šiuo metu likęs pasaulis jai neegzistuoja. Tik Maiklas. Sara nori jį apsaugoti.

Tas rūkas pamažu išsisklaidys. Skausmas išblės, ir jie galės ramiai, racionaliai viską aptarti. Bet ne šiąnakt. Šiąnakt juos reikia palikti vienus, kad apmąstytų savo lemtį. Gyvybės gelbėjimas gali palaukti iki saulėtekio.

Harvis nuėjo koridoriumi klinikos laboratorijos link. Aplink viešpatavo tyla. Harvis girdėjo tik du garsus: savo batų kulnų kaukšėjimą į vėsias plyteles ir...

... šlamesį, sklindantį iš už laboratorijos durų.

Jis sustingo. Prieš tris valandas Vinstonas ir Erikas užantspauda-

vo visų eksperimentų mėginius ir užrakino laboratorijos duris. Niekas kitas neturėjo rakto. Ir niekas kitas neturėjo ten būti.

Nepanikuok. Gal kuris nors jų grįžo padirbėti. Nebūtų pirmas kartas.

Taip ir bus. Harvis pasislinko arčiau durų. Užuolaidėlė užtraukta, tad jis negalėjo pažvelgti į vidų. Priglaudė ausį prie durų. Pajuto jų šaltį. Pasiklausė. Nieko. Laboratorijoje buvo tylu. Jis užsimerkė ir įtempė ausis.

Vėl pasigirdo šlamėjimas.

Gerai, nieko tokio. Tai tik Vinstonas arba Erikas. Tuoj paimsiu už rankenos, atidarysiu duris ir...

Galvą jau kaip reikiant skaudėjo; jis kone girdėjo, kaip skausmas dunksi kaktoje. Harvis paėmė už rankenos, suspaudė ir pasuko. Durys buvo užrakintos. Jo nugara nuvilnijo ledinis šaltis. Laboratorijos durys niekada nerakinamos, jei kas nors būdavo viduje. Niekada. Harvis įsistebeilijo pro siaurą užuolaidos plyšį, ir staiga suvokimas surakino skrandį. Norėdamas patvirtinti savo baimę, jis pažvelgė į grindis.

Šviesa nedega. Nei pro užuolaidos plyšį, nei pro durų apačią šviesa nesiveržia. Šviesos laboratorijoje išjungtos.

Koks mokslininkas dirbtų tamsoje?

Matantis tamsoje mokslininkas? Mokslininkas su infraraudonųjų spindulių akiniais?

Jo kaktą išmušė prakaitas.

Vis dėlto gal tai nieko nereiškia. Gal tai tik...

Tik kas?

Jis neturėjo atsakymo, kuris atitolintų kylančią paniką. Harvio ranka pati susirado kišenėje laboratorijos raktą. Išsitraukęs jį, prikišo prie spynos. Už durų pasigirdo uždaromo stalčiaus dunkstelėjimas. Harvis užgniaužė kvapą, įkišo raktą ir staigiai atidarė duris.

Laboratorijoje buvo tamsu; ją apšvietė tik iš koridoriaus sklindanti blanki šviesa. Harviui pasirodė, kad akies krašteliu pastebėjo kažkokį judesį. Jis staigiai atsigręžė, bet ten nieko nebuvo. Tikriausiai tai tik jo vaizduotė. Sugrabaliojęs mygtuką, įjungė šviesą. Staiga plykstelėjusi ryški šviesa jį apakino.

Iš pradžių jis nepastebėjo nieko neįprasta. Laboratorijoje viešpatavo tvarka. Jokių besimėtančių dokumentų. Mikroskopai apdengti plastiku. Mėgintuvėliai uždaryti. Tik vienas dalykas atrodė kitaip, ir Harvio akys išsiplėtė. Staiga jis pamiršo tokius dalykus kaip atsargumas ir apdairumas. Pamiršo, tad pavojingas įsilaužėlis vis dar gali būti laboratorijoje, slėptis, ketindamas staigiai pulti. Jis žengė į priekį, nerimaudamas tik dėl to, ką pamatė už išlaužtų durų kitame kambario gale.

Tai buvo klaida.

Netikėtai Harvis pajuto stiprų smūgį į sprandą. Jis pasviro į priekį. Galvą nutvilkė aštrus skausmas, tada viskas aptirpo. Harvis abiem rankomis susiėmė už galvos, susilenkė ir krito ant grindų. Jo akys užsimerkė.

Dženiferė viena pavakarieniavo, pažiūrėjo naujausią Vudžio Aleno filmą „CinePlex", viename iš tų kino teatrų, kurie turi daugiau salių nei žiūrovų, ir šiek tiek po vidurnakčio grįžo namo. Krepšį su Briuso pašto dėžutės turiniu ji numetė ant sofos ir klestelėjo šalia. Kurį laiką nieko nedarė, tik spoksojo į *Sabena World Airways* logotipą ant krepšio. Jos mintys nukeliavo į praeitį; praėjo jau dešimt metų nuo tada, kai jiedu su Harviu skrido šiomis oro linijomis į Briuselį, kur pradėjo savo odisėją po Europą — Belgiją, Prancūziją ir Olandiją. Pirma klasė. Šampanas ir ikrai. Nuostabi kelionė. Deja, tai buvo jų paskutinės bendros atostogos. Tiesą sakant, Harviui jos visai nepatiko. Dykinėjimas, ekskursijos, gurmaniškas maistas, puikūs viešbučiai — tiesiog tai buvo ne jam.

Sumautas kvailys.

Gerai, ji perdeda. Bet juk turi teisę. Ji mylėjo Harvį. Vis dar myli. Tačiau tas vyras nežino, ką reiškia gyventi. Žinoma, jis moka būti linksmas, nerūpestingas ir tikrai neprimena tų knygų žiurkių, tačiau gyvena tik darbu. Gelbėja pasaulį. Taip, ji ištekėjo už svajotojo, ir tai buvo puiku, kol jiedu susitikinėjo. Romantiška, netgi gotiška. Tačiau

po kurio laiko ji ėmė pavargti. Harvio savanaudiškumas ėmė dusinti jos aistrą gyvenimui, ir jai neliko nieko kita, tik savigrauža.

Sumautas kvailys.

Briusas Grėjus taip pat buvo atsidavęs darbui, tačiau jis žinojo ribas. Jis nebuvo toks naivus ir pamišęs kaip Harvis. Briusas suvokė realybę. Jis žinojo, kad dviese jie nepajėgs užkirsti kelio masinėms kančioms, tik šiek tiek gali jas palengvinti. Tiek žmogus tegali. Briusui to buvo gana. Bet ne Harviui...

Staiga Dženiferė išsitiesė. Geltonas vokas. Tas, kurį Briusas adresavo sau mirties dieną. Dar neatplėšė jo. Dženiferė pasislinko prie krepšio, prisitraukė jį ir ėmė naršyti ieškodama voko. Netrukus jau laikė jį savo rankose. Storiausias ir sunkiausias iš visų. Ištraukusi iš krepšio, pasidėjo ant kelių. Pavardė ir adresas aiškiai parašyti Briuso ranka. Kaip keista.

Nuėjusi prie stalo, pasiėmė vokų atidarytuvą ir atplėšė paketą. Iš jo tarsi iš sulūžusio saldainių automato pasipylė įvairūs dokumentai, vamzdeliai ir kažkas panašaus į aplankus.

Atsidususi Dženiferė pradėjo skaityti.

— Oooi.

— Harvi?

— Mano galva, — sudejavo Harvis.

— Harvi, ar girdi mane? — paklausė Sara.

Harvis atsargiai pramerkė akis. Šviesos atrodė nepaprastai ryškios, jam gėlė akis. Vėl užsimerkė, prisidengė galvą ranka ir tada vėl pamėgino pažiūrėti.

— Harvi?

— Taip, Sara, girdžiu tave. Kur aš?

— Vis dar klinikoje.

— Kiek laiko išbuvau be sąmonės?

— Radau tave prieš pusvalandį, — atsakė Sara.

Jo regos lauke pasirodė du veidai. Vienas gražus, kitas su ūsais ir ilga nosimi.

— Leitenantas Bernšteinas?

Maksas linktelėjo.

— Sara man paskambino. Kaip jaučiatės?

— Gerai.

— Ar galite papasakoti, kas atsitiko?

Harvis pamėgino prisiminti.

— Laboratorija, — lėtai ištarė jis. — Kažkas buvo laboratorijoje.

— Aš pastebėjau kažką, nubėgantį koridoriumi, bet veido nemačiau, — tarė Sara.

— Kad ir kas ten buvo, — iššunkė Harvis, — jis trenkė man per galvą.

— Gal pradėkime nuo pradžių, gerai? — pasiūlė Bernšteinas, išsitraukdamas bloknotą ir pieštuką. — Papasakokite, kas nutiko.

Žodis po žodžio Harvis papasakojo, kas įvyko nuo tos akimirkos, kai jis išgirdo triukšmą laboratorijoje, iki to momento, kai pajuto smūgį. Jam baigus, leitenantas Bernšteinas liovėsi vaikštinėjęs ir paklausė:

— Tai ko jis ieškojo? Kas tokio brangaus buvo tame kambaryje, kad jūs pamiršote apie įsibrovėlį?

— Mano asmeniniai dokumentai.

— Jūsų kas?

— Mano asmeniniai dokumentai. Laikau juos ten užrakintus.

— Jūs nelaikote jų savo kabinete?

— Ne. Laboratorijos užraktas ir apsauga yra geresni nei mano kabinete. O informacija paprastai gaunama iš laboratorinių tyrimų. Mes visi asmeninius dokumentus laikome laboratorijoje.

Bernšteinas įdėmiai stebeilijo į savo bloknotą.

— Jūs vis kartojate „asmeniniai“ dokumentai. Ką tai reiškia?

— Juose asmeninė informacija — profesinės paslaptys, jei norite.

— Kokios paslaptys?

— Įvairios. Eksperimentų rezultatai ir panašūs dalykai.

— Kokių eksperimentų?

Harvis atsigulė.

— Asmeninių, — atsiliepė jis. — Jokių abejonių, glaudžiai bendradarbiauti su partneriais apsimoka, tačiau kartais norisi dirbti vie-

nas — be kitų kišimosi ir siūlymų. Dažnai tik taip dirbdamas pažengi į priekį. Mes suprantame ir gerbiame vienas kito asmeninį darbą.

— Kas tie mes?

— Briusas, Erikas ir aš.

Bernšteinas linktelėjo, apėjo lovą iš vienos pusės, tada grįžo atgal.

— Ar Briusas Grėjus turėjo asmeninių dokumentų?

— Žinoma.

— Ar peržiūrėjote juos po kolegos mirties?

— Taip.

— Ar juose radote ką nors, kas jus nustebino?

Harvis dvejojo.

— Nepasakyčiau.

— Ką reiškia nepasakyčiau?

— Reiškia, kad juose nebuvo jokių didelių atradimų ar ko nors panašaus. Briusas nelabai mėgo savarankiškai tyrinėti... — Jis nutilo. — Tikriausiai tai nieko nereiškia.

Bernšteinas palinko virš lovos.

— Tęskite.

— Na, trūko kelių svarbių segtuvų.

— Kokių segtuvų?

— Pacientų bylų. Trajeno ir Vitersono.

— O Bredlio Dženkinso?

— Toji tebėra.

Atsitiesęs Maksas nuėjo prie durų ir ėmė knebinėti rankeną.

— Norėčiau, kad sudarytumėte dingusių dokumentų sąrašą; taip pat noriu kaip galima greičiau peržiūrėti visus Grėjaus dokumentus.

Harvis linktelėjo.

— To ir tikėjausi. Bet padarykite man paslaugą, leitenante. Daugiau niekam jų nerodykite. Informacija tuose dokumentuose yra konfidenciali, tokia ir turi likti.

— Aš kai ko nesuprantu, — įsiterpė Sara. — Kodėl įprastos pacientų bylos laikomos užrakintos kartu su asmeniniais dokumentais?

— Čia nėra tokio dalyko kaip įprastos pacientų bylos, — paaiš-

kino Harvis. — Čia viskas konfidencialu. Mes naudojame kodus, o ne vardus, kad niekas — laboratorijos technikai, slaugės, sanitarai — nežinotų pacientų vardų. Dažnai mes net apgyvendiname pacientus po vieną. Išskyrus palatos draugą, pacientai niekada nemato kitų ir neturi progos susipažinti.

— Ar Vitersonas, Trajenas ir Dženkinsas buvo pažįstami? — paklausė Bernšteinas.

— Ne.

— O kai ateina lankytojai? — pasiteiravo Sara. — Negi jie nemato kitų pacientų tame aukšte?

Harvis papurtė galvą.

— Klinika suskirstyta į skyrius. Pirmame aukšte įsikūrę kabinetai ir lankymo kambariai — mes nuvežame pacientus į privačius kambarius, kad lankytojai nevaikščiotų į tikrąsias pacientų palatas, esančias antrame aukšte.

— Primena lankymo valandas kalėjime, — pastebėjo Maksas.

— Panašiai, — sutiko Harvis. — Svarbiausia nepamiršti, kad lankytojams nevalia eiti į pacientų kambarius.

Bernšteinas įnirtingai pasikasė dešinį skruostą, tarytum šuo, kuriam prie ausies įsisiurbė erkė.

— Vadinasi, taip. Pirmame aukšte įsikūrę kabinetai ir lankymo kambariai. Antrame aukšte — pacientų palatos. O trečiame — laboratorijos.

Harvis metė skubų žvilgsnį į Sarą.

— Trečiame aukšte taip pat gydomi ypač slapti pacientai, — tarė jis. — Paprastai ten laikome tik vieną arba du pacientus.

— Ar Bredlis Dženkinsas buvo vienas tokių pacientų?

— Taip.

— Įdomu. — Maksas įsikišo į burną pieštuką ir užvertė akis į lubas. — Įsibrovėlis galėjo ieškoti pacientų pavardžių arba tam tikrų pacientų sveikatos prognozių.

Harvis atsisėdo.

— Galėjo, — pritarė jis, nuleisdamas kojas ant grindų.

— Kur susiruošėt?

— Turiu peržiūrėti savo dokumentus.

— Minutėlę, — tarė Maksas, spragteldamas pirštais. — Ar pastaruoju metu priėmėte kokį naują pacientą? Tokį, kurio tapatybę norėjote nuslėpti?

Harvis sustingo.

— Gali jam pasakyti, — tarė Sara.

— Ką man pasakyti?

Į šį klausimą atsakė Sara.

— Šiandien buvo atvežtas Maiklas. Jis serga AIDS.

Netoli tos vietos, kur kalbėjosi Sara, Maksas ir Harvis, Dženisė Metli, patikimiausia Sidnėjaus paviljono slaugė, vos atidariusi duris suprato, kad kažkas negerai. Ji tiesiog pajuto tai. Lova buvo keistai nejudri, aplink kūną apsivyniojusi antklodė, suglebusi galva nusiritusi nuo pagalvės. Dženisė pajuto kylančią baimę.

Ji žinojo.

Dženisė Metli buvo kresna penkiasdešimtmetė juodaodė. Slauge ji dirbo beveik trisdešimt metų, o pastarąjį dešimtmetį padėjo daktarui Raikeriui ir daktarui Grėjui. Pastarojo savižudybė ją labai prislėgė. Koks mielas žmogus, vargšelis. Ir puikus gydytojas. Jiedu su Raikeriu buvo tobuli partneriai, kaip niekas kitas papildydavo vienas kitą. Daktaras Grėjus buvo širdis, komandos žaidėjas, mokėjo elgtis su ligoniais, užjausdavo juos. Daktaras Raikeris buvo smegenys, vadovas, varomoji jėga, tas, kuris padarytų viską, ką turi padaryti, ir paaukotų visą save.

O daktaras Erikas Bleikas? Dženisė dar nežinojo, ką apie jį galvoti. Jis pilnas paradoksų. Pernelyg atsidavęs, klinikoje praleidžia visą savo laiką, kaip ir daktaras Raikeris, tačiau atrodo kažin koks tolimas, abejingas. O taip, jis labai rūpinasi pacientais, ir Dženisė žinojo, kad daktaras Bleikas sektų paskui daktarą Raikerį iki pasaulio krašto ir atgal, bet jis atrodo toks... bejausmis. Galbūt ji neteisi. Vien todėl, kad ji

negali jo pamėgti, dar nereiškia, kad Bleikas — blogas. Jis šaunus žmogus, puikus gydytojas, protingas. Pacientai ir kolegos jį labai gerbia. Tik... tik jam trūksta šilumos, štai ir viskas.

Nutaisiusi abejingą patyrusios slaugės išraišką Dženisė žengė prie paciento. Viduje kažkas ėmė virpėti. Priėjusi prie lovos įjungė stalinę lempą. Jos keliai sulinko. Tiesiai į ją žiūrėjo paciento akys, blizgios ir tuščios. Jo pravertos lūpos buvo sustingusios. Rankos atrodė kone šiurkščios, kaip seno medžio šakos, kurios greičiau sulūš nei sulinks.

Dženisė puolė prie durų.

Maksas spoksojo į Sarą.

— Maiklas serga AIDS?

Ji linktelėjo.

Jis sudribo į kėdę.

— Nė nežinau, ką pasakyti, Sara.

— Jis pasveiks, — tvirtai atrėmė Sara.

Maksas linktelėjo, nebeišmanydamas, ką dar pasakyti.

— Kas žino apie Maiklo būklę?

— Be mūsų, — atsiliepė Harvis, — tik Erikas ir galbūt viena iš ligoninės slaugių.

— Galbūt?

— Yra tikimybė, kad slaugė gali atpažinti jo veidą.

— Kas toji slaugė?

— Dženisė Metli.

— Jūs ja pasitikite?

— Visiškai.

Maksas papurtė galvą.

— Man nesvarbu, kokią apsaugą čia turite. Šios paslapties tikrai nenuslėpsite.

— Mes tai žinome, — tarė Sara. — Šį vakarą Maiklas surengs spaudos konferenciją. Rytoj apie tai bus kalbama *Blyksnyje*.

Bernšteinas taip prisimerkė, kad iš jo akių liko tik siauri plyšeliai.

— Nori pasakyti, kad Maiklas ketina paskelbti pasauliui sergąs AIDS?

Sara linktelėjo.

— O tada tu parodysi reportažą apie SR1?

— Ne aš, — pataisė Sara. — Dabar aš per daug su tuo susijusi. Tai padarys Donaldas Parkeris.

— Ir apie ką būtent kalbės Parkeris? — paklausė Maksas. — AIDS gydymą? Sąsajas su Gėjų Žudiku? Senatoriaus Dženkinso sūnų, kuris gydėsi klinikoje?

— Apie viską, — pasakė Sara.

Maksas išsitraukė iš burnos pieštuką ir švilptelėjo.

— Tai velniškai sensacinga istorija. Visa šalis jau kalba apie Gėjų Žudiką. O kas bus, kai eiliniai piliečiai sužinos, jog žmogžudystės susijusios su klinika, kuri atrado AIDS gydymą? Ką jau kalbėti apie tai, kad Maiklas Silvermanas serga AIDS ir yra gydomas toje pačioje klinikoje? — Bernšteinas vėl papurtė galvą. — Bus neįtikėtina.

Kurį laiką visi tylėjo.

— Gerai, — tarė Maksas, — grįžkime prie reikalo, daktare. Sakėte, kad laboratorijos durys buvo užrakintos, kai nuspaudėte rankeną, ar ne?

— Taip.

— Kas, be jūsų, turi raktus?

— Erikas ir Vinstonas O'Konoras, vyriausiasis laborantas.

— Ar tas O'Konoras žino apie Maiklą?

— Ne, — atsiliepė Harvis. — Vinstonas nežino nė vieno paciento pavardės. Kaip jau sakiau, tiriamųjų duomenys yra užkoduoti. Laboratorijos darbuotojai nežino pavardžių, jie mato tik skaičius. Taigi, Vinstonas O'Konoras mato tyrimo rezultatus, tačiau nežino, kieno jie. Kas savaitę mes netgi keičiame kodo numerius, kad nebūtų galima jų atsekti.

— Jūs atsargus žmogus, daktare Raikeri.

— Beveik paranojikas, ar ne?

Bernšteinas jau buvo beprasižiojąs atsakyti, bet pasigirdo šūksnis. Pro duris galvą kyštelėjo Dženisė Metli.

— Daktare Raikeri, greičiau ateikite! — šaukė Dženisė Metli, nors puikiai žinojo, kad jau per vėlu.

— Kas atsitiko?

— Mėlynasis kodas! Pacientui sustojo širdis!

12

Dženiferė peržvelgė paketo turinį. Keista. Jame buvo pacientų ligos istorijos.

Kaip gydytojo žmona, Dženiferė buvo mačiusi daugybę ligos istorijų, tačiau šios kažin kokios visiškai nesuprantamos. Jokių specifinių teiginių — greičiau bendra Briuso nuomonė ir mintys apie pacientą. Beveik kaip dienoraštis. Dženiferė perskaitė tvarkingai išspausdintą pavardę ant pirmosios ligos istorijos: Skotas Trajenas. Atsivertusi aplanką pamatė daugybę skaičių:

1/9	897a83
1/16	084c33
1/23	995cd42
1/30	774c09
2/06	786m60

Ir dar du pilni puslapiai tokių skaičių. Dženiferė nuėjo į virtuvę ir pasiėmė kalendorių. Spėjo, kad 1/9 greičiausiai reiškia sausio 9-ąją, 1/16 — sausio 16-ąją ir taip toliau. Ji pažiūrėjo į kalendorių. Sausio 9-oji buvo pirmadienis, kaip ir kas antra kita diena. Kažkodėl Briusas ties kiekvienu pirmadieniu buvo užrašęs penkių skaičių ir raidės derinį.

Kodėl?

Truktelėjusi pečiais ji skaitė toliau. Daug ko ji nesuprato — užrašuose buvo apstu medicininio žargono — tačiau kai ką suprato labai aiškiai:

ŽIV teigiamas. T ląstelių kiekis labai mažas. Kapoši sarkomos požymiai.

Paties žodžio ten nebuvo, tačiau Dženiferė suprato, ką Briusas bandė pasakyti: AIDS. Tiesą sakant, šio žodžio nebuvo nė vienoje išvadoje, tarsi šio akronimo reikėtų vengti, kalbėti apie jį pašnibždomis ir įrašyti tik lengvai ištrinamu pieštuku.

AIDS.

Dženiferė skaitė toliau. Po kelių puslapių jos dėmesį prikaustė dar vienas paragrafas. Čia Briuso rašysena buvo ryški, raidės aukštesnės nei paprastai, matyt, atspindinčios jo nuotaiką. Dženiferė buvo mačiusi, kaip mokslinis darbas veikia žmogų: kaip iškelia į padanges ir nusmukdo, kaip kiekviena nesėkmė sukelia depresiją, o kiekvienas proveržis — euforiją. Emocijos keisdavosi kasdien, kartais net kas valandą.

Gera žinia. Trajenas, regis, taisosi. Jo progresas neįtikėtinai panašus į bandymus su gyvūnais, kurie pasirodė esą sėkmingi. Braižant diagramą sunku sutramdyti viltis. SR1 padarė daug žalos, tačiau pirmą kartą jis atrodo tikrai sveikas. Ar tai tik remisija, ar kažkas daugiau?

Ir po dešimties mėnesių:

Pagaliau mes pasirengę. Rytoj su Harviu sužinosime. Negaliu patikėti. Mes abu taip jaudinamės, kad puldinėjame vienas kitą ir visus, kas tik pasipainioja po kojomis. Vargšas Erikas. Harvis vos nenukando jam galvos, ir visai už niekąą. Žinoma, paskui jis gailėjosi; Harvis visuomet gailisi praradęs savitvardą. Paskui mėgino įsiteikti Erikui, vis girdamas jo darbą.

Nekaltinu Harvio, kad jis toks nervingas. Kaip bus, taip. To mes ir laukėme.

Apie ką čia kalba Briusas? Ko jie laukė? Dženiferė pasitikrino datą. Prieš devynis mėnesius. Per tuos devynis mėnesius jai tiek daug visko nutiko: paliko Harvį, persikėlė į Kaliforniją. Tačiau perskaičiusi, kas nutiko kitą dieną, Dženiferė suvokė, kokie nereikšmingi buvo jos gyvenimo pokyčiai. Briuso žodžiai grąžino į ankstesnį asmeninį gyvenimą, ir pirmą kartą per daugelį mėnesių ji vėl pajuto nestiprų nevisavertiškumo skausmą, kylantį iš tamsiausių smegenų kertelių.

— O Dieve, — garsiai ištarė ji. — To negali būti.

Dženiferė nurijo seiles ir dar kartą perskaitė puslapį, norėdama įsitikinti, kad viską teisingai suprato:

> Man ne gėda prisipažinti, kad šitai rašant mano veidu bėga ašaros. Mane drasko galingi jausmai. Tai daugiau, nei aš galiu suvokti. Daugiau, nei kada nors tikėjausi išgirsti. Bet aš pernelyg skubu, tad leiskite man trumpam grįžti atgal. Pasistengsiu būti kiek įmanoma tikslesnis būsimos kartos labui.
>
> Mes su Harviu patys norėjome pamatyti Trajeno rezultatus. Pagaliau juk tai ne tas atvejis, kad lauktum, kol laborantai atsiųs ataskaitą. Todėl nuėjome į laboratoriją — tramdydami savo nekantrumą, kaip vaikai, skubantys į pertrauką lydimi skvarbių mokytojo akių. Mus išvydęs Vinstonas nustebo. Pasiteiravo, ką veikiame laboratorijoje. Pasakiau jam, kad mums reikia 443t90 rezultatų. *Ko taip nekantraujate?* — paklausė Vinstonas. Harvis šiek tiek susinervino, o šiomis aplinkybėmis tai visiškai suprantama, ir liepė duoti išvadas. Vinstonas taip ir padarė.
>
> Mes pernelyg nervinomės, kad skaitytume laboratorijoje, todėl tokiu pačiu sparčiu žingsniu (stengdamiesi nebėgti) grįžome į mano kabinetą. Dženisė stabtelėjo, norėdama kažko paklausti, bet mes tik prašvilpėme pro šalį. Ji pažiūrėjo į mus lyg į bepročius. Įgriuvę į kabinetą, uždarėme duris. Harvis padavė man išvadas. *Aš negaliu žiūrėti,* — pasakė jis.

Aš atverčiau aplanką. Trajeno ŽIV buvo neigiamas. Jo T ląstelių kiekis vėl išliko beveik normalus. Mano širdis šoktelėjo į gerklę, o Harvis stovėjo nejudėdamas. Man atrodo, jį ištiko šokas. Mes pasikvietėme Eriką ir papasakojome naujieną. Mudu su Eriku ėmėme strakalioti, tarsi būtume laimėję supertaurę, bet tik ne Harvis. Tas tik stovėjo nuošaly ir stebeilijo į vieną tašką.

Kas yra? — paklausiau jo. — *Mums pavyko!*

Harvis papurtė galvą. *Neskubėkime džiaugtis,* — pasakė jis. — *Mums dar daug ką reikia nuveikti.*

Bet pažiūrėk į rezultatus, — spyriausi aš. — *Jo ŽIV neigiamas.*

Harvis: *Taip, bet ar ilgam? Tai didelis paskatinimas, bet ką mes iš tiesų žinome? Turime jį dar kartą ištirti.*

Aš: *Bet būtent šito mums ir reikėjo, kad klinikos reikalai pajudėtų į priekį. Mums reikėjo šio postūmio, šio spyrio į užpakalį. Dabar mes gausime daugiau pinigų. Dotacija mums turės būti pratęsta.*

Harvis: *Svarbu pasirinkti tinkamą laiką.*

Aš: *Ką tai reiškia?*

Harvis: *Tai reiškia, kad turime patylėti. Ar įsivaizduoji, koks kiltų triukšmas, jeigu tokia žinia pasklistų? Spauda. Nesibaigiantys klausimai. Mes prarasime anonimiškumą.*

Erikas tylėjo.

Harvis: *Ne, mano draugai, kol kas negalime niekam sakyti. Mes atsiskleisime pamažu — kad išlaikytume susidomėjimą ir finansavimą, bet ne tiek, kad sužinotų visi. O kol kas pasirūpinkime, kad būtų sutvarkyti visi dokumentai. Penktadienį išsiųsk pavyzdį į Bankoką.*

Dženiferė negalėjo patikėti tuo, ką skaitė. ŽIV neigiamas? Kažkieno ŽIV teigiamą jie pakeitė į ŽIV neigiamą. Suvokimas trenkė jai lyg kūjis.

Jie išgydė AIDS.

Galbūt ji pernelyg optimistiškai mąsto, tačiau įrodymas štai čia, priešais ją. Jie tai padarė. Jiems pavyko rasti būdą, kaip išgydyti AIDS. O Harvis apie tai jai nė karto neužsiminė.

Visa tai taip neįtikėtina. Staiga ji pasijuto pavargusi. Padėjusi užrašus į šalį, Dženiferė užsimerkė. Norėjo keletą minučių pailsėti, tačiau nuovargis nugalėjo. Ji nugrimzdo į būdravimo būseną ir jos galva nusviro į šoną. Smengant į gilų miegą smegenyse įkyriai kirbėjo tik vienas klausimas: kodėl iškart po to, kai išsiuntė šį paketą, Briusas nusižudė?

Ralfas Edmundas, apygardos koroneris, pro Maksą prastūmė neštuvus. Ralfas atrodė kaip koroneris, tiksliau sakant, laidotuvių biuro savininkas. Aukštas, liesas, skysti juodi plaukai, ilgi pirštai, gelsva oda. Kita vertus, jis niekada nesirengė kaip laidotuvininkas. Mėgo ryškias spalvas, margus drabužius iš poliesterio ir akį traukiančius auksinius papuošalus. Ir jo elgesys buvo kitoks. Ralfas buvo emocingas, rėksmingas ir siaubingai neišauklėtas. Negana to, turėjo „žavingą" įprotį kramtyti tabaką ir spjaudyti juodai geltonas seiles, kur tik jam atrodė tinkama.

— Man skubiai reikia skrodimo išvadų, — sušnibždėjo Maksas koroneriui.

— Ar dėl to ir iškvietei mane? — pasiteiravo Ralfas.

Maksas linktelėjo.

— Patikrink viską.

— Gerai, — sutiko Ralfas išsipūtusiu nuo tabako kamuolio žandu. — Pradėsiu po pietų.

— Dabar. Nedelsdamas. Ir paimk visus įmanomus kraujo mėginius. Noriu, kad atliktum visus tyrimus.

— Kokius?

— Vėliau pasakysiu.

— Ei, Traukuly, ko čia šnabždi? Jis neatsibus. Cha!

— Labai juokinga. Tiesiog nustatyk, nuo ko jis mirė. — Maksas nusisuko ir nuėjo prie Harvio. Gydytojas atrodė išbalęs ir pavargęs. — Kur Martino palatos draugas?

— Kilis Deivisas? Perkėliau jį į kitą palatą. Daviau raminamųjų.

— Noriu su juo pasikalbėti.

— Vėliau, — tarė Harvis. Jis papurtė galvą. — Dieve mano, negaliu patikėti.

— Kodėl negalite? — Maksas vartė savo bloknoto puslapius. — Nėra jokių akivaizdžių traumos požymių, jokio kraujo, peilio dūrio žymių ar šautinių žaizdų, nematyti grumtynių pėdsakų. Auka buvo AIDS klinikos pacientas, todėl galime manyti, kad jis sunkiai sirgo. Visi požymiai rodo natūralią mirtį, ar ne?

Harvis atsiliepė ne iš karto.

— Rikis Martinas nebuvo angelas, — pagaliau tarė. — Jis leidosi narkotikus. Dar mokydamasis vietinėje mokykloje prekiavo narkotikais.

— Tai nesvarbu. Ar jis labai sirgo?

— Tiesą sakant, — prabilo Harvis, — Martinas buvo pagijęs.

— Jis nesirgo AIDS?

— Jau nebe. Paskutinis tyrimas parodė ŽIV neigiamą. Žinoma, jis vis dar gydėsi, tačiau buvo visiškai bepasveikstąs.

— Įdomu, — sumurmėjo Maksas.

— Jei atvirai, — tęsė Harvis, — aš nelabai veržiausi gydyti Martino.

— Kodėl ne?

— Nes jis buvo netikęs kandidatas. Pirmiausia, jis vartojo heroiną.

— Tai kodėl paėmei? — paklausė Sara. — Kai šitiek norinčiųjų pamėginti, kodėl pasirinkai Martiną?

— Nes mes norėjome turėti įvairių pacientų — ne tik gėjų. Tada Briusas priėmė Martiną. Briusui patiko Martinas. Jis tikėjo juo.

— O tu ne? — tęsė Sara.

Harvis truktelėjo pečiais.

— Narkomanai, besileidžiantys narkotikus į veną, apskritai yra gana bjaurūs. Prisipažįstu, nelabai trokštu juos gydyti — ne dėl mo-

ralinių priežasčių, bet tik dėl to, kad jie yra nepatikimi. Užkietėjusiais narkomanais negalima pasitikėti. Be to, dauguma jų jau seniai serga, todėl jų galimybės įveikti ligą kur kas menkesnės.

— Tai nuo ko, jūsų manymu, Martinas mirė? — paklausė Maksas.

— Nežinau. — Harvis patylėjo, rinkdamas mintis. — Niekaip nesuprantu. Buvau jo kambaryje mažiau nei prieš valandą.

— Prieš gaudamas per galvą?

— Iškart prieš tai.

— Ir Martinas atrodė normaliai?

— Jis kvėpavo, jei apie tai klausiate. Paklausykit, Martinas nebuvo sveikatos įsikūnijimas, tačiau jam nebuvo nieko, kas galėjo sukelti tokią staigią mirtį. Ir dar tas įsibrovėlis... gana keistas sutapimas.

Maksas susinėrė ant krūtinės rankas ir susimąstė.

— Jei Martinas buvo nužudytas, visas šis reikalas įgaus kitą prasmę.

— Apie ką jūs kalbate? — nesuprato Harvis.

— Visų pirmą, apie naują žudymo būdą, — atsakė Maksas.

— Jokių smūgių peiliu, — pritarė Sara.

— Bet kaip Briusas? — priminė Harvis. — Juk jis irgi nebuvo subadytas.

Bernšteinas lėtai linktelėjo ir ėmė žingsniuoti.

— Minutėlę sulėtinkime tempą. Negyvi penki žmonės: keturi pacientai, vienas gydytojas. Trys — Trajenas, Vitersonas ir Dženkinsas — buvo mirtinai užbadyti panašiomis, nors ir nevienodomis, aplinkybėmis.

— Mes visa tai žinome, — nekantriai sumurmėjo Harvis.

— Minutėlę pakentėkite, gerai? Ką šie trys pacientai turi bendro?

— Jie buvo gėjai, — įsiterpė Sara, — ir visi gydėsi toje pačioje AIDS klinikoje.

— Prie šio sąrašo dabar pridėkime Martiną, darydami prielaidą, kad jis irgi buvo nužudytas.

— Tuomet galime atmesti Gėjų Žudiką, — suprato Harvis. — Martinas buvo heteroseksualus. — Supypsėjo jo pranešimų gaviklis. — Prakeikimas, turiu eiti.

— Vėliau norėsiu su jumis pasikalbėti, — tarė Maksas. — Taip pat norėsiu pamatyti aukų ligos istorijas ir jūsų užrašus.

Linktelėjęs Harvis išėjo. Bernšteinas liovėsi žingsniavęs ir švelniai pažiūrėjo į Sarą.

— Tu tikriausiai išvargusi. Gal eik pamiegoti.

— Viskas gerai.

— Sara...

— Tik nepradėk, Maksai. Ašarojimas ir niūrojimas man nepadės. Aš turiu ko nors imtis, kad užsimirščiau.

Maksas supratingai linktelėjo.

— Gerai, kur mes baigėme?

— Rikardas Martinas.

— Taip. Įrašykime jį į sąrašą ir pažiūrėkime, ką gausime?

— Du dalykus, — atsakė Sara. — AIDS ir kliniką. Kaip Harvis ir sakė, gėjų ryšį galime atmesti, nes Martinas buvo heteroseksualus.

— Gerai, tada eikime prie daktaro Briuso Grėjaus. Įrašykime jį šalia Vitersono, Trajeno, Dženkinso ir Martino. Koks bus bendras vardiklis?

— Tik vienas, — atsiliepė Sara. — Klinika. Kažkas medžioja žmones, susijusius su Sidnėjaus paviljonu.

Maksas kurį laiką tylėjo. Jis žiūrėjo kažkur į šoną, lengvai purtydamas galvą ir dantimis ieškodamas dar neapkramtyto nago kampelio.

— Mes kažko nepastebime, — pagaliau tarė jis, — kažko svarbaus.

— Pavyzdžiui?

— Kad aš žinočiau.

— Manai, kažkas bando sabotuoti kliniką?

— Gali būti.

Sara žvilgtelėjo į laikrodį virš durų.

— Turiu grįžti pas Maiklą. Netrukus jis pabus.

— Aš peržiūrėsiu daktaro Raikerio pacientų bylas.

— Gerai. Pasimatysime vėliau.

— Sara? Dar vienas dalykas.

— Taip?

— Dabar kalbėsiu kaip draugas, o ne kaip policijos pareigūnas.

— Klok.

— Visą nerimą dėl Maiklo tu gniauži savyje. Netrukus tau tai atsirūgs.

Ji pajudėjo durų link.

— Žinau, Maksai. Ačiū.

Jis girdėjo tekantį vandenį.

— Ne, nereikia, prašau...

— Užsičiaupk, verksny nelaimingas.

Septynmetis Maiklas pakėlė baimės kupinas akis. Patėvis rymojo virš vonios. Jo mėlyni darbiniai marškiniai su ant kišenės raudonomis raidėmis prisiūtu Marčio vardu buvo atsagstyti, po jais buvo matyti perplėšti balti marškinėliai. Marčio veidas buvo iškreiptas buko pykčio ir neapykantos. Iš jo burnos tvoskė alkoholiu ir rūkalais.

— Ateik čia, Maiklai!

— Prašau...

— Jei man teks tave vaikytis, berneli... — jis nebaigė sakinio, leisdamas pasidarbuoti Maiklo vaizduotei.

Maiklas norėjo bėgti, bet jo kojos tarsi priaugo prie grindų. Jis negalėjo pajudėti. Martis ištiesė ranką ir sugriebė Maiklą už plaukų. Truktelėjęs į save, palenkė Maiklo galvą žemyn ir pakišo po vandeniu.

— Ar dar lįsi į mano kambarį? — sušuko Martis.

Maiklas negalėjo atsakyti. Negalėjo kvėpuoti. Jis sukiojo galvą į šonus, ieškodamas oro. Tačiau jo nebuvo. Vanduo ėmė tekėti į gerklę ir jis pradėjo dusti...

Martis dar stipriau suspaudė gniaužtus. Jo ranka tvirtai laikė Maiklo galvą po vandeniu.

— Negirdžiu tavęs, berneli. Ar dar lįsi į mano kambarį?

Maiklo galvą ėmė veržti lyg varžtais. Plaučiai, rodės, tuoj sprogs. Jis girdėjo aplink teškant vandenį...

Maiklas staiga atsisėdo lovoje. Išpiltas prakaito.

Tai tik sapnas.

Jis apsidairė, beveik tikėdamasis kambario prietemoje pamatyti Marčio veidą. Tačiau patėvio ten nebuvo. Maiklas buvo vienas, klinikoje. AIDS klinikoje. Jis serga AIDS. Iš koridoriaus sklido tekančio vandens garsas. Kažkas kažką valo. Nėra ko bijoti.

Jis nukėlė kojas nuo lovos ir atsistojo. Kūnas tebevirpėjo nuo sapno tikroviškumo, tačiau bent jau kol kas nejautė jokio SR1 šalutinio poveikio. Apglėbęs save rankomis, nuėjo prie lango. Pažiūrėjo į gatvę. Vaizdas nekoks. Paprasčiausias purvinas skersgatvis. Visur mėtosi šiukšlės. Du benamiai žaidžia kortomis. Apvirtusios skardinės. Katės graužia vištos kaulą. Vienintelė užuomina, kad pastate paisoma sanitarijos reikalavimų — stulbinamai švarus baltas furgonas, ant kurio šono šviečia užrašas: „Amerikos utilizavimo korporacija — medicininių atliekų naikinimas." Maiklas toliau žvalgėsi.

Jo galvoje šokinėjo, keitėsi mintys ir emocijos. Jos judėjo taip greitai, kad nė nespėjo visiškai suvokti, tarytum bandytų perskaityti pro šalį skriejančio automobilio numerį. Mėgino jas sutramdyti, tačiau nepajėgė. Spėdavo pagauti tik nuotrupas. Galų gale išryškėjo vienas žodis, užstojęs visus kitus: Sara.

Keista, bet mirti Maiklas nebijojo. Labiau už viską jis bijojo palikti Sarą. Vieną. Su kūdikiu. Dabar jam svarbi ateitis. Dabar turi gyvybiškai svarbų reikalą. Nori likti su Sara, su kūdikiu. Tai kodėl tai turėjo atsitikti dabar? Kodėl jam buvo parodyta, ko neteks?

Gana tos savigailos, Maiklai. Man jau bloga nuo tavęs.

Jis prisiminė spaudos konferenciją, kurią surengs šįvakar per *Blyksnį*, ir pagalvojo, ką pasakys. Galėjo tik įsivaizduoti, kokius piktdžiugos kupinus klausimus jam svaidys reporteriai:

— Ar visą laiką buvote gėjus?.. Ar jūsų žmona žinojo?.. O komandos draugai?.. Kiek vaikinų turėjote?..

O, Sara, ką aš tau darau? — paklausė jis savęs. — *Visą laiką stengiausi tave ginti. O dabar ketinu įstumti į šį sūkurį. Labai norėčiau, kad nereikėtų šito daryti. Labai norėčiau tiesiog nekreipti dėmesio, atskirti save nuo tiesos. Bet negaliu. Kodėl aš verčiu tave kentėti? Dalis manęs nori pastumti tave į šoną, apsaugoti nuo šio mano mėšlo su AIDS.*

Tačiau Maiklas puikiai žinojo, kad niekada negalės to padaryti. Sara niekada to neleistų. Ir jis žinojo, kad jeigu būtų atsitikę atvirkščiai, Sara tikrai nebūtų įkalbinėjusi jo palikti vieną. Jokiu būdu. Ji nori būti šalia, o jis, nors galbūt tai savanaudiška, nori, kad ji nesitrauktų. Be Saros jam niekada nepavyktų to padaryti.

Tik jam velniškai baisu.

— Maiklai?

Jis atsisuko. Tarpduryje stovėjo Sara. Ji buvo tokia graži, tokia nepaprastai, skausmingai graži... Jis pajuto besitvenkiančias ašaras, bet prisivertęs jas nurijo.

— Myliu tave, — ištarė jis.

Sara atšlubavo prie lango ir jį stipriai apkabino.

Maiklas užsimerkė ir priglaudė ją prie savęs.

— Mes ištversime, ar ne?

Ji atsitraukė ir pažiūrėjo į akis. Jos lūpose žaidė šypsena.

— Mes nugalėsime, — tvirtai pareiškė ji.

Tada vėl apsikabino, labai stengdamasi patikėti savo žodžiais.

Tą rytą leitenantas Bernšteinas gydytoją Harvį Raikerį rado laboratorijoje, tikrinantį asmeninius dokumentus.

— Ko nors trūksta? — paklausė leitenantas.

Harvis papurtė galvą.

— Bet kažkas juos vartė. Poros eilės tvarka sumaišyta.

— Maiklo?

— Taip. Ar jau turite žinių iš koronerio?

Bernšteinas linktelėjo. Jo dešinės rankos pirštai įnirtingai lankstė sąvaržėlę.

— Rasta cianido pėdsakų. Kažkas jo sušvirkštė į dešinę ranką.

— Vadinasi, jis buvo nužudytas.

— Panašu į tai.

Harvis giliai atsiduso.

— Ar jau kalbėjotės su Kiliu Deivisu?

— Taip. Jis nieko nematė. Nieko negirdėjo. Nieko nežino.

Harvis jau žiojosi atsakyti, kai įėjo Vinstonas O'Konoras.

— Labas rytas, Harvi.

— Sveikas, Vinstonai. Vinai, susipažink su leitenantu Bernšteinu.

Vinstonas O'Konoras ištiesė ranką.

— Malonu, pone. Ar jūs ne per jaunas būti leitenantu?

Bernšteinas negirdom nuleido įprastą klausimą ir toliau tyrinėjo vyrą. Keturiasdešimtmetis, žymus pietietiškas akcentas, žilstantys šviesūs plaukai, vidutinio ūgio, atvira šypsena.

— Jūs esate vyriausiasis laborantas?

— Teeip, — nutęsė Vinstonas. — Kas atvijo pas mus, leitenante?

— Vakar naktį kažkas įsilaužė į laboratoriją, — atsakė Bernšteinas, tyčia nutylėdamas apie Martino mirtį.

— Gal juokaujate? Įsilaužė? Ką paėmė?

— Nieko, — atsiliepė Maksas. — Jį užtiko daktaras Raikeris.

— Tu sveikas, Harvi?

— Taip.

— Kur buvote praėjusią naktį maždaug trečią ryto? — paklausė Maksas.

Vinstono veidą iškreipė nuostaba.

— Aš įtariamas?

— Niekas čia neįtariamas. Tik stengiuosi išsiaiškinti, kas nutiko.

— Visą naktį buvau namuose.

— Gyvenate vienas?

— Taip.

— Ar kas nors gali paliudyti, kad buvote namuose?

— Kodėl kas nors turėtų liudyti?

— Prašau atsakyti į klausimą.

— Ne. Kažkaip nešauna į galvą pasikviesti liudininkų, kad stebėtų mane namuose.

— Kelintą valandą išėjote iš čia?

— Maždaug apie vidurnaktį.

— Ar iš laboratorijos jūs išėjote paskutinis?

— Ne, — visa oktava aukštesniu balsu atsiliepė Vinstonas. — Čia dar buvo Erikas Bleikas.

— Vienas?

— Taip. Aš tik kaip kiekvieną vakarą užrakinau kai kuriuos mėginius ir palikau jį čia. — Vinstonas piktai dėbsojo į detektyvą, tačiau Bernšteinas nukreipė žvilgsnį, nesuteikdamas tam žmogui progos pažiūrėti jam į akis. — Ar jau galiu eiti gerti kavos, leitenante, o gal pirmiausia turėčiau pasakyti motinos mergautinę pavardę?

— Eikite.

Vinstonas skubiai apsisuko ir išdundėjo.

— Koks jautrus, — tarstelėjo Bernšteinas.

— Bet geras žmogus, — pridūrė Harvis, — daug dirba.

— Ar seniai jį pažįstate?

— Penkiolika metų.

— Kiek laiko jis gyvena Niujorke?

— Nežinau. Beveik dvidešimt metų.

Maksas pasiglostė smakrą.

— Įdomu.

— Kas?

— Nieko. Turiu jums dar keletą klausimų, jei nieko prieš.

— Klauskite.

Bernšteinas ėmė žingsniuoti po laboratoriją. Jis stengėsi nežiūrėti Harviui į akis.

— Kiek slaptų pacientų gydote?

— Jie visi slapti, leitenante.

— Taip, bet kiek yra „labai“ slaptų, laikomų nuošaliau nuo visų kitų, už tų aklinų durų koridoriuje?

— Šiuo metu tik Maiklas. Sugalvojau įrengti tą nuošalų kambarį, pradėjęs gydyti Bredlį Dženkinsą.

— Kaip jūs susipažinote su Dženkinsu?

Harvis vėl pradėjo tvarkyti dokumentus.

— Per jo tėvą.

— O kaip susipažinote su jo tėvu?

— Vieną dieną jis atėjo pas mane. Sakė norįs daugiau sužinoti apie tai, ką mes veikiame. Aš, žinoma, buvau atsargus. Senatorius Dženkinsas — ne tas žmogus, kuris pritartų mūsų veiklai. Po kurio laiko jis užsiminė girdėjęs gandus, esą mes galime išgydyti AIDS. Aš paneigiau, tikindamas, kad mūsų pažanga dar labai menka. Tačiau jis neatlyžo. Tada ir papasakojo apie savo sūnų.

— Jis prisipažino, kad Bredlis serga AIDS?

— Taip. Jis pats galbūt šiek tiek fanatikas, bet jo sūnus sirgo, merdėjo. Dženkinsas pažadėjo slapta paremti kliniką, jeigu tik aš priimčiau Bredlį.

— Ir jūs sutikote.

Harvis linktelėjo, tada suvokė, kad leitenantas į jį nežiūri.

— Nelabai tikėjau, kad jis padės. Tik vyliausi, kad nekliudys.

— Dženkinsas velniškai rizikavo pasitikėdamas jumis.

— Jis neturėjo kito pasirinkimo. Norėjo išgelbėti sūnui gyvybę. Mes sugalvojome papildomų saugumo priemonių, kaip ir Maiklo atveju, — slaptus išėjimus iš rūsio ir panašiai.

— Kas, be jūsų, žino čia besigydančių pacientų pavardes?

— Tai keisčiausia dalis. Beveik niekas. Briusas žinojo. Erikas žino kai kurių, bet ne visų. O... — Harvis nutilo.

— Kas dar? — pakartojo klausimą Maksas.

— Daktaras Reimondas Markis.

— Kas jis?

— Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamento sekretoriaus padėjėjas. Esame jam tiesiogiai pavaldūs.

— Jūs juo pasitikite?

— Nelabai. Jis visada buvo daugiau politikas nei gydytojas.

— Bet jis žinojo apie Bredlį Dženkinsą?

— Ne. Mes tai nuslėpėme.

— Kaip jums tai pavyko?

— Aš sumelavau.

— Kaip?

Harvis truktelėjo pečiais.

— Paprasčiausiai neįrašiau Bredlio į pacientų sąrašą, kurį nusiunčiau Markiui.

— Ir tas Markis jumis niekada nesuabejojo?

— Ne.

— Ar jis žino, kad atradote gydymą nuo AIDS?

— Ir taip, ir ne. Mes pasakojame tik tiek, kad jis neatimtų iš mūsų pinigų.

— Ir jis tiki jūsų žodžiais?

Harvis susijuokė.

— Kurgi ne. Savo prašymus mes visada pagrindžiame neginčytinais įrodymais. Geras tyrėjas visuomet apsisaugo, kad nebūtų apkaltintas dėl rezultatų klastojimo. Vien pateikus kaltinimus dėl duomenų klastojimo būtų galima uždaryti mūsų kliniką. Todėl sukūriau sistemą, pagal kurią kiekvieną atvejį tiria mažiausiai du gydytojai — visada skirtingu metu. Taip apsisaugome nuo galimų įstatymo pažeidimų.

— Nelabai suprantu.

— Tarkim, kraujo tyrimas.

— Kraujo tyrimas?

— Kraujo mėginio paėmimas ir apdorojimas. Jei pirmasis pacientą apžiūriu aš, vėlesnėje gydymo stadijoje tuos pačius tyrimus atlieka Briusas arba Erikas, ir atvirkščiai. Pavyzdžiui, prieš trejus metus aš diagnozavau AIDS Tedžiui Kruceriui. Vėliau, kai norėjome įsitikinti, kad Krucerio ŽIV iš tiesų tapo neigiamas, jo kraujo tyrimą atliko Briusas. Arba kitas pavyzdys. Prieš ketverius metus Briusas Grėjus diagnozavo AIDS Skotui Trajenui, pirmajai aukai, tad...

— Tad jūs arba Erikas atlikote kraujo tyrimą, norėdami įsitikinti, ar jis pasveiko, ar ne.

— Būtent. Tokiu būdu galime apsisaugoti nuo žmonių, kurie norėdami trukdyti mums dirbti, mėtytųsi nepagrįstais kaltinimais.

Maksas papurtė galvą.

— Ši byla darosi vis keistesnė ir keistesnė.

— Nieko čia keista, — tarė Harvis.

— Tikrai?

— Mano nuomone, viskas gana paprasta.

— Tada gal apšvieskite mane?

Harvis liovėsi vartęs dokumentus ir pakėlė galvą.

— Kažkas stengiasi sužlugdyti kliniką. Kažkas sužinojo, ką mes atradome, ir nori sutrukdyti atskleisti tai pasauliui. Jau seniai įtariau. Todėl ir pasirūpinau visomis šiomis vidaus apsaugos sistemomis.

— Bet...

— Paklausykit, leitenante, nuo pat pradžių sakiau tai Sarai. Jei norėčiau įrodyti jums, kad galiu išgydyti AIDS, ką turėčiau parodyti? Išgijusius pacientus, ar ne? Pašalinus išgijusius žmones, man lieka tik diagramos, tyrimai ir užrašai, kurie nieko neįrodo. Man tektų viską pradėti iš naujo. Vakcinos kūrimas užtruktų.

— Logiška, — sutiko Bernšteinas, nelėtindamas žingsnio. — Bet pasakykite štai ką. Kiek išgijusių pacientų tebėra gyvi?

— Trys.

— Liko trys išgiję pacientai, — pakartojo Maksas. — Ką gi, tada visiems jiems reikia apsaugos. Visus reikia perkelti į saugią aplinką, kad niekas nežinotų, kur jie.

— Sutinku, — pritarė Harvis.

— Daktare, turiu pasiūlymą, kuris jums galbūt nelabai patiks. Noriu, kad perkeltumėte juos į *tikrai* saugius namus.

— Nesuprantu.

— Jei šis sąmokslas yra toks didelis, kaip jūs įtariate, tada jame bet kas gali dalyvauti. Jie jau ėmėsi kraštutinių priemonių ir greičiausiai nesustos. Manau, saugiausia būtų, jeigu niekas, net jūs nežinotumėte, kur tie pacientai yra. Kuo mažiau visi žinos, tuo mažiau prasitars. Arba bus priversti prasitarti.

— Negi tikrai manote...

— Nužudyti jau penki žmonės, — pertraukė jį Bernšteinas.

— Tačiau šiuos pacientus turi stebėti kvalifikuotas gydytojas.

— Pažįstu vieną gydytoją, kuris pragyvenimui užsidirbo iš tylėjimo. Jūs pasakysite, ką daryti, ir jis padarys. Jei pats norėsite juos pamatyti, aš nuvešiu. Užrištomis akimis.

Harvis linktelėjo.

— Gerai, sutinku. Bet pažadėkite, kad pacientai bus liečiami tik mums leidus. Jeigu jūsų gydytojas jiems duos netinkamų vaistų ar atliks bereikalingus tyrimus...

— Jis jų nelies — duodu žodį. Taip pat norėčiau peržiūrėti keturių aukų ligos istorijas.

— Žinoma, leitenante, tik norėčiau kai ko paklausti.

— Prašom.

— Jei šis sąmokslas toks visuotinis, iš kur man žinoti, kad jūs jame nedalyvaujate? — išdėstė Harvis.

Bernšteinas liovėsi žingsniavęs, pakėlė galvą ir aplink savo vidurinį pirštą apvyniojo plaukų sruogą.

— Įdomus klausimas, — atsiliepė jis. Ir išėjo pro duris.

Dženiferė Raiker pabudo ant sofos. Aplinkui mėtėsi paketo turinys. Peržiūrėsiu jį vėliau, pagalvojo. Ji nusiprausė, apsirengė ir įsipylė į dubenį sėlenų dribsnių, madingiausių sausų pusryčių, kurie neva turėjo išgydyti viską — nuo vėžio iki žandikaulių mėšlungio. Skonis buvo kaip medžio žievės. Jos sesuo Siuzana buvo pamišusi dėl visų tų sveikų produktų; kaskart grįžusi iš prekybos centro sušukdavo: „Ką tik nupirkau (įrašyti), mano draugė (įrašyti) tvirtina, kad pasijusi šimtąkart (įrašyti)."

Atsidususi Dženiferė nusinešė dubenį į svetainę ir atsisėdo ant sofos. Pažvelgė į aplanką, kurį skaitė vakar. Neįtikėtina. Harviui ir Briusui pavyko. Jie išgydė AIDS. ŽIV teigiamą pavertė ŽIV neigiamu. Istorinės svarbos momentas.

Ji paėmė Skoto Trajeno bylą ir atsivertė tą vietą, kur baigė vakar. Akimis perbėgo puslapį. Štai. Ta vieta, kur Trajenui nustatomas ŽIV neigiamas. Ji skaitė toliau. Trajeno būklė vis gerėjo, nors būta ir nesėkmių. Briusas rašė:

> Kartais nuo SR1 injekcijų Skotą apima toks silpnumas, kad aš bijau dėl jo. Vakar vakare kalbėjomės apie tai su Har-

viu. Abu sutarėme, kad reikia ko nors imtis, siekiant sumažinti šalutinį poveikį. Visgi, alternatyva — mirtis nuo AIDS — yra kur kas blogesnė nei dabartinė Trajeno savijauta.

Toliau užrašuose nebuvo nieko pribloškiamo, tik keletas padrikų pastabų apie Trajeno reakciją į SR1. Paskutinis Briuso įrašas toks:

DNR? A vs. B

Ką tai reiškia? Gūžtelėjusi Dženiferė padėjo aplanką į šalį ir paėmė kitą. Viljamas Vitersonas. Jo istorija labai panaši į Trajeno. Vitersonui irgi buvo nustatytas ŽIV neigiamas, tačiau jis turėjo kitų rūpesčių:

Bilio šeima visiškai jo nepalaiko. Tėvas atsisako su juo kalbėtis, o motina blaškosi tarp vyro ir sūnaus, baimindamasi kalbėtis su Biliu, nes vyras palaikytų tai išdavyste. Abu tikri subinės. Keisčiausia, kad Bilis vis tiek juos labai myli. Nuolat jiems skambina. Girdžiu, kaip tyliu, palūžusiu balsu jų maldauja: „Negi nesuprantate? Aš mirštu." O jie vis tiek nereaguoja.

Ir toks pat paskutinis įrašas:

DNR? A vs. B.

Dženiferė paėmė Teodoro Krucerio bylą. Jo ligos istorija labai panaši į kitų, tik pastebimi tam tikri skirtumai:

Skirtingai nei Vitersonai, Tedžio šeima labai palaiko jį. Tėvas ir motina ne tik susitaikė su sūnaus homoseksualumu, bet, regis, netgi skatina tai. Savaitgaliais tėvas kviečiasi Tedžio vaikinus į namus, jie kartu važiuoja žvejoti.

Ir toliau:

> Dar vienas išgydytas pacientas. To negali būti. Krucerio liga nebuvo stipriai pažengusi; jis patyrė tik hepatito priepuolį ir keletą kartų buvo išberta oda. O dabar Kruceris sveikas. Šiandien Harvis kai ką pasiūlė, aš manau, kad tai pagrįsta. Tarp Harvio, Eriko ir manęs vyko maždaug toks pokalbis.
>
> Harvis: *Tu atlik Kruceriui visus tyrimus, Briusai. Neleisk niekam kitam kišti nagų. Pats atlik visus tyrimus laboratorijoje.*
>
> Erikas: *Kodėl?*
>
> Harvis: *Nepriklausomas tyrimas. Jei vieną atvejį tiria skirtingi žmonės, tada niekas negali būti apkaltintas rezultatų klastojimu. Siūlyčiau informuoti apie tai Markį.*
>
> Aš: *Gerai, aš jam paskambinsiu. Abejoju, ar jis susidomės.*
>
> Harvis: *Tuomet mes bent jau galėsime pasakyti, kad suteikėme jam progą.*
>
> Erikas: *Nelabai suprantu, kodėl turime tai daryti. Nėra laiko žaisti laborantus.*
>
> Harvis: *Tai labai svarbu, Erikai. Negalime leisti, kad tyrime liktų spragų, kuriomis galėtų pasinaudoti mūsų priešai.*

Kitos ligos istorijos buvo panašios, kiekviena su savo nepakartojamais vingiais ir posūkiais. Nieko ypatinga. Keista buvo tik tai, kad visos jos baigdavosi ta pačia neaiškia pastaba:

DNR? A vs. B.

Dženiferė buvo besiekianti paskutinio aplanko, kai prisiminė tuos mažus stiklinius vamzdelius. Ant kiekvieno jų buvo užrašytas paciento vardas. Ji atidarė vieną, ant kurio buvo Skoto Trajeno pavardė. Viduje buvo du maži mėgintuvėliai, pažymėti A ir B raidėmis.

Kas čia?..

Ji ištraukė mėgintuvėlius, kurie labiau priminė buteliukus iš laikiklių. Kraujas. Tai kraujo mėginiai. Dženiferė apžiūrėjo kitus indus. Visuose tas pat. Paciento pavardė, du mėgintuvėliai su krauju, pažymėti A ir B raidėmis.

Kam jie?

Tada ji pastebėjo mažą baltą voką.

Jis buvo pakritęs po sofa, kyšojo tik kampelis. Dženiferė pasilenkė ir pakėlė voką. Visiškai baltas. Be atgalinio adreso, be jokių žymių. Tokį nusipirktum bet kurioje parduotuvėje. Ant jo pažįstama Briuso rašysena buvo užrašyta „Siuzanai". Dženiferė apvertė voką. Kai pamatė, kas užrašyta kitoje pusėje, jos širdis nusmuko į kulnus. Ji perskaitė Briuso smulkiomis didžiosiomis raidėmis parašytą sakinį:

ATPLĖŠTI PO MANO MIRTIES.

— Reikia pagalbos?

Maksas Bernšteinas pažiūrėjo į Sarą.

— Taip, įeik. Kur Maiklas?

— Gydosi, — atsiliepė Sara. — Ar čia pacientų bylos?

Maksas linktelėjo, įsikišęs į burną naują pieštuką.

— Ši painiava darosi vis keistesnė ir keistesnė.

Sara atsisėdo, atsisegė įtvarą ir pasitrynė koją.

— Pasakok.

— Gerai, — pradėjo Maksas. — Čia visų aukų ligos istorijos. Pradėkime nuo Trajeno. Jis buvo vienas pirmųjų pacientų, priimtas beveik prieš trejus metus. Vitersonas pradėjo gydytis maždaug tuo pačiu metu. Martinas, tas užkietėjęs narkomanas, taip pat.

— O Bredlis?

— Būtent. Bredlis niekaip neįsipaišo. Klinikoje jis išbuvo mažiau nei metus. Buvo įpusėjęs gydymą. Jam puikiai sekėsi, tačiau jo ŽIV tebebuvo teigiamas. Ar Harvis tau pasakojo apie mūsų pokalbį?

— Taip.

— Ar jis užsiminė apie savo versiją, kad kažkas mėgina sužlugdyti kliniką?

Sara linktelėjo.

— Maiklui ir man tai pasirodė gana logiška.

— Man irgi, tačiau joje daug skylių. Pavyzdžiui, Bredlis Dženkinsas. Tarkim, tie sąmokslininkai nori atsikratyti išgydytų AIDS pacientų — įrodymo, kaip sako Harvis. Tai kam žudyti Bredlį Dženkinsą? Jis buvo naujas pacientas. Ir kam išmesti jo kūną už gėjų baro? Dar kai kas. Jei jau nori rimtai pakenkti klinikai ir siekdamas tikslo nesibodi nužudyti keleto žmonių, kam smulkintis? Kodėl nekirsti iš peties? Kodėl, tarkim, nesudeginus paviljono? Kodėl paprasčiausiai nenužudžius Harvio, Eriko ir nesunaikinus jų užrašų?

— Suprantu, ką nori pasakyti.

— Nežinau, Sara. Kažkas čia ne taip. Kodėl žudikas pasirūpino, kad žmogžudystės neliktų nepastebėtos?

— Jis psichas.

— Psichas, patekęs į šios šventos ligoninės vidų? Aš taip nemanau.

— Galbūt jis norėjo nukreipti visų dėmesį, priversdamas manyti, kad taikosi tik į gėjus, — svarstė Sara.

— Kodėl taip manai?

— Jo pirmos dvi aukos buvo akivaizdūs homoseksualai, nužudyti siaubingu būdu, — paaiškino Sara. — Žiniasklaida negalėjo to nepasigauti. Žudikas tai žinojo. Taip pat žinojo, kad pasaulis tučtuojau padarys prielaidą, jog tai kokio nors pamišusio homofobo darbas. Iš pradžių niekas į tai nesigilino. Pasaulis ieškojo Gėjų Žudiko, žmogaus, kuris žudo gėjus nesirinkdamas, o ne viską apskaičiuojančio maniako, siekiančio pašalinti slaptos klinikos pacientus.

— Tačiau iš pradžių žiniasklaida ta istorija per daug nesusidomėjo, kol...

— Kol nebuvo nužudytas garsaus senatoriaus sūnus, — baigė Sara. — Tai paaiškintų, kodėl jis nužudė Bredlį. Šis nužudymas patraukė žiniasklaidos dėmesį. Pagaliau visi susidomėjo Gėjų Žudiku.

Maksas susimąstęs pasikasė veidą.

— Suprantu, ką nori pasakyti, bet vis tiek galai nesueina. Kodėl žudikas nuvežė Bredlio kūną už gėjų baro?

— Kad visi žinotų, jog jis buvo gėjus, — svarstė Sara. — Žudikas nori, kad visi galvotų, jog jis žudo gėjus, terorizuoja gėjų bendruomenę. Trajenas ir Vitersonas buvo žinomi homoseksualai. O Bredlio seksualinė orientacija laikyta paslaptyje. Ar įmanoma geriau atskleisti tiesą, nei išmetus Bredlio kūną už gėjų baro Vilidže?

— Gerai, — nusileido Maksas, — tai viena versija. Nesu tikras, kad ji man patinka, bet judėkime toliau.

— Man ji irgi nelabai patinka, — tarė Sara, — bet pakišiu dar vieną mintį. Ar galėjo būti, kad žudikui reikėjo tik Bredlio?

— Ką nori tuo pasakyti?

— Galbūt Trajeną ir Vitersoną jis nužudė tik tam, kad visa tai atrodytų kaip serijinio žudiko darbas, nors iš tiesų jam visą laiką rūpėjo tik Bredlis? Gal kas nors trokšta sužlugdyti senatorių Dženkinsą?..

— Pamiršk. Jau apmąsčiau tai. Jokios logikos. Kam tada po visko žudyti Rikį Martiną? Laužtis į laboratoriją? Ir kaip dėl sąsajų su klinika? O gal nori pasakyti, kad tai tik sutapimas? Ir kaip dėl tariamos Grėjaus savižudybės...

— Pakaks, — nutraukė jį Sara. — Suprantu. Nesvarbu.

— Atleisk. — Maksas sukrovė bylas ir pastūmė į šoną. — Nerimauji dėl šio vakaro spaudos konferencijos?

— Siaubingai. Bet dar labiau bijau šios ligos.

Maksas linktelėjo.

— Maiklas stiprus, Sara. Harvis jį išgydys.

Harvis Raikeris pakėlė asmeninio telefono ragelį.

— Alio?

— Sveikas, gražuoli, — tarė Kasandra. — Norėčiau nuplėšti nuo tavęs drabužius.

— Atleiskite. Tikriausiai surinkote ne tą numerį.

— Tuo geriau, — atsiliepė ji.

— Kaip praėjo susitikimas su *Northeastern Air*?

— Jis dar nesibaigė. O kaip tau sekasi?

Jis panoro papasakoti Kasandrai apie Maiklo būklę, bet tučtuojau persigalvojo. Ne jo reikalas.

— Blogai. Vakar naktį netekome paciento. Manome, kad buvo nužudytas.

— Dar vienas?

— Taip.

Kasandra patylėjo.

— Ar tikrai manai, kad su tuo susijęs pastorius Sandersas?

— Neatmesčiau.

— O mano tėvas?

Harvis atsargiai pasvėrė žodžius.

— Man atrodo keista, kad tą pačią dieną, kai tavo tėvas paneigė pažįstąs Sandersą asmeniškai, tu girdėjai abu besiginčijančius jo kabinete. Kodėl jis mums melavo? Ką mėgino nuslėpti?

Kasandrai nespėjus atsakyti, suburzgė Harvio vidaus telefonas.

— Minutėlę, Kasandra. — Jis nuspaudė mygtuką. — Alio?

— Daktaras Raikeris?

— Taip, — atsiliepė Harvis.

— Jums skambina septintąja linija.

— Aš šiuo metu užimtas. Tai svarbu.

Stojo trumpa tyla.

— Tai daktaras Reimondas Markis.

Harvį apėmė nerimas. Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamento sekretoriaus padėjėjas niekada neskambindavo, nebent turėdavo pranešti blogą žinią.

— Minutėlę. — Jis nuspaudė mygtuką. — Aš tau perskambinsiu, Kasandra. — Tada spustelėjo kitą mygtuką. — Daktare Marki?

— Sveiki, daktare Raikeri. Kaip gyvuojate šį rytą?

— Nelabai gerai.

— O?

— Vakar naktį mirė dar vienas mūsų pacientas. Gali būti, kad jis buvo nužudytas.

— Nužudytas? — pakartojo Raikeris. — Dieve mano, Raikeri, kelintas jau?

Harvis susizgribo vos nepasakęs „ketvirtas".

— Trečias.

— Kuo vardu buvo paskutinė auka?

— Martinas.

— Martinas, Martinas... a, štai jis. Rikardas Martinas? Narkomanas, priklausomas nuo leidžiamųjų narkotikų?

— Taip, tai jis.

— Taigi. Kiti du — Trajenas ir Vitersonas. Abu gėjai. Daugybinės durtinės žaizdos. Tas pat ir Martino atveju?

— Ne.

— Tai kaip jis mirė?

— Nuo cianido injekcijos.

— O Dieve, kaip siaubinga.

— Taip. Pradedu rimtai nerimauti dėl kitų pacientų saugumo.

— Na, jumis dėtas, pernelyg nesijaudinčiau. Neabejoju, kad tai tik siaubingas sutapimas.

Siaubingas sutapimas?

— Su visa derama pagarba, pone, buvo nužudyti trys tos pačios klinikos pacientai.

— Taip, bet jūs pamirštate vieną svarbų faktorių: Bredlis Dženkinsas, senatoriaus sūnus, taip pat buvo rastas mirtinai subadytas. Pasak policijos, jį nužudė tas pats žmogus, kaip ir Trajeną su Vitersonu, vadinamasis Gėjų Žudikas. O Dženkinsas nebuvo klinikos pacientas. Priešais save turiu jūsų klinikos pacientų sąrašą, Dženkinso pavardės jame nėra.

Harvis sustingo, patekęs į spąstus. Kažkodėl jam atrodė, kad kitame laido gale Reimondas Markis šypsosi.

— Taip, bet...

— Todėl nėra dėl ko nerimauti. Jei Dženkinsas būtų gydęsis jūsų

klinikoje, tada sakyčiau, kad turime gana rimtą problemą. Jūsų ataskaita būtų netiksli. O jeigu taip, tada ir visa kita informacija ataskaitoje būtų abejotina. Būtume priversti manyti, kad joje gali būti ir kitų neatitikimų. Jūs netektumėte subsidijų.

Harvis pajuto, kaip įsitempė jo skrandis. Šio vakaro reportažas apie kliniką, apie žmogžudystes...

... apie Bredlį Dženkinsą.

Jis išgirdo leitenanto Bernšteino balsą.

— *Apie ką kalbės Parkeris?* — paklausė Maksas Saros. — *Apie AIDS gydymą? Sąsajas su Gėjų Žudiku? Senatoriaus Dženkinso sūnų, gydytą klinikoje?*

Ir Saros atsakymą.

— *Apie viską.*

Kurį laiką Reimondas Markis tylėjo, leisdamas žodžiams pakyboti ore, nusileisti ir įsiskverbti į aplinką.

Tas kalės vaikas jau žino apie Dženkinsą, galvojo Harvis. Bet iš kur? Ir kodėl nepagalvojau apie tai anksčiau? Kas, po galais, čia vyksta?

Pagaliau Reimondas Markis suardė tylą.

— Betgi mes abu žinome, — aiškiai tarė jis, — kad Bredlis Dženkinsas nebuvo jūsų klinikos pacientas, todėl jums nėra dėl ko nerimauti. Šios mirtys yra ne kas kita, tik baisus sutapimas. Viso gero, daktare Raikeri.

Reimondas Markis padėjo ragelį. Kitapus stalo šypsodamasis sėdėjo pastorius Sandersas. Kokia keista šypsena, pagalvojo Reimondas. Tokia nuoširdžiai linksma, draugiška, švelni. Be jokio pykčio. Puiki kaukė. Iš tiesų neįtikėtina — kaip ir pats žmogus. Markis žinojo Sanderso istoriją. Neturtingas vaikis iš Pietų. Tėvas buvo fermeris, gabenęs į kitas valstijas naminę degtinę. Motina — girtuoklė. Apgavystėmis, jėga ir šantažu Sandersas išsivadavo iš skurdo, sutrypdamas pakeliui visa, kas tik trukdė. Jis buvo gudrus. Išmanė, kaip manipuliuoti žmonėmis ir stiprinti savo galią. Iš pradžių jam pasidavė vargšai ir be-

moksliai, o dabar pastoriaus įtaka pasiekė ir kai kuriuos galingiausius Vašingtono sluoksnius.

Įskaitant manąjį, pagalvojo Markis.

— Padaryta, — tarė Markis atsistodamas. Paveikslo rėmo atspindy jis pasitaisė savo raudoną kaklaraištį. Reimondas Markis visuomet ryšėdavo raudoną kaklaraištį. Tai tarsi jo prekinis ženklas. Raudonas kaklaraištis ir akiniai storais stiklais.

— Gerai, — tarė Sandersas. — Ar jūsų šaltinis sužinojo ką nors naujo?

— Nieko. Tik tai, ką jau žinome. Klinikoje sukiojasi filmavimo grupė, tačiau viskas laikoma didžiulėje paslaptyje.

Pastorius susirūpinęs papurtė galvą.

— Negeras ženklas. Jie gali viešai paskelbti apie Maiklo Silvermano ligą.

— Nemanote, kad mano skambutis juos sustabdys? — paklausė Markis.

Sandersas trumpai pagalvojo.

— Nemanau, kad Raikeris išdrįstų paskelbti apie Dženkinso ryšį su žmogžudystėmis, — tarė jis. — Bet jeigu nuspręs paviešinti Maiklo Silvermano ligą, tai abejoju, ar jūsų pokalbis su Raikeriu privers juos persigalvoti.

— Galbūt mums derėtų pamiršti šį reikalą, — dvejodamas tarė Reimondas. — Gal mes per toli nuėjome.

Sandersas įsmeigė į jį degančias akis.

— Bandote trauktis, Reimondai?

— Ne, tik...

— Ar reikia priminti, kodėl sutikote padėti man vykdyti šventą misiją? Juk jūs niekada nepasitikėjote Raikeriu, nemėgote jo asmeniškai ir kaip profesionalo. Turiu čia tą vaizdajuostę...

— Ne! — šūktelėjo Markis. Jis trumpam užsimerkė ir beveik liovėsi kvėpuoti. Jo balsas skambėjo jau ramiau. — Aš vis dar jus visiškai palaikau, bet turite pripažinti, kad sąmokslas braška.

Sanderso veide vėl pasirodė šypsena.

— *Sąmokslas* — toks bjaurus žodis, — tarė jis. — Aš įsivaizduoju tai kaip šventą misiją. Viešpats remia mus kryžiaus žygyje, kad įvykdytume Jo darbą.

Visai kaip per savo televizijos laidą, pasibjaurėjęs pagalvojo Markis. Sanderso „šventa misija" buvo pranešti pasauliui, kad artinasi Armagedonas. O kas gali geriau įrodyti besiartinančią apokalipsę, jei ne AIDS epidemija.

Pagaliau, šauktų pastorius Sandersas į mikrofoną, *AIDS yra Egipto nelaimių šių laikų atitikmuo. Nedorėliams jis kerta be jokio pasigailėjimo. Taip, mano draugai, Dievas rengiasi lemiamam mūšiui. Armagedonui. Dievas pasiuntė mums aiškų ženklą, kurio negalime ignoruoti. Dievas pasiuntė šį neišgydomą marą, kad išlaisvintų planetą nuo iškrypusių hedonistinių padugnių. Ir netrukus įvyks mūšis tarp gėrio ir blogio, amen, garbinkime Viešpatį. Kas bus pasirengę? Kas maudysis Dievo šviesoje, o kas prisidės prie AIDS nešiotojų ir degs pragaro liepsnose? Turime apsiginkluoti šiam mūšiui, mano draugai, ir mums reikia jūsų pagalbos. Tiems, kurių sielos nesuteptos, dabar metas duoti. Ir duoti dosniai.*

Tada Sandersas parodytų kelias skaidres, kaip Dievo rykštė gali subjauroti ir apiplėšti žmogaus kūną, kol iš jo liks tik beverčių audinių ir čiulpų krūva. Užburti pasekėjai su siaubu spoksotų į ekraną, o tuo metu tarp jų keliautų aukų dėžutės. Iš sakyklos Sandersas stebėtų, kaip dėžutės prisipildo ir persipildo dolerių.

Ak, jei AIDS būtų galima išgydyti, jei Viešpaties bausmė kažin kokiu būdu būtų atidėta... tai tikrai gerokai iškreiptų pastoriaus Sanderso Evangelijos aiškinimą.

Keista, bet Reimondas buvo įsitikinęs, kad Sandersas iš tiesų tiki dauguma tų dalykų, apie kuriuos kalba. O, jis mokėjo suklastoti stebuklą ir persipumpuodavo didelę sumą pinigų, bet pastorius nuoširdžiai tikėjo dirbąs Dievo darbą. Lygindamas AIDS su biblinėmis nelaimėmis, Sandersas matė tiesiogines sąsajas. Kodėl, kartą paklausė jis Reimondo, taip sunku patikėti, kad Dievas gali funkcionuoti ir dvidešimtame amžiuje? Negi žmonės mano, kad amžiams bėgant Dievas prarado savo galią?

— Negalime pamiršti, — pasakė Markis, — kad mes prarandame rėmėjus.

— Klystate, Reimondai. Jie tebėra su mumis.

— Kaip galite taip sakyti? Senatorius Dženkinsas...

— Šiuo metu Stivenas sielvartauja, — nutraukė jį Sandersas. — Neabejoju, sužinojęs, kad sūnus buvo amoralus iškrypėlis, jis patyrė didžiulį smūgį. Atgavęs blaivų protą, vėl prie mūsų prisidės.

Reimondas apstulbęs pažiūrėjo į jį.

— Negali būti, kad kalbate rimtai. Juk žinote, ką jis padarė. Jis mus pardavė.

— Taip, žinau. Ir man tai nepatinka. Bet Dženkinsas vis dar įtakingas senatorius, ir mums jo reikia. Noriu, kad paskambintumėte jam, Reimondai. Perduokite, kad tikiuosi jį pamatyti kitame mūsų susirinkime.

— Ir kada tai bus?

Ernestas Sandersas truktelėjo pečiais.

— Matysime, — tarė jis. — Jei Maiklas Silvermanas viešai paskelbs apie savo ligą, tučtuojau kviesiu susirinkimą. Visus mus.

— Visus? Bet Silvermanas Džono Lovelo žentas.

Sandersas susijuokė.

— Dėl daktaro Lovelo nesijaudinkite. Aš juo pasirūpinsiu. — Sandersas atsistojo, apsivilko paltą ir nuėjo prie durų. — Pagaliau Džonas Lovelas yra vienas iš mūsų, — priminė jis Markiui.

Harvis įgriuvo į Maiklo palatą, išplėtęs iš baimės akis.

— Sara, ačiū Dievui, radau tave.

Ji sėdėjo ant Maiklo lovos krašto. Abu peržiūrinėjo Maiklo pranešimą spaudai. Buvo nusprendę jį kaip įmanoma sutrumpinti.

— Kas atsitiko? — paklausė ji.

— Kur Donaldas Parkeris? — iškvėpė Harvis.

— Netrukus turėtų pasirodyti. Kas vyksta?

Harvis ėmė berti žodžius.

— Turi su juo pasikalbėti. Jis negali užsiminti apie Bredlio Dženkinso ryšį su klinika.

— Kodėl ne?

— Nes kiltų labai daug bėdų. — Kapodamas sakinį po sakinio Harvis paskubomis atpasakojo jai savo pokalbį su sekretoriaus padėjėju. — Jei Markis sužinos, kad neįtraukiau Bredlio į klinikos ataskaitą, galiu prarasti kliniką. Visi mūsų pasiekimai bus paskelbti negaliojančiais.

— Ar jie gali taip pasielgti? — pasitikslino Maiklas.

— Markis tikrai pasistengs. Jis tik ir ieško dingsties perskirstyti lėšas. Jam tai bus puiki proga. Negalime leisti jam sužinoti, kad Bredlis buvo gydomas čia.

Sara linktelėjo.

— Pasikalbėsiu su Donaldu, kai tik jis pasirodys.

Kasandra pabudo nuo skausmo ir, kaip paprastai, nesiorientuodama aplinkoje. Ją kamavo stiprios pagirios, kurį laiką nesuvokė, kur esanti. Proto migla paprastai trukdavo keletą akimirkų, kol kokie nors išoriniai dirgikliai padėdavo atkurti praėjusį vakarą. Galvos skausmas paprastai kankindavo šiek tiek ilgiau.

— Harvi? — šūktelėjo ji.

Niekas neatsakė.

Kasandra sudejavo, abiem rankomis susiėmė galvą, tačiau smilkiniuose nesiliovė kalęs plaktukas. Visomis valios pastangomis jai šiaip taip pavyko praplėšti vokus. Prisimerkė nuo ryškios šviesos, nors užuolaidos buvo užtrauktos, o kambaryje tvyrojo prieblanda.

Ji vėl sudejavo.

Tai buvo viešbučio kambarys, ne Harvio butas. Prabangus viešbučio kambarys. Kelionių brošiūra tokį pavadintų „prašmatniu" ir „prabangiai apstatytu". Kažkur tolumoje nuaidėjo automobilio signalas, tačiau Kasandrai tai buvo tarsi garso kolonėlių baubimas roko koncerte, vykstančiame jos smegenyse.

— Ššš, — garsiai ištarė ji.

Rankomis spaudė galvą laukdamas, kol laikas vėl sulipdys kaukolę. Kasandra pamėgino prisiminti, kas atsitiko. Susitikimas su *Northeastern Air*. Ar jie pasirašė sandorį? Dar ne. *Northeastern* rinkodaros direktorius, siaubingas egoistas, vis delsė priimti sprendimą. Tada jie nuėjo išgerti į... „Plaza“ viešbutį — štai kur ji. Apie ką jie kalbėjosi? Kasandra neprisiminė. Rinkodaros direktorius, nors ir patrauklios išvaizdos, buvo koktus, arogantiškas ir pasipūtęs. Tikras apsimetėlis. Vos tik pražiodavo burną, pasipildavo mėšlas. Kasandra stengėsi prisiminti, ką jis sakė, tačiau galvoje skambėjo tik „aš, man, aš, man, aš“.

O paskui?

Viskas aišku. Rinkodaros direktorius nusivedė ją į kambarį, išdulkino ir paliko. Ji pamažu ėmė prisiminti. Seksas buvo prastas. Jis buvo „pozuotojas“, tas, kuriam labiau rūpi, kaip atrodo, o ne ką daro; tas, kuris mieliau žiūri į veidrodį nei į partnerę. Galėtų tiesiog mylėtis su savimi.

Kasandra atsisėdo ir apsižvalgė. Taip, jis išėjo, ačiū Dievui. Paliko raštelį ant naktinio staliuko. Paėmusi jį perskaitė:

Sveikinu. Sandoris jūsų.

Jis nė nepasirašė, tik paliko savo vizitinę kortelę.

Jėzau.

Ji nukėlė kojas nuo lovos ir pamėgino atsistoti. Kambarys atrodė kaip dauguma kitų, kuriuose jai teko būti — erdvus, gražus, tvarkingas, prabangiai apstatytas, su švaria patalyne ir minkštais rankšluosčiais. Kasandrai Lovel — viskas, kas geriausia. Jokių apšnerkštų motelių. Jei nori išdulkinti Kasandrą Lovel, turi apsupti ją gražiais daiktais. Turi nusivesti į prašmatnią vietą. Juk ji ne kokia nors pigi kekšė.

Ji elitinė kekšė.

Kasandra nuėjo į vonios kambarį. Atsukusi karštą vandenį palaukė, kol šis ėmė garuoti, tada palindo po srove. Taip ji stovėjo labai ilgai, tvilkinama vandens, kelis kartus išsimuilinusi, vėl palįsdavo po srove.

Po keturiasdešimt penkių minučių nusišluostė. Atsisėdusi ant plačios lovos, paverkė, tada apsirengė ir išėjo namo.

Po poros valandų grįžusi į Lovelų rūmus, Kasandra įsipylė dribsnių ir atsisėdo prie virtuvės stalo.

— Labas rytas, mieloji, — pasisveikino Džonas Lovelas.

Kasandra pakėlė galvą. Jos tėvas vilkėjo juodą megztinį aukšta apykakle, plaukai tvarkingai sušukuoti, skruostai paraudę. Tėvas vis dar gražus vyras, pagalvojo Kasandra, tačiau nuo jos motinos mirties prieš dešimtį metų neturėjo jokių rimtų santykių. Gaila, bet Kasandra abejojo, ar džiaugtųsi, jeigu tėvo akys staiga nušvistų sutikus kitą moterį.

Greičiausiai ji tiesiog pavydi. Tai jai būdinga.

— Labas rytas, — atsiliepė ji.

— Ar turi žinių iš Saros?

— Ne. O turėčiau turėti?

Jos tėvas truktelėjo pečiais.

— Skambinau į ligoninę. Jie pasakė, kad šįryt Maiklas buvo išrašytas. Paskambinau jiems į namus, tačiau įjungtas atsakiklis.

— Ar skambinai daktarui Raikeriui? — paklausė Kasandra.

Daktaras Lovelas linktelėjo.

— Jis man neperskambino. Ir nemanau, kad perskambins.

— Kodėl ne?

— Tiesiog mes su Harviu Raikeriu nesame geriausi draugai.

Kasandra nuleido akis. Ji pajuto kažkokį keistą jausmą, kažką panašaus į gėdą.

— Vis dėlto, — tęsė daktaras Lovelas, — tai gana keista.

— Kas?

— Maiklas serga hepatitu B, o tai reiškia, kad ligoninėje jis turėtų praleisti mažiausiai tris savaites. Kodėl jį išleido?

— Gal perkėlė į kitą ligoninę.

— Gal, — dvejodamas tarė daktaras Lovelas.

Kasandra prisiminė, kaip Harvis išlėkė iš namų po Eriko skambučio vakar rytą. Ji negirdėjo viso pokalbio, tačiau Harvio tonas buvo niūrus ir įsitempęs. Prieš jam padedant ragelį ir išlekiant beveik nė neatsisveikinus, ji spėjo nugirsti Maiklo vardą.

Ar kas nors nutiko Maiklui?

— Turiu eiti, — pasakė tėvas. — Jei tavo sesuo paskambins, pasakyk, kad gali skambinti man į automobilio telefoną.

Pabučiavo Kasandrą į skruostą ir pasuko prie durų. Jis nepaklausė, kur ar su kuo ji praleido pastarąsias penkias naktis. Kalbai pakrypus apie intymius reikalus, tėvas mėgdavo apsimesti, kad nieko bloga nevyksta — taip lengviau gyventi, nei žinant tiesą.

Kasandra pagalvojo apie Harvį. Kokio galo ji ėjo į lovą su tuo neandertaliečiu rinkodaros direktoriumi (koks, po galais, jo vardas?), kai viskas taip puikiai klostėsi...

... per gerai?..

... su Harviu.

Ką gi, toks gyvenimas. Gali būti, kad jai ir Harviui nelemta būti kartu. Arba ji per daug išgėrė. Arba...

... esi purvina kekšė, Kasandra.

Ji užsimerkė. Išgirdusi nuvažiuojantį tėvo automobilį, Kasandra atsistojo ir nutipeno koridoriumi jo kabineto link. Metas pamiršti naktį. Yra kitų, svarbesnių, reikalų.

Kasandra žinojo, kad tai, ką ketina padaryti, yra negerai. Žinojo, kad į tėvo kabinetą draudžiama eiti, ji neturi teisės kišti nosies į jo asmeninius reikalus. Tačiau Harvio žodžiai — ir galbūt noras atsilyginti už praeitą naktį — skatino ją veikti: *„Man atrodo keista, kad tą pačią dieną, kai tavo tėvas paneigė pažįstąs Sandersą asmeniškai, tu išgirdai juos besiginčijančius jo kabinete. Kodėl jis mums melavo? Ką mėgino nuslėpti?“*

Iš tiesų, galvojo Kasandra. *Ką jis mėgino — ar mėgina — nuslėpti?* Ar gali būti, kad jos tėvas susijęs su pastoriumi Sandersu? Ar gali būti, kad jos tėvas iš tiesų prikišęs nagus prie bėdų klinikoje?

Priėjusi prie jo kabineto durų, pasuko rankeną ir įžengė į vidų. Tai buvo mėgstamiausias Kasandros kambarys namuose. Toks erdvus, su aukštomis lubomis, visur tamsus ąžuolas, tūkstančiai knygų — kaip Henrio Higinso kabinete filme „Mano puikioji ledi“. Kasandra nusėlino už didžiulio antikvarinio stalo ir truktelėjo šoninį stalčių. Tas neatsidarė. Ji pamėgino dar kartą. Užrakinta. Tada atsisėdo į minkštą

sukamąjį krėslą. Chm, kur jis paslėpė tą prakeiktą raktą? Kasandra apčiupinėjo vidurinio stalčiaus apačią. Po kelių akimirkų jos pirštai užgriebė kažkokį vėsų metalinį daiktą.

Pavyko.

Jos pirštai sugniaužė mažą raktelį ir nuplėšė lipniąją juostą. Atrakino stalčių ir ėmė naršyti. Apatiniame dešiniajame kampe Kasandra rado aplanką su asmeniniais laiškais. Ėmė vartyti, kol vienas patraukė jos dėmesį. Laiškas buvo nuo daktaro Leonardo Bronkovičiaus, vyriausiojo kontrolės grupės nario Kolumbijos presbiterionų ligoninėje.

Brangusis Džonai,

žinau, tu nepaprastai nuliūsi, tačiau taryba nusprendė paremti Sidnėjaus paviljoną. Nepaisydama tavo gana įtikinamų argumentų, vos vos didesnė tarybos dalis mano, kad AIDS yra liga, kuri per ilgai buvo ignoruojama. Nors daugelis narių pritaria tavo požiūriui, kad padėtis pernelyg pasikeitė, visgi dabar, kai pasaulis pripažino šios ligos rimtumą, taryba tiki, kad daktaras Raikeris ir daktaras Grėjus gali daug pasiekti kurdami vakciną nuo viruso. Tokia vakcina duotų ne tik didelę naudą žmonijai, bet ir pakeltų ligoninės prestižą ir, savo ruožtu, padidintų finansavimą.

Suprantu, kad tai pristabdys tavo programas Vėžio centre, tačiau tikiuosi, kad paremsi mus šiame naujų siekių ir iššūkių kupiname kelyje.

Nuoširdžiai
med. dr. Leonardas Bronkovičius

Kitas laiškas buvo iš Vašingtono, ta pačia tema:

Gerbiamasis daktare Lovelai,

šių metų biudžetas medicininėms išlaidoms jau paskirstytas, ir aš apgailestauju turėdamas pranešti, kad Vėžio

centro priestatui statyti lėšų nebus skirta. Mes suvokiame ir gerbiame jūsų darbo svarbą, tačiau negalime pamiršti, kad Niujorkas, tiksliau, Kolumbijos presbiterionų medicinos centras, jau gavo solidžią sumą pinigų, kurių didesnė dalis buvo skirta naujajai AIDS klinikai, vadovaujamai daktaro Harvio Raikerio ir daktaro Briuso Grėjaus.

Asmeniškai aš tikiu, kad jūsų darbas yra nepaprastai svarbus, ir esu nusivylęs šiuo sprendimu, tačiau jūs, kaip buvęs vyriausiasis chirurgas, žinote, kaip kartais būna. Regis, AIDS visuomenė išrinko „Savaitės liga" arba „Mėnesio mada". Šiuo metu ši „mada" traukia visų dėmesį. Esu įsitikinęs, kad visuomenės susidomėjimas netruks išblėsti ir išsisemti, o tada bus galima pažvelgti į šią ligą racionaliau.

Stiprybės jums, ir žinokite, kad taip manome ne mes vieni. Man būtų garbė, jei kitos viešnagės Vašingtone metu paskambintumėte man ir galėtume aptarti medicinos pasaulį. Aš labai vertinu jūsų nuomonę įvairiais klausimais.

Jūsų

med. dr. Reimondas Markis,

Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamento sekretoriaus padėjėjas

Kasandra pajuto šleikštulį. Laiškuose nebuvo nieko stebinančio. Ji žinojo, kad nuo pat pradžių tėvas buvo nusistatęs prieš kliniką, jis nuolat piktai kalbėdavo apie lėšų „švaistymą". Tik nežinojo, kokį tiesioginį poveikį Sidnėjaus paviljonas turi tėvo Vėžio centrui. Padėtis nepavydėtina — arba AIDS klinika, arba naujas Vėžio centro priestatas. Kasandra žinojo, kiek daug jos tėvui reiškia Centras, bet kaip toli jis eitų, kad tik gautų finansavimą? Žinoma, jis niekada...

Ji krūptelėjo, išgirdusi į kiemą įsukantį automobilį. Garsus dyzelinis variklis. Tėvo mersedesas. Jis jau grįžo.

Velniava! Maniau, nebus jo visą dieną!

Kasandra įkišo laiškus atgal į aplanką, šį įmetė atgal į stalčių ir užstūmė. Tolumoje pasigirdo pakeliamų garažo vartų garsas.

Kur aš padėjau tą prakeiktą raktą?

Jos akys paskubomis perbėgo per stalą. Nieko. Ji pažiūrėjo ant grindų. Nėra. Mersedesas jau važiavo į šešiavietį garažą. Po galais, kur tas raktas? Ji turi spėti išsinešdinti iš kabineto, kol tėvas nepamatė. Pamačiusi raktą kyšantį iš stalčiaus spynelės, Kasandra vos nepliaukštelėjo sau, kad anksčiau ten nepažiūrėjo. Ji ištraukė raktą, ir tą akimirką variklis nutilo, pokštelėjo užtrenkiamos durelės.

Kasandra atplėšė gabalėlį lipnios juostos ir priklijavo raktą po viduriniu stalčiumi. Tada pašokusi paskubomis išlėkė pro duris, pasuko dešinėn ir nuskubėjo koridoriumi.

Jeigu ji būtų pasukusi kairėn, koridoriaus gale būtų pamačiusi tėvą, stovintį ir stebintį ją su nuostaba veide.

Salės gale, atsilošęs ir išpūtęs krūtinę, stovėjo Donaldas Parkeris. Per savo keturiasdešimt metų trunkančią karjerą jis aplankė visus septynis žemynus. Rengė reportažus apie visų prezidentų, pradedant Hariu Trumenu ir baigiant Džordžu Bušu, inauguracijas. Parkeris matė, kaip į Mėnulį buvo paleistas pirmasis palydovas, buvo karinės kampanijos Vietnamo kare, Pekino skerdynių, operacijos „Audra dykumoje" liudininkas. Jis kalbino Gandį, Malkolmą X, Pol Potą, Chomeinį, Aminą, Gorbačiovą, Huseiną. Vargu ar buvo likę kas nors, ko jis nepadarė.

Kai Sara prišlubavo prie jo, Donaldas Parkeris sugavo jos žvilgsnį ir švelniai šyptelėjo. Jo akys buvo skaisčiai mėlynos, skvarbios ir tiriančios. Tobulo žurnalisto akys.

— Sveika, Sara.

— Labas, Donaldai. Gavai mano medžiagą?

Jis linktelėjo.

— Čia tai bent istorija, Sara. Metų įvykis. Kodėl pati nenori jos pristatyti?

— Aš per daug su tuo susijusi, — tarė ji.

— Asmeniškai?

Ji linktelėjo.

— Ar tai susiję su pareiškimu, kurį tavo vyras ketina paskelbti prieš laidą?

— Dabar nenorėčiau apie tai kalbėti.

— Suprantu, — tarė jis. — Ar yra naujų žinių?

— Buvo nužudytas dar vienas pacientas, toks Rikardas Martinas. Ligoninėje.

— Ką?

— Štai čia viskas parašyta.

Donaldas paėmė popieriaus lapą ir perskaitė.

— Puikiai padirbėjai, Sara.

— Tai dar ne viskas.

— O?

— Neužsimink eteryje apie senatoriaus Dženkinso sūnų.

— Nesuprantu.

Sara ėmė aiškinti. Donaldas atidžiai klausėsi ir linkčiojo.

— Gerai, — tarė jis Sarai baigus. — Šią dalį praleisiu.

— Ačiū, Donaldai. Esu labai dėkinga.

— Ir išsiaiškinkime dar kai ką. Tas daktaras Raikeris nenori kalbėti per televiziją?

— Ne. Daktaras Raikeris nori išsaugoti anonimiškumą. Į klausimus atsakinės jo padėjėjas, daktaras Erikas Bleikas.

— Gerai, dabar eisiu, viską susidėliosiu. Ačiū už nuveiktą darbą, Sara. Palikai man lengviausią dalį.

— Jokių problemų, — tarė ji nueidama. — Ir ačiū už supratimą dėl Bredlio Dženkinso.

Donaldas Parkeris stebėjo ją nušlubuojančią, stipriai besiremiančią lazda. Sara — kerinti mergina, nepaprastas grožis slepia nepaprastą protą. Ji puikiai išmano savo darbą, ir Donaldo pagarba jai didėjo sulig kiekviena diena.

Deja, žinojo Donaldas, netrukus bus išmėginta jos pagarba jam. Po šio vakaro laidos Sara bus labiau nei nusivylusi. Ji bus įpykusi. Tačiau Donaldas Parkeris ilgai dirbo šiame versle ir pamažu susikūrė

tam tikrus etikos principus. Jis nemanė, kad reikia nutylėti svarbius istorijos aspektus dėl kitų patogumo — nesvarbu, kokių pasekmių susilauktum.

Ir jis neketino nutylėti apie Bredlį Dženkinsą.

13

Kasandra ketino pasakyti šį tą, dėl ko vėliau gailėsis.

Ji atėjo pas Harvį, norėdama papasakoti jam apie laiškus, kuriuos rado tėvo stalčiuje. Tačiau iš jos burnos išsiveržė neplanuoti žodžiai.

— Turiu tau kai ką pasakyti, — pradėjo Kasandra.

— Taip?

Ji sėdėjo nuleidusi galvą, bijodama pažvelgti jam į akis.

— Aš praleidau naktį su kitu vyru.

Harvio veidu perbėgo skausmo šešėlis, jo akys išsiplėtė.

— Su tuo rinkodaros direktoriumi?

Kasandra linktelėjo.

— Mat kaip, — ištarė Harvis, jo veidas vėl buvo ramus ir bereikšmis. Nuėjęs prie stalo, atsisėdo ir ėmė kažką žymėtis savo popieriuose.

— Ar tai viskas, ką ketini pasakyti? — paklausė Kasandra.

— O ką norėtum išgirsti?

— Tau tai nieko nereiškia?

— O tu norėtum, kad reikštų?

— Liaukis atsakinėjęs į klausimus klausimais.

— Aš nežinau, ko tu iš manęs nori, Kasandra. Ateini čia ir pasakai, kad permiegojai su kitu vyru. Kokios reakcijos tikiesi?

— Nežinau.

— Kodėl man pasakei?

— Kaip tai kodėl?

— Būčiau niekada nesužinojęs, — tarė jis. — Kodėl reikėjo pasakyti?

Ji išsižiojo, paskui užsičiaupė, kilstelėjo pečius, sustingo, o tada dvejodama tarė:

— Norėjau būti atvira su tavimi.

— Puiku. Tu buvai atvira. O dabar prašyčiau man atleisti, turiu daug darbo.

— Minutėlę...

— Atleisk, Kasandra. Aš tikrai turiu daug darbo. Maniau, mums gera kartu. Maniau... nežinau... maniau, kad mus sieja šis tas ypatinga.

— Taip ir yra.

— Tada mes skirtingai suprantame ypatingumą. Aš negaliu leisti, kad mano širdis vėl liktų sudaužyta. Pernelyg skaudu. Aš negaliu susikaupti, negaliu dirbti...

— Daugiau tai nepasikartos. Prisiekiu. Aš nenorėjau tavęs įskaudinti...

— Nesvarbu. Aš neturėjau leisti, kad taip toli nueitume. Tai buvo klaida, nuo pat pradžių. Elgiausi kaip paskutinis kvailys galvodamas, kad tu galėtum... — Harvis papurtė galvą. — Viso, Kasandra. — Jis nuleido akis ir ėmė rašyti.

— Harvi?

Jis nepakėlė galvos, tik tvirčiau pakartojo:

— Viso geriausio, Kasandra.

Ji pajuto keistą jausmą, kažin ką kieta ir skausminga krūtinėje. Norėjo dar kažką pasakyti, bet sulaikė jo šalta veido išraiška.

Kasandra apsisuko ir išėjo.

— Po penkių minučių Maiklo spaudos konferencija.

Risas Porteris liovėsi varstęsis savo aukštaaulius sportbačius ir pažiūrėjo į trenerį.

— Apie ką čia kalbi?

Ričis Krenšas perėjo per persirengimo kambarį, žengdamas per išmėtytus sportbačius, apsauginius raiščius ir ilgas kojas. „Knicks" svečiavosi Sietle, rengėsi žaisti ikisezonines rungtynes su „Supersonics".

— Girdėjai. Prieš prasidedant *Blyksniui* Maiklas perskaitys pranešimą.

— Kokį pranešimą? — nesuprato Risas.

— Kad aš žinočiau.

Džeromas Holovėjus suglumęs susižvalgė su Risu.

— Ir jį rodys per nacionalinę televiziją?

— Būtent, — atsiliepė treneris Krenšas.

— Nesuprantu, — tarė Risas. — Ką tokio galėtų pasakyti Maikis, kad jį rodytų geriausiu laiku per tiesioginį eterį?

— Tikriausiai kažką apie savo ligą.

Risas papurtė galvą.

— Tai galėtų sudominti *Sports Channel* arba *ESPN*, bet ne *CBS*.

— Be to, — pridūrė Džeromas, — žiniasklaida jau žino apie hepatitą.

Treneris Krenšas gūžtelėjo.

— Nieko nesuprantu. Įjunk televizorių, Džeromai, ir sužinosime.

Komandos naujokas nuėjo prie televizoriaus ir įjungė. Maiklo draugai ir treneriai, metę savo darbus, sužiuro į ekraną. Daugumoje veidų atsispindėjo paprasčiausias smalsumas. Bet ne Riso. Kažkas čia ne taip, galvojo jis. Sportininkas, kad ir koks populiarus būtų, neskelbia pranešimų tiesioginio eterio metu, nebent turėtų pasakyti kažką itin svarbaus. Kažką, kas svarbiau už sportą.

Pamačius Maiklą ir Sarą žengiančius pakylos link, Risą apėmė didžiulė baimė.

Džordžas buvo įpusėjęs trečiąją iš šimto atsispaudimų dalį, sulig kiekvienu judesiu įtempdamas ir išpūsdamas raumenis, ir kaip tik tada netikėtai jo dėmesį patraukė reklama:

„Likite su mumis, netrukus ypatinga *Blyksnio* laida. Kas sieja netikėtą krepšinio žvaigždės Maiklo Silvermano pareiškimą, Gėjų Žudiką ir metų istoriją apie AIDS epidemiją? Žiūrėkite *Blyksnį* ir sužinosite. Netrukus per *CBS*."

Džordžas sustingo. Maiklas Silvermanas, Saros Lovel vyras ir Džono Lovelo žentas. Silvermanas dalyvavo labdaros pokylyje tą naktį, kai Džordžas nužudė Bredlį Dženkinsą. Dabar per tiesioginį eterį jis ketina paskelbti netikėtą pareiškimą.

Džordžas norėjo išgirsti, ką jis pasakys. Labai norėjo.

Žinoma, vargu ar reikėtų nerimauti dėl to, ką pasakys toks kaip Maiklas Silvermanas, bet ką ten dar paminėjo per reklamą? Kažką apie ryšį su Gėjų Žudiku? Ką gi, tai turėtų būti įdomu. Ir dar kažką apie AIDS epidemiją. Džordžas papurtė galvą. Pernelyg didelis sutapimas. Maiklas Silvermanas, Gėjų Žudikas ir AIDS epidemija.

Kažkas mėgina surišti palaidus galus.

Labiausiai Džordžą domino Maiklo Silvermano pranešimas. Policija jau žino apie ryšį tarp nužudytųjų ir AIDS klinikos, todėl reikėjo tikėtis, kad anksčiau ar vėliau ši informacija pateks į viešumą. Bet kuo čia dėtas Saros Lovel vyras? Ar Maiklas Silvermanas susijęs su žmogžudystėmis? O jei taip, tada kaip?

Atsargiau, Džordžai. Tavo darbas juos šalinti, o ne aiškintis kodėl.

Tiesa, bet juk reikia saugotis. Džordžas ir taip jau rizikuoja labiau nei paprastai. Gėjų Žudikas sukėlė didžiulį susidomėjimą. Dabar, kai atliekamas vis kruopštesnis tyrimas, logika jam sako, kad siekdamas apsisaugoti turėtų daugiau sužinoti, kodėl turi žudyti visus tuos žmones.

Prakeikimas, kodėl jis anksčiau tuo nepasidomėjo?

Aplaidus darbas, Džordžai. Labai neprofesionalu.

Reklamai pasibaigus, Džordžas pašoko nuo grindų. Jis atsisėdo ant plačios lovos krašto ir įsmeigė akis į ekraną. Maiklas ir Sara ėjo pakylos link. Sara Lovel labai graži. Atrodo nepaprastai. Nukreipęs žvilgsnį į Maiklą, Džordžas pajuto dilgsint pavydą.

Tam kalės vaikui labai pasisekė, jis kiekvieną naktį miega su Sara Lovel.

Džordžas papurtė galvą. Kartais gyvenimas toks neteisingas.

*

— Aš namie! — šūktelėjo Maksas Bernšteinas.

— Aš miegamajame, — atsiliepė Lenis. — Ar parnešei pieno?

— Aha. Ir šešias skardines dietinės kolos.

Lenis įėjo į svetainę ir pakštelėjo Maksui į lūpas.

— Pavargai?

— Siaubingai. O tu?

Lenis linktelėjo, paimdamas iš Makso rankų pirkinius.

— Septynias valandas praleidau teisme dėl bylos, kuri taip ir nebuvo pradėta nagrinėti.

— Kas atsitiko?

— Mano klientas nepasirodė.

— Pabėgo nuo teismo?

— Panašu į tai.

Bernšteinas truktelėjo pečiais.

— Mes, farai, juos gaudome. Jūs, advokatai, leidžiate jiems pabėgti.

— Taip, bet be mūsų jūs neturėtumėte darbo. Beje, aš užsakiau picą. Pamaniau, niekur nenorėsi eiti.

— Teisingai pamanei.

Lenis nunešė pirkinių maišelį į virtuvę.

— Ar šį savaitgalį dirbsi?

— A?

— Gal nors porai sekundžių liautumeis kramtęs nagus ir paklausytum. Ar šį savaitgalį dirbsi?

— Tikriausiai, kodėl klausi?

— Šį savaitgalį susitinku su Melisa.

Melisa buvo Lenio dvylikametė dukra.

— Pasistengsiu prisidėti prie jūsų.

— Būčiau dėkingas. Tiesa, išnuomojau tą filmą, kurį norėjai pažiūrėti.

Maksas paėmė telefoną ir surinko numerį.

— Šįvakar negaliu žiūrėti. Netrukus rodys *Blyksnį*.

— Vos nepamiršau. — Lenis išėjo iš virtuvės. — Maksai?

— Ką?

— Ištrauk pirštus iš burnos, kol nesugrūdau jų tau į gerklę.

— Atsiprašau.

— Kam skambini?

— Į savo butą.

— Koks neekonomiškumas.

— Leni, nepradėk.

— Kam reikia šešerius metus laikyti tuščią butą? Jame likęs tik tavo telefonas ir atsakiklis.

— Žinai kam.

— O taip, teisingai. Tu bijai, kad kas nors sužinos, jog gyveni su — jergutėliau! — vyru. Kad esi tikrų tikriausias sumautas gėjus.

— Leni...

— Todėl ir laikai tą savo viengungišką butuką 87-ojoje, nes esi paranojikas. Ar nebūtų pigiau paprasčiausiai pasakyti visiems, kad esame du vieniši normalūs vyrukai, kuriems patogiau gyventi kartu? Kaip filme „Trys vyrai ir kūdikis".

— Ką čia sapalioji?

— „Trys vyrai ir kūdikis". Pameni tą filmą. Tomas Selekas, Tedas Densonas ir Stivas Gutenbergas buvo vieniši vyrukai, jie gyveno viename bute, ir niekas nesijaudino dėl jų seksualinės orientacijos. O kaip Oskaras ir Feliksas iš „Keistosios porelės"? Policininkas Murėjus nė nepagalvojo, kad tarp jų kas nors yra.

Atsakiklyje jokių pranešimų. Maksas padėjo ragelį.

— Tu bambeklis.

— Ir tau jau laikas pasikirpti ūsus. Atrodai kaip Džinas Šalitas.

— Liaukis bambėjęs. Ar jau pašėrei Saimoną?

— Prieš keletą minučių. Anądien jis surijo aštuonis auksinius karosus, o dabar doroja kitą pustuzinį. Nori pažiūrėti?

— Gal kitą kartą.

Lenis gūžtelėjo.

— Gyvatė tavo.

Maksas nusipirko Saimoną, nepavojingą žaltį, prieš dvejus metus,

apimtas įnorio. Manė, bus šaunu turėti augintinį. Deja, pamiršo vieną smulkmeną — jis mirtinai bijojo gyvačių. Maksas mylėjo Saimoną, jam patiko stebėti, kaip žaltys šliaužioja po savo stiklinį narvą. Tačiau jis bijojo jį paliesti, tiesą sakant, net prisiartinti. Negana to, Saimonas ėdė tik gyvas auksines žuveles — žaibiškai įtraukdavo jas į burną ir iškart prarydavo. Buvo galima matyti, kaip spurdanti žuvytė slenka plonu Saimono kūnu.

Bjauru.

Laimei, Leniui žaltys patiko — jei atvirai, labai šlykštus pomėgis. Lenis mėgdavo pasikviesti draugų, ir jie visi stebėdavo Saimono šėrimą; netgi lažindavosi, kuri žuvelė bus praryta paskutinė.

Labai bjauru.

Suskambo durų skambutis. Lenis atidarė duris, sumokėjo picų išvežiotojui ir atsinešė picą į svetainę. Maksas stebėjo jį prisimindamas, kaip pasikeitė jo gyvenimas, kai prieš septynerius metus pirmą kartą pamatė švelnų Lenio žvilgsnį: 1984-ieji, permainų metai. Vis labiau plintant AIDS epidemijai, retėjo nevaržomo sekso naktys su nepažįstamais partneriais, orgijos Soho rajone, gėjų baruose ir Kaligulos stiliaus pirtyse. Maksas dalyvaudavo visur, net ir nepaliaujamai kankinamas baimės, kad kas nors apie tai sužinos. Kiek meilužių jis turėjo? Jau pametė skaičių. Kiek draugų pasiglemžė AIDS? Taip pat sunku suskaičiuoti. Jų išėjo tiek daug, kad dabar liko tik išskydę neaiškūs veidai. Kažkada tai buvo gyvybingi jauni vyrai, iš kurių netikėtai, skausmingai buvo atimtos gyvybės. Dabar jų nebėra, ir jie vis rečiau prisimenami.

Kodėl, mąstė Maksas, *mes taip beatodairiškai neriame į seksą, kuris neturi nei vardo, nei veido? Ar tik dėl kūniškų malonumų, o gal yra kažkas daugiau? Gal mes bandome maištauti? O gal tik išliejame nerimą, susikaupusį ilgus metus gyvenant tarp normaliųjų? Ko mes ieškome toje kūnų masėje? Dar svarbiau, nuo ko mes bėgame?*

Per pastaruosius septynerius metus Bernšteinas tyrėsi daugiau nei dvidešimt kartų — visą laiką išgalvota pavarde ir visą laiką gaudavo neigiamą atsakymą. Jam sekėsi, tačiau kartais apima kaltės jausmas,

kad neužsikrėtė virusu — tarsi būtų išgyvenęs Aušvicą ir stebėtųsi, kodėl tebėra gyvas.

Kita vertus, Lenis kilęs iš konservatyvios šeimos. Devyniolikos jis vedė mokyklos laikų meilę, po metų susilaukė dukters. Lenis mėgino užgniaužti ir paneigti savo tikrąją seksualinę orientaciją ir kurį laiką jam tai sekėsi. Tačiau ketvirtaisiais santuokos metais abiem su žmona Emile jau buvo aišku, kad jo heteroseksualusis fasadas pradėjo eižėti ir netrukus subyrės. Emilė ir Lenis savo šeimoms atskleidė tiesą ir išsiskyrė kaip draugai.

Maksas įjungė televizorių. Abu tylėdami susėdo ant sofos ir susikibo rankomis.

Lenis padėjo galvą Maksui ant peties.

— Juk žinai, kad esu geriausia, kas tau nutiko gyvenime.

— Taip, ko gero.

Po kelių akimirkų jie pamatė Maiklą ir Sarą, einančius pakylos link.

— Tėti? — pašaukė Kasandra.

Džonas Lovelas neatsiliepė. Jis toliau stebeilijo į seną fotografiją.

— Į ką žiūri? — švelniai paklausė ji.

Jis giliai atsiduso ir atsargiai pastatė fotografiją, tarsi ji būtų iš trapaus porceliano.

— Į nieką.

Kasandra perėjo per kambarį. Kaip ir įtarė, tėvas žiūrėjo į motinos nuotrauką. Į jos akis plūstelėjo ašaros.

— Aš irgi jos ilgiuosi, — tarė ji.

— Ji labai tave mylėjo, Kasandra. Norėjo, kad būtum laiminga.

Kasandra linktelėjo, ištiesė ranką ir palietė motinos atvaizdą.

— Ką tik skambino Sara.

— Kur ji?

— Nepasakė. Sakė, kad sužinosime per *Blyksnį*.

— Per *Blyksnį*? Ką tai reiškia?

— Nežinau.

Džonas ištiesė rankas, ir pirmą kartą per daugelį metų tėvas ir dukra apsikabino. Kasandra prisiglaudė prie tėvo, jausdama jo šiurkštų vilnonį megztinį. Akimirkai ji pamiršo apie laiškus, kuriuos rado tėvo stalo stalčiuje. Pamiršo pastoriaus Sanderso balsą tėvo kabinete, pamiršo netgi savo beprotiškus įtarimus. Jis jos tėvas. Buvo taip gera jo glėbyje, kaip vaikystėje, saugu, šilta, bet...

— Tu visas mano pasaulis, — sušnabždėjo jis. — Tu ir Sara.

Jie stovėjo susiglaudę, stumiami keisto artumo poreikio. Tas poreikis buvo stebėtinai stiprus, tarsi nenumaldomas alkis, kuris valgant didėja. Nė vienas neištarė nė žodžio, bet abu žinojo, kad galvoja apie tą patį. Jie negalėjo paaiškinti, iš kur žino vienas kito mintis, nežinojo, kodėl šis kambarys persismelkęs baisios lemties nuojauta. Tai turėjo būti džiaugsminga, švelni akimirka, tačiau kažkas tykojo už kampo, kažkas, kas norėjo ardyti, plėšyti ir griauti.

Kasandra atšlijo, ir jie nesmagiai pažiūrėjo vienas į kitą, tarsi ką tik būtų pasidaliję gėdinga paslaptimi.

— Laida tuoj prasidės.

— Taip, — atsiliepė tėvas.

Jie išėjo iš kambario, nesilaikydami už rankų, net nesiliesdami. Vis dėlto Kasandra tebejautė tėvo glėbio šilumą, lyg šalikas gaubiančią jos pečius. Stebėjo tėvą, įjungiantį televizorių, ir ją užplūdo didžiulė meilės banga. Jis toks geras, galvojo ji, žmogus, visą savo gyvenimą paskyręs kitiems gydyti. Jis niekada nieko neįskaudintų. Niekada. Ji tuo tikra. Jokių abejonių. Jos įtarimai — kvailystės. Pora laiškų ir susitikimas su pastoriumi Sandersu dar nereiškia, kad tėvas padarė ką nors bloga. Tiesą sakant, tai visiškai nieko nereiškia. Ji apsidžiaugė, kad nepapasakojo Harviui apie tuos laiškus, kad neišdavė savo tėvo pasitikėjimo.

Kasandra su palengvėjimu atsilošė, stengdamasi nekreipti dėmesio į tą erzinančią abejonę, tebekirbančią jos galvoje.

*

Fotoaparatų blykstės veikė kaip šviesos blyksniai, kurdami iliuziją, kad Maiklas ir Sara eina lėtai. Jie kartu pasiekė pakylą. Maiklas žengė į priekį, o Sara pasekė jam iš paskos ir atsistojo šalia. Maiklas stovėjo nuleidęs galvą ir užsimerkęs. Po kelių akimirkų jis iškėlė galvą ir nužvelgė reporterių minią.

Sara jį stebėjo. Jis toks gražus su savo pilku kostiumu ir mėlynu kaklaraiščiu, tačiau šie drabužiai ne jam. Jie bespalviai, jokių geltonų ar žalių raštų, jokių gėlių motyvų ar taškučių — viskas taip nuobodu ir... be gyvybės. Jo veidas, liūdnas, papilkėjęs, pavargęs, atitiko išvaizdą.

Iš marškinių kišenėlės jis išsitraukė lapą. Pirštais išlankstė jį, tada delnu išlygino į stalą. Maiklas dirstelėjo į pranešimą, bet neskaitė. Ranka pastūmė popierių į šoną ir pamažu pakėlė akis. Kurį laiką stovėjo nieko nesakydamas.

Pro fotoaparatų blykstes Sara pajuto susirinkusiųjų nerimą. Pasigirdo vis stiprėjantis murmesys. Priėjusi prie Maiklo, paėmė jo ranką ir suspaudė. Ranka buvo stebėtinai šalta. Tada jis padarė kai ką labai keisto. Atsisuko į ją ir nusišypsojo — ne dirbtine ar pavargusia, bet savo nuoširdžia, gražia šypsena. Ji nuramino Sarą, bet kartu ir išgąsdino. Atsisukus į mikrofoną, šypsena pamažu išblėso.

— Vakar, — prabilo Maiklas, — aš sužinojau, kad esu užsikrėtęs AIDS.

Tučtuojau stojo tyla. Akimirksniu murmesys nutilo, lyg išjungus grotuvą.

— Ketinu gydytis privačioje klinikoje, apie kurią plačiau išgirsite šioje laidoje. Tai viskas, ką turiu pasakyti. Dėkoju.

Jis atsitraukė nuo mikrofono, vėl nusišypsojo Sarai ir paėmė ją už rankos.

— Dingstam iš čia.

Žiniasklaida ėmė atakuoti visais pabūklais.

— Ar seniai esate gėjus, Maiklai?

— Sara, ar seniai žinojote, kad jūsų vyras homoseksualus?

— Ar ši santuoka — farsas?

— Ar užsiiminėjote seksu su kuriais nors komandos draugais?

Sulig kiekvienu klausimu Maiklas nevalingai susigūždavo. Galiausiai jis vėl užlipo ant pakylos, kad pašalintų nesusipratimą. Kai jis priėjo prie mikrofono ir salė nuščiuvo, Maiklas nusisuko netaręs nė žodžio. Tada jis pasilenkė ir pabučiavo Sarą į skruostą.

— Kaip jau sakiau, eikime iš čia.

Harvis laidą žiūrėjo vienas.

Jam patiko būti vienam. Taip ir turėtų būti. Kasandra nuo pat pradžių buvo klaida. Jis tik apgaudinėjo save — tikriausiai išgėrė kokių nors fantaziją skatinančių narkotikų, jei manė, kad tokia kaip Kasandra galėtų susidomėti tokiu kaip jis. Be to, jis turi kliniką. Negali leisti, kad kas nors blaškytų jo dėmesį, trukdytų susikaupti ir dirbti.

Harvis pasipurtė. Pakaks apie tai. Yra kur kas svarbesnių reikalų nei jo žemiški troškimai. Harvis išstūmė Kasandrą iš savo minčių ir sutelkė dėmesį į *Blyksnio* reportažą.

Donaldas Parkeris puikiai išmano savo darbą, pateikia faktus be jokių insinuacijų. Siekiant išsaugoti klinikos anonimiškumą, reportaže neminimas nei paviljono pavadinimas, nei adresas. Ačiū Dievui. Harvis galėjo įsivaizduoti, koks kiltų triukšmas, jei reportaže būtų paminėtas pavadinimas ir adresas. Košmaras.

Dar geriau, reportaže minimas tik Eriko vardas. „Vyriausiojo tyrinėtojo“ vardas nutylimas. Puiku. Geriau ir negali būti. Parkeris net paskelbė 800 linijos telefono numerį ir adresą tiems, kas norėtų paaukoti klinikai, ir pasiūlė raštu arba telegramomis kreiptis į Kongresą, kad būtų skirtos papildomos lėšos „neįvardytai“ AIDS klinikai.

Mėlynos Donaldo Parkerio akys žiūrėjo į priekį, palaikydamos kontaktą su milijonais žiūrovų. Harvis suprato, kodėl Parkeris laikomas geriausiu šiame versle. Tas nepaprastas susitelkimas priversdavo pamiršti, kad žiūri televizorių. Jis tapdavo namų svečiu, šeimos nariu, sėdinčiu čia pat svetainėje, o ne studijoje.

— Dar ryškesnis pavyzdys, — tęsė gilus Donaldo Parkerio balsas, — yra klinikos sąsajos su vadinamuoju Gėjų Žudiku, kuris pastaruosius du mėnesius terorizuoja Niujorko gėjų bendruomenę. Tiesą

sakant, Gėjų Žudikas galėtų būti vadinamas AIDS žudiku. Štai ką mums pavyko sužinoti.

Toliau Parkerio balsas skambėjo jau iš įrašo.

„Jauni vyrai rasti subadyti ir smarkiai sužaloti, nors jie turėjo dėl ko gyventi." — Ekrane ėmė šmėkščioti kadrai, kuriuose kūnai uždengti kruvinomis antklodėmis, iš po jų kyšojo ranka ar koja. — Visas pasaulis tikėjo, kad gėjų bendruomenės narius medžioja koks nors psichopatas. Tačiau dabar yra naujų įrodymų, visiškai sugriaunančių šią versiją ir leidžiančių daryti kur kas labiau pribloškiančias prielaidas.

Išlaikyta pauzė.

„Vadinamasis Gėjų Žudikas žudo sergančiuosius AIDS. Tiesą sakant, visas aukas siejo vienas dalykas — visos gydėsi klinikoje, apie kurią šįvakar kalbame."

Dar viena reikšminga pauzė.

„Pirmąja auka tapo Skotas Trajenas, — tęsė Donaldas Parkeris. Ekrane pasirodė besišypsančio Trajeno nuotrauka. — Trajenas, dvidešimt devynerių biržos makleris, buvo nužudytas savo bute pačiu šlykščiausiu būdu. Jis buvo kankinamas ir žalojamas peiliu, kol mirtinai nukraujavo."

Trajeno atvaizdą pakeitė Bilo Vitersono nuotrauka.

„Viljamas Vitersonas, *First City Bank* viceprezidentas, tapo antruoju Gėjų Žudiko grobiu. Ant pono Vitersono veido, kaklo, krūtinės ir kirkšnies srityje rasta per dvidešimt durtinių žaizdų. Nužudytą vyrą aptiko jo kambario draugas Stiuartas Lebrinskis, kuris vos valandai buvo išėjęs iš namų. Kai ponas Lebrinskis grįžo iš parduotuvės, iš pono Vitersono žaizdų tebesruvo kraujas." Bilo Vitersono atvaizdas ekrane išblėso...

... o jo vietoje pasirodė Bredlio Dženkinso nuotrauka.

Harvio širdis užstrigo krūtinėje.

— O Dieve, ne. Tik ne...

„Labiausiai Gėjų Žudiką išgarsino Bredlio Dženkinso, senatoriaus Stiveno Dženkinso sūnaus ir slapto AIDS klinikos paciento, nužudymas. Bredlis buvo rastas už gėjų baro Grinvič Vilidže..."

Harvis daugiau jau nieko negirdėjo.

— Ne, — pašiurpęs sušnabždėjo jis. — Ar žinai, ką tu ką tik padarei?

Pastorius Ernestas Sandersas žiūrėjo reportažą. Blogai, labai blogai, tačiau Sandersas nepyko. Pyktis — bevertė emocija, aptemdanti protą, užgniaužianti racionalią mintį. O jam reikia blaivios galvos.

Diksė buvo viršuje, miegamajame, tysojo prisigėrusi vyno. Ir vėl. Trečia naktis iš eilės. Bet jis ją myli. Ji nepaprastai graži moteris — tai pripažįsta netgi jo priešai — visiškai kitokia nei tos stereotipinės pamokslininkų žmonos. Diksė jam brangiausia pasaulyje, tad lepina ją brangiomis dovanomis ir viskuo, kas geriausia. Tačiau ji vis tiek jį niekina. Regi tai jos žvilgsnyje, kai įžengia pro duris. Sūnus, Ernis jaunesnysis, išaugo gražiu vyru ir dirba bažnyčioje. Jis gerai išmoko Evangeliją, geba įtikinamai kalbėti, uždirba krūvas pinigų ir taip pat nekenčia savo tėvo. Pasibjaurėjimas, atsispindintis sūnaus veide, galvojo Sandersas, priverstų parausti net akląjį.

Laimei, Diksė, Ernis ir abi mergaitės, Sisė ir Meri Ana, mėgsta jo pinigus. Pinigai — galia, nėra jokios abejonės. Sandersas prisiminė, kaip jo tėvas cituodavo auksinę taisyklę: tas, kas turi pinigų, nustato taisykles. O Sandersas turi pinigų. Taip pat ir galią. Valdžią.

Ir jis turi savo darbą. Savo tikinčiuosius. Keista, esi toks, kokį žmonės tave mato. Kai kurie mano jį esant išgelbėtoju, pranašu, Dievo žmogumi. Kitiems jis — ekstremistas, pigus sukčius, fanatiškas veidmainis.

O koks jis iš tiesų? Na, jis niekada nematė Dievo, kaip yra sakęs per savo pasirodymą. Jėzus nesilankė naktį jo miegamajame. Niekada negirdėjo paslaptingo balso ir nematė tikro stebuklo. Na, ir kas? Žmonės nori tikėti. Žmonėms reikia kažko tokio, ir jis jiems tai duoda. *Mums reikia maisto, reikia oro, poilsio ir pramogų, ir mums reikia kažkuo tikėti.* Kairieji liberalai tiki savo dievais — sekuliarizmu, mokslu ir žiniasklaida. Argi senamadžiai amerikiečiai neturi tokios pat teisės?

Jiems reikia tvirto vadovo, tokio, paskui kurį sektų neklausinėdami ir nedvejodami. Apgaule ir gudrumu politikai susikuria patikimą įvaizdį. Kas čia blogo, jei pamokslininkas daro tą patį?

Kritikams, kurie kaltina jį išnaudojant pasekėjus, Ernestas Sandersas atsikirsdavo su pašaipa. Tik pažiūrėkit į jo parapijiečius sekmadienio rytą, į linksmus ir pasigėrėjimo kupinus jų veidus. Ar galima tai nupirkti? Pažiūrėkite, kaip bendraujant spindi jų akys, kokį dėmesį ir nepajudinamą pasitikėjimą juo demonstruoja. Taip, gerai įsižiūrėkite į tuos sunkiai triūsiančius amerikiečius, kurie prašo vos kelių minučių religinės ekstazės, kurie nori tikėti, kad yra šis tas daugiau nei tik nuobodus kasdienis darbas, kurie nori pasikliauti Dievu, o ne tik žmonėmis.

Ernestas Sandersas duoda jiems tai ir dar daugiau. Ir taip, jis iš to daug uždirba. Kodėl neturėtų? Jis padarė pasaulį geresnį ir suteikė džiaugsmo tūkstančiams, galbūt milijonams žmonių. Galbūt Dievas neparodė jam degančio krūmo ir nesuteikė galios eiti per vandenį. Bet Jis apdovanojo galia savo žodžiais jaudinti žmones, ir galbūt kaip tik toks buvo Dievo ketinimas. Šiame technologijos ir biurokratijos amžiuje jokių įmantrių stebuklų — tik paprastas gebėjimas perduoti žmonėms Jo žodį.

Galbūt, galvojo Sandersas, jis dalyvauja šventoje kovoje, ir Dievas pasirinko jį vadovauti teisiesiems, sutelkti Jo karius, vesti visus į Pažadėtąją žemę...

... ir išgelbėti pasaulį nuo bedievių padugnių, kovoti su piktadariais, kurie bandys jį sustabdyti. Net jeigu jo lauktų žūtbūtinė kova.

Ekrane pasirodė laidos kūrėjų sąrašas. Atsidusęs Sandersas paėmė telefoną ir paskambino Reimondui Markiui į namus.

— Alio?

— Žiūrėjote? — paklausė pastorius Sandersas.

— Taip.

— Daug nerimo kelianti laida, — tęsė Sandersas. — Kils didžiulis nepasitenkinimas.

— Bet paminėjus Bredlį Dženkinsą Raikeris pralaimėjo, — tarė

Markis. — Dabar mes turime įrodymą, kad jo ataskaitos buvo suklastotos. Tyrimai gali būti paskelbti negaliojančiais.

— Galbūt, — sutiko Sandersas, — visgi nepasikliaukite tuo. Mes galime tuo pasinaudoti, bet kažin ar to pakaks. Mums teks apsvarstyti kitus planus.

Markis krenkštelėjo.

— Jei manote, kad tai būtina.

— Būtina. Dabar, kai Raikeris į visa tai įtraukė Silvermaną, nemanau, kad turime kitą pasirinkimą. Aš pakalbėsiu su Silvermano patėviu.

— O ką man daryti?

— Skriskite į Niujorką. Noriu, kad susiremtumėte su Harviu Raikeriu akis į akį.

— Gerai. — Markis patylėjo. — Yra dar kai kas.

— Taip?

— Tos žmogžudystės... viskas labai keista.

— Suprantu, ką norite pasakyti.

Markis vėl trumpam nutilo, paskui paklausė:

— Kas, jūsų manymu, už to stovi?

Ernestas Sandersas atsargiai pasvėrė žodžius.

— Jei atvirai, Reimai, — pagaliau ištarė jis, — aš tikrai nežinau.

14

Kitą rytą Sara nušlubavo koridoriumi ir nepasibeldusi įėjo į Donaldo Parkerio kabinetą.

— Niekšas.

Donaldas pakėlė galvą. Jei jį ir nustebino jos pykčio proveržis, to neparodė.

— Laukiau tavęs.

— Tu man melavai.

— Sara...

— Sakei, kad Bredlio Dženkinso reportaže neminėsi.

— Sara, man labai gaila, bet aš negalėjau to nutylėti.

— Kodėl ne?

— Nes aš žurnalistas, — tarė Parkeris. — Man buvo pavesta nušviesti tą istoriją, visą istoriją...

— Gali man nepasakoti.

— Minutėlę, Sara. Šį kartą tu buvai šališka. Tavo nuomonė nebuvo objektyvi.

— Ką čia kalbi?

Parkeris pasitaisė kaklaraištį.

— Viskas paprasta. Negalima nutylėti gyvybiškai svarbių istorijos aspektų, kad apsaugotum draugą.

— Bet aš paaiškinau...

— Ką paaiškinai? Kad tavo draugas, tas Harvis Raikeris, melavo valdžios pareigūnams? Kad suklastojo ataskaitas?

— Jis nieko nesuklastojo. Jis suteikė Bredliui Dženkinsui teisę į konfidencialumą.

— O, liaukis, Sara, negi tikrai manei, kad atsisakysiu tos istorijos apie Gėjų Žudiką? Jei būčiau nutylėjęs apie Dženkinsą, kaip būčiau susiejęs žudiko aukas? Juk svarbiausia, kad visos jos gydėsi Raikerio klinikoje. Taigi negalėjau nepaminėti ir Bredlio Dženkinso, a?

Sara pasirėmė į lazdą.

— Tu nesuvoki, kokios bus pasekmės.

— Tau nebūtina jaudintis dėl pasekmių. Tai ne mūsų reikalas. Tu tai žinai. Mes pranešame naujienas ir atskleidžiame faktus. Mes negalime rinktis arba vieną kitą svarbų faktą nutylėti, kad įgyvendintume asmeninius siekius. Minutėlei apsikeiskime vietomis. Jei tu būtum rengusi reportažą, o aš atėjęs paprašyčiau nutylėti gyvybiškai svarbų faktą, kad apsaugočiau savo draugą — draugą, kuris klastojo oficialius dokumentus, — ar būtum tai padariusi?

— Aš neprašiau tavęs, kad apsaugotum draugą. Prašiau apsaugoti kliniką. Negi nesupranti? Dėl tavo reportažo ją gali uždaryti.

Donaldas papurtė galvą.

— Jokiu būdu. Po vakarykštės laidos visuomenė to tikrai neleis. Per naktį klinikos darbuotojai tapo didvyriais. Apie juos kalba visa Amerika.

— Vis tiek turėjai mane perspėti.

— Gal ir turėjau, bet tam nebuvo laiko. — Donaldas perėjo per kambarį ir sustojo priešais ją. — Apgailestauju dėl tavo vyro. Jis labai drąsus, jei ryžosi prabilti apie tai viešai.

Sara linktelėjo ir žengė prie durų.

— Ačiū, Donaldai, — trumpai padėkojo. — Atsiprašau, kad taip įsiveržiau.

Daktaras Harvis Raikeris mėgino skaityti ataskaitą ant savo stalo, tačiau veltui. Po vakarykštės *Blyksnio* laidos jis visiškai nesudėjo bluosto. Dabar, išaušus rytui, galvoje tebesisuko tie patys klausimai ir abejonės. Ar jis suklydo, leisdamas parodyti reportažą? Mintis atrodė labai gera, puikus būdas sustiprinti klinikos reputaciją, tačiau jis pamiršo apie Bredlį Dženkinsą — faktą, kuris galėjo sužlugdyti kliniką.

Kas dabar bus?

Suburzgė vidaus telefonas.

— Taip?

— Atvyko daktaras Reimondas Markis.

Harvis pajuto, kaip jo viduriuose kažkas apsivertė.

— Jis čia? Klinikoje?

— Taip, daktare.

O Dieve, o Dieve...

— Pakvieskite jį.

Harvis atsilošė ir ėmė godžiai gaudyti orą. Jis laukė, stebeilydamasis į minutes rodančią laikrodžio virš durų rodyklę. Ji judėjo taip, tarsi spaudžiama žemyn — ne lengvai kildama į viršų, o apgailėtinai šliaušdama.

Markis jau žino. Tas kalės vaikas žinojo apie Dženkinsą dar prieš laidą. Bet iš kur?

— Daktare Raikeri?

Harvis išspaudė pernelyg plačią šypseną.

— Daktare Marki, užeikite. Kokie vėjai jus čia atpūtė?

— O jūs nežinote?

Harvis vis dar ramiai šypsojosi.

— O turėčiau?

— Mums reikia pasikalbėti.

Harvį šiek tiek nustebino Markio tonas. Jis tikėjosi, kad šis bus sausas, ramus, užtikrintas, tačiau svečio balse buvo juntama įtampa. Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamento sekretoriaus padėjėjas vilkėjo melsvą dryžuotą kostiumą, avėjo juodais bateliais, kurie prašyte prašėsi nublizginami, ir ryšėjo raudoną kaklaraištį.

— Sėskitės.

— Ačiū. — Markis sunkiai sudribo į kėdę, tarsi iš nuovargio nebenustovėtų.

— Kavos?

— Ne. — Jis atsilošė ir užsimetė koją ant kojos. — Daktare Raikeri, noriu iškart eiti prie reikalô. Vakar mačiau reportažą apie jūsų kliniką. Jis buvo labai informatyvus... ir keliantis nerimą.

— Keliantis nerimą? — pakartojo Harvis su ta pačia kvaila šypsena veide. Kažin ar dar ilgai jis galės vaidinti kvailį. Ko gero, nelabai.

— Vakar aš dar kartą peržiūrėjau jūsų tyrimų rezultatus ir ataskaitas, — tęsė Markis. — Nors jie beveik neprieštarauja tam, kas buvo pasakyta reportaže, vis dėlto, sakyčiau, juose yra tam tikrų neatitikimų.

— Tai nebuvo planuota, — pamėgino pasiaiškinti Harvis, įnirtingai ieškodamas išeities. — Suprantate, daktare Marki, aš nenorėjau daryti jokių pernelyg drąsių pareiškimų, kol neturėjau kuo juos pagrįsti.

— Tačiau reportaže buvo pasakyta...

— Būtent. Tai ne mano žodžiai, o laidos kūrėjų. Juk žinote, kaip dirba žurnalistai. Jie viską pernelyg išpučia.

— Tai šis televizijos reportažas — ne jūsų mintis?

— Žinoma, ne. Žiniasklaida pati mane susirado. Neva jiems kaž-

kas nutekinęs informaciją apie kliniką. — Pagaliau išeitis įgavo formą. Harvis nusitvėrė jos. — Jie leido man suprasti, kad informacija gauta iš Vašingtono. Tiesą sakant, iš jūsų tarnybos.

Taip, Harvi, meluok išsijuosęs. Tegu jis ginasi.

Markis užvertė galvą, svarstydamas Harvio kaltinimą.

— O gal informaciją nutekino Maiklas Silvermanas arba Sara Lovel? — pagaliau ištarė jis. — Kaip suprantu, jie abu geri jūsų draugai.

Harvis papurtė galvą.

— Jie nieko nežinojo apie kliniką iki užvakarykštės dienos, kai Maiklui buvo diagnozuotas ŽIV teigiamas. Tas reporteris iš *Blyksnio*, Donaldas Parkeris, viską sužinojo dar prieš savaitę...

Markis dvejodamas žiūrėjo tiesiai į jį. Tada palinko į priekį.

— Trumpam pamirškime tai, — tarė jis. — Manau, metas baigti kalbėti užuolankomis, laikas griebti jautį už ragų.

Tu painioji metaforas, norėjo išrėkti Harvis. Panika ir neviltis raižė jį lyg smulkios šukės.

— Jūs mums melavote, daktare Raikeri. Jūsų ataskaitos suklastotos.

— Suklastotos?

— Suprantate, apie ką aš kalbu. Jūs eksperimentavote su Bredliu Dženkinsu. Jis jūsų ataskaitose nepaminėtas.

Harvis atsikrenkštė.

— Pacientas turi teisę į konfidencialumą, daktare.

— Tik ne šiuo atveju. Ataskaitose nėra jokių tyrimų rezultatų, jokių laboratorijos tyrimų išvadų — nieko.

— Bet...

— Jūs nepasikeitėte, Raikeri. Vis dar nesuprantate, kad yra taisyklės, kurių privaloma laikytis.

— Aš žinau taisykles.

— Ne, nemanau, kad žinote. Jūs visada toks, visada ieškote lengvos išeities.

— Ne lengvos, — pataisė Harvis, visomis išgalėmis stengdamasis sutvardyti kylančią baimę ir įniršį. — Aš ieškau būdo, kaip išvengti to biurokratinio mėšlo, per kurį tenka bristi. Ieškau būdo, kaip kuo

greičiau išgelbėti kuo daugiau gyvybių. — Jis nutilo, nenorėdamas tęsti, tačiau žinodamas, liautis jau negalės. — Suprastumėte, jei daugiau praktikuotumėte kaip gydytojas, o ne tik stumdytumėte pieštukus.

Markio akys už storų stiklų išsiplėtė.

— Ar suvokiate, su kuo kalbate?

— Daktare Marki, jei tik paklausytumėt...

— Ar suvokiate savo veiksmų svarbą? — pertraukė jį Markis. — Jūs galite netekti visų dotacijų. Klinika gali būti uždaryta, o jūsų tyrimų rezultatai paskelbti negaliojančiais.

Harvis spoksojo į jį sustingęs, bijodamas prasižioti ar net sujudėti. Pagaliau jo lūpos sukrutėjo.

— Senatorius Dženkinsas privertė mane ataskaitose neminėti Bredlio vardo, — pratarė jis, griebdamasis šiaudo. — Jei mėginsite uždaryti kliniką, kils neregėtas skandalas.

— Geras senatoriaus vardas jau ir taip sumaišytas su purvais, — atsiliepė Markis. — Dar šiek tiek purvo nepakenks.

— Tai ką norite pasakyti?

— Štai ką. Turiu jums pasiūlymą.

Harvis suglumęs pažiūrėjo.

— Pasiūlymą?

— Tai, ką ketinu pasiūlyti, yra nesvarstytina. Arba sutinkate, arba mes uždarome kliniką. Rinkitės.

— Aš klausau.

— Jūs suklastojote ataskaitas, o tai, kaip mes abu žinome, yra rimtas nusižengimas. Visi jūsų tyrimų rezultatai yra suteršti. Galėtume juos visiškai atmesti... arba galėtume leisti jais remtis.

— Nesuprantu.

— Maiklas Silvermanas yra naujausias pacientas. Taip?

— Na ir?..

— Nedaug dar su juo padirbėjote?

— Labai mažai. SR1 jis gydomas vos parą.

— Gerai. Mes stebėsime jo progresą. Atsiųsiu savo žmones, kurie stebės viską, kas susiję su Silvermanu. Jie žymėsis kiekvieną jo gydymo

smulkmeną. Kai ar jei jo ŽIV taps neigiamu, mes galėsime iš naujo peržiūrėti jūsų kitų tyrimų rezultatus ir pradėti bandymus...

— Tai gali užtrukti metus!

— Reikėjo galvoti apie tai prieš kišant nagus prie dokumentų, — atkirto Markis.

O Dieve, Dieve, ką man dabar daryti? Įkliuvau...

— Aš neklastojau dokumentų! — kone išrėkė Harvis. — Tik neįtraukiau į tą prakeiktą sąrašą vienos pavardės — tai viskas. Vienos sumautos pavardės.

— Esmė nesikeičia. Jei galėjote suklastoti ataskaitą vienąkart, galite tai padaryti ir dar kartą.

— Bet mes išgydėme jau šešis pacientus.

— Iš kurių tik trys yra gyvi. Ir iš kur mums žinoti, kad neiškraipėte jų tyrimų rezultatų?

— Tai ištirkite juos, dėl Dievo meilės! — šūktelėjo Harvis. — Padarysiu viską, ko tik reikės...

— Nusiraminkite.

— Aš kreipsiuos į žiniasklaidą.

Harvis buvo tikras, kad Markio veide šmėkštelėjo baimė, bet vyras tik nusišypsojo.

— Neprotingas ėjimas, daktare Raikeri. Pirmiausia, aš tučtuojau nutrauksiu dotacijas. Tada paviešinsiu jūsų suklastotas ataskaitas, pasakysiu, kad neprileidžiate mūsų prie savo pacientų, kad niekada nieko neišgydėte, ir dar daugiau, ką tik pavyks sugalvoti. Mūsų spaudos atstovai pavaizduos jus kaip šarlataną, pardavinėjantį gyvačių taukus. Kai jie baigs, jums neleis nė ančių ligoninėje valyti.

Harvio smegenys kovojo su didėjančia panika.

— Faktai įrodys, kad jūs meluojate, — tarė Raikeris.

— Galbūt, laikui bėgant, jei jų nesuklastojote. Bet tada jau būsiu užvilkinęs visus jūsų darbus iki kito šimtmečio.

Harvis pasibaisėjęs įsistebeilijo. Jis žinojo, kad Markis pusiau blefuoja, kad jis nenori stoti į atvirą kovą, tačiau tai, ką sakė, irgi buvo tiesa. Jis gali viską sužlugdyti. Net jei Harvis apgintų savo vardą ir įro-

dytų, kad Markis melavo, tai užtruktų mėnesius. Gal net metus. Per tą laiką pinigai išsektų. Gydymo tobulinimas būtų užvilkintas neribotam laikui.

Reimondas Markis atsistojo ir pasuko prie durų.

— Mano žmonės atvyks rytoj po pietų. Prašom informuoti personalą.

Maiklas pamažu budo. Jis išgirdo televizoriaus garsą. Kalbėjo kažkoks vyras. Tikriausiai skaitė žinias. Jis sumirksėjo ir atsimerkė.

— Labas rytas, gražuoli, — tarė Sara.

Jautėsi apdujęs. Vaizdas akyse liejosi. Jis apsivertė ant šono ir pabučiavo Sarą. Ji gulėjo šalia su knyga rankose.

— Labas rytas, sesele. Geriau eik iš čia, kol neatėjo mano žmona.

— Labai juokinga.

— Kiek valandų?

— Beveik vidurdienis. Kaip jautiesi?

Maiklas pamėgino atsisėsti.

— Tarytum mano skrandyje būtų padvėsęs koks žvėriukas.

— Fu. Spėk, ką čia turiu.

— Ką?

Sara prikišo knygą arčiau jo veido. Maiklas prisimerkė ir garsiai perskaitė pavadinimą.

— *1000 vardų jūsų kūdikiui?* Aš jau sugalvojau vardą.

— Tikrai?

— Momar.

— O jei mergaitė?

— Jis ir yra mergaitei. Tai kas vyksta?

— Pažiūrėkim. Ką prisimeni iš vakarykštės dienos?

Maiklas pagalvojo.

— Erikas paėmė iš manęs kraujo, tas mažas vampyriukas.

— Na, tai nuo tada daugiau nieko nauja neįvyko.

Jų pokalbį nutraukė televizorius.

— CNN žinios. Šiandien visų dėmesys sutelktas į vis dar neįvardytą AIDS kliniką, kurioje gydomas krepšinio žvaigždė Maiklas Silvermanas. Tūkstančiai gėjų aktyvistų šiandien išėjo į Vašingtono gatves reikalaudami, kad Maisto ir vaistų asociacija patvirtintų mažai žinomo vaisto, vadinamo SR1, bandymų rezultatus. Po vakarykštės *Blyksnio* laidos aukos finansinių sunkumų patiriančiai institucijai plūsta iš visų šalies kampelių. Pasak pranešimų, anoniminė AIDS klinika žengė stulbinamą žingsnį naujojo vaisto SR1 injekcijomis sėkmingai gydydama ŽIV. Studijoje — daktaras Elis Samuelsas iš Malasio AIDS centro San Franciske.

Ekrane pasirodė daktaras, kaire ranka besitaisantis ausines. Ekrano apačioje atsirado užrašas: „San Franciskas, Kalifornija."

— Daktare Samuelsai, kokia medikų bendruomenės reakcija į vakarykštį *Blyksnio* reportažą?

— Mes apdairiai suintriguoti, — atsiliepė daktaras.

— Gal malonėtumėte plačiau paaiškinti?

— Žinoma. Nors žiniasklaida gal ir nori turėti progą švęsti atradus tokį tariamą gydymą, tačiau mano kolegos abejoja šio reportažo autentiškumu. Toji neįvardyta klinika dar nepaskelbė jokių rezultatų, jokių pagrįstų faktų, neišspausdino straipsnio *The New England Journal of Medicine* ar kitame panašiame leidinyje. Tai labai neįprasta.

— Ar manote, kad tai apgaulė?

— Aš nieko nemanau, tačiau tvirtai tikiu, kad žiniasklaida ir medikų bendruomenė elgtųsi neatsakingai, jeigu priimtume šiuos teiginius kaip faktą be jokių konkrečių įrodymų.

— Ačiū jums, daktare.

Žinių skaitovas pasisuko su kėde ir pažiūrėjo tiesiai į kamerą.

— Tęsiame žinias. Niujorko „Knicks" krepšinio komandos žvaigždė Maiklas Silvermanas sukrėtė sporto pasaulį vakar vakare paskelbęs, kad yra užsikrėtęs AIDS. Pasak klinikos gydytojų ir vakarykščio *Blyksnio* reportažo, Maiklas Silvermanas virusu užsikrėtė prieš kelerius metus Bahamose perpylus kraują, kai plaukiodamas patyrė rimtų sužalojimų. Tačiau yra žmonių, abejojančių šia versija

ir manančių, kad klinika mėgina pridengti pono Silvermano tikrąją seksualinę orientaciją.

Ekrane pasirodė kitas veidas. Maiklo kūnas įsitempė.

— Negaliu patikėti, — išspaudė jis.

— Maiklai, kas yra? Kas atsitiko?

Maiklas neatitraukė akių nuo ekrano. Per pastaruosius dvidešimt metų veidas nelabai pasikeitė. Šiek tiek pražilę smilkiniai. Labiau sudribusi žandikaulio linija ir kaklas. Užtat išvaizda radikaliai pakeista. Pagal užsakymą siūtas sportinis švarkelis. Dailus kaklaraištis. Tvarkingai pakirpti plaukai. Tiesiog įprastas, draugiškas žmogelis.

Žinių skaitovas tęsė:

— Šiandien pas mus vieši ponas Martinas Džonsonas iš Linkolno, Nebraskos. Jis yra Maiklo Silvermano patėvis. Pone Džonsonai, dėkoju, kad sutikote atvykti.

— Tai aš turėčiau dėkoti, Čakai.

— Pone Džonsonai, ką manote apie pranešimus, jog jūsų posūnis AIDS užsikrėtė perpylus kraują?

Martinas Džonsonas gūžtelėjo.

— Gali būti. Labai nenorėčiau blogai kalbėti apie berniuką, bet...

— Bet?..

— Man atrodo, kad kur kas didesnė tikimybė, kad Maiklas užsikrėtė nuo vieno iš savo vaikinų.

Žinių skaitovas kone apsiseilėjo iš laimės.

— Vadinasi, ponas Silvermanas — gėjus?

— Na, nenorėčiau taip pasakyti. Sakyčiau, labiau iš tų biseksualių. Jis dažnai mylėdavosi ir su vyrais, ir su moterimis. Pradėjo dar būdamas jaunas. Vis gi jam labiau patinka vyrai, beveik neabejoju.

Maiklas iššoko iš lovos.

— Išjunk!

Sara čiupo nuotolinio valdymo pultelį ir išjungė televizorių. Vaizdas virto ryškiu raudonu taškeliu, tada išblėso.

— Ar viskas gerai?

Maiklas linktelėjo.

— Melagis kalės vaikas. Nemačiau jo nuo tada, kai man buvo dešimt.

Sara įjungė nešiojamą juostinį grotuvą. Kambaryje pasklido švelnūs Bacho muzikos garsai, tačiau Maiklas vis negalėjo nurimti.

— Keista, — tarė Sara. — Kaip manai, kodėl jis meluoja?

— Nes jis psichopatas, štai kodėl.

Sara papurtė galvą.

— Ne, čia kažkas daugiau.

— Ką turi galvoje?

— Dar tiksliai nežinau. Tik jaučiu, kad ne jis pats tai sugalvojo.

— Gali būti, — tarė Maiklas. — Tai ką dabar darysime?

— Reikės padirbėti, kol pataisysime padėtį, sugalvosime atsakomąjį smūgį ir įrodysime, kad tas šlykštus bjaurybė melavo.

— Nesvarbu, ką darysime, — tarė Maiklas, — kai kurie žmonės vis tiek juo tikės.

— Taip, kai kurie tikės juo.

Maiklas papurtė galvą.

— Po šitiek metų, po viso šito laiko vėl pamatyti jo veidą...

Kitame šalies krašte Dženiferė Raiker pradėjo drebėti. Ji negalėjo patikėti tuo, ką matė televizoriaus ekrane. Martis Džonsonas vėl prisikėlė, kaip kokiame pigiame siaubo filme. Ji manė amžiams pamiršusi tą jo bjaurų vypsnį, bet štai jis vėl prieš akis, kelia į dienos šviesą niekaip nedingstančius skausmingus prisiminimus: mėlynes ant mažojo Maiklo kūno, pajuodusias akis, smegenų sukrėtimus, ligonines, neslepiamą siaubą berniuko veide.

Tas šlykštus išpera sugrįžo.

Dženiferė leido pykčiui pūliuoti, didėti, pasidaryti įkyriam. Susitelkė į jį, kurstė, tikėdamasi, kad jis nuslopins dar skausmingesnį faktą.

Maiklas serga AIDS.

Ji papurtė galvą. Vargšas vaikas. Kiek kartų ji taip sakė apie Maiklą? Tūkstančius. Nors gimė gražus, protingas ir gabus — jo talento užtektų dešimčiai žmonių, — nesėkmės persekiojo jį tarsi ištikimas šuo.

Dženiferė dirstelėjo į kavos staliuką. Nesuskaičiuojamą kartą perskaitė ant voko Siuzanos vardą ir vis mąstė, ką daryti. Vakar vakare norėjo skambinti Siuzanai, bet nusprendė, kad tai būtų kvaila. Briusas negyvas. Kad ir ką jis būtų parašęs tame laiške, to jau niekas nepakeis. Kam skubėti? Kai Siuzana grįš, laiškas gulės kur gulėjęs.

Bet dabar Dženiferė jau nebuvo tokia tikra dėl savo sprendimo. Galvoje įkyriai knibždėjo nerami mintis. Briuso savižudybė, paslaptingas paketas, atsiųstas į nenaudojamą pašto dėžutę Kalifornijoje, žmogžudystės, SR1, paslaptingas užrašas ant voko:

ATPLĖŠTI PO MANO MIRTIES

O dabar Maiklas.

Dženiferės liūdesys dėl visų šių blogų naujienų peraugo į kažką daugiau, kažką gilesnio. Nors negalėjo tiksliai paaiškinti, tačiau ji jautė baimę. Ne, daugiau nei baimę. Šiurpą. Ji išbarė save už paranoją, už tai, kad visur regi sąmokslus. Tačiau vis tiek negalėjo atsikratyti to jausmo. Kažkas čia labai negerai, ir tai susiję su Briuso medicininiais dokumentais bei laišku Siuzanai.

Dženiferė atsilošė, vis labiau kamuojama abejonių.

Harvis pakėlė asmeninio telefono ragelį.

— Alio?

— Maldauju, atleisk man, o gražusis vyre. Noriu būti tavo meilės vergė.

Jis užsimerkė ir pasitrynė akis.

— Kasandra, dabar tikrai netinkamas metas.

Nesmagi tyla.

— Aš... atsiprašau. Paskambinsiu vėliau.

— Nereikia, prašau.

— Juk aš atsiprašiau. Negaliu atsiimti...

— Ne dėl to, — nutraukė ją Harvis. — Tiesiog šiuo metu neturiu laiko asmeniniams santykiams.

— Aš viską sumoviau, ar ne?

— Ne. Tik nuo pat pradžių to neturėjo būti.

— Bet buvo taip gera. Pats taip sakei.

— Kasandra...

— Aš išsigandau, Harvi. O kai išsigąstu, pasidarau kvaila. Krečiu kvailystes. Aš... aš visada sugriaunu tai, kas man brangu, nes bijau būti palikta, supranti?

— Suprantu, — atsiliepė Harvis. Jis nutilo, giliai įkvėpė ir tarė: — Gal pamėginkime neskubėti, gerai? Eiti žingsnis po žingsnio.

— Tu rimtai?

Jis šyptelėjo.

— Taip.

— Kodėl staiga apsigalvojai?

— Prisiminiau, ką kartą apie tave sakė Sara.

— Mano sesuo?

— Ji sakė, kad tavo širdis didelė kaip laukas, nesvarbu, ką apie save galvotum.

Tyla.

— Taip sakė Sara? — netikėdama ištarė Kasandra. — Apie mane?

— Taip. Manau, Sara norėtų, kad judvi būtumėt artimesnės.

— Man regis, pradedu tave įsimylėti, Harvi.

Jis tyliai susijuokė.

— Kaip ką tik susitarėme, neskubėkime.

— Man tai patiktų.

— Viso, Kasandra.

— Viso, Harvi.

Džordžas pakėlė ragelį.

— Laba diena.

— Laba diena.

— Laukiau jūsų skambučio, — tarė Džordžas.

— Žinau. Atsiprašau.

— Taip pat laukiu likusių pinigų, kuriuos esate man skolingas.

Tyla.

— Žinau, Džordžai. Netrukus juos gausi. Pažadu.

— Ir dar dešimt gabalų.

— Už ką?

— Delspinigiai. Papildomi dešimt tūkstančių už savaitę.

Jo darbdavys giliai atsiduso.

— Gerai. Pridėsiu dar dešimt tūkstančių dolerių.

— Puiku, — tarė Džordžas. — Ar turite kitą darbą?

— Taip. Bet šis bus visiškai kitoks ir šiek tiek sudėtingesnis.

— Kalbėkit.

— Gal vakar žiūrėjai *Blyksnį*? — pasiteiravo balsas.

— Žinoma.

— Tada suprasi, koks sunkus bus šis darbas.

— Tai jau mano rūpestis, — atsiliepė Džordžas. — Jūs jaudinkitės dėl to, kaip man sumokėti.

— Supratau.

— Kada turėčiau jį atlikti? — pasiteiravo Džordžas.

— Šįvakar.

— Labai nedaug laiko.

— Situacija pasikeitė, — paaiškino jo darbdavys. — Darbas turi būti atliktas šįvakar.

— Gerai, bet jums tai kainuos.

— Sumokėsiu. Prisiekiu.

Džordžas atsiduso.

— Tai kas šio vakaro laimingasis?

Kitame laido gale Džordžas išgirdo krenkštelėjimą.

— Maiklas Silvermanas.

15

Daktaras Lovelas pažiūrėjo per stalą į apkūnų vyrą. Jis bandė nuslėpti neapykantą savo veide, tačiau žinojo, kad jam nepavyks. Pastorius Sandersas mato jo panieką; regis, jo tai visiškai netrikdo.

— Dėkoju, kad sutikote su manimi susitikti, — pradėjo Sandersas. — Suprantu, kaip sunku buvo rasti laiko tokioje įtemptoje dienotvarkėje.

— Turime tik valandą, — nekantriai atsiliepė Lovelas. — Ko norite?

Sandersas atsistojo ir ėmė žingsniuoti po erdvų kabinetą.

— Labai gražus kambarys, Džonai, — pasakė jis, dirbtinai šypsodamasis. — Kiekvieną kartą čia jaučiuosi... jaučiuosi lyg namuose. Puikus kabinetas.

— Pamirškime kambarį. Netrukus grįš mano dukra.

— Ir kas?

— Nenoriu, kad pamatytų jus.

Sandersas ištiesė ranką ir nuo Džono stalo paėmė įrėmintą nuotrauką.

— Turite labai gražias dukras, Džonai. Švelnioji gražioji Sara ir... seksu... pastorius užsikirto ir užvertė akis, — a, stotingoji Kasandra. Jums labai pasisekė. Matot, Džonai, čia ir yra šeimos esmė. Mūsų šalis buvo sukurta šeimos vertybių pagrindu. Dabar šis pamatas eižėja ir trupa. Mūsų užduotis, brangusis Džonai, užtaisyti plyšius ir dar labiau sutvirtinti pamatą.

— Ko jūs norite?

— Viskas labai paprasta. Noriu, kad ir toliau padėtumėte man kryžiaus žygyje. Noriu, kad palaikytumėte mane ir darytumėte tai, ką reikia.

— Gal liautumėtės malęs niekus ir eitumėte prie esmės?

Sanderso balsas išliko lygus ir ramus.

— Sakykite, Džonai, kodėl atsisakėte ateiti į vakarykštį skubų susitikimą?

— Gal iš proto išsikraustėte?

— Ne, Džonai, nemanau.

— Jūs nenorite, kad ši liga būtų išgydyta, ar ne?

Sandersas linksmai šyptelėjo.

— Sakykite, Džonai, ar būtumėte norėjęs išgydyti Egipto rykštes? Ar būtumėte padėjęs Jobui, nors Dievas to ir nenorėjo? Ar būtumėt pasakęs Abraomui, jog Dievas nenori, kad jis paaukotų Izaoką?

— Ką, po galais, čia...

— Ar būtumėte sustabdęs Dievo darbus, Džonai? Ar būtumėte prisidėjęs prie šėtono ir trukdęs Viešpaties planams?

— Nustokit pliauškęs, po galais...

— Mes žinome, kad AIDS gali persiduoti per kūno skysčius, — pertraukė jį Sandersas, — tačiau, jei išdrįstumėte pareikalauti, kad jūsų gydytojas ar odontologas pasitikrintų, liberalai pakvaištų. Pradėtų rėkti apie konstitucines teises. Sakykite, Džonai, o kaip dėl mūsų konstitucinių teisių? Kaip dėl mūsų teisių išlikti sveikiems? Jie nesirūpina mumis. Kodėl turėtume rūpintis jais?

Kurį laiką Džonas Lovelas tylėdamas žiūrėjo į jį.

— Judu su Markiu sakėte, kad jie nepadarė jokios pažangos.

— Taip, žinau. Mus tai irgi nustebino, Džonai. Daktaro Raikerio ataskaitose niekada nebuvo jokių užuominų apie tai, ką mes išgirdome per jūsų dukters laidą vakar. Tai mus pribloškė.

Džonas pasitrynė kaktą. Ramus Sanderso balsas ėmė nervinti.

— Aš niekada nebūčiau pritaręs...

— Kam, Džonai?

— Žinote, kam.

Sandersas vėl nusišypsojo.

— Vis dėlto niekas nesikeičia, ir mes turime pabaigti šį darbą. Dabar bus sunkiau nei kada nors. Mums reikia jūsų pagalbos, Džonai.

— Jūs pamišėlis. Dėl Dievo meilės, toje klinikoje gydosi mano žentas.

Sandersas liūdnai linktelėjo ir staiga jo veidas apsiniaukė.

— Užjaučiu jus ir jūsų dukrą. Koks siaubingas būdas sužinoti tie-

są apie Maiklo, — Sandersas padarė dramatišką pauzę, — seksualinę orientaciją.

Džonas iš visų jėgų stengėsi valdyti pyktį.

— Jūs matėte reportažą. Maiklas užsikrėtė virusu perpylus kraują.

Sanderso veide vėl nušvito šypsena.

— Galbūt jūs teisus, Džonai, tačiau man tai atrodo baisiai įtartina. Kraujo perpylimas Bahamose? Pripažinkite, tuo gan sunku patikėti — ypač po Maiklo tėvo žodžių.

— Patėvio, — pataisė Džonas. — Nemokša kalės vaikas, kurio Maiklas nuo vaikystės nematė akyse.

— Tikrai? Įdomu. Tai kam jam meluoti?

Džonas akimirką tylėjo, tada piktai prisimerkė.

— Tu, — iškošė jis.

— Atsiprašau?

— Tu jį iškasei, ar ne? Tu sumokėjai Džonsonui, kad pažertų tų šiukšlių.

— Aš? Kodėl turėčiau tai daryti?

— Kad patrauktum žiniasklaidos dėmesį. Mestum šešėlį ant gerų atsiliepimų apie kliniką.

— Minutėlę, Džonai. Nelabai gražu mėtytis tokiais nepagrįstais kaltinimais.

— Nešdinkis iš mano namų.

— Bet mums dar tiek reikia aptarti, Džonai...

— Lauk.

— ... jūsų tolesnį dalyvavimą mūsų kovoje.

Džonas atsistojo.

— Jėzau, tu tikrai pamišėlis. Tai jau per toli nuėjo. Reikia viską tučtuojau sustabdyti, kol dar kas nors nenukentėjo.

— Apgailestauju, Džonai, bet bijau, kad tai tęsis. — Jis įsikišo ranką į kišenę ir ištraukė diktofoną. — Galbūt tai padės jums grįžti į teisiųjų kelią.

Lovelo veidas išbalo, įrudusi oda pasidarė panaši į kreidą. Jis vėl atsisėdo.

— Kas?..

— Čia įrašyta? Geras klausimas, Džonai. Pamenate mūsų pirmąjį susitikimą Reimondo kabinete? Tą, per kurį jūs pažadėjote padarysiąs viską, kad sunaikintumėte Raikerio ir Grėjaus kliniką, nes norite pinigų naujajam Vėžio centro priestatui? Ar pamenate tą susitikimą?

— Tu, kalės vaike.

Sanderso šypsena dar paplatėjo. Valdžios pojūtis jį visada taip veikdavo.

— Įdomu, ką švelnioji gražioji Sara pamanys apie savo mieląjį tėtuką, kai išgirs įrašą? Arba žiniasklaida?

— Tu irgi krisi.

— O, aš taip nemanau, Džonai. Suprantate, ši juosta suredaguota. Joje tik jūsų balsas.

— Aš viską atskleisiu.

— Bet neturėsite įrodymų, Džonai. Ir pripažinkime: jūsų kaltinimai tik dar labiau sustiprins mano pozicijas tarp tikinčiųjų. Jie matys mane kaip vedlį, kuris ne tik kalba, bet ir daro. O jūs būsite sužlugdytas, beje, kartu su Vėžio centru.

Džonas prasižiojo, bet užsičiaupė nieko nepasakęs.

— Taip, Džonai, Viešpaties keliai nežinomi. O, bet nepykite ant manęs. Jūs elgiatės teisingai. Jūs padėsite man sunaikinti blogį, ir tuo pat metu prisidėsite prie vėžio tyrimų. Iš tiesų padėsite žmonijai.

— Išeik.

— Turiu planą, kuris, neabejoju, jums patiks, — jis padės mums visiems, taip pat ir jūsų žentui. Viską sužinosite rytojaus susitikime. Reimondas jums paskambins. O kol kas patarčiau niekam nieko nepasakoti. Žinot, liežuvis žmogų pakaria ir paleidžia.

Sandersas mirktelėjo, dar kartą plačiai nusišypsojo ir pasuko prie durų.

— Juk vis tiek, Džonai, esate vienas mūsų.

Jam išėjus, Lovelas liko sėdėti kabinete. Kurį laiką svarstydamas galimybes jis tuščiu žvilgsniu stebeilijo į knygų lentyną. Po penkių minučių atsistojo ir išėjo iš kabineto, uždarydamas paskui save duris.

Durims užsidarius, virstelėjo spinta. Kasandra pastūmė tėvo *Burberry* švarką ir išlipo. Ją tebepurtė drebulys.

Leitenantas Maksas Bernšteinas žingsniavo Sidnėjaus paviljono trečiojo aukšto koridoriumi. Jis jau buvo beįžengiąs į laboratoriją, kai už jos durų pasigirdo daktaro Eriko Bleiko balsas:

— Galbūt tai, ką siūlo Markis, nėra taip baisu.

Stojo neilga tyla. Tada Harvis atsiliepė:

— Negi nesupranti, ką jis bando padaryti?

— Žinoma, suprantu, bet galbūt mes galėsime pakreipti tai savo naudai.

— Kaip?

— Jei jis laikysis savo žodžio, — tęsė Erikas, — mūsų kliniką valdžia turės finansuoti dar keletą metų — bent kol bus apibrėžtos Maiklo prognozės, be to, gausime naujų lėšų iš nemokamos linijos. Per tą laiką galėsime tobulinti SR1...

— Ir atidėti jo įgyvendinimą dvejiems ar trejiems metams, — įsiterpė Harvis. — Markis stengiasi mus priversti pradėti viską iš naujo.

— Na, galėjo būti ir blogiau. Galėjo visiškai mus uždaryti.

Maksas laukė Harvio atsakymo, tačiau šis neatsiliepė, ir jis įžengė į laboratoriją.

— Labas rytas, gydytojai.

Jie stovėjo prie mikroskopo. Pasigirdus Makso balsui, abi galvos atsisuko į duris.

— Labas rytas, leitenante.

Maksas apsižvalgė.

— Kur šįryt jūsų vyriausiasis laborantas?

— Vinstonas O'Konoras? Jis pasiėmė porą laisvų dienų.

Maksas energingai linktelėjo, vartydamas tarp pirštų pieštuką. Jis ėmė vaikštinėti po laboratoriją, kilnodamas ir vėl pastatydamas į vietą įvairius daiktus.

— Judu prastai atrodote, — galiausiai tarė jis.

— Bloga diena, — atsiliepė Harvis.

— Kodėl?

— Šįryt mane aplankė Reimas Markis.

— Tas iš Vašingtono?

— Taip.

— Ko jis norėjo?

Harvis atpasakojo pokalbį su daktaru Reimondu Markiu. Nesiliaudamas žingsniuoti, Maksas linkčiojo, bet jo akys nė karto nenukrypo tiesiai į pašnekovą. Tiems, kas jo nepažinojo, galėjo pasirodyti, jog jis nekreipia dėmesio.

Vis dėlto jis stabtelėjo ir įsižiūrėjo į Eriką Bleiką, tarsi matytų jį pirmą kartą. Gražūs batai, brangus kostiumas, ant marškinių apykaklės išsiuvinėta monograma, solidus kaklaraištis, priderintos petnešos. Atrodo šiek tiek formalus. Elgiasi dar formaliau. Tiesą sakant, Erikas labiau priminė Volstrito kombinatorių nei altruistą gydytoją.

Kai Harvis baigė, Maksas paėmė mėgintuvėlį, apžiūrėjo jį ir tarė:

— Įdomu.

Erikas stvėrė mėgintuvėlį iš leitenanto rankos.

— Gal malonėtumėt? — irzliai tarė jis. — Tai labai svarbūs mėginiai.

— Atsiprašau. — Maksas nužingsniavo į kitą pusę. Sprendžiant iš to, ką nugirdo už durų, Erikas nemano, kad daktaro Markio apsilankymas kelia grėsmę. Jei atvirai, jis visiškai neatrodo susirūpinęs. Vėlgi įdomu.

Tu kažko nepastebi, Maksai. Kažko svarbaus. Galvok, kad tave kur.

Bet nieko negalėjo sugalvoti, tik įkyrus, erzinantis maudulys smegenyse nedavė ramybės.

— Vadinasi, tai reikštų, — prakalbo detektyvas, — kad Markis nori paversti Maiklą bandomuoju triušiu ir stebėti, kaip veikia SR1?

— Taip, panašiai.

Maksas vėl linktelėjo.

— Tada mes negalime paslėpti Maiklo tarp kitų pacientų. Bet vėlgi, nebėra priežasties jo slėpti, ar ne?

Erikas žengė į priekį.

— Slėpti jį? Apie ką čia kalbate?

— Viskas gerai, Erikai, — atsiliepė Harvis. — Mes su leitenantu jau kalbėjomės apie tai. Išgijusius pacientus nusprendėme perkelti į policijos saugomą vietą, kad apsaugotume juos nuo to Gėjų Žudiko.

— Kur?

Maksas nusišypsojo.

— Paslaptis — todėl tai ir vadinama *saugia vieta.*

— Slepiate nuo mūsų?

— Taip.

— Bet aš nesuprantu kodėl, — nesiliovė Erikas. — Argi negalime paprasčiausiai sustiprinti apsaugą ir palikti juos čia?

— Galėtume, — tarė Harvis, — tačiau mes abu manome, kad taip bus geriau. Neįsivaizduoju, kaip reikėtų dirbti, kai aplink šmirinėtų pulkas policininkų. Ir dar kai kas. Martinas buvo nužudytas šiame pastate, man esant darbe. Mes negalėtume užtikrinti jų visiško saugumo.

— O kaip jų gydymas? — paklausė Erikas.

— Leitenantas mane užtikrino turįs kvalifikuotų žmonių, kurie vykdys mūsų nurodymus. Ar ne, leitenante?

— Teisingai. Be jūsų leidimo pacientų mes nė pirštu nepaliesime.

— Ir šiuo metu leitenantas informuotas, kad pacientams nieko nebūtų daroma.

Erikas tylėjo.

Maksas krenkštelėjo.

— Dabar, kai šitai išspręsta, — kiek išgijusių tebėra gyvi?

— Trys, — atsakė Harvis. — Ir iškart atsakysiu į kitą jūsų klausimą: ne, nėra reikalo slėpti Maiklą nuo žudiko, nes jis nėra išgijęs pacientas. Nors pora papildomų žmonių prie įėjimo būtų ne pro šalį.

— Gerai, — sutiko Maksas. — Kur tie trys pacientai?

— Visi čia.

— Puiku. Ar jau turėjote progą peržiūrėti asmeninius daktaro Grėjaus dokumentus?

Harvis lėtai linktelėjo.

— Ar turite trūkstamų dokumentų sąrašą?

— Štai. — Harvis padavė Maksui lapą popieriaus ir atsitraukė. Peržvelgęs vardų sąrašą, Maksas papurtė galvą, išsitraukė iš burnos pieštuką ir tris vardus išbraukė:

Teodoras Kruceris
Polas Leanderis
~~Rikardas Martinas~~
Arnoldas Singeris
~~Skotas Trajenas~~
~~Viljamas Vitersonas~~

— Leiskite spėti, — sunkiai atsiduso Maksas. — Trys išgiję pacientai yra Kruceris, Leanderis ir Singeris.

Harvis linktelėjo.

Maksas įsikišo sąrašą į kišenę ir pasuko prie durų.

— Tada imkimės jų perkėlimo į saugią vietą.

— Gerai. Erikai, pasimatysime vėliau.

— Gerai.

Kai abu vyrai išėjo, Erikas Bleikas pasuko prie savo asmeninių dokumentų spintos. Pasilenkęs atrakino apatinį stalčių ir įkišo ranką. Jo pirštai mikliai išsklaidė į šonus popieriaus lapus ir nuslydo gilyn, kur apčiuopė šiltą stiklą.

Erikas paskubomis apsidairė įsitikindamas, kad niekas nemato, o tada ištraukė iš stalčiaus mėgintuvėlį su krauju.

Policijos seržantui Viliui Montičeliui iki pensijos buvo likę treji metai. Iš dvidešimt septynerių metų policijos pajėgose daugiau nei dešimtmetį jis dirbo žmogžudysčių skyriuje. Daugelis manė, kad šis darbas nepaprastai įdomus, tačiau paprastai veikla būdavo tokia nuobodi, kaip, tarkim, stebėti džiūstančius dažus. Jis tikrindavo bevertę informaciją, kalbindavo priešiškai nusiteikusius ir nieko nežinančius

asmenis, rašydavo kruopščias ataskaitas, kurių niekada niekas neskaitydavo, o blogiausia — sekdavo žmones.

Šįkart Vilis Montičelis sekė jau antra diena. Pirmoji diena praslinko kaip paprastai — be rezultatų. Ničnieko. Subjektas X nepadarė nieko, kas būtų nors šiek tiek įtartina. Tačiau antroji diena buvo kitas reikalas.

Antrąją dieną Subjektas X išskrido į Vašingtoną, Kolumbijos apygardą.

Anksčiau tą rytą Vilis nusekė Subjektą X į La Gvardijos oro uostą, kur tas nusipirko bilietą į 105-ąjį *American Airlines* reisą į Vašingtoną. Vilis padarė tą patį. Nusileidęs Daleso tarptautiniame oro uoste, subjektas X išsinuomojo automobilį iš *Hertz* kompanijos. Vilis padarė tą patį. Dabar jie abu važiavo Rokvil Paiko keliu. Kur — dar nežinia. Vilis nesijaudino, kad pames iš akių pilką ševrolė. Juk jis buvo pats geriausias seklys. Sugebėdavo prilipti prie sekamojo uodegos kaip prakaitu permirkusios kelnės prie automobilio sėdynės.

Vilis papurtė galvą. Traukulys Bernšteinas ir vėl taip pasielgė. Tas vaikis keistesnis už prastų kvaišalų prisilesusią antį, nėra nė kalbos, visgi, peržvelgęs savo beveik trijų dešimtmečių karjerą policijoje, Vilis negalėjo prisiminti geresnio žmogžudysčių skyriaus detektyvo. Tas vaikis ne tik protingas; po galais, žmogžudysčių skyriuje būta ir protingesnių. Ne, galvojo Vilis, būtent tas Traukulio keistumas ir iškelia jį aukščiau kitų. Iškreipta realybė Bernšteinui nesukelia sunkumų. Vaikis supranta pamišėlio mąstyseną.

Subjekto X automobilis pasuko, stabtelėjo ties apsaugos postu ir nuvažiavo į priekį. Vilis sustabdė savo automobilį ir pažiūrėjo į iškabą.

NACIONALINIS SVEIKATOS INSTITUTAS

Sara paskubomis nusirengė, atsisėdo ant šaltos kušetės ir ėmė laukti. Per tą laiką ji du kartus perskaitė daktarės Kerolės Simpson medicininius diplomus ir suskaičiavo grindų plyteles. Iš viso devyniasdešimt keturios.

Kerolė Simpson pasirodė kaltai šypsodamasi.

— Atsiprašau, — tarė ji. — Įtempta savaitė.

— Suprantu.

— Kaip jautiesi?

— Gerai.

Kerolė giliai įkvėpė, sulaikė kvapą, tada iškvėpė.

— Klausyk, Sara, yra du būdai. Galiu nesmagiai išsisukinėti, apsimesdama, kad gyvenu vakuume ir nieko nežinau apie Maiklo būklę, arba galiu tiesiai šviesiai pasakyti, kad labai apgailestauju. Jei kuo nors galėčiau padėti...

— Galite, — atsiliepė Sara. — Padėkite man pasiekti, kad Maiklas būtų sveiko kūdikio tėvas.

— Aš padarysiu viską, ką galiu, bet turiu būti atvira. Tavo nėštumas nebus lengvas. Įprastomis sąlygomis patarčiau vengti streso, tačiau suprantu, kad tavo atveju tai neįmanoma. Galiu tik paraginti kiek įmanoma jį sumažinti. Stenkis gyventi, kaip esi įpratusi.

— Rytoj grįšiu į darbą, — tarė Sara. — Dabar, kai taikomas vis intensyvesnis gydymas, aš nebeliksiu nakvoti ligoninėje.

— Puiku.

— Daktare Simpson?

— Kerole.

— Kerole, kokia tikimybė, kad kūdikį išnešiosiu?

Daktarė vėl giliai įkvėpė, sulaikė orą plaučiuose ir išpūstuose žanduose, tada pamažu jį išleido.

— Nežinau, — tarė ji. — Kitas mėnuo arba du bus kritiniai. Jei juos ištempsime, vėliau turėtų būti lengviau. O dabar atsigulk ir atsipalaiduok.

Kiekviena Harvio ląstelė buvo persisunkusi nuovargiu.

O, kad jis rastų būdą atsipalaiduoti, nors kelioms minutėms užmiršti šią vietą, įsikrauti savo senkančias baterijas. Bet negalėjo ir, jei atvirai, nenorėjo. Klinika pernelyg svarbi, kad tuščiai leistum laiką kasdieniams nereikšmingiems dalykams.

Jis atidarė savo kabineto duris. Kambaryje buvo tamsu. Šviesos nedegė. Langų, pro kuriuos sklistų šviesa, nebuvo. Jis spragtelėjo jungiklį.

— Uždaryk duris, — paliepė kimus balsas.

Harvio širdis nusirito į kulnus: priešais jo stalą stovėjo Kasandra, vilkinti trumpą baltą chalatėlį, kuris virš jos įdegusių šlaunų atrodė dar baltesnis. Jos ilgi juodi plaukai buvo lengvai sušiaušti, ir kelios garbanos krito ant veido, slėpdamos vieną akį. Ji nusišypsojo plačia, geidulinga, viliojančia šypsena, kuri nutvilkė Harvį iki kojų pirštų galiukų.

— Pasakiau, uždaryk duris.

Rydamas seiles, Harvis pakluso.

Ji paleido chalato skvernus, ir šis prasiskleidė, leisdamas nuspėti, koks džiaugsmas slypi po juo.

Harvis vėl nurijo seiles.

Chalatas nuslydo nuo pečių ir nukrito ant grindų. Po juo ji segėjo tik juodą korsetą ir nėriniuotą liemenėlę.

— Laukiau tavęs, — sumurkė ji.

Nenuleisdama nuo jo aistringo žvilgsnio, Kasandra atsisėdo ant stalo ir pamažu atsigulė kniūbsčia. Tada apsivertė, susidėjo rankas po galva ir išrietė nugarą. Paskui pasisuko šonu ir pasirėmė galvą ranka.

Ji vėl gundomai nusišypsojo.

Harvio akys tyrinėjo kiekvieną jos kūno lopinėlį, kiekvieną geidulingą išlinkį. Ji buvo nepakartojama. Ilgos kojos, plokščias pilvas, smėlio laikrodžio formos klubai ir liemuo, nuostabios apvalios krūtys ir nuolaidūs pečiai. Neįtikėtina. Ji nepaprastai žavi.

Jis pajuto augantį pažįstamą trikdantį geismą. Harvis pamėgino dar kartą nuryti seiles, tačiau burna buvo visiškai sausa.

— Maniau, sutarėme neskubėti, — išspaudė jis.

Kasandra nusijuokė, atmetė galvą ir pakvietė jį žvilgsniu bei reikliu pirštu.

— Kuo lėčiau, tuo geriau.

*

Maksas važiavo išsinuomotu furgonu per Džordžo Vašingtono tiltą Naujojo Džersio link. Ant užpakalinės sėdynės tylėdami sėdėjo Teodoras Kruceris, Polas Leanderis ir Arnoldas Singeris. Jie atrodo, mąstė Maksas, stebėtinai sveiki ir ramūs. Visiems trims vyrams prieš dvejus metus buvo diagnozuotas AIDS, tačiau Maksas niekada nebūtų to atspėjęs. Jis vis sukiojosi ir žvilgčiojo į trijulę. Maksas buvo matęs, ką šis virusas padarė jo draugams ir mylimiesiems, todėl šių vyrų gera sveikata ir pakili dvasia nuolat jam priminė, kaip svarbu išspręsti šią bylą.

Privažiavus Naująjį Džersį, supypsėjo jo pranešimų gaviklis. Maksas įsuko į degalinę 4-ajame kelyje ir sustojo prie mokamo telefono.

— Turiu paskambinti, — tarė jis vyrams ant užpakalinės sėdynės. Išlipęs iš automobilio surinko numerį. — Maksas Bernšteinas.

— Taip, leitenante, skambina seržantas Montičelis. Tuoj jus sujungsiu.

Pasigirdo spragtelėjimas.

— Traukuly?

— Taip, Vili, aš. Kur tu?

— Betesdoje, Merilande, — atsiliepė jis. — Spėk, koks pietietiškai keptas laborantas lankosi Nacionaliniame sveikatos institute.

Maksas pajuto keistą virpulį paširdžiuose.

— Vinstonas O'Konoras.

— Atspėjai. Patikrinau jo biografiją. Apie jo vaikystę Alabamoje ir visą kitą mėšlą. Viskas gerai. Jokių skylių. Nieko įtartina. Visiškai švaru. Tobula.

— Per daug tobula?

— Aha. Tas vyrukas greičiausiai informatorius.

Maksas linktelėjo, nors nebuvo kam.

— Ačiū, Vili. Grįžk namo. Nebėra prasmės jį sekti.

— Gerai, Traukuly.

Nuvežęs trijulę į saugią vietą, Maksas pasivedė į šalį daktarą Zrajų, geriausią (ir tyliausią) specialistą.

— Turiu jums ypatingą užduotį.

— Kokią? — pasidomėjo daktaras Zrajus.

— Noriu, kad paimtumėte šių trijų pacientų kraujo mėginius, — tarė Maksas.

— Bet aš maniau, kad klinikos gydytojai liepė prie jų nesiliesti...

— Žinau, ką jie sakė, — nutraukė jį Maksas. — Todėl ir noriu, kad tai liktų mūsų maža paslaptimi.

Džordžas įžengė į klinikos rūsį penktą po pietų. Nors visus įmanomus įėjimus saugojo policininkai, į pastatą jis lengvai pateko tuneliu rūsyje. Paspruks irgi tuo pačiu keliu. Didesnę dienos dalį tyrinėjo pastato planą ir sugalvojo, kaip viską atlikti.

Maiklas Silvermanas guli privačioje palatoje trečiame aukšte, ne daugiau nei dešimt žingsnių nuo laiptinės ir lifto. Džordžas dar nebuvo apsisprendęs, kuo pasinaudos sprukdamas, tačiau buvo linkęs rinktis liftą. Kitų pacientų trečiame aukšte nėra, o po aštuntos vakaro čia bus visiškai tuščia, nebent kas nors liktų padirbėti laboratorijoje kitame koridoriaus gale.

Metas dar kartą peržiūrėti planą.

Išsitraukęs iš kišenės pastato planą, tyliai išlankstė. Jo pirštas slydo popieriaus lapu, kol pasiekė trečią aukštą. Džordžas prisimerkė. Maiklo palata štai čia, laboratorija ten, čia du tušti kambariai, sandėlis dešinėje, tiekimo skyrius kairėje. Viskas gerai. Jis viską sužiūrėjo. Tik reikės stebėti slaugytoją ir laukti, kada ji išeis iš Maiklo palatos.

Džordžas sulankstė planą ir susigrūdo į priekinę kelnių kišenę. Įdomu, ar Maiklas Silvermanas tikrai gėjus, ar užsikrėtė virusu perpylus kraują. Greičiausiai dar vienas žydruolis. Jo santuoka su Sara Lovel — tik dėl akių.

Įsitaisęs prie plytų sienos, jis ėmė laukti.

16

Džordžas žvilgtelėjo į laikrodį.

Septynios keturiasdešimt penkios.

Jis jau trečiame aukšte, pasirengęs veikti. Dar kelios minutės.

Iš savo vietos laboratorijos tarpduryje pamatė, kaip iš Maiklo palatos išėjo Sara Lovel ir Risas Porteris. Puiku. Pačiu laiku. Daktaras Harvis Raikeris išėjo prieš dešimt minučių. Dabar Maiklas Silvermanas liko vienas, tikriausiai miega.

Džordžas atidžiai klausėsi, tačiau balsų negirdėti. Sara ir Risas lifto laukė tylėdami. Matyt, nėra ką sakyti.

Ką gi, rytoj jie turės apie ką kalbėti.

Džordžas pajuto kylant adrenaliną, tačiau išliko ramus. Nėra ko skubėti. Skubėdamas gali suklysti.

Jis žinojo, kad teks luktelėti dar kelias minutes, kol ateis patikrinti slaugytoja. Kai ji išeis, Džordžas galės netrukdomas aplankyti Maiklą ir šiek tiek su juo pabūti. Bet kas gi čia? Tik pažiūrėkit. Džordžui neteks nekantrauti.

Prie Maiklo durų jau stovėjo slaugytoja.

Dženisė Metli įžengė į Maiklo palatą praėjus vos porai minučių po Riso ir Saros išėjimo. Ją pasitiko iš grotuvo sklindantys švelnūs Mocarto muzikos garsai ir tylus Maiklo šnopavimas.

Iškart užsnūdo, tarė sau slaugė. Miega kaip kūdikis, vargšelis. Negana to, kad pasigavo tą baisų virusą, dar turėjo prisipažinti apie tai visam pasauliui. Velniškai gaila, tikrai. Toks malonus jaunas vyras.

Velniškai gaila.

Ji patikrino diagramą. Pasak įrašų, daktaras Raikeris suleido jam SR1 mažiau nei prieš valandą. Tai reiškia, kad paciento negalima žadinti dar keturias valandas. Gerai. Dievas mato, vyrukui reikia poilsio. Dženisė dirstelėjo į savo laikrodį. Be dešimt aštunta. Ji gali leistis į apačią ir likti ten iki pirmos ryto. Tada grįš suleisti jam kitą injekciją.

Slaugė užtraukė užuolaidą ant jo durų lango ir išėjo. Jau buvo besukanti laiptų link, bet kažin kas privertė ją sustoti. Dženisė negalėjo tiksliai pasakyti kas. Nesigirdėjo jokio garso, jokių balsų, jokio šnaresio laboratorijoje. Tik tyliai dūzgė fluorescencinės lempos. Tos prakeiktos lempos taip erzinamai zyzia. *Žmonės jau vaikšto po Mėnulį, pagalvojo ji, bet niekas nesugalvoja, kaip pagaminti lemputę, kuri nezyztų kaip pikta bitė.*

Dženisė nužvelgė koridorių, bet nieko įtartina nepastebėjo. Ji papurtė galvą, tuščiai mėgindama atsikratyti nereikalingų minčių. Kas, dėl Dievo, neduoda jai ramybės? Visur tylu ir ramu. Visiškai nieko. O gal būtent toji tyla ir kelia jai nerimą. Gal būtent tas visiškos tuštumos pojūtis ir privertė ją sustoti. Vis dėlto, kai taip ramu, taip velniškai tylu, išties atrodo, kad kažkas stengiasi, jog taip būtų, atrodo, kad kažkas stovi taip tyliai, jog viskas aplinkui nuščiūva.

Dženisė nusprendė dar nelipti į apačią. Ji apsisuko ir nužingsniavo koridoriumi laboratorijos link.

Šito Džordžas nebuvo numatęs.

Velniava! Ką, po galais, ta kvaila kalė daro?

Nurimk, Džordžai. Ką ji tau gali padaryti?

Ji gali mane pamatyti. Prakeikimas, ji tikrai mane pamatys.

Tada tau teks išspręsti tą problemą, ar ne?

Prakeikimas. Jis nemėgo nukrypti nuo plano, o ta stora slaugė buvo didelis sumautas nukrypimas.

Gerai, nusiramink. Nereikia panikuoti.

Bet ji eina čionai!

Džordžas aiškiai girdėjo artėjančius žingsnius. Slaugė ėjo dvejodama, bet valdingai. Įdomu, ką jo darbdavys pasakys apie senosios slaugės mirtį. Nebus labai patenkintas, spėjo Džordžas. Tiesą sakant, gerokai įpyks. Tačiau dabar ne laikas dėl to jaudintis. Jis turi kur kas didesnių rūpesčių. Jam reikia pašalinti Maiklą Silvermaną, kol negrįžo tas prakeiktas daktaras.

Jis prisispaudė nugara prie durų ir ėmė laukti. Sprendžiant iš žingsnių aido, senoji slaugė buvo visai šalia. Džordžas išsitraukė iš kišenės peilį. Dabar ji vos per žingsnį nuo jo.

Vyro raumenys įsitempė.

Dviem aukštais žemiau Sara klibinkščiavo šalia Riso Porterio.

— Risai?

— Taip.

— Kaip jis tau atrodė?

Risas Porteris gūžtelėjo. Vos išgirdęs Maiklo pareiškimą, Risas išlėkė iš „Knicks" persirengimo kambario, sėdo į taksi, nuvažiavo į Sietlo oro uostą, palaukė aštuonias valandas artimiausio lėktuvo į Niujorką, perskrido per visą šalį, sugaišo dieną, kol sužinojo, kur Maiklas gydomas, susirado Sarą daktarės Simpson kabinete ir galiausiai gavo Harvio leidimą aplankyti Maiklą.

Velniškai ilgos dvidešimt keturios valandos.

— Maikis atrodė gerai, — pagaliau atsiliepė jis. — Tik išvargęs.

— Veikiausiai nuo SR1, — pridūrė Sara. — Džiaugiuosi, kad atvykai, Risai. Tai jam labai daug reiškia.

Risas vėl gūžtelėjo.

— O kaip tu jautiesi?

— Gerai.

— Aha. Kurgi ne.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Visų pirma, tavo eisena. Atrodo taip, tarsi kas būtų užšaldęs tavo koją.

Tai buvo tiesa. Jos koją visą dieną traukė mėšlungis, ir aštrūs skausmo dantys siekė net kaulą. Kiekvienas žingsnis buvo naujas skausmo išbandymas.

— Viskas bus gerai. Ji tik šiek tiek sustingusi.

— Tai palauk čia, — tarė Risas. — Aš atvarysiu automobilį.

— Galiu nueiti.

Jis papurtė galvą.

— Garbės žodis, Sara, tu gali būti tokia pat rakštis kaip ir Maikis. Palauk čia ir nebūk tokia velniškai užsispyrusi. Prisėsk štai ten.

Išspaudusi šypseną, Sara padarė kaip liepta.

— Automobilį pasistačiau lankytojams skirtoje aikštelėje 167-ojoje gatvėje, — tęsė Risas, sukdamas prie išėjimo. — Duok man dešimt minučių.

— Būsiu čia.

Sara apsidairė. Prie durų budėjo du ginkluoti apsaugininkai, o iš lauko kliniką stebėjo du policininkai civiliniais drabužiais. Koja tvinksėjo taip, tarsi Saros širdis būtų nusileidusi ties kulkšnimi. Grįžus namo, reikės pamirkyti. Taip, ji atsiguls į karštą vonią, susiras gerą knygą, apsikamšys antklodėmis ir pagalvėmis, tada...

Kas tada?

Gulėsiu ir nervinsiuosi, spėjo Sara. Kai jai pirmą kartą pasakė apie Maiklo būklę, nelabai suvokė, ką tai reiškia. Tarsi jos smegenys būtų susikūrusios barjerą — greičiau gynybinę sieną, kuri praleisdavo tik faktus, bet emocijas sulaikydavo. Deja, skylės gynybinėje sienoje ėmė plėstis. Atsivėrė gan didelės ir leido tikrovei prasiskverbti į jos suvokimą.

Ji rengė keletą straipsnių apie AIDS epidemiją. Matė, ką šis virusas gali padaryti žmogui, kaip gali sugraužti jį gyvą iš vidaus. Saros mintyse ėmė suktis baisūs vaizdai, kurie, kaip ir AIDS sukeltas siaubas, puldinėjo ją iš visų pusių.

Išsekę kūnai sudaro laisvą mūšio zoną ligoms: Kapoši sarkomai, pneumocistinei pneumonijai, limfoblastinei limfomai, dideliam per 40 laipsnių karščiavimui, kvėpavimo infekcijoms, viso organizmo sistemos sutrikimui, psichikos funkcijų silpnėjimui; žmogus ima kliedėti ir vapėti lyg sirgtų Alzheimeriu; kiekvienas įkvėpimas sukelia nepakeliamą skausmą, plaučiai prisipildo skysčių, o tada pro šonkaulius įkišamas vamzdelis jiems ištraukti; žmogus vis labiau silpsta, galiausiai taip nusilpsta, kad nugrimzta į komą; gražus jaunas veidas per naktį tampa išsikamavusia kaukole, iš tvirto kūno telieka kaulai ir oda, visur atsiveria skausmingų ir

bjaurių žaizdų, burna išopėja taip, kad rydamas ima dusti, nebekontroliuoja vidurių darbo, nuolat kenčia agoniškus skausmus, o akys temato Mirtį, stovinčią už kampo ir kantriai laukiančią, kada galės prisiartinti ir pasiimti grobį...

O kur dar ligos baimė, neviltis, diskriminacija. Iki šiol net 25 procentai amerikiečių žino apie AIDS tik tiek, kad šia liga galima užsikrėsti vien paaukojus kraujo.

Ne, AIDS labai bjauri liga, neturi nieko gražaus, romantiško ar gotiško — nieko, kas būtų verta kinematografijos. Tik skausmas, siaubas ir mirtis. Sergant AIDS, tavo kūnas ir protas nuolat kovoja su viena paskui kitą puolančiomis skausmingomis ligomis. Patiri vieną varginantį priepuolį po kito, neturėdamas laiko atsigauti, kaip nusilpęs kovotojas, kuris yra verčiamas stoti į ringą vėl kovoti su čempionu. Kovodamas su AIDS neturi galimybės atsigauti po smūgio.

Laikui bėgant, tu pralaimi.

Sara prisiminė, ką mažiau nei prieš valandą Harvis pasakojo apie Markio apsilankymą. Vis dėlto, svarstydama žiaurias AIDS pasekmes, ji negalėjo suvokti jo žodžių. Kaip gali kažkas trukdyti gydyti? Kaip gali kažkas bandyti atsukti laikrodį atgal, vilkinti gydymą dešimtims ar netgi šimtams tūkstančių žmonių? Toks žiaurumas protu nesuvokiamas.

Kaip gali kažkas dėti visas pastangas, kad ŽIV išliktų ir naikintų žmones? Jokios logikos. Visa tai skatino ją dar kartą pasikalbėti su Maiklu, bent jau dar kartą pamatyti jį prieš išeinant namo.

— Sveika, Sara.

Ji pakėlė galvą. Priešais ją stovėjo Erikas. Nors buvo išdirbęs penkiasdešimt ar šešiasdešimt valandų, atrodė guvus ir tvarkingas. Jis šiltai nusišypsojo.

— Ar viskas gerai?

Ji linktelėjo.

— Trauki namo? — pasiteiravo Erikas.

— Taip. Tik laukiu Riso.

— Aš irgi važiuoju namo. Nemiegojau jau... net neprisimenu,

kada paskutinį kartą miegojau. Tik turiu užbėgti į viršų, į laboratoriją, ir pakišti tai po durimis.

— Kas nors svarbaus?

— Nelabai. Tik atmintinė Vinstonui O'Konorui. Harvis nori, kad rytoj ryte visi dalyvautume susirinkime.

— Aš... galiu nunešti už tave.

Erikas suglumęs pažiūrėjo į ją.

— Maniau, kad keliauji namo.

— Taip ir yra. Tiksliau, keliausiu. — Sara sunkiai atsirėmė į lazdą, norėdama atsistoti. — Tik...

— Tik kas?

Ji vos vos truktelėjo pečiais.

— Noriu dar kartą pamatyti Maiklą.

— Veikiausiai jis miega, Sara.

— Žinau. Aš jo nežadinsiu. Tik... nežinau. Įkišiu galvą ir pažiūrėsiu, ar viskas gerai.

Erikas šyptelėjo.

— Suprantu, tikrai suprantu, bet nemanau...

— Prašau, — tarė ji. — Man tai svarbu.

Erikas dvejojo. Tada tarė:

— Gerai, štai toji atmintinė. Jei Maiklas dar nemiega, palinkėk jam labos nakties nuo manęs.

— Būtinai. Ačiū, Erikai. — Sara paėmė lapą popieriaus iš jo rankos, pabučiavo į skruostą ir spustelėjo lifto mygtuką. Po kelių akimirkų ji jau kilo į trečią aukštą.

Pirmiausia Dženisė Metli pamatė Džordžo sportbačius.

Jų galai kyšojo iš laboratorijos tarpdurio. Sportbačiai ar bent jau jų galai buvo juodi. Šiais laikais, kai vaikai avi įvairiausių spalvų sportbačius, kas žino, kokie jie iš tikrųjų yra? Jos anūkas turi porą *Nike Air Jordan*, jie išmarginti visomis vaivorykštės spalvomis.

Dženisė nurijo seiles.

— Kas ten? — šūktelėjo ji.

Balsas, jos pačios nuostabai, skambėjo ramiai ir tvirtai.

— Klausiu, kas ten?

Pėda pasislinko į priekį. Visgi sportbatis buvo visiškai juodas. Jei tiksliau, *Reeboks*. Paskui pasirodė stambus vyras. Apsirengęs juodai — nuo galvos iki kojų. Juodi sportbačiai, juodos kojinaitės, juodas megztinis, juodos kelnės. Marškinių rankovės atraitytos, po jomis pūpsojo įspūdingi raumenys. Jis išžengė iš tarpdurio ir nusišypsojo. Šypsena buvo plati, švytinti, bet... bejausmė. Ji nesušildė veido. Kai Dženisė pažvelgė į juodas tuščias vyro akis, kūnas nuvilnijo pagaugais.

Dženisė suprato, kas jos laukia.

— Labas, — tarė jis. — Gražus vakaras.

Dženisė nespėjo sureaguoti. Viena ranka Džordžas suėmė ją už pakaušio ir atlenkė galvą. Kita ranka laikė peilį su aštuonių colių ašmenimis. Plonas peilio smaigalys susmigo Dženisei į gerklę ir perrėžė trachėją. Ašmenys išlindo kitoje kaklo pusėje, šiek tiek žemiau tos vietos, kur jo ranka spaudė jos pakaušį, ir šiltos kraujo srovelės aptaškė Džordžui veidą.

Dženisės ir žudiko žvilgsniai susidūrė. Ji matė savo baimės iškreiptą veidą, atsispindintį šaltoje jo akių tuštumoje. Džordžas dar stipriau suspaudė jos galvą. Slaugė sugargaliavo savo krauju, ir po akimirkos jos akys užgeso. Paskutiniai garsai, kuriuos ji dar spėjo išgirsti, buvo lempų dūzgimas ir nežmogiškas gargimas, vis dar besiveržiantis iš jos lūpų.

Dženisės kūnas su tebestyrančiu iš gerklės peiliu susmuko ant grindų. Džordžas išsitraukė nosinę ir ramiai nusivalė nuo veido kraują. Teplu. Per daug teplu tokiam profesionalui kaip jis. Visur buvo daug kraujo, tačiau jis neturėjo laiko valyti. Reikės veikti greitai.

Sunkiai atsidusęs, Džordžas nutempė kūną į atsargų spintą. Ten jis stipriai truktelėjo peilį, norėdamas ištraukti jį iš gerklės. Kūnas nenoromis atidavė ginklą. Džordžas sutraukė ašmenis, įsikišo peilį į kišenę ir pasuko Maiklo kambario link.

Priėjęs prie durų, pamėgino pažvelgti į vidų, bet užuolaida buvo

kruopščiai užtraukta. Džordžas lėtai pasuko rankeną ir stumtelėjo duris. Kaip anksčiau Dženisė Metli, dabar Džordžas išgirdo gilų Maiklo kvėpavimą ir smuiko garsus iš grotuvo. Apsvarstęs kitą savo žingsnį, Džordžas priėmė sprendimą. Jis įjungs šviesą. Jis nori matyti, ką daro. Velniai griebtų, senajai slaugei jau nė motais, o daugiau aukšte nieko nėra. Apšvietimas jam tik padėtų. Be to, kuo jis rizikuoja? Jei Silvermanas pabus — nors nepanašu — Džordžas puls nespėjus šiam nė krūptelėti.

Džordžo pirštai apčiuopė jungiklį ir spragtelėjo. Plykstelėjo ryški šviesa, bet Maiklas nė nekrustelėjo. Jo krūtinė kilo ir leidosi tuo pačiu netrikdomu ritmu. Nieko nuostabaus. Bet kai Džordžas žengė prie Maiklo lovos, įvyko šis tas tikrai netikėta.

Džordžas išgirdo, kaip atsidarė lifto durys.

Kildama liftu Sara vis svarstė kvailą alternatyvą: ką turėtų padaryti pirmiausia — pakišti atmintinę po laboratorijos durimis, ar užsukti pas Maiklą? Lifto durims atsivėrus, ji nusprendė pirmiausia pakišti po durimis atmintinę. Puikiai žinojo, kad jei pirmiau užsuks pas Maiklą ir tik tada nueis į laboratoriją, grįždama vėl norės žvilgtelėti įvyrą.

Beprotiškai geliančia koja ji išžengė iš lifto. Dirstelėjo į laikrodį. Risas užtruks dar mažiausiai penkias minutes. Gerai. Ji tikrai labai džiaugėsi, kad Risas jį šiandien aplankė. Nujautė, kad ir Maiklas labai apsidžiaugė. Risas jam labai svarbus. Juos sieja ypatingas ryšys, toks, kuris įmanomas tik tarp komandos draugų...

Sara sustingo. Jos akys išsiplėtė.

O, Dieve...

Ji įsistebeilijo į koridoriaus sienas netoli laboratorijos. Atrodė taip, tarsi koks vaikas pirštais būtų ištepliojęs jas raudonais dažais. Tik medžiaga per skysta dažams, per tamsi pomidorų padažui, per lipni bet kam, išskyrus kraują.

Gal kas nors pakeliui į laboratoriją sudaužė kraujo mėginį?

Bet kaip tada paaiškinti tą nereikšmingą faktą, kad kraujo pritaškyta visur?

Gal kas nors paslydo, ir kraujo mėginys ištiško aplinkui...

Ir niekas jo neišvalė? Geras mėginimas, Sara.

Jos širdis ėmė daužytis, kai į sutrikusias smegenis įsiveržė kita mintis: Maiklas.

Sara apsisuko ir paskubomis nušlubavo Maiklo kambario link. Pamačius iš vidaus sklindančią šviesą, jos keliai sulinko.

Kodėl Maiklo kambaryje dega šviesa? Kodėl, po galais...

Akimirką už užtrauktos užuolaidos sušmėžavo siluetas. Tas trumpas atvaizdas buvo toks aiškus, kad neliko jokių abejonių.

Tai buvo vyro siluetas.

Saros kojos įaugo į žemę, tačiau ji privertė jas judėti lyg kokius negyvus daiktus. Pasiekusi duris, ji sugriebė už rankenos ir nedvejodama pastūmė. Tada įšlubčiojo į vidų ir apsidairė.

Tuščia.

Jos mintys ėmė skrieti pašėlusiu greičiu. Kambarys tuščias, išskyrus, žinoma, Maiklą. Jis miega. Ar tikrai? Taip, jis užsimerkęs, tačiau jo padėtis tokia keista — viskas tarytum akivaizdu, bet tuo pat metu subtiliai šiurpu. Sara pajuto, kaip baimė surakino jai krūtinę. Ji negalėjo įkvėpti. Jei Maiklas tik miega, kodėl jis guli veidu žemyn? Kodėl jo galva karo tokiu keistu kampu? Ir, svarbiausia, kodėl jis kone iškritęs iš lovos?

Už jos nugaros pasigirdo balsas.

— Labos nakties, Sara.

Ji atsisuko, tačiau taip ir nespėjo pamatyti to vyro veido.

17

Rugsėjo 25-oji, trečiadienis

— Tėti?

Daktaras Džonas Lovelas atsigręžė į savo vyresnėlę dukterį.

— Taip, Kasandra?

Ji nervingai apsilaižė lūpas.

— Kur eini?

— Išvykstu su reikalais. Šįvakar grįšiu.

— Kur?

Jis pastatė savo lagaminėlį.

— Kodėl taip domiesi?

— Tiesiog pasakyk man, kur.

— Į Vašingtoną.

Kasandra užsimerkė.

— Tu vėl ketini susitikti su jais, taip?

— Susitikti su kuo? — paklausė jis susierzinusiu ir išsigandusiu balsu. — Apie ką čia kalbi?

— Pavyzdžiui, su pastoriumi Sandersu.

Tyla.

— Aš nesuprantu, apie ką čia kalbi, — tarė jis po, rodos, amžinybę trukusios tylos.

— Tu puikiai žinai, apie ką, — atsiliepė ji. — Buvau čia, kai kalbėjotės prieš tris dienas. Slėpiausi tavo spintoje.

Tėvas išpūtė akis.

— Ką?

Kasandra priėjo prie tėvo.

— Visa tai turi liautis. Privalai pasakyti tiesą, kol dar kas nors nenukentėjo.

— Kasandra, tu nesupranti, ką...

Ji sustojo priešais tėvą.

— Neleisk jam daugiau tavęs šantažuoti.

Tėvo veidas įsitempė.

— Nesikišk. Aš žinau, ką darau.

— Kiek dar bus išlieta kraujo? Kiek dar žmonių turės mirti, kol padarysi tam galą?

— Traukis man iš kelio. Kalbi nesąmones.

— Tėti...

— Pasitrauk! — Jis stumtelėjo ją stipriau nei norėjo. Kasandra pargriuvo.

— Kasandra! — Jis pripuolė prie dukros. — Mieloji, aš labai atsiprašau, nenorėjau tavęs įskaudinti...

Ji atsisėdo iš pykčio degančiomis akimis.

— Pasitrauk nuo manęs.

Jis atsitraukė ilgesio ir skausmo iškreiptu veidu.

— Turiu eiti, mieloji. Prašau, pasitikėk manim. Aš žinau, ką darau. Pasikalbėsime, kai grįšiu šįvakar, gerai? Tiesiog pasitikėk manim. Myliu tave.

Tėvas apsisuko ir išskubėjo pro duris. Kasandra atsistojo. Ji vis dar dvejojo, ką turėtų daryti. Juk tai, kad ir kaip būtų, jos tėvas — ne koks piktas monstras. Galbūt yra koks racionalus paaiškinimas. Neturėtų juo abejoti.

Abejoti, Kasandra? Ko tu taip bijai?

Nieko. Ji palauks iki vakaro. Išklausys, ką jis turi pasakyti, prieš darydama bet kokias išvadas...

Ne.

Kasandra pagriebė rankinę ir nužingsniavo prie durų. Reikia kam nors apie tai papasakoti, kol dar ne per vėlu. Bet ne Harviui. Jis nesugebės išlikti objektyvus.

Metas pasikalbėti su Sara.

Kaip karšta...

Maiklas stengėsi pabusti. Buvo nelengva. Jo akys tarsi užsiūtos. Mintys vingiavo aštuoneto forma. Kažkas tvirtai spaudė jo burną ir trukdė kvėpuoti.

Aplinkui girdėti smarkus triukšmas. Labai smarkus. Automobiliai. Signalų garsai. Žmonės šūkauja lyg dešrainių pardavėjai per beisbolo rungtynes. Garsi roko muzika. Juokas. Klegesys. Mėgino susikoncentruoti į garsus, išspausti iš jų kokią nors prasmę, tačiau jam buvo per sunku. Kai kurie žmonės kalbėjo angliškai, nebuvo jokios abejonės, tačiau kiti klegėjo užsienio kalba, kurios aptemęs Maiklo protas negalėjo nustatyti. Panašu į kinų, tik melodingesnė, malonesnė ausiai.

Kas, po galais, vyksta?

Gal jis sapnuoja, jei tebemiega? Bet ar dažnai jis sapnuoja garsus be vaizdo? Ne, jis pabudęs. Tik akys užmerktos. Guli ant kietų medinių grindų, jo dešinė ausis aptirpusi. Skauda visą kūną, tarsi būtų gulėjęs ant grindų visą savaitę, o tai visiškai įmanoma.

Maiklas pamėgino atsisėsti, tačiau dukart nuvirto ant nugaros. Rankos, suprato jis, surakintos už nugaros, todėl jam taip skauda pečius ir mentes.

Po dar vieno nesėkmingo mėginimo Maiklui pagaliau pavyko atsisėsti. Kažkur kažkas šūkavo su siaubingu akcentu:

— Supermergina! Supermergina! Ateikite susipažinti su Supermergina! Nepamiršite visą gyvenimą!

Maiklo vokai sukrutėjo, ir jis pagaliau atsimerkė. Kurį laiką mėgino susivokti, kur esąs. Mažas kambarėlis. Skurdus. Nešvarus. Sienų dažai apsilupinėję. Palubėje ant pliko laido kabo lemputė. Sulankstomoji kėdė ir nutriušęs čiužinys, nuo jo dvokia pelėsiais, prakaitu ir šlapimu. Matyti ir kraujo dėmių. Dešinė Maiklo kulkšnis prirakinta prie vamzdžio. Burna užklijuota lipniąja juosta. Jo akys bėgiojo po kambarį, kol galų gale apsistojo ties kažkuo ant lubų.

Kas, po paraliais?..

Jis pažiūrėjo dar kartą. Į skylę virš durų buvo prikaišiota paketėlių, kurie priminė dinamitą. Maiklas sunkiai nurijo seiles.

Prakeikimas, kur aš esu?

Maiklas pamėgino atgaminti savo paskutines sąmoningas valandas. Jis buvo klinikoje. Harvis suleido jam SR1 injekciją. Aplankė Risas ir Sara. Jis lyg ir užsnūdo jiems dar tebebūnant kambaryje, o paskui įmigo. O tada... nieko.

Karštis kambaryje buvo gerokai didesnis nei tropikuose, oras tvankus ir tykus. Jo kūnas išpiltas prakaito. Pamėgino nusišluostyti žandą į petį, bet permirkę marškiniai tik dar labiau sudrėkino veidą. Jis vėl nužvelgė kambarį. Žvilgsniu užgriebė popiergalį ant grindų.

Sveikas, Maiklai.

Sveikas pabudęs. Tikiuosi, gerai nusnaudei, ir kelionė buvo tokia pat maloni. Pasistenk kuo patogiau įsitaisyti. Nemėgink bėgti. Jei per kokį stebuklą grįžęs tavęs nerasčiau, tada susirasiu tavo gražiąją žmonelę, išdulkinsiu ją, o paskui nužudysiu.

Linkėjimai,
Džordžas

P. S. Apačioje budi mano žmonės, todėl nemėgink šūkauti pro langą.

Aš sapnuoju košmarą, tarė sau Maiklas. Taip ir yra. Košmaras. Arba aš kraustausi iš proto.

Sukaupęs jėgas, Maiklas pamėgino prisislinkti prie lango. Grandinės vos užteko. Jis užvertė galvą, kilstelėjo nosimi užuolaidą ir pakišo po ja veidą. Iki šiol jautėsi sutrikęs, o dabar visiškai suglumo. Gatvėje buvo tūkstančiai žmonių. Tamsiame danguje pasikeisdamos žybčiojo neoninės iškabos: „*GYVO* **sekso pasirodymai!**" ir „*GYVOS* **nuogalės!**", tarsi klientai galėtų pagalvoti, jog sekso pasirodymai atliekami su lavonais. Prie barų stoviniavo tamsiaodžiai azijiečiai vyrai, kartkartėmis atverdami duris ir parodydami nuogas merginas, šokančias ant stalų, tikėdamiesi, kad pamatytas vaizdas privilios klientus į jų įstaigas. Vidury gatvės stovėjo vyras su trimis merginomis, kurios dėvėjo raudonus apsiaustus, mėlynus batus ir geltonus prigludusius kostiumus su didžiule S raide ant krūtinės. Vyras vis šūkavo: „Supermergina! Supermergina! Praleisk vakarą su Supermergina! Ji nuskraidins tave į Mėnulį ir atgal!"

Maiklas pastebėjo jauną azijietį, prieinantį prie šešiasdešimtmečių amerikiečių poros, kurie atrodė, lyg būtų atvykę iš kokios Vidurio Vakarų fermos.

— Norite į sekso šou? — pasiteiravo jis laužyta anglų kalba ir ištiesė jiems kortelę. — Tik pažiūrėkite į šias pozas. — Jis ėmė rodyti į įvairias kortelės vietas. — Moteris viršuje. Dvi moterys ir vienas vyras. Šuniukas. Kokios tik norite. Va, didžiulės krūtys. Galima su bananu. Kaip patinka. Ko tik norite. Eime su manim. Gyvas pasirodymas.

Ponas ir ponia Seniai Makdonaldai tyrinėjo kortelę tarsi tai būtų nepaprastai puikus nekilnojamojo turto sandoris ir, ėmę entuziastingai linkčioti, nusekė paskui azijietį.

Gatvė buvo sausakimša; žmonės plūdo abiem kryptimis. Buvo ir kitų neono iškabų. Kai kurios angliškos, kitos parašytos ženklais, kurių Maiklas nesuprato. Tikrai ne kinų ar japonų. Ne hebrajų ir ne arabų. Šioje gatvėje automobilių nematyti, tačiau jis girdėjo jų ūžimą. Dešinėje matė stalus, užverstus laikrodžiais, marškiniais, kelnėmis, megztiniais, kasetėmis, — viskuo. „Trys doleriai už *LaCoste* marškinius!“ — šūktelėjo vienas prekeivis. Kitas neatsiliko: „Vienas doleris už mėgstamą kasetę. Šešios už penkis dolerius. Visi mėgstamiausi. Džordžas Maiklas. *U2*. Barbara Streisand. Ko tik norite, viską gausite!“

Kokia čia vieta?

Durys už jo atsidarė.

— Nagi, nagi, mes pabudome.

Maiklas susmuko atgal ant grindų. Tarpduryje stovėjo stambus ir kresnas vyras. Jis atrodė gana raumeningas, bet ne toks neproporcingas kaip dauguma sunkumų kilnotojų. Plaukai buvo glotniai sušukuoti atgal kaip Peto Railio, buvusio „Lakers“ trenerio, o kostiumas atrodė lyg būtų paimtas tiesiai nuo *GQ* viršelio.

— Sveikas, Maiklai, — prakalbo vyras. — Mano vardas Džordžas. Ar perskaitei mano laiškelį?

Maiklas linktelėjo.

— Tai tavo paties labui, — tęsė Džordžas. — Sprukti būtų labai pavojinga. Supranti, aš jau nužudžiau daugybę žmonių. Tavo žmona būtų tik dar viena auka.

Maiklas pasimuistė, bet grandinės neleido jam judėti.

— Nagi, Maiklai, trumpam nusiramink. — Džordžas puikiai iš-

manė bauginimo meną. Grasinti aukos žmonai buvo viena mėgstamiausių jo taktikų. Matyt, tai susiję su savininkiškumo jausmu, spėjo jis, ir niekas vyro nesužlugdo labiau nei mintis, kad jo žmona dulkinasi su kitu vyruku — per prievartą ar kaip kitaip.

Pasiėmęs iš kampo kėdę, Džordžas atsisėdo ir pasilenkė prie savo belaisvio.

— Atrodai suglumęs, Maiklai, todėl leisk tau paaiškinti, kas čia vyksta, — jo balsas buvo ramus, dalykiškas. Dalykiškas balsas, žinojo Džordžas, sukelia didesnę įtampą nei garsiausi riksmai. — Mes Bankoke. Taip, mes Tolimuosiuose Rytuose, tik aš ir tu, drauguži. Tiesą sakant, šis pastatas yra Patpongo gatvėje, raudonųjų žibintų kvartale. Šiame kambaryje dvylikametės prostitutės čiulpia vyrukams, Maiklai, argi ne bjauru? Dvylikos metų, o jau verčiasi prostitucija. Kokia gėda.

Džordžas liūdnai papurtė galvą.

— Sakau tau, pasaulis griūva mūsų akyse, bet niekam tai nerūpi. Šiuo metu mes esame virš baro, kur dirba viršutinę dalį apsinuoginusios merginos — apatinę irgi, jei tik gerai sumokėsi.

Džordžas pamišėliškai nusijuokė iš savo pokšto. Maiklas pasibaisėjęs stebeilijo į jį.

— Nenusimink taip, Maikai. Ar galiu vadinti tave Maiku? Gerai. Galbūt vėliau mes turėsime laiko apsižvalgyti. Mano nuomone, būtina pamatyti Gulintį Budą. Ir Didžiuosius karalių rūmus. Galbūt netgi paplaukiosime laivu pro turgų ant vandens. Ar norėtum?

Maiklas tylėdamas spoksojo.

— Betgi pirmiausia aptarkime reikalus. Jei darysi, ką sakau, niekas nenukentės, ir labai greitai būsi laisvas. Mes galime smagiai praleisti laiką. Bet jei nesutiksi bendradarbiauti, mano reakcija bus greita ir skausminga. — Džordžas nusišypsojo. — Leisk pademonstruoti.

Neperspėjęs Džordžas ištiesė ranką. Judesys buvo toks mitrus, kad ranka švystelėjo kaip žaibas. Jis krumpliais trenkė Maiklui į nosį. Maiklas išgirdo trakštelėjimą, žlegtelėjimą ir suprato, kad lūžo nosis. Iš šnervių pasipylė kraujas.

— Supranti, ką noriu pasakyti?

Skausmas pasklido po visą Maiklo veidą. Burna tebebuvo užklijuota, todėl jis neturėjo kitos išeities, tik kvėpuoti pro sulaužytą nosį. *Ko tu nori?* pabandė išrėkti Maiklas, bet lipnioji juosta slopino balsą.

— Dabar leisk pasakyti dar kai ką, — tęsė Džordžas. — Aš turiu reikalų, todėl negaliu sėdėti čia ir stebėti tave visą dieną. Be to, čia labai karšta. Bankoke visuomet labai drėgna, Maiklai, tačiau po dienos ar dviejų tu priprasi. Reikalas tas, kad mano darbdavys liepė įkurdinti tave kaip galima patogiau. Todėl aš norėčiau šiek tiek atpalaiduoti grandines ir atlaisvinti tau burną. Bet tu turi pažadėti, kad nieko nedarysi. Ar pažadi, Maikai?

Maiklas linktelėjo.

— Gerai. Jei išeisi iš šio kambario ar iškrėsi kokią kitą kvailystę, mano žmonės tave pamatys. O tada nukentės Sara. Aš moku priversti žmones kentėti. O Sara tokia gležna gėlelė, Maiklai. Juk nenorėtum, kad prijungčiau prie jos klitorio elektros laidus, a? Gerai ją pakaitinčiau, o tada leisčiau savo berniukams su ja pasismaginti?

Maiklas įnirtingai papurtė galvą.

— Aš taip pat sugebu gaminti sprogmenis. Jei policija per stebuklą tave rastų ir nuspręstų išgelbėti, — Džordžas nutilo, nusišypsojo ir linktelėjo į dinamitą prie durų, — bum! Ir Maiklo nebėra. Kraujas, galūnės, riksmai — baisus jovalas. Supranti mane?

Maiklas vėl linktelėjo.

— Dabar nuplėšiu nuo burnos juostą. Jei šauksi, sulaužysiu tau žandikaulį. Vis tiek niekas neatkreips dėmesio. Šioje gatvėje žmonės visada šūkauja. — Džordžas ištiesė ranką ir nuplėšė juostą.

Maiklas atgavo kvapą ir sunkiai prabilo:

— Ko tu nori?

— Nesijaudink dėl to.

— Aš sumokėsiu, kiek norėsi.

— Pamiršk tai, Maiklai.

Maiklas pamėgino atsisėsti.

— Gal gali nuimti tuos antrankius? — paprašė jis. — Man baisiai skauda pečius.

— Žinoma, bet kojos grandinė liks. — Džordžas išsitraukė raktelį. Pasigirdo spragtelėjimas, ir antrankiai atsirakino. — Geriau?

Maiklas linktelėjo. Stebėdamas Džordžą jis ėmė trintis riešus. Galva tebesvaigo, vaizdas akyse liejosi. Džordžas sėdėjo per žingsnį nuo jo.

Dabar arba niekada, Maiki.

Vėliau Maiklas įtikinės, kad jo protą aptemdė nevaldoma baimė, iškreipusi jo racionalų mąstymą. Tai buvo vienintelis savo veiksmų paaiškinimas.

Su vis didėjančiu siaubu Maiklas suvokė, kad jo pirštai gniaužiasi į kumštį. Jo akims teliko bejėgiškai stebėti, kai kumštis pakilo ir nuskriejo Džordžo veido link.

Ranka judėjo apgailėtinai lėtai. Narkotikai, kurių Džordžas buvo pripumpavęs, vis dar stipriai veikė Maiklo fizinį meistriškumą. Džordžas abejingai kilstelėjo dešinę ranką ir nubloškė jo kumštį.

— Tu drąsus vyras, Maiklai Silvermanai, — tarė Džordžas. — Bet kartu ir labai kvailas.

Džordžas ištiesė ranką ir nykščiu bei rodomuoju pirštu sugnybė Maiklo sulaužytą nosį. Maiklas suriko.

Tada Džordžas ėmė sukti.

Smulkūs lūžę kaulai trynėsi vienas į kitą, keldami siaubingą džeržgesį, tarsi kas šoktų čečiotką ant tūkstančio vabalų. Džordžas dar stipriau suspaudė nosį. Sausgyslės ir audiniai plyšo. Į visas puses ištryško kraujas. Maiklo akys išsiplėtė ir užsimerkė, o kūnas suglebo.

— Pamėgink dar kartą ką nors panašaus, — ramiai tarė Džordžas, — ir už tai sumokės Sara. Supratai?

Maiklas vos pajėgė linktelėti, o tada neteko sąmonės.

Kasandra pažiūrėjo į seserį. Saros ryškiai žalios akys, rodės, dar giliau susmegusios į kaukolę. Aplink jas — juodi ratilai. Švytintį žvilgsnį pakeitė tuščia nesuvokimo ir šoko išraiška. Nuo tada, kai Maiklo kambaryje nuo smūgio neteko sąmonės, buvo praėjusios trys

dienos — trys dienos depresijos, liūdesio, baimės ir nežinios. Bet dabar tos emocijos tarsi susiliejo į vieną tvirtai apčiuopiamą pulsą. Per pastarąsias tris dienas Saros skausmas virto kažin kuo galingesniu... nuodingesniu.

Pykčiu. Ne, įniršiu.

— Sveika, sesute.

Kasandros šypsena buvo plati, per plati. Ji atrodė netikra, ir Sara tai žinojo.

— Kas atsitiko?

— Atsitiko?

— Tiesiog pasakyk.

Šypsena Kasandros veide išblėso be pėdsakų. Akimirksniu jos veidas įsitempė ir surimtėjo. Ji atsisėdo ant lovos šalia Saros ir paėmė sesers ranką.

Sara pažvelgė į jų rankas, tada seseriai į akis.

— Kas yra? — švelniai paklausė.

— Žinau, kad nebuvau geriausia sesuo pasaulyje, — tarė Kasandra.

— Aš irgi.

— Bet aš tave myliu.

Sara tvirčiau suspaudė šaltą Kasandros ranką.

— Aš irgi tave myliu.

Kasandros skruostais pasruvo ašaros.

— Man atrodo, kad tėtis įsivėlęs į tuos reikalus su Gėjų Žudiku.

Sara įsitempė.

— Ką?

Kasandra linktelėjo.

— Manau, jis įsivėlęs į kažkokį sąmokslą sunaikinti kliniką.

— Apie ką tu kalbi?

— Nugirdau jį besiginčijantį su pastoriumi Sandersu po labdaros pokylio.

— Bet tėtis tikino, kad jo nepažįsta.

— Žinau. Harvis man sakė. Todėl man kilo įtarimas. Kai nieko nebuvo namuose, apieškojau jo stalčius. Radau laiškų, kuriuose sakoma,

kad lėšos, kurių tėčiui reikėjo naujajam Vėžio centro priestatui statyti, bus skirtos Sidnėjaus paviljonui. Vienas buvo nuo tokio Markio...

— Daktaro Reimondo Markio?

— Taip. Jis kažkoks ten sekretoriaus padėjėjas.

— Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamente.

— Taip.

Sara pamėgino nuryti, tačiau burna staiga išdžiūvo.

— Tačiau tai nereiškia, kad tėtis susidėjo su Sandersu.

— Ir aš taip galvojau... iki to ryto, kai buvo pagrobtas Maiklas. Tą rytą tėtis visaip stengėsi išprašyti iš namų, todėl man kilo įtarimas. Taigi pasislėpiau jo spintoje. Pastorius Sandersas ir vėl jį aplankė.

Sara atsisėdo ir pažiūrėjo seseriai į akis.

— Papasakok man viską, apie ką jiedu kalbėjosi, Kasandra. Viską.

Bankokas naktį.

Vietiniai tailandiečiai kalbina kiekvieną baltaodį, einantį Patpongu, šnabžda jam pažadus apie seksualines fantazijas, dėl kurių paraustų net pornožvaigždės. Tačiau Džordžo niekas nekalbino. Vienas ar du tailandiečiai pažinojo jį asmeniškai; kiti buvo kažkur sutikę; daugelis žinojo jo vardą; visi bijojo net prisiartinti prie jo.

Kai Džordžas eidavo pro šalį, vietiniai prasiskirdavo, leisdami spūstyje jam praeiti, netgi skubėdami pasitraukti iš kelio. Buvo jau po vidurnakčio, bet Patpongas dar tik skėtė rankas būsimai nakčiai. Džordžas prasiyrė pro grupę japonų verslininkų, besiderančių dėl kainų ir sąlygų su vietiniais suteneriais, tarsi visi sėdėtų Tokijo konferencijų salėje.

Pasiekęs Ramos IV kelią, Džordžas susistabdė *tuktuką*, vietinį Tailando taksi. Automobilio ir motorolerio mišinys, *tuktukas*, turėjo savų privalumų — buvo mažas, greitas, atviras ir beveik nenaudojo degalų. Per avariją iš jo nieko nelikdavo, nes *tuktukas* neturėjo kėbulo.

Vairuotojas pasisveikino su Džordžu įprastu tailandiečiams būdu. Lyg maldai sudėjo rankas, nulenkė galvą, kol jo nosis pasiekė pirštų galiukus, ir tarė:

— *Sawasdee, kap.*

Džordžas atsiliepė į pasveikinimą, nors taip žemai nenusilenkė.

— *Sawasdee.*

— Kur?

— *Wats,* — paliepė Džordžas.

Vairuotojas nusišypsojo ir linktelėjo. Džordžas įsiropštė į ryškiai mėlyną *tuktuką*. Vairuotojas nesiliovė šypsotis. Tipiškas tailandietis, mąstė Džordžas. Tailandas — šypsenų šalis. Čia šypsosi. Tegu jie niurzga, paleistuvauja, vagia, žudo, tačiau visada su šypsena. Džordžui tai patiko.

Jie stabtelėjo prie šviesoforo Silomo kelyje. Kažkieno balsas šūktelėjo:

— Ei, bičiuli!

Džordžas dirstelėjo dešinėn.

— Taip, taip, bičiuli, — šaukė įraudęs ir apsvaigęs australas, rodydamas į Džordžą, — tau sakau. — Vyras atrodė maždaug penkiasdešimties. Su juo taksi grūdosi šešios prostitutės — jaunos tailandietės, ne vyresnės nei trylikos ar keturiolikos. Kikendamos jos trynė vyrą savo vikriomis, sumaniomis rankomis.

Džordžo veidą iškreipė pasibjaurėjimas.

— Ko nori?

— Tai va, bičiuli, matai, kaip yra. Regis, turiu šiek tiek daugiau nei galiu apžioti, supranti? Gal norėtum pusytės?

— Pusytės?

— Aš paimsiu tris ir tu paimk tris, nebent nori pavaryti aštuoniese. Surengti laižymosi ir dulkinimosi orgiją. Aš sutikčiau.

— Degeneratas, — tėškė Džordžas.

— Ei, negražu taip kalbėti, — numykė australas. — Ypač kai nesuprantu, ką tai reiškia.

Vyras ėmė isteriškai juoktis. Jaunos moterys (tiksliau, vaikai) juokėsi paskui jį. Australas, paskatintas merginų juoko, ėmė žvengti dar garsiau. Merginos, žinojo Džordžas, nesuprato nė žodžio angliškai, išskyrus sekso terminologiją.

— Eik velniop! — šūktelėjo jam Džordžas.

Užsižiebė žalia šviesa, ir *tuktukas* įsuko į Čaroeno kelią, tada garsiai nubildėjo palei Čao Phraja upę. Tajų kalba *wat* reiškė šventyklą arba vienuolyną, o Bankoke buvo daugiau nei keturi šimtai kvapą gniaužiančio grožio šventyklų. Tajų architektūroje svarbiausias elementas — spalva. Raudona, geltona, žalia, mėlyna, ypač auksinė — skaisčiai šviečiant saulei visos spindėjo lyg nuostabus gamtos ir žmogaus kaleidoskopas.

Gulinčio Budos šventykloje statula tokia didžiulė, kad užėmė didesnį nei pusės futbolo aikštės plotą. Kita milžiniška Budos statula, išlieta iš daugiau nei penkių tonų gryno aukso, dunksojo prie Auksinio Budos šventyklos altoriaus. Aušros šventykla atrodė tarsi kybotų virš Čao Phrajos upės laikoma dievų; jos bokštų smailės tiesėsi į dangų ir savo aštriais nagais braižė dausas.

Tačiau įspūdingiausią Bankoko šventyklą tailandiečiai vadino tiesiog *Wats*, nors tai buvo kur kas daugiau nei šventykla. Turistams ji buvo žinoma kaip Didieji rūmai, nors šis pavadinimas irgi netikslus. Labiau tiktų vadinti Didžiuoju karališkuoju kompleksu. Viskas, ko karalius Rama I, Čakri dinastijos valdovas, būtų galėjęs norėti, buvo tarp šių uždarų rūmų sienų, įskaitant vieną švenčiausių budizmo simbolių — Smaragdinį Budą. Šiame įspūdingame spalvų ir grožio bastione Smaragdinis Buda išsiskyrė savo gana netikėtu paprastumu. Iš nefrito pagaminta statula buvo tik penkių pėdų aukščio ir nepasižymėjo jokiu nepaprastu rankų darbu. Bet kurioje Tailando suvenyrų krautuvėlėje už keletą batų galėjai nusipirkti tikslią jos kopiją.

— Atvažiavome, bose.

— Apsisuk į kitą pusę.

— Gerai, bose.

Naktį prožektoriai apšvietė daugybę Didžiųjų karališkųjų rūmų smailių ir pagodų, sukurdami ryškų ir pamėklišką įspūdį. Trumpai tariant, vieta atrodė paslaptingai. Kaip ir dauguma vilioklių moterų, Bankokas leido suprasti galįs pasiūlyti neprilygstamų malonumų, tačiau tuo pat metu dalį savęs jis slėpė.

— Sustok čia.

— Taip, bose.

Tuktukas sustojo. Džordžas sumokėjo vairuotojui ir nužingsniavo Čao Phrajos upės link. Jis ėjo paupiu, stebėdamas medines ryžių baržas, tingiai besisupančias ant vandens, tarsi jos neturėtų kur plaukti, su irklininkais, vis dar dėvinčiais savo milžiniškas šiaudines skrybėles, nors kaitri saulė jau seniai buvo nusileidusi. Bankoke Čao Phraja buvo daugiau nei upė. Ji buvo šio miesto gyvybės arterija. Vandens kelias buvo naudojamas žmonėms ir prekėms gabenti, turgui ant vandens, maudytis. Šeimos šimtmečiais gyveno trobelėse, kurios stovėjo daugiau upėje nei šalia jos.

Per tamsą kranto link tyliai atsklendė ilga siaura valtelė. Valtį, greičiau kanoją, irklavo liesas berniūkštis. Jos priešaky sėdėjo pagyvenęs vyras tik su viena ranka, plonais ūsais.

— Džordžai? — sušnabždėjo senis.

Pačiu laiku, kaip visada. Džordžas įsiropštė į valtelę, atsisėdo, paspaudė jam ranką ir pagarbiai nusilenkė.

— *Sawasdee, kap.*

— *Sawasdee, kap.*

— Kaip verslas, Surakarnai?

— Gyvas, — atsiliepė senis. — Deja, mes turime baigti pelningąją Malaizijos operaciją. Policija per smarkiai spaudžia. Bijau, kad jie jau nelinkę imti dovanas kaip anksčiau.

— Girdėjau. — Džordžas pažiūrėjo į vėjo nugairintą Surakarno veidą, į jo suskeldėjusią odą, primenančią sausus rudus lapus. Buvusiam tailandietiško bokso čempionui turėtų būti beveik septyniasdešimt, pagalvojo Džordžas, o jo turtas turėtų siekti nesuskaičiuojamus milijonus. Tačiau Surakarnas nelėtino tempo ir, rodės, nelabai naudojosi savo didžiuliais turtais. Jis tebegyveno kukliame namuke palei Čao Phrają, visgi jo vidus buvo gan ištaigingas. Iš išorės namelis priminė trobelę, kokias rodo dokumentiniuose filmuose apie Vietnamo karą; o viduje buvo du plačiaekraniai televizoriai, vaizdo magnetofonas, šaldytuvas, indaplovė, skalbimo mašina su džiovykle, mikrobangų krosnelė, kondicionierius — ko tik nori.

Surakarnas nusišypsojo.

— Ilgam buvai išvykęs, senasis drauge.

— Pernelyg, — atsiliepė Džordžas.

Surakarnas mostelėjo savo vienintele ranka berniukui, ir valtelė pradėjo savo lėtą kelionę Čao Phraja upe. Kitos rankos Surakarnas neteko prieš dvidešimt penkerius metus; ją nukirto varžovas kontrabandos versle Rangudas. Tačiau Rangudas padarė klaidą, palikęs Surakarną gyvą. Sugavęs savo priešą, Surakarnas žiauriai jį nukankino. Rangudas maldavo nužudyti, tačiau Surakarnas klausėsi tik jo skausmo šūksnių, o ne maldavimų. Ir nors po to Rangudo širdis dar kelias savaites plakė, jo protas jau nieko nesuvokė.

Surakarnu buvo galima pasitikėti, tačiau apie Silvermano pagrobimą Džordžas jam nepapasakojo. Tai pernelyg svarbu ir rizikinga, kad kam nors pasakotum. Džordžas buvo nusprendęs neprašyti vietinių žudikų, su kuriais paprastai dirbdavo, pagalbos, nesvarbu, kad taip parašė savo laiškelyje Maiklui. Netgi pats uždėjo Maiklui kaukę, kai paslapčia įgabeno jį į „Darbščiojo bebro“ barą.

Šį vakarą Čao Phraja rami. Ramybės ir nuošalumo įspūdį dar labiau sustiprino vos viena kita pro šalį praplaukianti valtis. Oras buvo skaidrus, tik troškiai drėgnas, bet vis tiek atrodė, kad per miestą ritasi rūkas, tarsi miglą ir rūką būtų galima pajusti kitais pojūčiais, ne tik pamatyti ar užuosti.

— Čia niekas nesikeičia, — tarė Džordžas.

Surakarnas linktelėjo.

— Bankokas nesikeičia.

— Man reikia saugaus telefono.

— Žinoma. — Surakarnas parodė į radiją su mikrofonu. — Radijas prijungtas prie mobiliojo telefono viename iš mano laivų netoli Honkongo.

— Štai kaip.

— Prašei, kad parūpinčiau telefoną, kurio niekas negalėtų susekti. Štai jis. — Surakarnas nušliaužė į valties priekį. — Gali nebijoti. Aš neklausysiu.

Džordžas pažiūrėjo į laikrodį. Tada paskambino narkotikų laivo Honkonge kapitonui, kuris jį sujungė su Jungtinėmis Valstijomis. Kad ir ką sakytų Surakarnas, skambutį visgi būtų galima susekti. Bent jau teoriškai pareigūnai galėtų nustatyti, kad skambinta iš mobiliojo telefono (be abejo, vogto) Honkonge. Bet sužinoti, kas skambino, o paskui nustatyti, kad jis buvo prijungtas prie radijo Bankoke — tai beveik neįmanoma. Blogiausiu atveju užtruktų savaites.

Po kelių akimirkų Džordžas išgirdo balsą.

— Alio.

— Puiku, — tarė Džordžas. — Jūs pačiu laiku.

— Aš vos girdžiu tave, — tarė balsas.

— Nesijaudinkite dėl to. Ilgai nekalbėsime.

— Ar jam viskas gerai?

— Taip. Mes puikiai leidžiame laiką. Ar pervedėte pinigus?

— Taip.

— Visus?

— Iki paskutinio cento, — atsakė balsas.

— Kaip juos gavote?

— Ne tavo rūpestis.

— Rytoj ryte pasitikrinsiu sąskaitą. Jeigu pinigų nebus, iki rytojaus popietės mano svečias neteks kelių pirštų.

— Rasi. — Balsas akimirką suvirpėjo. — Kam reikėjo nužudyti slaugę?

— Atsiprašau?

— Slaugę. Kam reikėjo ją žudyti?

— Ji pamatė mane.

— Bet juk tu turėtum būti profesionalas. Kaip galėjai leisti, kad taip atsitiktų?

Žodžiai gėlė, nes Džordžas žinojo, kad tai tiesa. Jis neapskaičiavo. Retai taip nutinka. Ir tai kelia jam nerimą.

— Tiesiog taip atsitiko.

— Paklausyk manęs atidžiai: aš nenoriu, kad „taip atsitiktų“ Maiklui Silver...

— Netark vardų, idiote! Kas nors gali klausytis.

— Ką... o, atsiprašau.

Šįvakar balsas pernelyg įsitempęs, pagalvojo Džordžas, taip įsitempęs, kad arba plyš, arba neatpažįstamai pasikeis. Džordžui nepatikdavo, kai balsas nervindavosi. Dabar baiminosi, kad jo darbdavys ima visiškai prarasti savitvardą.

Tai negerai. Tiesą sakant, labai blogai.

— Tikriausiai turėčiau padėkoti, — tęsė balsas. — Bent jau nenužudei Sa... chm, jo žmonos.

— Man pavyko likti jai už nugaros, — ramiai atsiliepė Džordžas. — Ji nespėjo manęs pamatyti.

— Antraip?

— Antraip ji irgi gulėtų negyva.

— Be mano paliepimo niekas kitas neturi nukentėti. Niekas. Tiesiog prižiūrėk žinai ką. Ir gerai elkis su juo.

— Padarysiu tai, ką turiu padaryti.

— Ne. Tu klausysi...

— Viso gero, — tarė Džordžas.

— Palauk. Kaip man su tavim susisiekti?

— Negalėsi. — Džordžas per daug pasitikėjo savo darbdaviu, bet daugiau to nedarys. Metas perimti kontrolę. — Tiesiog laikykis mūsų plano. — Jis išjungė radiją. — Surakarnai?

— Taip?

Jis pamėgino nusišypsoti, tačiau vis dar negalėjo susikaupti.

— Man gera. Pasiplaukiokime.

— Kur?

— Ką tik gavau daug pinigų.

— Sveikinu.

— Sakyk, Surakarnai, ar vyras dar gali ką nors nusipirkti Bankoke?

Surakarnas nusišiepė bedante šypsena.

— Ar tau vis dar patinka vyresnės?

Džordžas linktelėjo.

— Jai turi būti mažiausiai dvidešimt.

*

Dženiferės Raiker kūnas drebėjo. Per pastarąsias tris dienas ji perskaitė visus spaudos pranešimus, per televiziją stebėjo naujienas apie Maiklo pagrobimą, matė, kaip niršta šalis. Tačiau Dženiferė jautė ne tik pyktį.

Ji jautė baimę.

Siuzana grįš po dviejų dienų, tačiau Dženiferė žinojo, kad ilgiau nebeišvers. Jau trečia diena ji kovojo su savimi ir nusprendė: per daug pastatyta ant kortos, kad dar lauktų. Nuo jos veiksmų gali priklausyti Maiklo gyvybė.

Tačiau kai ištiesė ranką ir paėmė paketą, vėl ėmė abejoti. Pagaliau juk nėra jokių įrodymų, kad šis paketas susijęs su Gėjų Žudiku arba pagrobimu. Visiškai jokių įrodymų. Tik medicininiai dokumentai ir tyrimų pavyzdžiai. Taškas. Daugiau nieko.

Tai kodėl tada Briusas išsiuntė juos tą dieną, kai nusižudė? Ir kodėl buvo nužudyti trys iš pacientų sąrašo — Trajenas, Vitersonas ir Martinas? Sutapimas?

Dženiferei taip neatrodė.

Ji per ilgai dvejojo. Laiškas adresuotas Siuzanai, tebūnie, Dženiferė jo nelies. Tačiau visas kitas paketo turinys nėra asmeniškas. Dokumentai, žinojo ji, skirti ne kiekvieno akims, tačiau yra vienas žmogus, kuris galbūt išsiaiškins, kodėl prieš mirtį Briusas išsiuntė juos retai naudojamos pašto dėžutės adresu.

Dženiferė paėmė ragelį ir surinko Harvio asmeninio telefono numerį.

Užteks gulėti.

Sara nusimetė antklodę, atsistojo ir čiupo lazdą. Neveiklumas, inkštimas ir savigrauža nepadės. Reikia liautis verkus. Reikia stotis ir veikti. Reikia išsiaiškinti, kas vyksta ir kas už viso to stovi.

Reikia gelbėti savo vyrą.

— Kur eini? — paklausė Kasandra.

— Pasikalbėti su Maksu ir Harviu. Jie klinikoje.

— Minutėlę, — tarė Kasandra. — Kol kas tu negali niekam apie tai pasakoti — netgi Maksui su Harviu. Juk kalbame apie mūsų tėtį.

Sara linktelėjo.

— Žinau. Nė žodeliu neužsiminsiu apie jį, kol pačios nepasikalbėsime su juo šįvakar. Susitiksime namuose aštuntą.

Seserys apsikabino. Tada Sara išvažiavo į kliniką. Po pusvalandžio ji jau stovėjo prie laboratorijos durų trečiame aukšte.

— Aš noriu žinoti viską, — tarė ji.

Maksas ir Harvis atsisuko į duris.

— Sara, — išsižiojo Harvis, — ką tu čia veiki? Turėtum būti...

— Turėčiau būti čia, — atkirto ji.

— Mes su Maksu darome, ką galime, — ramiu balsu tęsė Harvis. — Kodėl tau negrįžus namo ir nepailsėjus? Jei kas nors pasikeis, mes tau pranešime.

— Nesistenk manęs apsaugoti, Harvi.

— Aš ir nesistengiu. Tik rūpinuosi tavo sveikata.

Sara stebeilijo į juos, įžūliai išplėtusi akis.

— Man viskas gerai. Noriu sužinoti, ką išsiaiškinote.

Maksas sulaikė vėl bebandantį prieštarauti Harvį.

— Tada užeik ir prisėsk, — tarė Maksas. — Mes neturime laiko ginčytis.

Sara nušlubavo prie stalo ir prisitraukė kėdę.

— Gerai, ką turite?

— Šį tą, — atsiliepė Maksas. — Pirmiausia peržiūrėjome nužudytų pacientų bylas.

— Kas nors paaiškėjo?

— Galbūt, — tarė Maksas, mosuodamas koja. — O gal ir ne. Jie nužudyti beveik tokia pačia tvarka, kokia pateko į kliniką. Trajenas ir Vitersonas jau gydėsi klinikoje, o Martinas atvyko porą mėnesių vėliau. Kiti trys išgiję pacientai — Kruceris, Leanderis ir Singeris — atvyko po metų.

— Ką tai reiškia?

Maksas dvejojo, pirštais pešiojo plaukus.

— Nežinau. Gal ir nieko, bet kažkas čia man nepatinka.

— O kaip su tuo susijęs Bredlis? — paklausė Sara. — Arba... Maiklas?

— Tiesą sakant, niekaip. Jie neturi jokių panašumų nei su trimis aukomis, nei su išgijusiais pacientais. Tiesą sakant, vienintelis panašumas tas, kad ir Bredlis, ir Maiklas buvo VIP pacientai.

Harvis spragtelėjo pirštais.

— Gal čia ir yra esmė. Gal žudikas vaikosi svarbius pacientus, ne tik išgijusius.

— Gali būti. — Maksas truktelėjo pečiais. — Tačiau tada kyla dar didesnis klausimas: kam žudyti keturis pacientus, vieną slaugytoją, galimai vieną gydytoją, bet nežudyti Maiklo?

Harvis abejodamas pažvelgė į Sarą.

— Atsiprašau, kad turiu tai pasakyti, — atsargiai pratarė jis, — bet iš tiesų mes nežinome, ar Maiklas gyvas. Gal žudikas tik perkėlė jo kūną.

— Nematau logikos, — atsiliepė Maksas. — Nužudyti klinikoje, o paskui perkelti? Labai rizikinga.

Harvis buvo beprasižiojąs, kad panašus likimas ištiko Bredlį Dženkinsą, bet nenorėjo skaudinti Saros.

— Gerai, judame toliau.

Suburzgė vidaus telefonas. Pasigirdo moteriškas balsas:

— Daktare Raikeri?

Harvis pakėlė ragelį.

— Taip?

— Šeštąja linija skambina ponia Raiker, — pranešė administratorė.

— Tegu palieka žinutę.

— Ji sako, jog tai skubu.

— Žinoma. Tikriausiai vėluoja alimentai. Pasakykit jai, kad aš perskambinsiu. — Harvis padėjo ragelį. — Nieko svarbaus. Tęskime.

Sara linktelėjo, iš visų jėgų tvardydamasi, kad nepalūžtų.

— Kaip, jūsų nuomone, pagrobėjas paspruko iš klinikos?

— Mes manome, kad jis pasinaudojo slaptu įėjimu, — atsakė Maksas. — Rūsyje yra nedidelis tunelis, vedantis į daugiabutį už dviejų namų. Kažkokiu būdu nusikaltėlis apie jį sužinojo.

— Kaip?

— Nežinau, — atsakė Maksas.

— Kažkas turėjo suteikti jam informacijos apie šią vietą, — tarė Sara. — O ką pasakysi apie pasirinktą laiką, Maksai? Markis nusprendžia paversti Maiklą bandomuoju triušiu, ir netrukus šis dingsta. Tai kažkaip susiję.

Maksas paspartino žingsnį, įnirtingai kramtydamas nepaklusnią nago šerpetą.

— Sutinku.

— Minutėlę, — įsiterpė Harvis. — To negali būti. Niekas neprieina prie tokios informacijos, išskyrus... — jis nutilo.

Maksas sustojo.

— Išskyrus ką? — paragino jis.

Harvis papurtė galvą.

— Niekas.

Tarsi išgirdęs jo žodžius, tarpduryje išdygo Vinstonas O'Konoras.

— Sveikučiai, — nutęsė jis. — Kas vyksta?

— Kur, po galais, buvai? — kone rėkte išrėkė Harvis.

Vinstonas sutriko.

— Nėra reikalo šūkauti, Harvi. Buvau žvejoti. Su šeima trobelėje prie ežero. Sugavau tokių žuvų...

— Tu ką, neskaitei laikraščių?

— Ne, kad tave kur. Ten net nėra telefono. — Vinstonas nutilo ir apsidairė. — Tai kas čia vyksta, velniai rautų?

Maksas priėjo prie vyriausiojo laboranto.

— Gal malonėtumėte palikti mus vienus? — tarė jis Harviui ir Sarai. — Norėčiau pasikalbėti su Vinstonu akis į akį.

18

Betesdoje, Merilande, prašmatnaus Nacionalinio sveikatos instituto pastato biure sėdėjo ketvertas įtakingų vyrų. Vienas buvo įtakingas tikinčiųjų pasaulyje, kitas — politikos karalystėje, du — medicinos bendruomenėje.

Diena buvo graži. Dangus — tamsiai mėlynas ir vaiskus. Rūpestingai prižiūrima teritorija lauke vešėjo žaluma. Visas plotas priminė patį brangiausią užmiesčio klubą.

Tačiau šis ketvertas kurortinio grožio aplinkos nepastebėjo.

Jie ginčijosi. Svaidėsi kaltinimais. Badėsi pirštais. Ir galų gale nieko neišsprendė. Per visą tą sąmyšį tik vienas vyras nė karto nepakėlė balso, nesivėlė į karštus ginčus. Vienas vyras, paprastai labai iškalbingas, neištarė nė žodžio.

Užtat jis klausėsi. Ir priėmė sprendimą.

Susitikimui pasibaigus tas vyras priėjo prie daktaro Džono Lovelo ir ištarė keturis žodžius:

— Mums reikia pasikalbėti vieniems.

Daktaras Lovelas linktelėjo ir tarė:

— Pirmiausia grįžkime į Niujorką.

Maksas uždarė laboratorijos duris.

— Tai kaip sekėsi žvejyba?

— Neblogai, — nutęsė Vinstonas. — Sugavau ešerį, kokio dar nebuvau matęs. Svėrė tikriausiai gerus...

— Puiku. Sveikinu. O dabar gal jau baikime žaisti žaidimus?

— Žaisti žaidimus? Nesuprantu, leitenante.

Maksas vėl ėmė stebėtinai gyvai žingsniuoti po kambarį.

— Gal malonėtumėte pasakyti, ko prieš tris dienas buvote Vašingtone?

— Iš kur žinote...

— Dėl to nesirūpinkite. Tik atsakykite.

Vinstono veidas išliko ramus, balsas lygus.

— Nors ir nesuprantu, koks jūsų sumautas reikalas, bet pakeliui į namus užsukau į Vašingtoną aplankyti draugų. Patenkintas?

— Į namus Alabamoje?

— Taip.

— Kur palei ežerą trobelė ir visa kita.

— Aha.

— Pasakykite man dar kai ką, Vinstonai, kurias Vašingtono vietas aplankėte?

— Nesuprantu, kodėl tai svarbu.

— Iš tiesų nelabai. Tik noriu žinoti, kodėl lankėtės Nacionaliniame sveikatos institute.

Vinstonas bandė piktu žvilgsniu nudelbti savo tardytoją, bet Maksas stovėjo atsukęs jam nugarą.

— Jūs mane sekėte?

— Taip.

— Ką gi, nenorėčiau jūsų nuvilti, leitenante, bet čia nėra nieko bloga. Aplankiau porą buvusių bendradarbių. Aš ten dirbau.

— Įdomu, — atsiliepė Maksas. — Tai kodėl nepaminėjote to savo gyvenimo aprašyme? — Maksas įkišo ranką į švarko kišenę, ištraukė ir patapšnojo per priekines kelnių kišenes. — Velniava, kažkur turėjau.

— Leitenante...

— Štai jis. — Maksas surado popieriaus gniutulą ir vikriai išlankstė. — Šiame jūsų gyvenimo aprašyme paminėtos darbovietės nuo studijų baigimo iki šios dienos. Kada tiksliai jūs dirbote NSI?

Kurį laiką Vinstonas tylėjo. Tada tarė:

— Gerai jau, turiu draugą, kuris dirba NSI. Ar tai didelis nusikaltimas? Nenorėjau nieko sakyti, nes žinojau, kad jis iškart...

— Tai štai, yra du žaidimo būdai, — tarė Maksas, nekreipdamas dėmesio į besikeičiančius Vinstono pasiaiškinimus. — Arba pasakote man, ką noriu žinoti, arba galite tęsti savo šaradas, o aš jus areštuosiu.

— Kokiu pagrindu?

— Pirmojo laipsnio žmogžudystė. Įsilaužimas. Užpuolimas.

— Gal iš proto išsikraustėte? Ir ką aš tariamai nužudžiau?

— Rikardą Martiną.

— Ką?

Maksas nusišypsojo.

— Pacientą, kuris buvo nužudytas klinikoje.

— Aš nežinau pacientų vardų. Harvis tikriausiai jums sakė.

— Rikardas Martinas buvo paminėtas prieš keletą dienų *Blyksnio* laidoje.

— Neprisimenu, — tarė Vinstonas, abejingai numodamas ranka. — Kad ir kaip būtų, jūs neturite prieš mane jokių įkalčių.

Maksas palinko į priekį. O'Konoro išraiška buvo rami, tačiau Maksas pastebėjo pažįstamą baimės šešėlį, perbėgantį jo veidu.

— Tikrai, Vinstonai?

— Ką norite pasakyti?

— Mes turime liudininką, kuris teisme prisiekęs paliudys, kad Martino mirties metu jūs buvote ligoninėje, net jeigu jūs tvirtinate ilsėjęsis namuose.

— Nekalbėkit nesąmonių.

— Tas pats liudininkas matė, kaip jūs trenkėte daktarui Raikeriui per galvą. Mes taip pat žinome, kad buvote laboratorijoje ir įsilaužėte į daktaro Raikerio dokumentų spintą.

— Jūs blefuojate, — pratarė Vinstonas.

Teisybė, pagalvojo Maksas, bet dabar O'Konoro balsas nebebuvo toks užtikrintas kaip anksčiau. Maksas nusprendė dar šiek tiek spustelėti.

— Ir dar kai kas. — Maksas liko stovėti nugara į Vinstoną, tik pasuko galvą. — Užmirškite tą pietietišką akcentą. Jis tiesiog užgaulus.

— Ką čia šnekate, po galais?

Maksas atsisuko — akys nudelbtos į grindis, pieštukas burnoje. Jo lūpose šmėstelėjo kažkas panašaus į šypseną.

— Nė vienas, išgyvenęs dvidešimt metų Niujorke, nekalba su tokiu ryškiu pietietišku akcentu. Jūs kalbate kaip tame televizijos šou, kuriame šaipomasi iš kaimiečių.

Tyla.

— Mes žinome, kad jūs dirbate NSI, — tęsė Maksas. — Manome, kad esate iš CŽV. Ir žinome, ką esate sumanęs.

— Nė velnio jūs nežinote, — pietietiškas akcentas jau buvo silpnesnis, ne toks pastebimas. Vinstono Adomo obuolys šokinėjo aukštyn žemyn.

Maksas išsitraukė iš burnos pieštuką ir ėmė tyrinėti.

— Žinau, kad turiu teisę nutempti jūsų subinę į nuovadą, apkaltinti žmogžudyste ir uždaryti į kamerą. Jei manote, kad CŽV arba NSI puls jus gelbėti, labai klystate. Ši byla pernelyg karšta. Jau geriau leis jums supūti, nei prisipažins, kad esate vienas iš jų.

— Nesuprantu, apie ką jūs kalbate, — pasakė Vinstonas, tačiau dabar jo balsas aiškiai virpėjo.

— Tada pamaloninkite mane išklodamas kitą savo versiją, — tęsė Maksas. — Gali būti, kad ji pasirodys įdomi.

— Aš jau sakiau, nežinau...

— Antra galimybė: galite pasakyti, ką žinote, — nutraukė jį Maksas. — Mainais, aš pažadu, kad šis pokalbis liks tik tarp mūsų. Vašingtonas apie jį niekada nesužinos. Pagalvokite. Rinktis jums.

Stojo mirtina tyla, kurią Maksas nutraukė išsitraukdamas antrankius ir plastikinę kortelę, iš kurios ėmė skaityti:

— Turite teisę tylėti. Viskas, ką pasakysite...

— Palaukite.

Maksas pakėlė akis nuo kortelės.

— Kažką norėjote pasakyti?

Vinstonas pasitrynė veidą.

— Iš kur man žinoti, kad galiu jumis pasitikėti?

— Neįsivaizduoju. Bet jei nebendradarbiausite, suversiu jums kaltę dėl Martino nužudymo. Pažadu.

Akimirką Maksas ir Vinstonas žiūrėjo vienas kitam į akis.

— Ką norite sužinoti?

— Kam dirbate?

— Viskas liks tik tarp mūsų, gerai?

— Gerai. Kam dirbate?

Vinstonas giliai įkvėpė ir iškvėpė.

— Nežinau. Esu CŽV agentas, tačiau atsiskaitau Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamentui.

— Kam?

Vinstonas papurtė galvą.

— Jokių pavardžių.

— Reimondui Markiui?

— Sakiau, jokių pavardžių.

— Ką turite daryti?

— Rinkti informaciją apie kliniką.

— Kokią informaciją?

— Visokią ir bet kokią.

— Ir kaip jūs ją renkate?

— Nesupratau?

— Kaip renkate informaciją?

Vinstonas gūžtelėjo.

— Paprastai. Šniukštinėju. Įsilaužiu į slaptų dokumentų spintas. Visaip.

— Ar tai ir darėte tą naktį, kai jus užklupo Harvis?

Vinstonas nutilo. Jis išsitraukė iš kišenės cigaretę ir įsikišo į burną.

— Turite žiebtuvėlį?

Maksas papurtė galvą.

— Nerūkau. Kenkia sveikatai.

— Taip, žinoma, o kramtyti pieštukus sveika, ar ne?

— Ar buvote klinikoje tą naktį, kai buvo nužudytas Martinas?

— Nenorėčiau į tai atsakyti.

— Tada jūsų žodžius priimu kaip teigiamą atsakymą.

Vinstonas O'Konoras susirado degtukų dėžutę šalia Bunseno degiklio. Jis prisidegė cigaretę, giliai įtraukė, tarsi cigaretė būtų deguonies kaukė, o jis būtų pakliuvęs į gaisrą.

— Manykite, kaip norite, leitenante. Bet aš nieko nežudžiau.

— Kam NSI reikia visos tos informacijos?

— Man nepatinka kurti prielaidas, leitenante.

— Pamėginkite.

Vinstonas vėl giliai įtraukė dūmą.

— Aš manau, kad NSI nori savarankiškai stebėti klinikos progresą. Jie daug investavo, o Harvis ir Briusas moka būti velniškai paslaptingi.

Maksas minutėlę galvojo.

— Gerai, tada pasakykite štai ką: kodėl prieš tris dienas vykote į Vašingtoną atsiskaityti asmeniškai?

— Mano žmogus NSI buvo susirūpinęs.

— Dėl ko?

— Jam nepatiko palankūs žiniasklaidos atsiliepimai apie kliniką.

— Kodėl ne?

Vinstonas gūžtelėjo.

— Jis norėjo žinoti, ką Harvis sumanė, — ką jis ketina daryti.

— Ką jūs pasakėte?

— Tiesą. Aš galiu prieiti prie dokumentų, galiu šniukštinėti, bet negaliu skaityti kito žmogaus minčių. Taigi pasakiau jam, kad nenutuokiu.

— Ką NSI sakė apie Maiklo Silvermano pagrobimą?

— Visiškai nieko. Nuo tada, kai buvau Vašingtone, su jais nesikalbėjau.

— Ar jūsų žmogus kada nors minėjo Gėjų Žudiką?

— Niekada.

— Ar manote, kad čia nagus prikišę jūsų darbdaviai?

Vinstonas nusišypsojo, ir cigaretė nusviro nuo lūpos.

— Gal manote, kad aš visiškas kvailys, leitenante?

Maksas gūžtelėjo.

— Kaip dažnai tikrinate slaptus klinikos dokumentus?

— Maždaug kartą per savaitę.

— Naktį ar dieną?

— Paprastai naktimis. Kai manau, kad nieko nėra.

Maksas linktelėjo.

— Bet jūs nežinojote, kad trečiame aukšte guli Maiklas, ar ne, Vinstonai?

— A?

Maksas priėjo prie pat jo.

— Vos kelios valandos iki Martino nužudymo į palatą šiame aukšte paslapčia buvo perkeltas naujas pacientas Maiklas Silvermanas. Neabejoju, kad norėjote sužinoti, kas jis. Todėl tą naktį įsilaužėte į Harvio asmeninių dokumentų spintą.

— Ne, ne, minutėlę.

— Bet susimovėte, — tęsė Maksas. — Tuo metu šiame aukšte buvo gydytojas Raikeris. Jis išgirdo jus laboratorijoje. Ir todėl trenkėte jam per galvą.

— Luktelėkite.

— Tada nusileidote į antrą aukštą, nužudėte Martiną...

— Aš nieko nenužudžiau! — įsiterpė Vinstonas. — Gerai, prisipažįstu. Tą naktį buvau laboratorijoje. Įsilaužiau į dokumentų spintą ir pamačiau Silvermano pavardę. Žinojau, kad NSI domėsis juo, tad stengiausi sužinoti daugiau. Tada mane ir užklupo Harvis. Veikiausiai aš šiek tiek supanikavau. Man buvo liepta jokiomis aplinkybėmis nesileisti sugaunamam. Todėl kai Harvis įėjo į laboratoriją, trenkiau jam per sprandą. Bet Martino aš nežudžiau— prisiekiu.

— Jūs esate Rytų kovos menų žinovas. — Tai nuskambėjo labiau kaip teiginys nei klausimas.

— Taip, ir ką?

— Smūgį Sarai į sprandą sudavė Rytų kovos menų žinovas.

— Pala pala, leitenante. Aš neliečiau Saros Lovel. Nei jos vyro, nei Dženisės ar to Martino. Jėzau, išgirdęs apie Dženisę jaučiausi siaubingai. Ji buvo puiki moteris. — Vinstonas susiėmė už galvos. — Aš niekada nieko nė pirštu nepaliečiau, prisiekiu. Tik rinkau informaciją tam tikroms valdžios institucijoms, kurios turi teisę žinoti, kas čia vyksta. Čia nėra nieko neteisėta.

— Ką dar žinote?

— Nieko. Prisiekiu.

Maksas liovėsi vaikštinėjęs ir ėmė linksėti.

— Geriau nieko nuo manęs neslėpkite. Priešingu atveju...

Jis bandė nutaisyti griežtą toną, bet jam sunkiai sekėsi. Prakeikimas.

— Dulkink mane, didysis eržile. O taip, šitaip. Taip. Ooooch, tuoj baigsiuuuu!

Maiklas stengėsi nekreipti dėmesio į nesiliaujančius prostitutės kitame kambaryje šūksnius ir apsvarstyti savo galimybes.

Visų pirma, galėtų pamėginti nutraukti grandinę, kuria prirakinta jo koja. Bėda ta, kad plienas pernelyg tvirtas, jis neįstengtų.

Antra, galėtų šauktis pagalbos pro langą. Bet jeigu jį išgirs Džordžas arba jo parankiniai?

Trečia...

Trečios galimybės nebuvo. Jis atsistojo ir išbandė, kaip toli leidžia jam nueiti grandinė. Jis gali prieiti prie lango, bet ne prie durų. Džordžas tikriausiai viską apskaičiavo. Durys atrodo gan plonos, lentos išpuvusios, o spyna greičiausiai neišlaikytų stipraus vėjo gūsio.

Maiklas vėl atsisėdo. Nosis skausmingai tvinkčiojo. Apačioje striptizo bare jau buvo pats įkarštis. Muzika grojo kur kas garsiau nei anksčiau, ir galingų bosų vibracija virpino Maiklui krūtinę. Koridoriumi pirmyn atgal vaikštinėjo prostitutės ir jų klientai. Tada abiejose koridoriaus pusėse pasigirsdavo užtrenkiamų durų garsai, ir moteris imdavo šaukti:

— Dulkink mane, didysis eržile. O taip, šitaip. Taip. Ooooch, oooch, tuoj baigsiuuuu!

Moteris šaukdavo imituodama orgazmą. Vyras urgzdavo iš tikro pasitenkinimo.

Seansai niekada netrukdavo ilgiau nei porą minučių. Tada viskas prasidėdavo iš naujo. Prostitutė grįždavo su nauju klientu. Tas pats kikenimas. Tas pats suvaidintas orgazmas. Tie patys žodžiai „dulkink mane“, išrėkti surepetuotu balsu. Ir vėl iš naujo. Vaidinimas po vaidi-

nimo. Moters apsimestinio pasitenkinimo šūksniai buvo nenutrūkstami, monotoniški ir beaistriai, tarsi Maiklas klausytųsi roboto arba aktorės, tobulai išmokusios tekstą.

Gerai, pagalvokime. Harvis praneša, kad Reimondas Markis nori panaudoti mane kaip bandomąjį triušį. Ir jau kitą akimirką aš atsiduriu Rytuose su pamišėliu. Kokia išvada? Tik viena: reikia iš čia dingti.

Staiga skrandį suspaudė spazmai. Jų priežastis, žinojo Maiklas, gali būti hepatitas, SR1 poreikis arba... kas nors nauja.

Kažkas, susijęs su AIDS.

— Dulkink mane, didysis eržile. O taip, šitaip...

Net oras buvo persisunkęs ta šlykščia aplinka, versdamas Maiklą jaustis dar prasčiau. Kvėpavimas kėlė šleikštulį. Monotoniški, nesibaigiantys moters riksmai vedė iš proto. Jis užsidengė rankomis ausis, stengdamasis nesiklausyti; bet garsai pasigirdo čia pat, už jo durų:

— Eime, Frenki, — nekantriai sumurkė prostitutė su ryškiu azijietišku akcentu.

— Einu, mieloji. Velniava, išpyliau savo gėrimą.

— Čionai, Frenki. Tonė suteiks tau malonumą, pamatysi.

— Gali atsitikti atvirkščiai, brangute, — lemeno vyras, amerikietis. Jis buvo gerokai apgirtęs.

— Aš pasirūpinsiu tavo dideliu pimpalu. Pamatysi.

— Aišku, pasirūpinsi. — Vyras svirduliavo, trankydamasis į sienas kaip kamuoliukas.

— Tau taip patinka, Frenki?

— Taip, nuostabu.

— Jau nori eiti į kambarį, Frenki?

— Žinoma, meilute.

— Gerai, bet pinigai iš anksto — mano bosui. Duosi Tonei gerų arbatpinigių, taip?

— Pasikalbėkime apie tai kambaryje.

Maiklas sustingo: durų rankena pasisuko.

— Ne, Frenki, čionai, — tarė prostitutė.

Durys sudrebėjo.

— Tos prakeiktos durys užstrigo.

— Eikš čia, Frenki. Šita iškaba nurodo, kad čia negalima eiti.

— Dėjau ant iškabų, meilute. Aš pasirūpinsiu, kad patektume į vidų. Tu geriau rūpinkis mano kiaušais.

— Ne, Frenki, čia ne tas kambarys. — Prostitutės raginimai skambėjo jau primygtiniau, bet Frenkis nekreipė dėmesio. — Čia boso kambarys, Frenki. Jis supyks. Eikš čionai. Frenki!

Frenkis stumtelėjo petimi duris. Spyna nenoromis pasidavė. Maiklas išpūtęs akis stebėjo atsiveriančias duris.

— Ne, Frenki, ne tas kambarys. — Prostitutė paskubomis jį sugriebė, ištempė į koridorių, sutvarkė spyną ir uždarė duris. Akimirką ji žvilgtelėjo į Maiklą — jos akyse jis pastebėjo baimę ir užuojautą. Tada ji nusisuko. Užsidarius durims, Maiklo širdis nusmuko.

— Eime, Frenki, — viliojo prostitutė. — Eime pasismaginti. Tau labai patiks.

— Tikiuosi, meilute. Pašėlkime!

Tada Maiklas išgirdo, kaip atsidarė ir užsidarė kitos durys.

Frenkio varpa gulėjo suglebusi.

— Kas yra, Frenki? — paklausė Tonė. — Aš tau nepatinku?

Frenkis pažiūrėjo žemyn. Prostitutė laižė jo kiaušus, beje, ir labai meistriškai. Vis dėlto varpa niekaip nesukietėjo. Velniškai keista. Paprastai Frenkio seksualinė disfunkcija pasireikšdavo kitaip: priešlaikiu Vezuvijaus išsiveržimu. Net jei ir neturėdavo į ką išsilieti, Frenkis visada didžiuodavosi savo įspūdinga erekcija.

Velniškai keista.

Ir alkoholis čia niekuo dėtas, nors jis išgėrė tiek, kiek visas batalionas nepajėgtų. Prakeikimas, daugybę kartų Frenkis buvo nusigėręs. Daugybę. Tačiau „tvinkčiojantis kovinis užtaisas“ dar nė karto jo nenuvylė. Jo didysis draugužis jau turėtų būti beisbolo lazdos dydžio, turėtų nenuilsdamas tvatinti šią damutę. Bet čia ir ne jos kaltė. Profesionalė visais atžvilgiais, jos liežuvis laižo jį kaip kačiukas pieno

lėkštutę. Tiesą sakant, ji gražutė. Velniop baltakailius ponius ir traškų obuolių pyragą — jam labiausiai patinka būti čiulpiamam profesionalės.

Bet staiga tarytum šuo būtų įkandęs ar bitė įgėlusi, jam pasidarė liūdna. Įsidėmėkite. Dingo jo seksualinis susijaudinimas. Ir kodėl?

Nes jis krepšinio sirgalius.

— Atsigulk, Frenki. Atsipalaiduok.

Jis pakluso, tačiau mintys buvo kitur. Prieš porą dienų jis skaitė *International Herald Tribune* apie Maiklo Silvermano pagrobimą. Velniškai keistas dalykas. Tai atsitiko kažkokioje AIDS klinikoje Rytų pakrantėje.

Tai kodėl, velniai rautų, Silvermanas prirakintas prie grindų tailandietiškame viešnamyje?

Viskas paprasta, Frenki. Tu girtas. Įsidėmėk: tau pasivaideno, kvailas avine. Tu viską įsivaizdavai. Kiek laiko buvo praviros durys, Eržile, dvi sekundes? Tu gerai nė nematei to bičo.

Taikliai pastebėta, išskyrus vieną dalyką. Frenkiui niekada nesivaidena. Alkoholis jį atpalaiduodavo. Išgėręs jis pasijusdavo gerai. Prisigėręs išsijungdavo arba privarydavo į kelnes. Tačiau jam niekada nesivaidendavo pagrobimo aukos, prirakintos prie grindų. Reikia pranešti policijai, ir kuo greičiau. Galbūt jį net apdovanotų.

— Ei, meilute, luktelk minutėlę, — tarė jis.

Prostitutė pakėlė galvą.

— Nori, kad patenkinčiau kitaip, Frenki?

Jis atsistojo ir susigraibė kelnes. Tada pamažu užsitraukė užtrauktuką saugodamasis, kad jo „kelnių gyvatė“ neišsprūstų ir nepatektų į metalinius dantukus.

— Neįsižeisk, meilute, bet turiu eiti. Gal kitą kartą.

— Bet, Frenki...

— Štai penkiasdešimt žalių. Pasakysiu tavo bosui, kad buvai puiki. Nesijaudink.

Mirktelėjęs Frenkis pasuko prie durų.

Tonė gūžtelėjo ir paėmė banknotą. Vargšelis, pagalvojo ji. Liūdna.

Per savo gyvenimą ji matė daugiau nei reikia varpų, tačiau tas daikčiukas šio vyro kelnėse atrodė kaip kūdikio mažasis pirštelis.

Kaip liūdna.

Sara atvažiavo į šeimos namus be kelių minučių aštuntą. Kasandra pasitiko ją prie durų.

— Labas, — pasisveikino Sara.

— Labas.

Tuo jų pokalbis ir baigėsi.

Jos susėdo priešingose svetainės galuose ir ėmė tylėdamos laukti. Jų žvilgsniai nė karto nesusitiko. Atrodė, tarsi vengtų viena kitos, kaip paaugliai per pirmąjį pasimatymą, bet seserys paprasčiausiai buvo labai įsitempusios. Vienintelis garsas kambaryje buvo laikrodžio ant židinio atbrailos tiksėjimas. Sara ėmė trepsėti koja ir dainuoti seną *Thin Lizzy* dainą, tačiau žodžiai netrukus nuslopo.

— Sara?

— Taip.

— Tikiuosi, Maiklui nieko blogo nenutiko.

Sara linktelėjo ir vangiai šyptelėjo.

— Ir aš.

Jos išgirdo pažįstamą dyzelinio variklio gaudimą. Grįžo tėvas. Sara sunkiai atsistojo. Kasandra pasekė sesers pavyzdžiu. Joms beeinant koridoriumi pro protėvių portretus ir dailia mediena iškaltas sienas, į namą įžengė Džonas Lovelas.

Džonas tučtuojau pamatė dukras ir sustojo. Jis nešūktelėjo pasisveikindamas, nebandė trauktis. Tik kurį laiką stovėjo ir žiūrėjo į jas pralaimėtojo žvilgsniu.

Kasandra žengė į priekį.

— Aš papasakojau Sarai. Atleisk...

Džonas kilstelėjo ranką, nutildydamas dukrą.

— Teisingai pasielgei, — tarė jis.

— Kas čia vyksta, tėti? — paklausė Sara.

— Galbūt mes galėsime paaiškinti.

— Mes? — pakartojo Kasandra.

Džonas Lovelas nuleido galvą ir žengė į šoną. Už jo pasirodė senatorius Stivenas Dženkinsas. Nuo labdaros pokylio prieš beveik dvi savaites jis atrodė radikaliai pasikeitęs. Bredlio tėvas atrodė išėjęs iš veido. Jo akys atrodė paklaikusios, žvilgsnis neramiai bėgiojo.

Senatorius pamėgino nusišypsoti.

— Sveikos, damos.

Seserys sutrikusios susižvalgė.

— Tėti, — kreipėsi Sara, — aš nesuprantu, kas čia vyksta.

— Žinau, mieloji, — švelniai atsiliepė Džonas. — Eime į mano kabinetą, pamėginsime paaiškinti.

Harvio akys skausmingai paraudusios. Jis nebuvo namie penkias dienas ir nematė Kasandros nuo tada, kai ji netikėtai aplankė jį kabinete. Tą dieną buvo pagrobtas Maiklas. Harvis numigdavo prie savo stalo — greičiau nusnausdavo kaip lėktuve, užuot padoriai išsimiegojęs. Kartais jam pavykdavo kelioms minutėms pamiršti Maiklą ir susikaupti. Tačiau tos minutės pralėkdavo labai greitai, ir jo mintys vėl grįždavo prie Maiklo. Vis dėlto nauji atradimai suteikė žvalumo. SR1 formulės pakeitimai — tiksliau, sustiprinimai — duos norimą poveikį; Harvis tuo neabejojo. Tik reikia dar šiek tiek padirbėti.

Kiekvienas, pažinojęs ar dirbęs su Harviu, galėjo paliudyti, kad jis niekada nestokojo motyvacijos. Jis labiau nei kuris kitas suprato savo darbo ramifikacijas. Ir tas žinojimas skatino jį dirbti, kai kiti — beveik visi — būtų mieliau viską metę.

Suburzgė vidaus telefonas.

— Daktare Raikeri?

— Taip?

— Vėl skambino ponia Raiker. Prašė priminti jums, kad kaip galima greičiau jai paskambintumėte. Ji sakė, kad tai labai skubu.

Harvis atsiduso. Skubu. Taip, kurgi ne. Jei atvirai, Dženiferė

tikriausiai nori sužinoti, kaip laikosi Sara ir ar yra kokių žinių apie Maiklą. Jis tikrai neturi laiko tokiems dalykams. Be to, jį vis dar blaško mintys apie ją, o dabar mažiausiai reikia blaškytis.

— Gerai, ačiū. Paskambinsiu.

— Gal norėtumėte, kad sujungčiau?

Harvis akimirką svarstė ir nusprendė, kad geriau padaryti tai dabar, kol Dženė nesupyko.

— Būtų puiku, ačiū.

— Gerai, tuomet jungiu.

Po kelių akimirkų Harvis išgirdo telefono signalą.

19

Leitenantas Maksas Bernšteinas sėdėjo prie stalo ir svarstė naujausius posūkius Gėjų Žudiko byloje. Tiksliau, jis ne sėdėjo, o stoviniavo, žingsniavo, tūpčiojo, žongliravo vakarykštėmis spurgomis (bandė iš karto keturiomis) ir varė visus aplinkinius iš proto.

Jis jau ne pirmą kartą perkratė mintyse savo pokalbį su Vinstonu O'Konoru, pirmąjį didelį proveržį per šias dienas. Akivaizdu, kad Nacionalinis sveikatos institutas labai domisi Sidnėjaus paviljonu. Klausimas — kodėl. O'Konoro paaiškinimas, kad NSI nori apsaugoti savo interesus, neįtikina. Kodėl išskyrė būtent Sidnėjaus paviljoną? Tam turi būti priežastis.

Bet kokia?

Gerai, trumpam tai pamirškime. Grįžkime prie Rikardo Martino žmogžudystės. Vinstonas O'Konoras tvirtina neturįs nieko bendra su Martino mirtimi, ir Maksas juo tiki. Tam tikra prasme tai išsprendė vieną galvosūkį, nedavusį Maksui ramybės nuo tos akimirkos, kai buvo rastas Martino kūnas.

Neatitiko laikas.

Gerai, atkurkime. Harvis Raikeris matė Rikardą Martiną gyvą kelios minutės iki to momento, kai Vinstonas O'Konoras trenkė šiam

per galvą. Vadinasi, Martinas buvo nužudytas po Raikerio užpuolimo. Tokiu atveju žudikui reikėjo išjungti Harvį, nusileisti į antrą aukštą, nužudyti Martiną ir pasprukti — visa tai atrodo gan nerealu. Kad ir kokių šaltų nervų būtų Gėjų Žudikas, greičiausiai jis būtų sprukęs po susidūrimo su Harviu, o Martiną pasilikęs kitai dienai.

Tai kaip viską paaiškinti?

Paprastai. Martiną nužudė ir gydytoją Raikerį užpuolė ne tas pats žmogus.

Ką gi, jei Martiną nužudė ne Vinstonas O'Konoras, tai kas?

Gėjų Žudikas.

Tai kodėl tada žudikas nesubadė jo kaip kitų?

Chmm. Geras klausimas.

Patinka šis, Maksai? Turiu milijonus kitų. Ar asmuo, pasamdęs Gėjų Žudiką, taikosi į išgijusius pacientus kaip Trajenas, Vitersonas ir Martinas? O gal jis (arba ji — nebūkime seksistai) medžioja slaptus pacientus kaip Dženkinsas ir Maiklas? O gal ir vienus, ir kitus? O kaip dėl išgijusių pacientų mirčių eiliškumo: trys, išgiję pirmieji, negyvi, o trys vėlesni — gyvi? Ar tai svarbu, o gal tiesiog sugedęs laidas smegenyse vis verčia mane grįžti prie šio, atrodytų, nereikšmingo klausimo?

Ir dar vienas, svarbesnis, klausimas, kurį Maksas vis braižė ant savo stalo paviršiaus:

kam naudingos šios mirtys?

Geras klausimas. Esminis.

Ant stalo suskambo telefonas. Maksas numetė spurgas ant grindų. Jis griebė ragelį, nesivargindamas jas surinkti.

— Bernšteinas klauso.

— Puiku, — tarė seržantas Vilis Montičelis, — tu vis dar ten. Nepatikėsi.

Iš Vilio balso Maksas suprato, kad šis skambina ne šiaip sau.

— Kur tu?

— Apačioje. Man skambina iš policijos nuovados Bankoke. Pulkininkas Kažkoks. Negaliu ištarti vardo.

Bankokas! Maksas atsisėdo.

— Ko jis nori?

— Jis dar nepadėjo ragelio, Traukuly. Noriu, kad pats tai išgirstum.

— Apie ką?

— Tegu pats pasako.

— Sujunk.

— Tik nepadėk ragelio. Velniava, kurį mygtuką man spausti?

— Geltoną.

— A, tvarka. Štai.

Spragtelėjimas. Tyla. Tada balsas:

— Alio?

— Sveiki, pulkininke, — lėtai ištarė Maksas. — Aš esu leitenantas Maksas Bernšteinas. Dirbu Niujorko policijos departamente. Su kuo kalbuosi?

— Pulkininkas Thakavečikanas. Bankoko specialiosios pajėgos.

— Pulkininke Thaka...

— Pakaks pulkininko, leitenante. Mokiausi Kalifornijoje, todėl žinau, kad amerikiečiams sunku ištarti tailandietiškas pavardes.

— Ačiū, pulkininke. Jūs turite mums informacijos?

— Tikiuosi. Kaip suprantu, jūs vadovaujate Gėjų Žudiko ir Maiklo Silvermano dingimo byloms.

— Taip.

— Ką gi, mes kai ką sužinojome, kas galėtų sudominti ir jus. Ar esate girdėję apie Džordžą Kemroną?

— Ne.

— Jis profesionalus žudikas. Gyvena Bankoke, nors dažnai keliauja. Gan geras savo srities specialistas ir labai pavojingas. Mes manome, kad per pastarąjį dešimtmetį jis nužudė daugiau nei du šimtus žmonių.

— Jėzau.

— Kai būna Bankoke, Kemronas darbuojasi bare „Darbštusis bebras" Patpongo gatvėje. Pastarosiomis dienomis jis ten gan dažnai matomas.

— Tik pastarosiomis?

— Taip. Anot mūsų šaltinių, į Bankoką Džordžas Kemronas atvyko šią savaitę.

— Įdomu, — tarstelėjo Maksas.

— Bus dar įdomiau, leitenante Bernšteinai.

— Kodėl?

— Šiuo metu šalia manęs sėdi amerikietis, vardu Frenkas Ridas. Ponas Ridas yra nuolatinis „Darbščiojo bebro“ klientas.

— O?

— Pirmiausia turiu pasakyti, kad ponas Ridas prisipažįsta buvęs girtas, kai lankėsi bare.

— Tęskite.

— Panašu, kad ponas Ridas ketino pasismaginti su prostitute antrame „Darbščiojo bebro“ aukšte. Atsitiktinai atidaręs ne tas duris, pamatė prie grindų prirakintą vyrą.

— Mat kaip, — tarė Maksas, pirštais pešiodamas savo plaukus ir ūsus. — Manyčiau, gana įprastas vaizdas. Botagai ir grandinės viešnamyje?

— O taip, tai gan įprasta, — sutiko pulkininkas. — Tačiau ponas Ridas tvirtina, kad vyras, kurį jis matė, buvo Maiklas Silvermanas.

Maksas pasijuto it gavęs smūgį į saulės rezginį.

— Ką?

— Jis tvirtina, kad Maiklas Silvermanas yra kalinamas „Darbščiojo bebro“ bare.

— Ar patikrinote jo pasakojimą?

— Ne taip paprasta, kaip galite pagalvoti, — paaiškino pulkininkas. — Džordžas Kemronas yra ne tik pavojingas žudikas, leitenante Bernšteinai, jis labai protingas ir atsargus. Jei Maiklas Silvermanas laikomas „Darbščiajame bebre“ — ir tai būtų ne pirmas kartas, kai Kemronas ten ką nors laiko, — bus beveik neįmanoma jį iš ten ištraukti. Kemronas tikriausiai jau apraizgė kambarį sprogmenimis ir, jeigu jam kils nors menkiausias įtarimas, iškart susprogdins visą pastatą.

— Ar negalima užklupti jo netikėtai?

— Per daug rizikinga, leitenante Bernšteinai. Jei mums nepavyks

Kemrono iškart nužudyti, arba jei jis turi bendrininką, užtikrinu, kad pono Silvermano gyvo nebepamatysime. Kadangi ponas Silvermanas yra tarptautinė įžymybė, mūsų valdžia nepritars tokiems veiksmams. Todėl ir skambinu jums. Negarantuoju, kad pastatas tikrai užminuotas. Tik pasakoju apie Kemrono praeitį.

— Dėkoju už informaciją. Vili, ar klausaisi?

— Taip, Traukuly, girdžiu.

— Užsakyk man lėktuvo bilietą artimiausiu reisu į Bankoką.

— Jau padaryta. Užsakiau bilietą Japonijos oro linijų reisu 006, lėktuvas iš Kenedžio oro uosto išskrenda maždaug po dviejų valandų. Tokijuje persėsi, reisas 491 nuskraidins tave į Bankoką. Vakare jau būsi ten. Tik nežinau, ar departamentas už tai sumokės.

— Pasirūpinsiu tuo grįžęs. Pulkininke, ar nieko prieš, jei atvyksiu?

— Žinoma, ne, leitenante, jei tik sutiksite, kad viskam vadovausime mes.

— Suprantama.

— Tada jokių problemų. O kol kas kaip įmanoma atsargiau mes stengsimės stebėti „Darbštųjį bebrą".

Maksas iškratė visus stalčius, kol po majonezo indeliu surado savo pasą. Nušluostė jį sena servetėle.

— Tada aš atskrendu.

Jie visi susėdo kabinete.

Džonas Lovelas įsitaisė už didžiulio ąžuolinio stalo; senatorius jam iš dešinės, šiek tiek atokiau. Kitoje stalo pusėje susėdo Sara ir Kasandra. Kurį laiką visi paprasčiausiai žiūrėjo vieni į kitus. Sara pirmoji prakalbo:

— Ar Maiklas dar gyvas?

Džonas žvilgtelėjo į senatorių, tada vėl į dukterį.

— Mes nežinome, mieloji.

— Bet ką nors apie jo pagrobimą žinote?

— *Galbūt* žinome, — pataisė ją senatorius Dženkinsas. — Tiksliai pasakyti negalime.

Sara papurtė galvą.

— Tėti, kas čia vyksta?

— Tiesą sakant, net nežinau, nuo ko pradėti. — Daktaras Džonas Lovelas atsistojo ir nuėjo prie lentynos, prigrūstos storų medicininių knygų. Jo akys perbėgo jų pavadinimais, bet balsu jis nieko neperskaitė. — Tu juk žinai, ką man reiškia Vėžio centras, ar ne?

— Aišku, mes žinome, — atsiliepė Sara. — Tačiau ką tai turi bendra su...

— Viską, Sara, — tiesiai atsakė Džonas. Ištraukęs vieną knygą, žvilgtelėjo į viršelį ir vėl įdėjo atgal į lentyną. — Supranti, susitelkimas į vieną dalyką gali būti pavojingas. Tavo požiūris susiaurėja. Tampi lyg apsėstas. Aklas. Matai tik tai, ką trokšti matyti, daugiau nieko. Negali susitaikyti su pralaimėjimu. Negali suprasti, kodėl kiti nepalaiko tavo aistros. Nesupraskite manęs neteisingai. Susitelkimas ir dėmesys yra gerai, netgi būtina. Tačiau kai pradedi jų nekontroliuoti, gali iškreipti tavo požiūrį. Vaikydamasis naujausių pasiekimų, lengvai gali tapti neišmanėliu.

Sara ir Kasandra suglumusios susižvalgė.

— Vis dar nesuprantu.

Džonas liūdnai šyptelėjo.

— Suprasi. Man nelengva apie tai kalbėti, todėl duok man šiek tiek laiko. Netrukus prieisiu prie reikalo esmės.

Seserys linktelėjo.

— Aš taip troškau to naujojo Vėžio centro priestato, kad net fiziškai jutau skausmą, — tęsė Džonas. — Tai būtų galėję padėti daugybei žmonių, kenčiančių skaudžiausią prakeiksmą žmonijos istorijoje. Įvairiausios ligos ir kitokios nelaimės užklumpa ir praeina, o vėžys lieka. Tikėjausi, kad naujasis priestatas ir papildomos lėšos padės įminti vėžio paslaptis ir, laikui bėgant, pavyks jį įveikti. Būčiau bet ką padaręs, kad tik gaučiau tą priestatą. Bet ką.

Jis nutilo, leisdamas įsisąmoninti išsakytų žodžių reikšmę.

— Kai mano prašymas dėl papildomo finansavimo naujajam priestatui buvo atmestas, man tarsi širdį pervėrė. Tie prakeikti kvailiai, niršau. Kaip jie gali būti tokie buki? Mėginau išsaugoti sumanymą. Investavau savo pinigus, ieškojau privačių rėmėjų. Bet to buvo maža. Mums būtinai reikėjo tos dotacijos, bet jos negavome. Naujasis priestatas buvo pasmerktas. Ir kodėl? Kur dingo tie pinigai? Jie buvo skirti AIDS. Harvio ir Briuso klinikai. Gėjų ligai. Narkomanų ligai. Ligai, kuri, aš vis dar tikiu, niekada nepasklis normalioje heteroseksualioje visuomenėje.

Sara prasižiojo, bet Džonas neleido jai kalbėti kilsteldamas ranką.

— Nenoriu ginčytis, Sara. Žinau, tu manai kitaip. Pakaks pasakyti, kad taip manau aš. Taip, suserga ir kai kurie narkotikų nevartojantys heteroseksualai, bet jų mažai, ypač palyginti su žmonėmis, mirštančiais nuo vėžio. Tokia mano nuomonė — teisinga ar klaidinga, jau nesvarbu.

Tėvas pažiūrėjo į Sarą. Jo veidu nuslinko nežymi šypsenėlė.

— Pameni, kaip žiūrėjome „Prakeiktus jankius“? Pameni, kaip vyrukas parduoda savo sielą velniui, kad gautų tai, ko nori? Ir aš taip padariau. Tuo metu to nesuvokiau — o gal ir suvokiau, tik man nerūpėjo. Kas žino? Žinau tik tiek, kad susitariau su velniu ir susitarimo nebegalėjau atšaukti.

— Ką tu padarei? — tyliai paklausė Sara.

— Mane užvaldė įniršis. Ėmiau dairytis bet kokio būdo — teisėto ar neteisėto, atimti pinigus iš klinikos ir perduoti juos Vėžio centrui. Reimondas Markis — sekretoriaus padėjėjas...

— Žinau, kas jis, — nutraukė tėvą Sara. Jos tonas buvo šaltas. — Tęsk.

Džonas atsikrenkštė.

— Kad ir kaip būtų, daktaras Markis susisiekė su manimi. Jis pasakė, kad yra dar ir kitų žmonių, kurie galvoja panašiai kaip aš, žmonių, kurie mano, kad AIDS skiriama per daug dėmesio, žmonių, kurie nori uždaryti Sidnėjaus paviljoną.

— Kas tie žmonės?

Džonas giliai įkvėpė.

— Vienas jų — pastorius Sandersas.

Sara sužaibavo akimis.

— Tu susitarei su tuo sukčiumi?

— Paklausyk manęs, Sara. Abu puikiai žinome, kad man jo ideologija nepatinka, tiesiog mus sieja bendras priešas. Sandersas turėjo savų priežasčių sužlugdyti kliniką, o aš — savų. Jo priežastys manęs nedomino. Man terūpėjo gauti pinigų naujajam priestatui statyti — net jei tai reikštų dirbti išvien su Sandersu.

— Ir kas dar prie jūsų prisidėjo?

— Aš, — atsiliepė senatorius Dženkinsas. — Aš buvau ketvirtasis sąmokslo narys.

Dabar Sara piktu žvilgsniu dėbsojo į jį.

— O kokia jūsų priežastis, senatoriau?

— Keista, — atsakė jis neįtikėtinai ramiu balsu. — Meilė.

— Ką?

— Leiskite man paaiškinti, — pradėjo senatorius Dženkinsas dusliu balsu, tarsi kalbėtų pro ilgą vamzdį. — Sandersas mielai mane priėmė dėl dešiniųjų pažiūrų, tačiau politika su mano priežastimis neturėjo nieko bendra.

— Tai kodėl jūs prisidėjote?

— Sara, tu esi rašiusi apie politines kampanijas, ar ne?

— Ir?..

— Todėl tau nereikia aiškinti, kad politika yra keistas žaidimas. Pats keisčiausias. Patinka tau ar ne, bet kandidatas, norėdamas laimėti rinkimus, turi eiti į kompromisus. Aš esu respublikonų partijos senatorius. Pritariu daugumai partijos nuostatų, visgi, pavyzdžiui, aš buvau prieš mirties bausmę. Ar žinai, kas atsitiktų?

Sara sukryžiavo ant krūtinės rankas.

— Kodėl jums nepasakius?

— Man būtų galas. Aš būčiau sunaikintas. Visi mano tarnybos metai nueitų šuniui ant uodegos. Aš prarasčiau populiarumą. Leisk pateikti geresnį pavyzdį: mūsų dabartinio prezidento požiūris į abor-

tus. Iš pradžių jis buvo už pasirinkimą. Dabar netikėtai ėmė agituoti už gyvybės išsaugojimą. Tikrai tiki, kad jo pažiūros pasikeitė? Žinoma, ne. Jis paprasčiausiai susitaikė su realybe. Suprato, kad jei agituos už pasirinkimą, respublikonai niekada neišrinks jo savo kandidatu. Ir ne tik respublikonai. Demokratai irgi. Ar tikrai manai, kad kiekvienas liberalus senatorius yra už abortus ar prieš mokesčių sumažinimą? Be abejo, ne. Jie tik stengiasi būti išrinkti. Kaip jau sakiau, turi eiti į kompromisus. Turi paminti savo vertybes ir įsitikinimus. Tokia sistema. Žaisk žaidimą, antraip nebūsi išrinktas.

— Nesuprantu, ką norite tuo pasakyti, — tarė Sara.

— Aš tik sakau, kad žmogus negali būti grynai dešinysis arba kairysis. Visi esame veidmainiai. Mes darome tai, kas kitiems pasirodytų nuodėminga. — Senatorius paskubomis metė žvilgsnį į Kasandrą, tada tęsė: — Aš mėginu pasakyti štai ką: nepaisydamas populiarios nuomonės, nesutinku su daugeliu pastoriaus Sanderso požiūrių.

— Tai kodėl prisidėjote prie jo?

— Dėl savo sūnaus, — atsakė Dženkinsas.

— Su Sandersu susidėjote dėl Bredlio?

Senatorius linktelėjo. Jo akys buvo drėgnos, tačiau balsas nevirpėjo.

— Aš tik stengiausi išgelbėti savo sūnų. Sužinojęs, kad Sandersas nori sužlugdyti AIDS kliniką, pagalvojau, kad ji tikriausiai sparčiai ieško veiksmingų gydymo būdų. Taigi paskambinau Sandersui ir pasakiau, kad norėčiau padėti jam „šventame kryžiaus žygyje“ prieš neįvardytą kliniką. Sandersas mane mielai priėmė. Nors iš tiesų aš tenorėjau daugiau sužinoti apie tą kliniką, kad galėčiau ten paguldyti Bredlį.

— Tą ir padarėte.

— Taip. Raikeris ir Grėjus pažadėjo laikyti tai paslaptyje.

— Vadinasi, — tarė Sara, — jūs įsitraukėte į sąmokslą, nes norėjote padėti savo sūnui, mano tėvas norėjo naudos Vėžio centrui, o pastorius Sandersas tiesiog nenorėjo aiškinti parapijiečiams apie „Dievo rykštės“ išgydymą. Ar taip, ponai?

Abu vyrai linktelėjo.

— O koks sekretoriaus padėjėjo Markio vaidmuo?

— Tiksliai nežinau, — prakalbo Džonas. — Markis jau seniai pažįsta Harvį. Tvirtina juo nepasitikįs. Sako, kad Harvis stengiasi daryti viską greičiausiu ir pigiausiu būdu, bet aš manau, kad yra dar kažkas. Man atrodo, Sandersas jį šantažuoja.

— Negana to, — pridūrė Dženkinsas, — Sanderso įtaka padėjo Markiui gauti darbą valdžios struktūrose ir postą NSI organizacijoje. Ten gražu ir tyku. Markiui patinka.

— Politinis atlygis?

Saros tėvas vėl atsikrenkštė:

— Manau, ir taip galima pasakyti.

Sarai ėmė svaigti galva. Pasistengė susikoncentruoti į veidus priešais save. Jos tėvas ir senatorius Dženkinsas atrodė susigėdę, išsigandę ir sunerimę — tarsi vaikai prie direktoriaus kabineto. Kasandra tylėjo, tačiau stebėjo seserį su jai nebūdingu susirūpinimu.

— Ar žinote, kas keisčiausia? — beveik maldaujamu balsu prabilo Džonas. — Manau, kad Harvis Raikeris ir Briusas Grėjus suprastų, ką aš padariau.

Sara nenuleido nuo jo pikto žvilgsnio.

— Abejoju.

— Ne, Sara, man regis, tu nesupranti, ką noriu pasakyti. Harvis ir Briusas puoselėja tokius pačius jausmus klinikai kaip aš Vėžio centrui. Bet aš praradau kontrolę. Leidausi pernelyg užvaldomas tų jausmų. Ir man melavo. Sandersas su Markiu mane apgavo. Įtikino mane, kad Raikeris ir Grėjus nepadarė jokios pažangos.

Saros balsas buvo atšiaurus.

— Manau, mes ganėtinai ilgai klausėmės tavo pasiteisinimų, tėve. Tik pasakyk, ką padarei.

Džonas dirstelėjo į Stiveną Dženkinsą ir tarė:

— Beveik nieko.

— Beveik nieko? — šūktelėjo Sara. — Tu vadini žmogžudystes...

— Mes nieko nenužudėme, — pertraukė ją Džonas. — Bent jau nesankcionavome jokių mirčių.

Sara pažvelgė į jį apstulbusi.

— Ar aš teisingai išgirdau? Tu niekada „nesankcionavai" jokių mirčių? Ką čia kalbi, po galais? Nužudyti pacientai. Senatoriaus sūnus nužudytas. Nori pasakyti, kad tavo mažas sąmokslas neturėjo su tuo nieko bendra?

— Ne, — atsakė Džonas, — mes stengiamės pasakyti, kad nieko apie tai nežinojome. Apie žmogžudystes pirmą kartą išgirdome per *Blyksnį*.

— Ir niekada anksčiau apie jas negirdėjote?

— Ne.

Sara papurtė galvą.

— Tai sakykite, senatoriau, ką pamanėte apie Bredlio mirtį?

— Tą patį, ką ir apie kitų, — lėtai atsiliepė Dženkinsas. — Pamaniau, kad Bredlis tapo atsitiktine homofobo psichopato auka. Nė nenutuokiau, kad jo nužudymas susijęs su Sidnėjaus paviljonu, kol nepamačiau laidos.

Džonas pritardamas linktelėjo.

— Mes tik bandėme paspausti žmones Vašingtone, siekdami atgauti dotacijas. Netgi suklastojome ataskaitas, kad atrodytų, jog Sidnėjaus paviljonas neteisėtai naudoja lėšas.

Sara vos susilaikė nešyptelėjusi.

— Reimondas Markis apkaltino Harvį suklastojus ataskaitas, nors iš tiesų tai jūs prikišote nagus.

— Taip, — sutiko jos tėvas. — Daugeliu aspektų *Blyksnis* tik per plauką nepalaidojo klinikos. Atskleisdami, kad Bredlis buvo klinikos pacientas, jūs suteikėte galimybę apkaltinti Harvį tyčiniu faktų iškraipymu. Teoriškai Markis galėjo atimti klinikai skirtą dotaciją.

— Tai kodėl to nepadarė?

— Nes mes gyvename realiame pasaulyje, ne teoriniame. Ar gali įsivaizduoti, koks būtų kilęs triukšmas, jei po laidos Markis būtų pamėginęs uždaryti kliniką? Žiniasklaida būtų suvalgiusi jį pietums. Būtų pradėtas nuoseklus tyrimas, o mes nė vienas nenorėjome, kad...

— Vadinasi, — pertraukė jį Sara, — visi nusprendėte leisti klinikai gyvuoti dar porą metų ir panaudoti Maiklą kaip bandomąjį triušį.

— Tai buvo Sanderso mintis, — pataisė Džonas, — ir, jei atvirai, velniškai gera. Maiklas būtų gydomas, o AIDS gydymo patvirtinimas — vilkinamas, kol Sandersas sugalvotų kitą jos sunaikinimo būdą.

— Tai kas atsitiko? — paklausė Sara. — Sandersas gavo, ko norėjo, tad kodėl jis liepė pagrobti Maiklą?

— Čia ir yra bėda, mieloji. Mes nežinome. Markis ir Sandersas prisiekinėja neturį nieko bendra su Gėjų Žudiku ar Maiklo pagrobimu. Sandersas kaip ir mes tikina esąs nusiminęs dėl tokio įvykių posūkio.

— Ir tu juo tiki?

— Aš nežinau, kuo tikėti. Ką tik grįžau iš Vašingtono, rėkiau ant jo kaip išprotėjęs. Jis ir toliau tvirtina nieko nežinąs. Sako, kad Gėjų žudikas ir visas šis viešumas tik sustiprino klinikos pozicijas, o ne susilpnino.

Sara papurtė galvą.

— Bet negi tu nesupranti? Jei nėra išgijusių pacientų, nėra ir įrodymų, kad SR1 veikia. Žudydamas išgijusius pacientus, Gėjų Žudikas atlieka darbą už jus.

Nė vienas vyrų neatsiliepė.

— Ar atskleisite savo sąmokslą? — paklausė Sara.

— Jeigu tik tai būtų paprasta, — atsiliepė Džonas.

— Tai ir yra paprasta, — šaltai atrėmė Sara. — Jums tereikia liautis nerimavus dėl savęs.

— Sara, — tęsė Džonas, — žinau, tu pyksti ant manęs. Žinau, kad dalis tavęs netgi nekenčia manęs. Tavimi dėtas aš irgi taip jausčiausi. Patikėk, aš pasimokiau. Man daugiau neberūpi asmeninė reputacija — privalai tuo patikėti. Bet jeigu dabar paskelbsiu visam pasauliui, ką padaręs, galiu sužlugdyti Vėžio centrą. Šiais laikais labdara neatlaiko skandalų — tu tai žinai. Juk rašei apie tą įstaigą iš namų pabėgusiems paaugliams — vieno žmogaus nediskretiškumas sužlugdė tokią puikią

organizaciją. Apgailestauju, Sara. Aš negaliu rizikuoti Vėžio centru. Tai pernelyg svarbu.

Sara stebeilijo į tėvą.

— Vadinasi, tu nieko nedarysi?

— Aš taip nesakiau.

— Tau ir nereikėjo. — Sara griebė lazdą ir atsistojo. Tylėdama Kasandra irgi atsistojo. — Aš padarysiu viską, kad išsiaiškinčiau, kas slypi už šios painiavos. Ir man nė kiek nerūpi, jei teks papurtyti savo tėvą, pusę Vašingtono ar tą prakeiktą Vėžio centrą.

Sara piktai iššlubavo iš kambario.

Dženiferė ragelį pakėlė po trečio signalo.

— Alio?

— Labas, Džene.

Ji iškart atpažino Harvio balsą.

— Labas, Harvi. Kaip sekasi?

— Būna ir geriau.

— Galiu įsivaizduoti. Kaip laikosi Sara?

— Atsižvelgiant į aplinkybes, manyčiau, gerai.

— Perduok jai mano linkėjimus, gerai?

— Žinoma. Kaip reikalai Los Andžele?

— Gerai.

— O kaip einasi tau?

— Gerai.

Tyla.

Harvis krenkštelėjo.

— Klausyk, Džene, nenorėčiau tavęs skubinti...

— Aš turiu Briuso siuntinį, — nutraukė ji.

— Ką?

— Tą dieną, kai jis mirė, — lėtai tęsė ji, — Briusas išsiuntė siuntinį į savo pašto dėžutę Los Andželo centriniame pašte.

— Tu jį atplėšei?

— Taip. Jame buvo ligos istorijos.

— Kiek jų?

— Šešios.

— Ar turi jas šalia?

— Taip.

— Ar gali perskaityti man pavardes?

Dženiferė paėmė aplankus.

— Kruceris, Leanderis, Martinas, Singeris, Trajenas ir Vitersonas.

Vėl tyla. Tada Harvio atodūsis:

— Jėzau.

— Harvi, ar viskas gerai?

— Taip, — atsiliepė jis, bet jo balsas tebebuvo slopus. — Ar pakete dar kas nors buvo?

— Kraujo pavyzdžiai. Po du buteliukus kiekvieno paciento, pažymėti A ir B.

Harvis kurį laiką mąstė.

— Labai atidžiai paklausyk manęs, Džene, gerai? Noriu, kad visą paketą man atsiųstum greituoju paštu.

— Ar tai susiję su Maiklo pagrobimu?

— Negaliu tiksliai pasakyti, kol nepamačiau paketo turinio. Džene, turi nedelsdama atsiųsti man tą siuntinį, gerai?

— Jau po šešių. Paštas uždarytas.

Harvis žvilgtelėjo į laikrodį, suvokė, kad jau vėlu, ir garsiai nusikeikė.

— Bandžiau prisiskambinti tau anksčiau, — pastebėjo Dženiferė.

— Žinau. Mano kaltė.

— Galiu išsiųsti jį greituoju paštu anksti ryte.

— Ačiū, Džene.

— Ar praneši man, kas bus?

— Žinoma. — Harvis nutilo. — Tikiuosi, tu laiminga, Džene. Žinai, tu man vis dar brangi.

— Ir tu man.

Dženiferė padėjo ragelį bijodama, kad nepasakytų ko nors daugiau. Tada paėmė baltą voką, adresuotą Siuzanai, ir ilgai į jį žiūrėjo.

20

Sara besisukančia iš nuostabos ir pykčio galva surinko 83-iosios gatvės nuovados numerį.

— Policijos skyrius.

— Prašyčiau leitenantą Maksą Bernšteiną.

— Taip, minutėlę.

Jos tėvas. Stivenas Dženkinsas. Reimondas Markis. Ir Ernestas Sandersas. Nedora sąjunga, padariusi...

... ką būtent?

Ji negalėjo tiksliai pasakyti. Ir ką jai dabar daryti? Kaip elgtis? Ji nežinojo. Tik žinojo, kad reikia ko nors imtis, bet ko, kol visiškai neprarado proto. Maksas žinos. Jis pakiš gerą mintį, koks turėtų būti jų kitas žingsnis.

Sara svarstė, ar jai nenuėjus pasikalbėti akis į akį su Sandersu ir Markiu, bet paskui apsigalvojo. Jei tie šunsnukiai neigia padarę ką nors bloga net savo sąmokslininkams, tai jai tikrai nepasakys nieko nauja — greičiau taip tik įspėtų juos apie gresiantį pavojų arba dar blogiau, paskatintų juos veikti neapgalvotai.

Budintis seržantas grįžo prie telefono.

— Atleiskite, ponia, — tarė jis. — Leitenanto Bernšteino nėra.

— Ar galite nusiųsti jam žinutę į pranešimų gaviklį? — paklausė Sara. — Tai labai svarbu.

— Negaliu. Jis vykdo svarbią užduotį, su juo neįmanoma susisiekti.

Neįmanoma susisiekti?

— Ar žinote, kur jis?

— Negaliu pasakyti, ponia. Neturiu teisės aptarinėti jo buvimo vietos.

— Bet man reikia su juo susisiekti.

— Šiuo metu tai neįmanoma. Galite palikti žinutę, esu tikras, kad leitenantas Bernšteinas mums paskambins.

Sara pasikrapštė galvą. Kur gali būti Maksas, kad su juo neįmanoma susisiekti per pranešimų gaviklį?

— Paprašykite, kad nedelsdamas paskambintų Sarai Lovel. Pasakykite, kad tai labai svarbu. Jei manęs nebus namuose, tegu skambina į kliniką.

— Į kliniką. Gerai, ponia Lovel, perduosime.

— Ačiū. — Sara padėjo ragelį ir ėmė svarstyti, ką daryti toliau.

Naritos oro uostas.

Maksas su džiaugsmu išlipo iš Japonų oro linijų *Boeing 747-300*, kuris pastarąsias keturiolika valandų be sustojimo skraidino jį iš Niujorko į Tokiją, peržvelgė skrydžių švieslentes, susirado savo kito reiso vartus ir patraukė prie jų. Beje, reiktų pasidžiaugti, kad lėktuvas buvo patogus; tiesą sakant, aptarnaujantis personalas neprilygstamas. Tiesiog buvimas bet kokiame metaliniame vamzdyje, keturiolika valandų skrendančiame 30 000 pėdų virš Žemės, išvargina žmogų, net jei per tą laiką esi tris kartus maitinamas ir gali pažiūrėti du filmus.

Eidamas per terminalą, Maksas pažvelgė pro didžiulius langus ir pamatė tuziną ar daugiau JAL *Boeing 747-300*, išsirikiavusių ties konkrečiais vartais. Į kiekvieną lėktuvą vedė tunelis, tarsi kokia gigantiška virkštelė, kurią reikės nukirsti, kad lėktuvas galėtų pakilti.

Maksas nebuvo toks išvargęs kaip dauguma jo bendrakeleivių. Nors galvoje be paliovos sukosi mintys, kaip išgelbėti Maiklą, jam visgi pavyko numigti geras šešias valandas. Jis dirstelėjo į laikrodį. Iki išvykimo į Bankoką, egzotiškąją Tailando sostinę, buvo likusi maždaug valanda. Puiku. Per tą laiką nuveiks kai ką svarbaus.

Jis nusekė geltona nuoroda, žyminčia tarptautinius telefoninius pokalbius, trumpai šnektelėjo su operatore, tada įėjo į mažą kabiną ir nukėlė ragelį. Po kelių sekundžių pasigirdo sujungimo signalas. Dar po akimirkos atsiliepė.

— Alio?

Saros balsas nuskambėjo kaip nervingas šūktelėjimas. Niujorke

buvo vėlu, beveik antra valanda ryto, tačiau Saros Lovel balsas skambėjo labai žvaliai. Tai jo nenustebino. Kurį laiką jis svarstė, ką sakyti, tada nusprendė kalbėti kaip įmanoma abstrakčiau.

— Sara?

— Maksai? Kur, po galais, esi? Visą dieną mėginu tau prisiskambinti.

— Atleisk. Buvau nepasiekiamas.

— Kur esi?

— Tokijuje.

— Ką?

— Na, tiksliau, ne Tokijuje, o Naritos oro uoste. Maždaug pusvalandis kelio nuo Tokijo centro...

— Man nereikia geografijos pamokų, — nutraukė ji. — Ką veiki Tokijuje?

Maksas ėmė vynioti telefono laidą aplink savo ranką.

— Laukiu lėktuvo į Bankoką.

Trumpa tyla.

— Kodėl?

— Kai kas atsitiko.

— Tai susiję su Maiklu?

Pūsk miglą, Maksai. Nereikia suteikti jai vilčių.

— Galbūt. Klausyk, aš nežinau, kaip yra iš tiesų. Tik tikrinu vieną versiją.

— Kokią versiją?

— Liaukis vaidinusi reporterę. Neturiu tam laiko. Jei ką nors sužinosiu, paskambinsiu.

— Ar ilgai tavęs nebus?

Geras klausimas.

— Tikiuosi netrukus grįžti. Kas nors nauja?

— Daug kas.

— Klok.

Sara papasakojo jam apie pokalbį su tėvu ir senatoriumi Dženkinsu. Maksas tylėdamas klausėsi. Jis apsivyniojo telefono laidą aplink

burną ir ėmė kramtyti. Skonis kaip gumos. Japonės kitoje būdelėje žvelgė susiraukusios. Maksas atsiprašydamas nusišypsojo ir paleido laidą.

Kai Sara baigė, Maksas papasakojo jai apie savo pokalbį su Vinstonu O'Konoru.

— Dabar aišku, iš kur jie gauna informaciją iš klinikos, — tarė Sara.

— Taip, — pritarė Maksas. — Bet dar daug galų nesueina.

— Kokių?

— Pavyzdžiui, kam Sandersui to reikia? Kokia jam nauda iš tų žmogžudysčių?

— Jis naikina įrodymus, — atsiliepė Sara. — Nėra pasveikusiųjų, nėra ir gydymo.

Maksas papurtė galvą.

— Turėtų būti lengvesnių būdų, nei veltis į visą šį reikalą. Kaip sako tavo tėvas, žiniasklaida, paviešinusi Gėjų Žudiką, tik sustiprino kliniką. Daugiau dotacijų, didesnė žiniasklaidos parama — net Markis negalėjo jos uždaryti.

— Tai ką tu manai? — paklausė ji.

Jis galvojo apie tai. Galvojo apie žudiko aukas. Apie AIDS kliniką. Apie Vašingtono sąmokslą ir Vinstoną O'Konorą. Galvojo apie Gėjų Žudiką. Apie Džordžą Kemroną, laikantį Maiklą kažkokiame viešnamyje.

— Nežinau, — pasakė Maksas, — be to, man jau metas eiti. Paskambinsiu, jei kas nors paaiškės.

Jis padėjo ragelį anksčiau, nei Sara spėjo prasižioti. Tada nuėjo į oro uosto vaistinę ir nusipirko skutimosi putų bei vienkartinį skustuvą. Tualete susidrėkino veidą ir po dešimties minučių ūsų nebebuvo.

Bankoko Don Muango oro uostas.

Kai Maksas nusileido laipteliais į tailandietišką naktį, pirmiausia jį pasveikino drėgmė — lipni tarytum sirupo lašeliai, kybantys ore.

Buvo vėlu, beveik vienuolikta vakaro, ir Maksas jautėsi pagyvėjęs. Norėjo veikti nedelsdamas.

Lėktuvas iš Tokijo į Bankoką buvo kopija pirmojo, kuriuo skrido iš Niujorko į Tokiją. Toks pat dydis ir vidaus interjeras, taip pat išdėstytos vietos, tokie patys iškraipymai per garsiakalbį, kad nė negalėjo atskirti, kada kapitonas kalbėjo japoniškai, o kada — angliškai. Markas šiek tiek nustebo pamatęs, kiek mažai keleivių skrenda ekonomine klase. Jis net suskaičiavo vietas: 100 ekonominės klasės, 128 — verslo, 32 — pirmos klasės. Pirmos klasės salonas atrodė neįtikėtinai. Plačios atlenkiamos kėdės priminė Maksui jo tėvo mėgstamiausią svetainės krėslą, kuris turėjo suolelį kojoms. Keleiviai buvo vaišinami *Dom Perignon* šampanu ir eršketų ikrais. Kiekvienas keleivis vilkėjo japonišką *happi* švarkelį. Labai gražu. Žinoma, kai moki beveik 5000 dolerių už kelionę iš Niujorko į Bankoką ir atgal, geriau skristi gražiai ir patogiai.

Maksas keliavo ekonomine klase, kuri kainavo beveik 1500 dolerių, ir ši suma buvo didesnė nei visas Makso vertybinių popierių portfelis. Kadangi nebuvo laiko išsiderėti pinigų iš policijos departamento, Maksas nuėjo pas Lenį. Lenis gerai uždirbdavo, tiesą sakant, labai gerai. Ko čia stebėtis, jis buvo vienas geriausių Niujorko baudžiamosios teisės advokatų. Kaip ironiška. Makso motina visada troško, kad sūnus taptų gražiu advokatu; ir štai jis gyveno su tokiu.

Ne visai tai, ko norėjo jo mama.

Nors jo vieta buvo lėktuvo gale, per tas ilgas skrydžio valandas Maksas daug vaikščiojo. Jį visada žavėjo užuolaidos, užtraukiamos tarp klasių, paverčiančios lėktuvą šiuolaikiniu mikrokosmu. *Aš sumokėjau mažiau nei tu, vadinasi, esu padugnė, kuriai negalima į tave žiūrėti ar kvėpuoti tavo oru.* Ir bent dėl juoko išmėginkite tualetą pirmos klasės salone, kai keliaujate ekonomine. Stiuardesės supuola kaip musulmonų ekstremistai. Dar viena problema — skaitymo lempos. Kodėl jos niekada nešviečia ten, kur reikia? Spindulys tai per aukštai, tai per daug nukrypęs į kairę ar į dešinę, arba toks tolimas, kad apšviečia tik tavo pakaušį. Ir kas išrado tą viduramžių kankinimo prietaisą,

vadinamą ausinėmis? Jas užsidėjus, apima jausmas, tarsi kas ledinėmis žnyplėmis badytų ausų būgnelius.

Įžengęs į terminalą, Maksas pastebėjo ženklą su savo pavarde. Jis priėjo prie lentelę laikančio žmogaus. Kaip azijietis, vyras buvo aukštas, daugiau nei šešių pėdų, ir labai liesas. Stovėjo nejudėdamas, tik jo akys lakstė, atrodė, tarsi stengtųsi taupyti jėgas.

— Pulkininke?

— Taip.

— Maksas Bernšteinas.

Tailandietis pulkininkas pažiūrėjo į jį.

— Jūs policijos leitenantas?

Maksas linktelėjo.

— Atleiskite už nuostabą, bet aš tikėjausi vyresnio.

Maksas ketino pešiotis ūsus, bet liovėsi prisiminęs, kad prieš skrydį nusiskuto.

— Todėl paprastai auginu ūsus. Tada atrodau vyresnis.

— Atsiprašau?

— Nekreipkite dėmesio. Kur galime pasikalbėti?

— Eime. Lauke yra automobilis.

— Kur Frenkas Ridas?

— Ponas Ridas laukia automobilyje. Galėsime pasikalbėti pakeliui.

Pulkininkas žengė pirmas. Jis ėjo lengvai, be jokių pastangų ir nereikalingų judesių. Atidarius automobilio dureles, abu atsisėdo ant užpakalinės sėdynės. Kaip ir Niujorko policijos automobiliuose, šiame kondicionierius taip pat neveikė. Maksas negaišo laiko.

— Jūs Frenkas Ridas?

— Taip. — Vyras atkišo ranką. — Vadinkite mane Frenkiu.

Maksas paskubomis paspaudė ranką ir tęsė:

— Pone Ridai, noriu, kad tiksliai apibūdintumėte vietą, kur laikomas Maiklas Silvermanas.

— Nėra ką ten pasakoti. Jūs tikrai iš Niujorko policijos?

— Taip.

— Atrodote kaip moksleivis.

— Įstojau į pajėgas, kai man buvo ketveri. Papasakokite apie antrą aukštą.

— Na, Silvermanas laikomas antrame aukšte, — pradėjo Frenkis. — Jame koks tuzinas kambarių. Primena pigų motelį. Jis buvo kambaryje, koridoriaus gale, kairėje. Ant durų buvo ženklas „Neiti". Aš negalėjau patikėti savo akimis. Atidariau duris ir bum! Ten buvo jis. Velniškai keista, suprantat? Pernai mačiau Silvermaną, žaidžiantį su „Bulls". Fantastiškas...

— Ar galite nupiešti?

— Tą „Neiti" ženklą? Aišku.

— Ne, aukšto planą.

— A, taip, gerai.

— Ir sakėte, kad jis buvo prirakintas prie grindų?

— Man taip pasirodė, — atsakė Frenkis. — Labai trumpai mačiau...

— Leitenante, — pertraukė juos pulkininkas Thakavečikanas, — ar ką nors sumanėte?

Maksas linktelėjo, sukdamas plaukus į virvelę.

— Džordžas Kemronas pažįsta daugumą jūsų žmonių, ar ne?

— Taip.

— Bet nemanau, kad jis pažįsta mane. Dėl visa ko nusiskutau ūsus.

— Suprantu.

— Noriu pats eiti.

— Kada?

— Kai tik Kemronas išeis iš baro. Maiklas labai serga. Nedelsdami turime jį iš ten ištraukti.

Pulkininkas linktelėjo.

— Papasakokite, ką ketinate daryti.

Daktaras Erikas Bleikas apžiūrėjo savo atvaizdą veidrodyje. Kaip visuomet viskas vietoje. Paprašyti jį apibūdinti žmonės retai varto-

davo tokius žodžius kaip *gražus, bjaurus* ar *neišvaizdus*. Paprastai jie sakydavo *tvarkingas. Švarus. Nepriekaištingas.* Kiekvienas plaukelis savo vietoje, batraiščiai surišti, visos sagos susagstytos. Eriko marškinių apačia niekada nekyšodavo, kojinaitės visada priderintos, veidas švariai nuskustas. Net dabar Erikas atrodė ramus, bejausmis, abejingas. Tačiau tai, kas dėjosi jo viduje, po švaruoliška išore, —jau kitas reikalas.

Jam siaubingai skaudėjo galvą. Skausmas vis didėjo, kol ėmė atrodyti, kad kažkas tikrai išsiverš pro kaktą. Staiga viskas ėmė griūti, ir Erikas nežinojo, ką daryti.

Daryk viską, kas būtina...

Jis ryžtingai nužingsniavo laboratorijos link. Harvis, kaip jis žinojo, buvo apačioje, leido Kiliui Deivisui SR1. Paskui jis eis lankyti ligonių. Kurį laiką trečiame aukšte jo nebus.

Jis saugus.

Erikas perėjo per kambarį ir atsirakino asmeninių dokumentų spintą. Atidaręs apatinį stalčių, išsitraukė kraujo mėginius. Tada atsargiai juos iškėlė, padėjo ant stalo ir apžiūrėjo.

Vis dar nieko.

Jis atsiduso. Ką gi, to ir reikėjo tikėtis. Rezultatų dar teks palaukti. Per daug nori. Reikia turėti kantrybės.

Nelabai tvirtomis rankomis Erikas sudėjo mėginius į stalčių, užrakino ir grįžo prie darbų.

Maksas ir pulkininkas Ti (kaip jis mėgo būti vadinamas) sėdėjo taksi automobilyje Ramos IV kelyje, netoli nuo Patpongo. Per braškančią radijo stotį balsas išpylė kažkokią nesuprantamą Maksui tiradą. Pulkininkas Ti paėmė mikrofoną ir išrėžė kažką panašaus.

— Kemronas išėjo iš baro, — paaiškino pulkininkas. — Jis įsėdo į vieną iš *tuktukų*.

— *Tuktukų?*

— Manykite, kad tai taksi.

Maksas linktelėjo.

— Vadinasi, metas pradėti šou.

— Aš seksiu *tuktuką* ir stebėsiu, kur jį išleis. Pasistengsime jį užlaikyti, jei grįš anksčiau, nei jums pavyks išlaisvinti poną Silvermaną, bet negalime nieko pažadėti.

— Suprantu.

— Jei kambarys užminuotas, duokite mums ženklą.

— Aš pakelsiu ir nuleisiu žaliuzes, — tarė Maksas. — Jei duosiu ženklą, nesistenkite jo sulaikyti. Kemronas gali susprogdinti visą pastatą.

Pulkininkas linktelėjo.

— Jūs gerai įsidėmėjote aukšto planą?

— Taip.

— Tada sėkmės.

— Ačiū. — Maksas pajuto sunkumą paširdžiuose. — Dar vienas klausimas.

— Taip?

— Kaip man pakabinti prostitutę?

Pulkininkas nusišypsojo.

— Atsisėskite prie baro ir pamojuokite dešimties dolerių banknotu, leitenante. Visa kita vyks savaime.

Sara pabudo vėlai. Akimirką aklai čiuopė ieškodama Maiklo ir gniaužė pagalvę, paskui prisiminė, kad ten jo neras. Atitraukusi ranką ėmė rengtis vizitui pas Harvį.

Po valandos ji tyliai pasibeldė į Harvio kabineto duris ir kyštelėjo galvą.

— Galiu užeiti?

Jis pakėlė galvą nuo stalo, nusišypsojo pavargusia šypsena ir nusiėmė skaitymo akinius.

— Žinoma.

— Nenoriu trukdyti.

— Ne, — tarė jis, — netrukdai. Man vis tiek reikia padaryti pertrauką.

— Kada paskutinį kartą miegojai? — pasiteiravo Sara.

— O, pažiūrėkim. Kelinti dabar metai?

— Atrodai siaubingai.

Jis linktelėjo tebesišypsodamas.

— Ir tave esu matęs geriau atrodančią.

Sara atšlubavo prie medinės kėdės priešais jo stalą ir atsisėdo. Jos žvilgsnį iškart patraukė plakatas su Maiklo atvaizdu, kurį Harvis buvo pasikabinęs ant sienos sau už nugaros. Buvo keistai jauku matyti jį skriejantį krepšio link. Sara pasitaisė akinius ir kurį laiką žiūrėjo į Maiklą, slystantį ore susikaupusiu veidu. Tada pasakė:

— Turiu tau kai ką papasakoti. Kai ką, kas liečia mano tėvą ir pastorių Sandersą.

Harvis atsilošė.

— Tikrai?

— Tau tai nepatiks.

— Man retai patinka tai, kas liečia tavo tėvą ir Sandersą. Kas atsitiko, Sara?

Ir Sara viską jam išklojo. Kol ji kalbėjo, Harvio burna išliko nebyli, o štai kūno kalba buvo gan išraiškinga. Ji visiškai pasikeitė. Jis lėtai sugniauždavo kumščius ir taip suspausdavo, kad net krumpliai pabaldavo. Veidas tirštai išraudo, o bruožus iškreipė deginantis pyktis.

— Niekšai! — pagaliau išrėkė Harvis. — Tie neišmanėliai fanatiški niekšai!

Sara nieko neatsakė.

Harvis atsistojo. Jo pyktis didėjo sulig kiekviena sekunde.

— Kaip galėjau būti toks kvailas? Aš tai žinojau, bet nieko nedariau. Žinoma, kad Markis, tas bejausmis kalės vaikas, dirba jiems. — Jis papurtė galvą. — Sandersas, Dženkinsas — iš jų buvo galima to tikėtis, bet tavo tėvas, Sara, jis vadina save gydytoju. Gydytoju! Visgi susidėjo su jais. Koks jis žmogus?

Saros balsas buvo tylus:

— Nežinau.

— Jie sumokės už tai. Pasaulis sužinos, ką jie padarė. — Harvio pečiai nulinko, ir jį vėl apėmė nuovargis. — Tai nesibaigiantis mūšis, Sara. Jis niekada nesiliaus. Fanatikai, homofobai, naivuoliai. AIDS gauna tiek smūgių, kartais netgi atrodo, kad mums niekada nepavyks išvaduoti pasaulio nuo šios ligos.

Jis grįžo prie savo kėdės ir sunkiai sudribo. Tada su kėde pasisuko šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu ir įsmeigė akis į brolio fotografiją.

— Ar pameni, kada pirmą kartą visi išsigando AIDS? — paklausė jis.

— Taip.

— Tada daug kas kalbėjo, kad reikia visus suvaryti į vagonus ir uždaryti į koncentracijos stovyklą. Kiti net siūlė visiems žinomiems homoseksualams taikyti karantiną. Nacių taktika, Sara. Štai nuo ko viskas prasidėjo. Dabar tos kalbos aprimo, tačiau tam tikra prasme gėjams iškilusi didesnė grėsmė nei kada anksčiau.

— Kodėl taip manai?

— Tokie tipai kaip Džeris Folvelas ir Ernestas Sandersas veikia subtiliau. Jie tebeturi tą patį fanatišką tikslą, tačiau siekia jo kitokiu būdu. Ir jis veiksmingas. Žmonės jais tiki. Mus bombarduoja argumentais, kad heteroseksualioje visuomenėje AIDS niekada netaps epidemija. Ir tai sako tokie gerbiami gydytojai kaip tavo tėvas. Tačiau svarbesnis klausimas yra ne kaip stipriai AIDS smogs heteroseksualiųjų visuomenei, o kodėl taip įnirtingai priešinamasi mūsų pozicijai.

— Nesuprantu.

Harvio balsas buvo ne tik ugningas, bet ir kupinas skausmo.

— Gerai, tarkime, tai tiesa. Nors tai nėra tiesa. Visgi dėl teisingumo sakykime, kad tavo tėvas teisus ir kad AIDS vyraus tik tarp homoseksualų bei narkomanų, kurie leidžiasi narkotikus. Na, ir kas? Jei tavo tėvas ir jo bendrininkai nėra šališki, kaip jie tvirtina, kodėl jiems turėtų rūpėti, kurį visuomenės segmentą pražudys virusas? Jei mes išsiaiškintume, kad AIDS naikina tik mergaites nuo penkerių iki dvylikos

metų, ar kas nors išdrįstų atsistoti ir pasakyti: „Nesijaudinkite. Tai jūsų nepaveiks?“ Žinoma, kad ne. Šiuos žmones kursto homofobija, Sara. Tai nesibaigianti kova. Melodija pasikeitė, bet daina vis ta pati.

— Tai ką mums daryti?

— Nepasiduoti ir kovoti. Mes turime daryti viską, kad atsilaikytume. Turime kreiptis į žiniasklaidą ir juos sunaikinti.

— Bet jie gali supanikuoti. Jeigu jie laiko Maiklą...

Harvis linktelėjo ir šiek tiek atlyžo.

— Suprantu, ką nori pasakyti. Ar pasakojai apie tai leitenantui Bernšteinui?

— Taip.

— Ką jis sakė?

— Kol jis negrįš, nieko nedaryti.

— Kur jis?

— Bankoke.

— Ką ten veikia?

— Sakė, kad tikrina kažkokią versiją.

— Jėzau, tikiuosi, jis ką nors išsiaiškins. Mums praverstų atokvėpio pertraukėlė. — Harvis pasilenkė į priekį. — Tai ką mums daryti? Sėdėti rankas susidėjus ir leisti žudikams laisviems vaikščioti?

— Maksas nėra įsitikinęs, kad dėl žmogžudysčių ir pagrobimo kaltas Sandersas.

— Tada kas?

— Jis nežino. Tik sakė, kad turi abejonių.

— O tu, Sara? Ar tu irgi abejoji?

— Taip.

— Ką gi, o man viskas aišku, — tarė Harvis. — Sandersas pagrobė Maiklą, kad sutrikdytų klinikos veiklą, viskas aišku ir paprasta. Markis žinojo, kad aš vienintelis dirbau su Maiklu...

— Ir Erikas.

Harvis akimirką sutriko.

— Ne, Sara. Aš kalbu apie fizinį kontaktą su ligoniu. Aš leidau Maiklui SR1 injekcijas. Aš visada imdavau iš jo kraują. Aš...

— Erikas irgi ėmė jo kraujo.

Harvis sustingo.

— Kada?

— Nežinau. Dieną ar dvi iki pagrobimo.

— Tu tikra?

— Žinoma. Buvau ten. Ar kas nors ne taip?

Jis papurtė galvą.

— Tik keista, — lėtai ištarė jis. — Aš griežtai nurodžiau neatlikti jokių tyrimų ir neduoti Maiklui jokių vaistų. Tą teisę turėjau tik aš.

— Gal jis nematė tų nurodymų, — svarstė Sara. — Arba gal pamiršo.

— Gal, — sutiko Harvis, tačiau jo balsas skambėjo neužtikrintai.

— Kodėl tau nepaklausus Eriko?

— Taip ir padarysiu, kai tik jis grįš. — Jis pažiūrėjo į Sarą ir pamėgino nusišypsoti. Jam nepavyko. — Nežiūrėk taip į mane, Sara. Esu tikras, kad tai kažkoks nesusipratimas.

— Ei, Džo, nori gyvo sekso šou? Žirnių šaudymo varžybos, a? Neblogai skamba, Džo? Žirnių šaudymo varžybos?

— Žirnių šaudymo varžybos? — pakartojo Maksas.

— Aišku, Džo. Tau patikti žirnių šaudymo varžybos. Ji nutaikyti šiaudą ir susprogdinti balioną. Spėk, su kuo ji pūsti. A, Džo?

Maksas buvo matęs ne vieną seksualinę keistybę, tačiau jis nelabai suprato, apie ką kalba tas tailandietis vaikis. Ir abejojo, ar norėtų sužinoti. Prieš daugelį metų, kai dar nebuvo sutikęs Lenio, Maksas su draugais lankėsi Amsterdamo raudonųjų žibintų kvartale. Jie žiūrėjo šou, kurio metu moteris tam tikromis savo kūno dalimis kilnojo įvairius daiktus. Nėra abejonės, kad dauguma žmonių Makso seksualinę orientaciją palaikytų keista, tačiau tame šou jis neįžvelgė jokios erotikos, nesvarbu, kokios seksualinės pakraipos būtum. Jam tai priminė triukus, kuriuos atlieka sumanūs augintiniai, arba keistą magijos šou.

— Ką pasakyti, Džo? Tu nori geros moters. Visiškai apsukti tau galvą.

Įdomus vaizdas.

— Kurią galvą?

— A, Džo?

— Nekreipk dėmesio. Ne, ačiū.

Jis prasiyrė pro sekso prekeivių minią, nenuleisdamas akių nuo rožinės neono iškabos „Darbštusis bebras". Prie durų stovėjo du vyrai. Žemesnysis pasveikino Maksą plačiai šypsodamasis ir tvirtai paspausdamas ranką; aukštesnysis tik piktai dėbtelėjo. Ilgšis ir Neūžauga.

— Sveiki, — pragydo žemesnysis, perrėkdamas garsią disko muziką. — Prašome užeiti. Čia rasite viską, ko tik norite. Jokių papildomų mokesčių už aptarnavimą.

— Ačiū.

Maksas nėrė pro sumo imtynininko dydžio durininką ir įžengė į „Darbštųjį bebrą". Matyt, tas pats interjero dizaineris kūrė ir televizijos žaidimo „Išsirink mane" scenografiją. Tipiškas šeštasis dešimtmetis. Tipiška baro atmosfera. Tipiškas šeštojo dešimtmečio dekoras. Psichodelinės įvairiaspalvės lempos.

Muzika irgi griežtai pagal „Šeštadienio nakties karštinės" standartą. Dainininkė klykė apie degantį disko pragarą. Nors ritmas buvo greitas, pusnuogės moterys (prisidengusios vos įžiūrimomis bikini kelnaitėmis, todėl ne nuogos) lėtai šoko ant baro, kartodamos vis tuos pačius žingsnelius. Maksas stebeilijo į šokėjų veidus, tačiau nė viena į jį nepažvelgė. Visų veidai buvo nuobodžiaujantys — negyvi, nieko nematančiomis akimis, kurios nušvisdavo tik išvydus pinigus, kišamus joms į tarpkojus.

Maiklas kažkur čia...

— Pasikrutink, meilute! — šūktelėjo vienas vyras.

Mergina nusišypsojo ir išpildė prašymą. Už pastangas ji gavo 100 tailandietiškų batų (keturis dolerius). Tada pasilenkė prie vyro, gundydama duoti dar pinigų, tačiau tas ją atstūmė.

Minia buvo mišri. Akivaizdžiai ieškantys nuotykių. Smalsūs tu-

ristai. Sutuoktinių porelės. Tailandiečiai, japonai, amerikiečiai, italai, vokiečiai, australai — geismo apimtos Jungtinės Tautos. Viename kampe žmonės šūksniais skatino seksualinį aktą, kuris prieštaravo tiek įsitikinimams, tiek biologiniams dėsniams. Verta Riplio, pagalvojo Maksas, ar net Gineso rekordo. Dvi nuogos moterys, viena azijietė, kita juodaodė, klūpėdamos — nepatikėsite — per kambarį šaudė iš makščių bananus. Dėl Dievo meilės, bananus. Vienas vyras žymėjo vietas, kur jie nukrisdavo, matuodamas atstumus tarsi per disko metimo varžybas olimpiadoje. Kitas vyras užtaisydavo jų makštis bananais, tarsi tos dvi moterys būtų žmogaus pavidalo granatsvaidžiai. Per kambarį skriejo bananas po banano, o minia džiaugsmingai ošė.

Maksas nusisuko.

Maiklas netoliese...

Jis atsisėdo prie baro ant kėdės, kuri sukosi į visas puses. Maksui tai patiko, ir jis ėmė sukinėtis lyg vaikas kavinėje. Beveik po dviejų sekundžių prie jo prisistatė tailandietė, apsirengusi klasikiniais amerikietės kekšės drabužiais. Marškinėliai ir atlasiniai šortai ne tik atidengė tarpkojį, bet ir dar labiau gilino siaurą plyšį. Prostitučių amžius skyrėsi, tačiau ši atrodė tarsi ką tik būtų atitrūkusi nuo mamos sijono.

— Labas, — pasisveikino ji.

Jai buvo ne daugiau kaip penkiolika, turėjo lygią, gražią odą. Atrodė stebėtinai skaisti ir žavi kaip lėlė, kurios taip patinka daugeliui vyrų.

— Labas.

Prostitutės šypsena buvo plati, žvali ir šiek tiek klastinga.

— Nupirksi man išgerti?

— Kodėl ne? Ko norėtum?

— O ką tu geri?

— Degtinę su ledu.

— Ir man to paties, prašyčiau.

Maksas pamojo barmenui ir užsakė gėrimą. Sąskaita siekė dvylika dolerių; penki doleriai už jo gėrimą, septyni — už merginos. Ne-

spėjus Maksui paprieštarauti, barmenas parodė į iškabą. „Alus — 3 doleriai, alkoholiniai gėrimai — 5, gėrimai partnerei — 7 doleriai."

Partnerė?

— Kuo tu vardu? — pasiteiravo ji.

— Maksas.

— Gražus vardas. Gyveni Amerikoje, Maksai?

Jis ėmė vynioti ant piršto plaukų sruogą.

— Taip.

— Graži vieta, ar ne?

— Nebloga.

— Kodėl tu visą laiką judi, Maksai?

— Mes tai vadiname muistymusi.

— Kodėl tu visą laiką muistaisi, Maksai?

— Nežinau.

— Tu Bankoke darbo reikalais ar savo malonumui?

Maksas pamėgino nusišypsoti, įsijausti į nuotykių ieškotojo vaidmenį. Bet tai jam netiko.

— Visko po truputį, jei supranti, ką noriu pasakyti. — Maksas nerangiai mirktelėjo jai.

Jėzau.

Jos smulkūs pirštukai nukeliavo ant jo kojos.

— Aš tau patinku, Maksai? — Ji lyžtelėjo orą, tarsi laižytų ledus indelyje, pasilenkė į priekį ir įsispitrijo į jį, kol Maksas neišlaikęs nudelbė akis.

— Labai.

— Kiek malonumų nori, Maksai?

— Už šimtą dolerių, — tarė jis, — pradžiai.

Ji linktelėjo.

— Ko norėtum?

Maksas kostelėjo.

— Noriu į Keistybių kambarį.

Mergina sustingo.

— Esi ten buvęs, Maksai?

— Ne. Draugas pasakojo.

Ji vėl linktelėjo, šį kartą profesionaliau.

— Keistybių kambarys kainuoja.

— Sumokėsiu.

Vėl linktelėjimas. Dabar jos ranka buvo per milimetrą nuo jo tarpkojo. Be galo ilgi raudoni nagai lengvai slydo jo kelnių paviršiumi. Kad ir kaip būtų keista, Maksas pajuto kažką panašaus į susijaudinimą. Jos prisilietimai buvo raminantys, atpalaiduojantys. Maksą užliejo bauginamai malonus jausmas — nors ir neįprastas vyrui, kuris paprastai susijaudindavo pamatęs gražų vyrišką kūną. Žinoma, Maksas buvo gulėjęs su moterimis. O taip. Tik jam labiau patiko vyrai, ir tiek.

Prostitutė atitraukė ranką.

— Sumokėk štai tam vyrui, Maksai, tada eisime į viršų. Bus smagu. Pasijusi kaip kitame pasaulyje.

Jis linktelėjo, nors nebuvo tikras, ar bus geriau. Sunkus pasirinkimas.

Maksas nukando mažą odos lopinėlį, atšokusį nuo piršto galiuko, ir padarė kaip lieptas. Jaunasis suteneris atrodė kaip vidutinio svorio imtynininkas — neaukštas, raumeningas, jokių nereikalingų kūno riebalų.

— Norite didelių keistybių?

— Labai.

— Ar tikrai norite į Keistybių kambarį? — paklausė suteneris. — Jis labai brangus. Labai pavojingas.

— Tikrai. Kiek?

— Du šimtai dolerių už įėjimą. Bet jei norite naudotis raudonąja siena, tada mokėkite papildomai. Daug daugiau. Pasakysite man, gerai?

Raudonoji siena?

Po trumpų derybų jie sutarė dėl kainos — 175 dolerių.

Maksas sumokėjo. Tailandietė tučtuojau išdygo šalia jo ir nusivedė laiptais į viršų, visą laiką šnabždėdama kekšiškus pažadus, kaip jiems būsią smagu ir koks jis patrauklus vyrukas.

— Kuo tu vardu? — nutraukė ją Maksas.

— Bembė.

Tradicinis tailandietiškas vardas.

— Kiek tau metų?

— Ganėtinai daug.

— Kam?

Ji vėl lyžtelėjo orą.

— Kad padaryčiau tave laimingą.

— Kodėl tu tai darai, Bembe?

— Ką darau?

Viršuje karštis slėgė dar labiau nei apačioje. Jie ėjo tamsiu koridoriumi apsilupinėjusiomis sienomis. Praėjęs pro duris kampe, pažymėtas užrašu „Neiti", Maksas suvirpėjo. Jis pasistengė neišsiduoti.

— Pardavinėji save.

Mergina pažiūrėjo į jį.

— O ką?

— Tik klausiu. Atrodai protinga...

Akimirkai šypsena dingo, ir Maksas pamatė neslepiamą neapykantą.

— Tu išgelbėsi mane nuo viso šito, Maksai? — Jos balse pasigirdo nežymi panieka. Bet po akimirkos, tarsi sumirksėjus žvakės šviesai, į jos veidą vėl grįžo šypsena, netgi dar ryškesnė. — Eime, — aš išpildysiu tavo fantazijas. Tada galėsi važiuoti namo, gerai?

Ji atidarė duris. Pirmiausia jį pribloškė kvapas. Kambaryje buvo gausiai pripurkšta vyšnių kvapo gaiviklio, kuris turėjo nuslėpti neabejotiną... ištvirkavimo dvoką. Visas kambarys persismelkęs nevalyvumu, tarsi patys aktai būtų susigėrę į sienas kaip tūkstančiai mažų tarakonų ir dabar pūtų pamatuose. Maksas nusipurtė.

Kodėl jam taip nemalonu? — svarstė jis. Juk yra buvęs pirtyse, netgi dalyvavęs gana nešvankiose orgijose, tačiau šis kambarys kažin kodėl jam kėlė šiurpą. Tiesiog jame buvo kažkas... begėdiškai dehumanizuojančio.

Apie patį kambarį būtų užtekę pasakyti tiek, kad jis ne veltui

pavadintas Keistybių kambariu. Ant vienos sienos kabojo daugybė dirbtinių falų, įvairių formų ir dydžių. Kai kurie net nepriminė falų. Kairėje pusėje rikiavosi botagai, grandinės, antrankiai, virvės, tramdomieji marškiniai, odinės kaukės, raiščiai ir dar įvairiausių dalykėlių. O priešais, ant raudonai nudažytos sienos... Maksas priėjo pažiūrėti iš arčiau.

— Jėzau.

Jis atsisuko į Bembę, kuri susigūžusi stovėjo kampe. Ji vis dar šypsojo, tačiau akys buvo kupinos gryno siaubo.

— Už raudonąją sieną reikia papildomai mokėti, Maksai. — Ji patylėjo. — Tu nori?

Jis vėl atsisuko į sieną, negalėdamas patikėti tuo, ką mato. Elektrošokas. Sumautas policininkų elektrošokas. Užtektinai voltų, kad kūnas imtų tąsytis lyg epileptiko per priepuolį.

— Žmonės jį naudoja? — paklausė Maksas.

Kurį laiką ji tylėdama šypsojosi.

— Ne man. Kitoms merginoms.

Jis padėjo elektrošoką į vietą ir paėmė... Jėzau Kristau... elektrinis prietaisas galvijams ginti. Neįprastas seksas yra vienas dalykas, bet tai jau kvepia sadizmu. Jis buvo girdėjęs apie tokius dalykus, apie vyrus, kurie mėgsta papurtyti spenelius ar net klitorį, bet nuleido tas kalbas negirdomis, nes manė, kad visa tai — tik prasimanymai.

— Kartais, — pasakė Bembė, — jie nori, kad aš tai panaudočiau.

— A?

— Jiems, — paaiškino mergina.

Maksas pažiūrėjo į prietaisą ir pamėgino įsivaizduoti jį prispaustą prie savo kiaušų bei pimpalo. Jo raumenys įsitempė, o viduje kažkas apsivertė. Apstulbęs toliau apžiūrinėjo lentynas. Spenelių spaustukai. Aštrios, smailios smeigės. Viduramžius primenantys kankinimo įrankiai. Maksas pajuto šleikštulį.

Keistybių kambarys? Greičiau Siaubo kambarys.

— Ko tu nori, Maksai?

— Noriu tave surišti.

— Ar naudosi... raudonąją sieną?

— Ne.

Bembei akivaizdžiai palengvėjo. Ji ėmė nusirenginėti, tačiau Maksas ją sustabdė.

— Nereikia.

— Nenori, kad nusirengčiau?

Jis papurtė galvą.

— Gulkis ant lovos, — paliepė jis, stengdamasis kalbėti kaip įmanoma aistringiau.

Mergina keistai nužvelgė, bet pakluso. Maksas išmanė apie mazgus ir surišimo būdus. Bembės rankas ir kojas jis surišo trimis skirtingais būdais, pasirūpindamas, kad mazgai būtų tvirti, bet neįsirėžtų į odą. Nėra reikalo ją skriausti.

— Išsižiok, — tarė jis.

Prostitutė padarė kaip liepta. Labai nustebo, kai jis įkišo jai į burną tik skudurą. Tada Maksas apvyniojo virve jos burną ir galvą — kad negalėtų išleisti nė garso.

— Ar gali kvėpuoti? — paklausė jis.

Mergina linktelėjo.

Išeidamas jis norėjo pasakyti ką nors gero ir išmintingo, tačiau suprato, kad tai nuskambės lėkštai. Todėl tik pasilenkė ir švelniai pabučiavo jai į kaktą.

— Viso gero.

Jis žengė prie durų. Bembė nusekė jį akimis. Pravėręs duris, apsižvalgė pro plyšį. Koridorius buvo tuščias. Maksas išslinko pro duris ir pasuko kambario, kuriame Frenkas Ridas matė Maiklą, link. Pasiekęs Maiklo duris, paėmė už rankenos, pasuko ir stipriai stumtelėjo.

Durys pasidavė, ir Maksas įžengė į vidų.

Džordžas ragelį laikė prie ausies.

— Tada aš nieko nelaukdamas nužudysiu Maiklą Silvermaną, — pasakė jis.

— Palauk! — suriko balsas. — Aš moku tau už tai, kad sunaikintum Bankoko resursų skyrių ir...

— Ir aš tai padarysiu, — pertraukė Džordžas, — bet pirmiausia turi mirti Silvermanas. Dabar jis nebereikalingas, o aš negaliu jo paleisti. Jis per daug žino.

— Pala, minutėlę. Aš aiškiai pasakiau...

Džordžas padėjo ragelį. Valtelė ramiai siūbavo per tykius Čao Phrajos vandenis, bet Džordžo tai nė kiek nenuramino. Pirmą kartą nuo Gėjų Žudiko veiklos pradžios Džordžas pasijuto sunerimęs. Jo darbdavys pamažu skystėja; dar blogiau, viską nuo jo slepia. Jis nori, kad Džordžas staiga viską mestų, sunaikintų klinikos resursų skyrių ir grąžintų Maiklą Silvermaną. Jokios logikos, nebent...

Nebent kažkas atsitiko. Kažkas labai rimta.

Ar jis, Džordžas Kemronas, padarė klaidą?

Neįmanoma.

— Dėkoju, Surakarnai. Tu man labai padėjai.

— Nėra už ką, senasis drauge.

Džordžas išsiropštė iš valties atgal į sausumą. Priešaky didingoje tyloje dunksojo Didieji rūmai. Džordžas patraukė prie *tuktukų*.

— Norite pasivažinėti, pone? — pasiteiravo plikis vairuotojas.

Džordžas buvo beeinąs vairuotojo link, bet staiga pasuko kita kryptimi. Geriau pasisaugoti, nei po to gailėtis. Jis nurisnojo keletą ilgų kvartalų, Lak Muango gatvėje susistabdė taksi ir atsisėdo ant užpakalinės sėdynės.

— Į Patpongą.

Taksi vairuotojas linktelėjo ir pajudėjo.

Plikis *tuktuko* vairuotojas išsitraukė radijo stotelę.

— Pulkininke?

— Kalbėk.

— Džordžas Kemronas išsisuko nuo mūsų ir nuvažiavo taksi. Turėtų pasirodyti po kelių minučių.

Pulkininkas padėjo mikrofoną ir ėmė laukti Bernšteino signalo.

*

Maiklas pažiūrėjo apsiblaususiu žvilgsniu.

— Maksai?

Maksas davė ženklą tylėti, o pats tuo tarpu atidžiai dairėsi po kambarį.

— Ar Kemronas užsiminė apie sprogmenis? — paklausė jis.

Maiklo balsas buvo silpnas, vos girdimas.

— Už tavęs. Prie lubų.

Maksas atsisuko, pakėlė akis ir pamatė dinamito paketą.

— Prakeikimas, — garsiai ištarė jis.

Jis pakėlė ir nuleido žaliuzes, duodamas pulkininkui ir jo žmonėms ženklą laikytis atokiau.

— Turime tave iš čia išgabenti.

Maiklas stengėsi sutelkti žvilgsnį į Makso veidą, bet akys neklausė. Jo kakta buvo aplipusi sudrėkusiais nuo prakaito plaukais. Apatinė lūpa drebėjo tarsi jis karščiuotų.

— Viskas gerai, Maiklai. Tu jau beveik namie.

— Namie.

Maksas pasilypėjo ant kėdės ir apžiūrėjo sprogmenį. Tada nušoko ant žemės ir atsiklaupė priešais Maiklą. Išsitraukęs iš bato ilgą dantytą pjūklą, ėmė pjauti grandinę aplink Maiklo kulkšnį. Metalas buvo storas ir tvirtas, tad darbas ėjosi lėtai. Karštis kambaryje nepakeliamas, tarsi perkaitintoje saunoje. Maksas vos galėjo kvėpuoti.

— Visą šį laiką tu buvai čia?

Maiklas linktelėjo.

Maksas nesiliovė pjovęs. Vienu aukštu žemiau Džordžas Kemronas įžengė į „Darbštųjį bebrą".

Pulkininkas Ti išvydo du dalykus tuo pačiu metu. Jis pamatė, kaip leitenantas Bernšteinas davė signalą, kad Maiklo Silvermano kambaryje iš tiesų yra sprogmuo, ir pamatė, kaip Džordžas sumokėjo taksi vairuotojui.

— Gal užlaikyti jį, pulkininke?

— Matėte leitenanto signalą. Pernelyg rizikinga.

— Tai ką mums daryti?

— Daryti? — pakartojo pulkininkas.

— Mes laukiame jūsų nurodymų.

Tačiau pulkininkas žinojo, kad jis nieko negali padaryti. Jeigu bandytų sustabdyti, Džordžas Kemronas gali susprogdinti pastatą. Leitenantas Bernšteinas buvo paliktas likimo valiai. Pulkininkas ir jo žmonės tegalėjo beviltiškai stebėti, kaip Džordžas dingsta „Darbščiajame bebre".

Maiklas dar niekada nesijautė toks išsekęs. Jo kūnas buvo lyg tuščias kevalas, tarsi koks piktadarys iš mokslinės fantastikos filmo būtų išsiurbęs iš jo visą energiją. Galūnės atrodė lyg pripiltos švino, nepajudinamos. Kankinęs nosies skausmas buvo jau nuslopęs; jį pakeitė tokia pat nemaloni dilgčiojanti nejautra. Patinimas užkimšo nosies kanalus, ir kiekvienas įkvėpimas deginte degino.

Per dieną Džordžas jam duodavo tik gabalėlį duonos. Vandens gaudavo šiek tiek daugiau, pakankamai, kad neprasidėtų dehidratacija. Lubos dabar atrodė žemiau, sienos priartėjusios. Jis buvo bepradedąs kliedėti. Maiklui norėjosi rėkti, rėkti, kol viskas užsikirs, ir jis nebegalės rėkti.

Ir tada duryse pasirodė Maksas.

Iš pradžių Maiklas pagalvojo, kad jam vaidenasi. Netgi dabar jis negalėjo atsikratyti keistos atmosferos, gaubiančios kambarį. Galvoje skambėjo neįprasti garsai — Makso pjūklas, brūžinantis grandinę, bombos tiksėjimas — tik, tik, nors jis žinojo, kad tiksi tik jo galvoje. Sprogmuo neturi laikrodinio mechanizmo. Visgi, tik, tik, tik...

Bum.

— Maksai?

— Jau beveik baigiau, Maiklai. Pakentėk.

— Sara.

— Jai viskas gerai.

— Mūsų kūdikis.

— Saugus gimdoje. Netrukus būsi su ja.

Maiklas vėl pamėgino įžiūrėti Makso veidą. Liesas veidas. Ilga nosis. Švariai nusiskutęs.

— Tu be ūsų.

Maksas paskubomis šyptelėjo.

— Nusiskutau. Beveik baigiau, Maiklai. Beveik...

— Beveik, — pakartojo Maiklas.

— Viskas! — Grandinė pasidavė. — Maiklai, ar gali paeiti?

— Aišku.

Maiklas atsiklaupė, tačiau galva ėmė suktis pašėlusiu greičiu.

— Remkis man į petį, — ragino Maksas. — Turime skubėti.

Makso padedamas, Maiklas šiaip taip atsistojo. Kojos drebėjo, tačiau jam pavyko žengti žingsnį į priekį.

— Štai taip. Beveik namie.

Maiklas linktelėjo.

Maksas žengė dar žingsnį. Ir staiga sustojo, pajutęs kažką šalto ant savo kaklo. Jis pažiūrėjo žemyn.

Jam į gerklę buvo įremtas peilis.

Nespėjus sureaguoti, milžiniški bicepsai suspaudė galvą. Ranka sugriebė už pakaušio ir tvirtai prispaudė jį prie kietos lyg asfaltas krūtinės. Maksas negalėjo pajudėti. Džordžas pakreipė ašmenis. Aštrus smaigalys dabar rėmėsi į trachėją, beveik pjaudamas odą.

— Sveiki, vyručiai! — tarė Džordžas. — Kaip sekasi?

21

Daktaras Erikas Bleikas žvilgtelėjo į laikrodį.

Laikas.

Kažkas įstrigo gerklėje, tačiau Erikui pavyko tai nuryti. Sutvarkęs popierius ant stalo, jis tvarkingai išrikiavo pieštukus ir atsistojo. Apžiūrėjo save veidrodyje, pasitaisė kaklaraiščio mazgą ir švelniai abiem

rankomis susiglostė plaukus. Tada ilgai tyrinėjo savo veidą. Šiandien jis kažkoks kitoks. Tarsi mintys būtų išnirusios į paviršių ir pakeitusios jo išvaizdą.

Viskas, dėl ko dirbau, viskas, ko norėjau pasiekti...

Negi viskas dingo?

Erikas išsitraukė rūpestingai sulankstytą nosinę, nusivalė kaktą ir pasuko į laboratoriją.

— Labas rytas, daktare Bleikai.

— Labas rytas.

Erikas pabandė prisiminti slaugės vardą, bet neįstengė. Jis teprisiminė, kad ji jauniausia ir mažiausiai patyrusi personalo narė. Ši slaugė turėjo teisę dirbti tik su naujausiais pacientais, ir jos pareigos buvo pačios nuobodžiausios. Tik viena slaugė galėjo dirbti su visų aukštų pacientais.

Dženisė Metli.

Staiga prisiminęs vardą, Erikas taip pat staigiai išstūmė jį iš savo minčių. Dabar nėra prasmės apie tai galvoti. Mirusieji lieka mirusiaisiais. Jie negrįš. Mirties nuosprendis nebus atidėtas.

Nieko nebus.

Erikas įžengė į liftą ir nuspaudė mygtuką. Jo akys bėgiojo, ieškodamos už ko užsikabinti. Jos apsistojo ties lifto inspektoriaus parašu. Erikas pamėgino įskaityti pavardę, bet rašysena buvo pernelyg nerangi — labiau priminė elektrokardiogramą nei tikrą parašą. Tas inspektorius, nusprendė Erikas, tikriausiai buvo gydytojas.

Po minutėlės jis pasiekė laboratorijos duris. Iš dalies jis norėjo uždelsti šią akimirką, tačiau kūnas stūmė jį į vidų, prie dokumentų spintos. Išsitraukęs raktą, atrakino stalčių, atidarė ir įkišo į jį ranką. Pirštai apčiuopė reikiamą daiktą. Erikas giliai įkvėpė, ištraukė jį ir pažiūrėjo.

Tyla.

Eriko veidas išliko ramus. Jis įdėjo stiklinį indą atgal į stalčių ir atsargiai uždarė. Tada užrakino spintą, paėmė telefoną ir surinko numerį Betesdoje, Merilande. Po trijų signalų kitame gale pakėlė ragelį.

Erikas atsikrenkštė.

— Prašyčiau daktarą Reimondą Markį.

Aš susimoviau. Aš. Džordžas Kemronas...

Jis negalėjo tuo patikėti, nors prie krūtinės spaudė įrodymą. Jie surado Silvermaną. Mėšlas, jie surado jį. Netgi Džordžo darbdavys nežinojo, kur paslėptas Silvermanas.

Džordžas nepatraukė peilio. Kai vyrukas nurijo seiles, Džordžas pajuto, kaip jo rankoje suvibravo stiletas. Jo protas ieškojo atsakymo, tačiau niekaip nerado. Jis susimovė. Siaubingai. Bet kaip? Kada?

Susiimk, Džordžai. Parodyk, kad tu čia vadovauji.

Klausydamasis balso galvoje, Džordžas prisivertė nusišypsoti. Tikėjosi, kad taip pademonstruos visišką valdžią.

— Taigi, ponai, — pradėjo jis, tvirtai spausdamas auką prie krūtinės ir šypsodamasis, — kaip šiandien laikomės? Gražus oras, ar ne?

Maksui pavyko gūžtelėti.

— Man per šilta, Džordžai.

Tas tipas žino mano vardą!

— Apgailestauju, — atsiliepė Džordžas. Jis labai stengėsi neišsiduoti, kad bijo. Jo sprandu nutekėjo prakaito srovelė ir susigėrė į marškinių apykaklę. — Gal malonėtumėte prisistatyti, kol nenusukau to prakeikto sprando?

— Leitenantas Maksas Bernšteinas, Niujorko policija. Jūs suimamas už...

— Pasigailėkite, leitenante.

Policininkas! Atrodo lyg koks sumautas studentas. Džordžas negalėjo patikėti. Jie pasiuntė paskui Džordžą Kemroną kažkokį snarglių. Neįtikėtina.

— Turiu perskaityti jums jūsų teises, — tęsė Maksas.

— Tik sujudėk ir griūsi negyvas.

Neatitraukdamas ašmenų nuo Makso gerklės, Džordžas paleido jį iš glėbio ir įsikišo ranką į kišenę. Jis ištraukė kažką panašaus į nedidelį nuotolinio valdymo pultą ir prikišo jį Maksui prie veido.

— Ar žinai, kas čia? — pasiteiravo Džordžas.

Maksas pažiūrėjo į daikčiuką.

— Žiūrėsime televizorių?

— Labai juokinga, leitenante, — tarė Džordžas, tačiau jam nepatiko Bernšteino nusiteikimas. Jis laiko peilį, prikišęs prie gerklės, o tas mulkis juokauja.

Jis kažką žino, Džordžai. Tu kažką praleidai...

— Štai šis mygtukas, — Džordžas uždėjo ant jo nykštį, — susprogdins tą mažą paketėlį štai ten, viršuje. Bijau, kad bus daug triukšmo. Bum.

Tai, regis, sukrėtė policininką. Staiga jis išblyško.

— Kambarys užminuotas?

Džordžas mostelėjo pulteliu.

— Pažiūrėk štai ten, mano drauge.

Makso akys pasekė jo judesį.

— Jėzau.

Džordžas pasijuto geriau. *Nebe toks pasitikintis savimi, a, vaike?*

— Taip. Galingas užtaisas. Mūsų gabaliukai nuskries iki Singapūro. Vos tik pastebėsiu ką nors ne taip, tučtuojau nuspausiu mygtuką.

Makso akys lakstė į visas puses, tarsi ieškotų išėjimo.

— Liaukis, Kemronai, — tarė jaunasis policininkas, tačiau jo balsas jau nebuvo toks tvirtas kaip anksčiau. — Viskas baigta. Pastatas apsuptas.

— Regis, neturiu pasirinkimo, — su apsimestiniu apgailestavimu tarė Džordžas. — Teks jį susprogdinti.

— Tada ir pats žūsi.

— Nieko tokio.

— Pala! — šūktelėjo Maksas. Jam sukrutėjus, peilio smaigalys brūkštelėjo odą. Atsivėrė nedidelė žaizda. Makso kaklu ėmė tekėti kraujas.

— Kas yra? — paklausė Džordžas.

Maksas užsimerkė. Jis nemėgo kraujo, ypač savojo.

— Man šovė mintis, — tarė jis.

— Tikrai?

— Mintis apie mainus.

— Kokius mainus?

Maksas akimirką galvojo.

— Informacija mainais į laisvę. Aš atsiimsiu kaltinimus, jei tu liudysi prieš tipą, kuris tave pasamdė.

Džordžą apėmė panika. Apie savo darbdavį jis beveik nieko nežinojo — nei vardo, nei adreso, nieko. Prakeikimas! Taip ir žinojo, kad reikėtų pasidomėti tuo naujuoju darbdaviu. Kodėl jis to nepadarė? Kvailys! Dar viena sumauta klaida.

Kas, velniai rautų, jam nutiko?

Žinoma, jis galėtų apsimesti. Tempti laiką. Išgalvoti pavardę. Meluoti. Tačiau Džordžas buvo realistas. Tailandiečiai neleis jam išsisukti — tik ne po tokios nesėkmės. Tailandiečiai kitokie nei amerikiečiai. Jie kitaip dirba.

— Neišdegs, — lėtai ištarė Džordžas. Lyg kruopštus chirurgas peilio smaigaliu jis pakrapštė Makso žaizdą. Kraujas pasipylė dar smarkiau. Jo galvoje ėmė bręsti planas, puikus, garantuotas planas. Džordžo veide vėl nušvito plati šypsena ir jis surizikavo: — Bet man kilo kita mintis.

— Taip.

— Aš išeisiu iš čia. Mainais. Duodu žodį, kad niekas nenukentės.

Maksas papurtė galvą.

— Pastatas apsuptas...

— Dėl šito nesijaudink, — nutraukė jį Džordžas. — Aš turiu išeitį. Tau tereikės palaukti penkias minutes. Jei išeisi anksčiau, aš susprogdinsiu bombą. Po penkių minučių galėsi eiti, kur norėsi.

— Maksai, — pasigirdo Maiklo balsas. Nuo tada, kai kambaryje pasirodė Džordžas, jis prašneko pirmą kartą. — Neklausyk jo. Jis meluoja.

Maksas linktelėjo, tačiau neatrodė įtikintas.

— Kodėl turėčiau tavim tikėti?

— Duodu žodį, — tarė Džordžas.

— Maksai...

— Tada sutariam, — tarė Maksas, — bet su viena sąlyga.

— Maksai, paklausyk manęs. Negali...

— Turi geresnę mintį, Maiklai? Jis laiko peilį man prie gerklės.

Maiklas stebeilijo į jį.

— Negali juo pasitikėti.

— Ar turiu kitą pasirinkimą?

Džordžui patiko tai, ką girdėjo.

— Mes gaištame laiką. Kokia tavo sąlyga?

— Prieš išeidamas suteik mums informacijos.

— Ne.

— Tada nesutinku, — nukirto Maksas.

— Peilis ir detonatorius mano rankose...

— Nieko nebus, jei nekalbėsi. Man reikia tik informacijos, Džordžai. Tu manęs nedomini.

Džordžas trumpam susimąstė. Jo darbdavys viską sumovė. Džordžui nebūtina jį dengti. Kodėl nepapasakojus? Galbūt, jei informacija pasirodytų esanti naudinga, tas faras taptų atlaidesnis.

Be to, leitenantui Maksui Bernšteinui neilgai liko gyventi. Kaip ir Maiklui Silvermanui.

— Klausk.

— Kas tave pasamdė?

— Nežinau. Skambinęs žmogus nė karto neprisistatė.

— Koks buvo žmogžudysčių tikslas?

— Tikslas?

— Kodėl turėjai žudyti žmones iš AIDS klinikos?

— To irgi nežinau.

— Baik jau, Džordžai, taip nieko nebus.

— Aš žudau už pinigus, — paaiškino Džordžas. — Kuo mažiau žinau, tuo geriau.

— Juk turėjai ką nors žinoti.

— Nieko.

— Tai kodėl žudei taip, tarsi tai būtų serijinio žudiko darbas?

— Tokie buvo nurodymai, — pasakė Džordžas. — Man buvo liepta žudyti visus vienodai — ir kuo kruviniau.

— Kodėl išmetei Bredlio Dženkinso kūną už gėjų baro?

Džordžas truktelėjo pečiais.

— Padariau, kaip man buvo liepta. — Džordžui kalbant, jo planas vis labiau įgavo kontūrus. Kai tik jis išbėgs į gatvę, tučtuojau susprogdins bombą — nužudys Silvermaną su tuo faru ir suteiks sau idealią priedangą pasprukti. — Už tai man moka pinigus, leitenante, net jei ir gavau juos šiek tiek pavėluotai. Iki vakar maniau, kad mane mausto...

— Ar tu nužudei daktarą Briusą Grėjų ir inscenizavai savižudybę?

— Taip.

— Kodėl?

— Įsakymas.

— Ar visos kitos aukos buvo sužalotos? — paklausė Maksas.

— Taip.

— Subadytos peiliu?

— Taip.

— Nė viena nebuvo nužudyta kitaip?

Džordžas nekantriai atsiduso.

— Visos buvo subadytos, išskyrus daktarą Grėjų.

— O Rikardas Martinas?

— Nesu apie jį girdėjęs.

Pirmą kartą nuo tardymo pradžios Maksas nutilo. Tada paklausė:

— Kodėl buvo pagrobtas Maiklas?

Džordžas užvertė akis.

— Iš kur man žinoti, velniai griebtų? Vieną rytą man paskambino ir liepė dar tą pačią dieną pagrobti Maiklą Silvermaną. Taip ir padariau. Sumokėjau draugui muitinėje, pakrovėme jį į krovinių lėktuvą ir atgabenome čia. Man nepatinka kartotis, leitenante, todėl pasakysiu paskutinį kartą: aš nežinau ir man nerūpi, kodėl mano darbdavys užsakė visus tuos darbus.

— Kokie buvo paskutiniai nurodymai?

— Susprogdinti pastatą ir paleisti Maiklą.

— Kokį pastatą?

— Sandėlį.

Tada prakalbo Maiklas.

— Klinikos saugyklą. Visi Harvio darbai būtų sunaikinti.

— Dabar aš išeisiu, — tarė Džordžas, — tik dar priminsiu, kad mano pirštas guli ant detonatoriaus. Jei mėginsite vaidinti didvyrius, nuspausiu mygtuką. Jei manęs laukia snaiperis, tegu nušauna vietoje. Bet mano pirštas gali sukrutėti. Ar supratote?

Maksas linktelėjo.

— Gerai. Dabar tave paleisiu. Nejudėkite penkias minutes.

Džordžas stumtelėjo Maksą per kambarį. Maksas susvyravo ir pargriuvo. Klūpodamas jis atsigręžė.

— Paskutinis klausimas, — tarė Maksas.

— Daugiau jokių klausimų, leitenante. Viso gero. Ir nepamirškite, — Džordžas kilstelėjo detonatorių, — gali būti bum.

— Tik vienas.

Džordžas žengė prie durų.

— Viso.

Maksas išsitraukė iš bato pistoletą. Toks atvejis buvo pirmas jo tarnyboje, ir jis nustebo, kaip sklandžiai viskas pavyko.

— Gal malonėtum pakelti rankas?

Džordžą, rodės, tai pralinksmino.

— Gal juokauji, leitenante?

— Rankas virš galvos.

Džordžas nusijuokė.

— Pirmyn. Šauk. Susprogdinsiu visą prakeiktą kvartalą.

— Ne, nesusprogdinsi.

— Ir kodėl ne?

Maksas nusišypsojo.

— Nes tu susimovei, Džordžai. Dar kartą.

Džordžo šypsena išblėso.

— Ką čia kalbi?

— Aš atjungiau laidus dar iki tau ateinant.

Džordžas išsižiojo.

— Baisiai nemokšiškas darbas, Džordžai. Nei atotampos, nieko. Labai neatidu.

Džordžas papurtė galvą.

— Jei tai būtų tiesa, tailandiečiai jau būtų užgriuvę.

— Tailandiečiai tebemano, kad sprogmuo vis dar aktyvus, — pasakė Maksas. — Aš taip norėjau.

— Kodėl?

— Jei jie čia užgriūtų, — tęsė Maksas, — kai kas žūtų. Ir veikiausiai tai būtum tu. O man reikėjo informacijos.

— Meluoji.

— Tai pirmyn. Spausk mygtuką. Vos tik pajudinsi pirštą, aš turėsiu priežastį tave nušauti. Kad ir kaip būtų, tu vis tiek lavonas. — Maksas nusitaikė. — Pirmyn. Tu jau papasakojai viską, ką žinai. Tu man nebereikalingas. Spausk mygtuką.

Viskas baigta. Aš susimoviau. Baisiai susimoviau...

Džordžas įnirtingai mąstė, stengdamasis rasti kokią nors išeitį.

— Jei pasiduosiu, — dvejodamas prabilo jis, — ar būsiu išduotas Jungtinėms Valstijoms?

— Taip.

Gal pavyks sudaryti kokį sandėrį. Amerikiečiai norės, kad kas nors liudytų prieš mano darbdavį. Aš vis dar turiu vertingos informacijos. Nebūtų pirmas kartas, kai jie leistų žudikui sugauti didelę žuvį...

— Gerai, imk, — tarė Džordžas ir ištiesė detonatorių.

— Dabar jis nieko vertas, Džordžai. Išsitrauk peilį ir padėk ant grindų. Tada rankas sudėk už galvos.

Maksas pakėlė žaliuzes. Po kelių sekundžių į kambarį suvirto policininkai. Jie uždėjo Džordžui antrankius ir nusitempė žemyn. Maksas tučtuojau nuskubėjo prie detonatoriaus. Pakėlė jį švelniai, tarsi tas būtų iš brangaus krištolo.

— Maksai? — šūktelėjo Maiklas.

— Aha.

— Tu nieko neišmanai apie sprogmenis, ar ne?

— Ničnieko, — nepakeldamas akių atsiliepė Maksas.

22

Harvis ir vėl saulėtekį stebėjo pro klinikos langą. Praeitą naktį jam pavyko nusnūsti keletą valandų ant kušetės ir pabudo nuo smarkaus galvos skausmo. Kodėl — negalėjo pasakyti. Tikriausiai dėl nerimo. Kantrybė, viena iš būtinų gydytojo profesijos savybių, niekada nebuvo jo dorybė. O dabar statoma suma — milžiniška. Šiandien kažkas įvyks; jis tuo neabejojo. Kažkas svarbaus.

Tas kažkas guli Briuso siuntinyje.

Netrukus jis atkeliaus. Harvis stengėsi tramdyti savo nekantrumą ir nerimą. Tame siuntinyje, vis primindavo sau, gali nebūti ir nieko svarbaus. Briusas galėjo išsiųsti jį sau dėl daugybės priežasčių. Pavyzdžiui, gal jis norėjo...

Harvis įtemptai mąstė, tačiau nieko negalėjo sugalvoti.

Pasitrynęs smilkinius, pamėgino atsipalaiduoti, tačiau kažkas nedavė jam ramybės, kažkas, kas gali būti svarbiau nei siuntinys. Harvis nenorėjo apie tai galvoti, netgi nenorėjo svarstyti galimybių. Tačiau viskas aišku. Erikas Bleikas paėmė kraujo mėginį iš Maiklo rankos, nors jam aiškiai buvo liepta nesikišti. Kodėl jis taip padarė? Erikas visada laikydavosi protokolo ir taisyklių. Kodėl šįkart jis nusprendė nepaisyti ir paėmė Maiklo kraujo?

Bauginantys klausimai. O atsakymai gali būti dar baisesni.

Harvis pažiūrėjo į laikrodį. Netrukus turėtų pasirodyti Erikas. Tada jo paklaus.

Suburzgė vidaus telefonas.

— Jums siuntinys, daktare Raikeri.

— Įleiskite.

Į kabinetą įžengė UPS siuntinių tarnybos vairuotojas. Harvis drebančia ranka pasirašė už siuntinį, užsirakino duris ir nusinešė pa-

ketą prie stalo. Jo širdis neramiai daužėsi. Kvėpavimas pasidarė dažnas ir paviršinis.

Harvis atplėšė paketą ir ėmė apžiūrinėti jo turinį.

— Pavargęs? — paklausė Maksas.

Maiklas pažvelgė nuo sulankstomosios lovos. Vos prieš kelias valandas jis buvo Džordžo Kemrono kalinys. Dabar jis, Maksas ir tailandietis gydytojas sėdėjo atskirame Tailando oro linijų lėktuvo, skrendančio kažkur virš Ramiojo vandenyno, skyriuje.

— Greičiau susirūpinęs.

— Nekaltinu tavęs. — Maksas įsikišo į burną pieštuką ir ėmė kramtyti. — Nors tam tikra prasme dar geriau, kad Saros nebuvo namuose. Tokių dalykų telefonu verčiau nepasakoti.

Maiklas šiaip taip atsisėdo.

— Bet tu ir blefavai.

— O ką man reikėjo daryti? — atsiliepė Maksas. — Jei būčiau leidęs Kemronui išeiti, būtų mus susprogdinęs.

— Žinau, bet vis tiek...

— Be to, ne taip smarkiai ir blefavau. Tik leidau rinktis — gyventi ar mirti.

— Kaip tai?

— Džordžas netikėjo, kad išdrįsiu nusitaikyti, — paaiškino Maksas. — O kai aš vis dėlto nusitaikiau, jam nebeliko išeities. Jei jis būtų nuspaudęs mygtuką, būtų žuvęs — arba nuo sprogimo, arba nuo mano kulkos. Džordžas Kemronas nenorėjo mirti. Viskas paprasta.

Maiklas linktelėjo.

— Ar skauda kaklą?

Maksas pasičiupinėjo tvarstį ant kaklo.

— Įpjovė tik odą ir raumenis, — tarė jis. — Bet vis tiek bjauru.

— Ar gali papasakoti, kas per tą laiką atsitiko? — paprašė Maiklas.

— Pamėginsiu.

— Kodėl buvau pagrobtas?

Maksas ėmė žingsniuoti siauru takeliu. Jis papasakojo Maiklui viską, ką žinojo apie Gėjų Žudiko bylą. Maiklas klausėsi nenuleisdamas akių. Jo veide nesimatė jokių emocijų netgi tada, kai išgirdo apie uošvio sąmokslą su Vašingtonu.

— Kaip manai, kas už viso to stovi? — paklausė Maiklas.

— Nežinau.

— O Sanderso grupė? Jie įtartiniausi.

Maksas pakraipė galvą tarsi laikrodžio švytuoklę.

— Ir taip, ir ne. Nemanau, kad tai sąmokslininkų — ar net Sanderso — darbas. Jeigu Sandersas norėtų sunaikinti kliniką, jam nereikėtų taip vargintis — užtektų nužudyti porą gydytojų ar susprogdinti kliniką.

— O kiti sąmokslininkai?

— Jei atvirai, bet kuris iš jų — Markis, Dženkinsas ar tavo uošvis — galėjo veikti vieni.

— Kokie būtų jų motyvai?

— Nežinau.

— Anksčiau kažką minėjai apie žmogžudysčių eiliškumą.

Maksas linktelėjo.

— Tikriausiai tai nieko nereiškia, bet man ši mintis neduoda ramybės. Buvo šeši išgiję pacientai. — Jis išsitraukė popieriaus lapą ir ėmė rašyti:

S. Trajenas
V. Vitersonas
R. Martinas
T. Kruceris
P. Leanderis
A. Singeris

— O Bredlis Dženkinsas? — pasiteiravo Maiklas.

— Jis taip ir neišgijo, todėl trumpam palikime jį ramybėje. — Maksas parodė į vardų sąrašą. — Šia tvarka jie tapo pacientais. Trajenas, Vitersonas ir Martinas — Gėjų Žudiko aukos — visi pradėjo

gydytis metais ar pusantrų anksčiau nei Kruceris, Leanderis ir Singeris. Vitersonas buvo pirmasis.

— Tokiu atveju eiliškumas netinka, — tarė Maiklas, — nes pirmąjį nužudė Trajeną.

— Tiesa, — sutiko Maksas, — tačiau kyla klausimas: kodėl buvo nužudyti pirmieji trys išgiję, o ne trys paskutinieji?

Maiklas šiek tiek pagalvojo.

— Vėliau galėjo būti nužudyti ir pastarieji, — tarė jis. — Galbūt šiuos tris tu spėjai paslėpti Džordžui dar nespėjus smogti.

— Gal. Tačiau Džordžo užsakovas šią galimybę turėjo numatyti. Jis liepė Džordžui žudyti taip, kad viskas atrodytų kaip serijinio žudiko darbas. Jis tyčia žudė akivaizdžiai, kad net kvailiui būtų aišku, jog taikosi į išgijusius klinikos pacientus. Kodėl? Jis turėjo suprasti, kad mes jį vis tiek sučiupsime, kad visų šešių pagal tą patį modelį jis nespės nužudyti, nebent...

— Nebent jis nė neketino žudyti visų šešių, — baigė Maiklas.

— Būtent.

— Tai kuo skiriasi trys pirmieji išgijusieji nuo kitų trijų?

— Įdomus klausimas. Pažiūrėkime.

Kitą valandą Maksas skaitė Harvio ligonių bylas, o Maiklas stebėjo jį iš lovos.

— Įdomu, — po valandos tarstelėjo Maksas.

— Kas?

— Trajeną, Vitersoną ir Martiną priėmė Briusas Grėjus.

— Tai svarbu?

Maksas gūžtelėjo ir pervertė puslapį.

— Ir dar kai kas.

— Kas?

— Tavo draugužis Erikas Bleikas atėjo dirbti į kliniką po to, kai buvo priimti Trajenas, Vitersonas ir Martinas, bet anksčiau, nei scenoje pasirodė Kruceris, Leanderis ir Singeris.

— Nesuprantu esmės.

— Ir aš ne. Kol kas.

— Kas priėmė kitus tris — Krucerį, Leanderį ir Singerį?

Maksas pažiūrėjo į dokumentus.

— Harvis.

— Visus tris?

— Taip.

— Erikas nepriėmė nė vieno?

— Ne. Jam buvo leidžiama tik asistuoti.

— Dar kas nors? — pasiteiravo Maiklas.

Maksas toliau vertė lapus.

— Pažiūrėkim, kaip jie darė kraujo tyrimus.

— Gerai.

— Taip... Trajeno, Vitersono ir Martino kraują tyrė Briusas. Teoriškai tai reikštų, kad Harvis atlikdavo pakartotinį kraujo tyrimą, norėdamas patikrinti, ar jų ŽIV pasikeitė iš teigiamo į neigiamą.

— Taip ir buvo?

Maksas dar kurį laiką vartė lapus.

— Aha, taip ir buvo. Visus vėlesnius tyrimus atliko Harvis. Dabar pažiūrėkime, ar Briusas tyrė Harvio priimtus pacientus.

Jis vėl ėmė versti lapus. Baigęs padėjo bylas į šoną.

— Na ir?..

Maksas atsisuko į jį.

— Briusas Grėjus atliko vėlesnius tyrimus, kaip ir turėjo. Jie netgi leido Erikui paimti kraujo iš Krucerio ir Leanderio, kad įsitikintų, jog viskas teisinga.

— Vadinasi, viskas atlikta sąžiningai.

Maksas linktelėjo.

— Regis, taip. — Jis nusitvėrė apkramtytą pieštuką ir ėmė paskubomis braižyti lentelę:

Pacientas	Pirminis kraujo tyrimas	Vėlesnis kraujo tyrimas
S. Trajenas	Grėjus	Raikeris
V. Vitersonas	Grėjus	Raikeris
R. Martinas	Grėjus	Raikeris

*T. Kruceris	Raikeris	Grėjus
*P. Leanderis	Raikeris	Grėjus
*A. Singeris	Raikeris	Grėjus

* Pacientai, priimti jau dirbant Erikui Bleikui.

— Tai kas ne taip? — paklausė Maiklas.

— Nieko. Judam toliau.

Maiklas atsisėdo. Daktaras Sombatas, tailandietis gydytojas, susirūpinęs pažiūrėjo į jį.

— Kaip dėl kitų Sanderso sąmokslo dalyvių motyvacijos?

Vis dar negalėdamas pamiršti kraujo tyrimų rotacijos, ant kito lapo Maksas surašė pavardes:

Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamento sekretoriaus padėjėjas Reimondas Markis
Senatorius Stivenas Dženkinsas
Daktaras Džonas Lovelas.

Daktaras Sombatas atsistojo ir priėjo prie jų.

— Prašau man atleisti, — pasakė jis, — bet ponui Silvermanui reikia pailsėti. Visi tie išgyvenimai jį gerokai išsekino.

— Man viskas gerai, — atsiliepė Maiklas.

— Ne, jis teisus, Maiklai. — Maksas nusišypsojo. — Gulkis, pailsėk. Atrodai siaubingai.

— Aš per daug įsiaudrinęs.

Tailandietis gydytojas išsitraukė švirkštą.

— Padėsiu jums nusiraminti. Prašom atsigulti ir nejudėti.

Maiklui užsnūdus, Maksas tebežiūrėjo į tris pavardes lape.

Markis, Dženkinsas ir Lovelas.

Skamba lyg koks Niujorko advokatų kontoros pavadinimas.

*

Sara, stipriai pasiramsčiuodama lazda, įšlubavo pro duris. Spustelėjusi atsakiklio mygtuką, luktelėjo, kol juostelė džergždama atsisuko atgal. Pirmieji du skambinusieji nepaliko jokių pranešimų. Trečiasis buvo nuo Harvio.

— Sara, čia Harvis. Paskambink man į kliniką, kai galėsi. Tai... gan svarbu. Iki.

Ji jau buvo besiekianti ragelio, ir kaip tik tuo metu telefonas suskambo.

— Alio?

— Alio, Sara? Čia Dženiferė Raiker.

— Labas, Dženifere. Kaip gyvuojate?

— Ačiū, gerai. — Tyla. — Sara, ar turi žinių?..

— Ne, — paskubomis atsakė ji.

— Norėčiau kuo nors padėti.

— Jam viskas bus gerai.

— Tikiuosi, tame pakete, kurį nusiunčiau Harviui, tikrai bus kas nors naudinga.

— Kokiame pakete?

— Argi Harvis tau neskambino?

— Jis paliko man pranešimą atsakiklyje, bet aš dar neturėjau progos jam paskambinti. Koks ten paketas, Dženifere?

— Briusas išsiuntė paketą į savo pašto dėžutę Kalifornijoje tą pačią dieną, kai nusižudė. Veikiausiai tai nieko nereiškia...

— Kas tame pakete?

— Įvairiausi medicininiai dokumentai ir kraujo mėginiai. Kad ir kaip būtų, šiandien Harvis turėjo jį gauti.

— Ačiū už skambutį, Dženifere. Apgailestauju, bet aš turiu...

— Gali nė nesakyti. Sėkmės, Sara.

Sara padėjo ragelį ir skubiai surinko klinikos numerį.

— Prašyčiau daktarą Raikerį. Čia Sara Lovel.

— Jis lanko ligonius, ponia Lovel. Ar norėtumėte, kad nusiųsčiau jam žinutę į pranešimų gaviklį?

— Tik pasakykite jam, kad aš atvažiuoju.

— Žinoma, ponia Lovel. Viso geriausio.

Sara prisitraukė lazdą ir pasuko prie durų.

Kenedžio oro uostas, Niujorkas.

Parodęs pažymėjimą, seržantas Vilis Montičelis įlipo į lėktuvą ir pasuko prie užuolaida atskirto skyriaus lėktuvo gale.

— Sveikas, Traukuly.

— Labas, Vili.

— Parūpinau Silvermanui greitąją, — tarė jis.

— Žiniasklaida jau ką nors suuodė? — paklausė Maksas.

— Dar ne. Galime patyliukais iškelti jį ant tako. Lauke tamsu nors į akį durk. Niekas jo nepamatys.

— Ar radai Sarą?

— Ji klinikoje.

— Kalbėjaisi su ja?

Vilis papurtė galvą.

— Liepei nekalbėti.

Maksas ėmė mindžikuoti.

— Taip, gerai. Aš važiuosiu su Maiklu ir gydytoju.

— Nepatarčiau, Traukuly.

— Kodėl ne?

— Man skambino apygardos koroneris. Ralfas Edmundas sako turįs nepaprastai svarbios informacijos apie Rikardą Martiną. Jis sakė, kad tu *tikrai* norėsi kai ką pamatyti. Jis laukia tavęs morge.

Maksas pajuto užplūstant pažįstamą jaudulį. Jei jo įtarimai dėl Martino tyrimų pasitvirtins...

— Gydytojas gali palydėti Maiklą į ligoninę, — paskubomis išbėrė Maksas. — Vili, kuo skubiau vežk mane į morgą.

Vilis nusišypsojo.

— Pasiruošęs jums patarnauti.

*

— Prašom, ponia.

— Ačiū.

Siuzana Grėj sumokėjo vairuotojui. Po ilgo laiko (per ilgo) ji su sūnumi Tomiu pagaliau namie. Namai. Miestas. Minios žmonių. Tikras gyvenimas. Siuzana viso šito ilgėjosi, todėl jie ir grįžo dviem dienomis anksčiau. Iš pradžių gyvenimas miške pasirodė visai smagus, netgi naudingas. Bet vėliau ėmė slėgti. Jiedu su Tomiu ėmė ilgėtis senosios gerosios civilizacijos. Taip, amerikietiškos civilizacijos. Elektros. Karšto vandens. Vyrų be barzdų. Moterų neplaukuotomis kojomis. Televizoriaus. *Laimės rato.* Reklamų. *Cosmopolitan* žurnalo. Prekybos centro. Pokalbio, kuriame nebūtų minimas žodis javainiai.

Visgi kelionė pavyko. Kadangi nebuvo ką veikti, jiedu su Tomiu buvo priversti išsiaiškinti savo problemas, pasikalbėti apie Briuso savižudybę, nuspręsti, kaip gyvens toliau. Jų santykiai dar nebuvo tobuli, bet bent jau normalūs. Tomis nebekaltino jos dėl tėvo mirties, ir tai buvo gerai.

Jei ir aš galėčiau liautis kaltinusi save...

Tomis pasilenkė ir pakėlė motinos lagaminą.

— Aš nunešiu, mama, — tarė jis. Sūnaus šypsena, tikras mirusio tėvo atspindys, suspaudė jai širdį.

— Ačiū, mielasis.

Tomis nunešė lagaminą prie durų ir paėmė už rankenos.

Kodėl, Briusai? Kaip tau galėjo šauti į galvą nusižudyti? Kodėl taip padarei? Kodėl palikai savo sūnų be tėvo?

Siuzana jau tūkstančius kartų klausė to savęs, bet atsakymo nebuvo. Tikriausiai ji niekada taip ir nesužinos, tiesiog vieną dieną liausis klausinėjusi savęs ir gyvens toliau.

Kodėl?..

Jie įžengė į butą.

— Dženifere? — šūktelėjo Siuzana.

— Siuzana? Čia tu?

— Grįžome šiek tiek anksčiau, — atsiliepė Siuzana. — Miškas mums pabodo. Kas naujo civilizuotame pasaulyje?

Dženiferė neatsakė. Ji tylėdama išėjo iš virtuvės ir pažiūrėjo į juos. Siuzaną pribloškė sesers išvaizda. Dženiferės veidas buvo papilkėjęs, akys pajuodusios, tarsi būtų ilgai nemiegojusi. Jos kūnas atrodė sunykęs, pečiai nulinkę.

Kairėje rankoje Dženiferė laikė baltą voką.

— Džene?..

Dženiferė ištiesė seseriai voką.

— Jis, — prabilo ji, — skirtas tau.

Siuzana paėmė laišką ir, atpažinusi rašyseną, vos nesuriko.

23

Nužudysiu juos abu laboratorijoje.

Norėčiau, kad būtų kita išeitis. Aš ne žudikas. Man tai nepatinka. Aš tuo bjauriuosi. Bijau. Bet ar turiu kitą pasirinkimą?

Ne.

Mano rankos niekaip nenustoja drebėti. Viskas nuėjo šuniui ant uodegos. Mano planas turėjo būti paprastas ir tikslus. Bet aš įsismaginau. Pernelyg įsijaučiau. Įvelti Maiklą buvo būtina, bet man derėjo numatyti galimas problemas. Dabar esu prispaustas prie sienos, taigi liko vienintelė išeitis.

Dar kartą nužudyti.

Man šleikštu, bet žinau, kad turiu tai padaryti. Kelio atgal nėra. Turiu tęsti, ką pradėjęs. Turiu paaukoti dar dvi gyvybes — gydytojo ir gražios moters. Tada viskas bus gerai. Viskas stos į savo vietas.

Privalau išlikti susitelkęs. Privalau prisiminti, kodėl tai darau. Turiu atsikratyti sentimentalumo. Sunku, bet šiuos darbus teks atlikti pačiam. Šį kartą Džordžas Kemronas man nepadės. Ant mano rankų kris nekalto vyro, nekaltos moters ir kūdikio jos įsčiose kraujas.

Gana!

Privalau galvoti teigiamai apie savo tikslą, savo svajonę. O ir Sarai Lovel tai gali būti geriausia išeitis. Kai Sara Lovel bus negyva, jai nereikės kentėti skausmo. Galiu bent tuo pasiguosti. Sara Lovel stipri ir anksčiau yra įveikusi ne vieną kliūtį. Tačiau dar nežino, kokia kančia jos laukia.

Supraskit, aš niekada nenorėjau žudyti nekaltų žmonių. Bet pažiūrėkite į sąrašą:

Briusas Grėjus...

Dženisė Metli...

Maiklas Silvermanas...

O dabar turiu įrašyti dar du vardus.

Kai tik jie ateis į laboratoriją.

Sara pasibeldė.

— Įeikite! — šūktelėjo Harvis.

Sara atidarė duris ir įžengė į kabinetą. Ją ir vėl pasveikino pavargusi Harvio šypsena.

— Sveika, Sara. Ar turi žinių iš leitenanto Bernšteino?

— Dar ne. Radau tavo pranešimą atsakiklyje.

— Gerai.

— Tikriausiai skambinai norėdamas pasakyti apie tą Briuso siuntinį.

Jis linktelėjo.

— Dženė tau papasakojo?

— Kalbėjau su ja prieš valandą, — atsakė Sara. — Jau gavai jį?

— Šįryt.

— Ir?

Harvis giliai įkvėpė.

— Dar nežinau, Sara. Ilgai varčiau tuos dokumentus, bet vis dar nežinau, ką galvoti.

— Ar galiu pažiūrėti?

— Prašom. — Harvis ištiesė jai krūvą aplankų. — Šie dokumentai iš Briuso paketo. Šešios ligos istorijos.

— Šešių išgijusių pacientų?

Jis linktelėjo.

— Dar buvo šeši indai, kiekviename po du paciento kraujo mėginius. Vienas mėgintuvėlis pažymėtas A, kitas B.

Sara paskubomis peržvelgė Trajeno istoriją, tada — Vitersono.

— Ką reiškia šis paskutinis įrašas?

— Kalbi apie tą „DNR. A prieš B"? Aš irgi nesupratau.

Ji pervertė visas šešias ligos istorijas.

— Visur tas pats įrašas.

— Žinau. Nesu tikras, ar tai svarbu. Viskas labai keista. Manyčiau, kad A ir B reiškia kraujo mėginius. Bet nesuprantu, kuo čia dėtas DNR.

Sara atsilošė ir užsimerkė. DNR. Staigi mintis smogė jai lyg galingas kumštis. Ji pašoko ir kone rėkte išrėkė:

— Prisimeni tą Betsės Džekson žmogžudystę prieš porą metų?

— Tą, kur vyras mėsininko peiliu nužudė žmoną?

Sara linktelėjo.

— Byla sulaukė didžiulio dėmesio, nes ją tiriant buvo panaudotas DNR tyrimas. Nusikaltimo vietoje buvo rasta B neigiamos grupės kraujo — tokios pat grupės kraujas buvo ir Betsės vyro, Kevino. Tačiau Kevino Džeksono advokatai ėmė tvirtinti, esą daugelis žmonių turi B neigiamos grupės kraują, todėl šis įkaltis nieko nereiškia.

— Taip, taip, prisimenu, — tarė Harvis. — Man regis, buvo įrodyta, kad nusikaltimo vietoje rastas kraujas visiškai atitinka Kevino Džeksono kraują?

— Taip. Kai Džeksono advokatai bandė suabejoti tyrimo patikimumu, prokuroras pateikė įrodymus, kad DNR tyrimo tikslumas yra 99,7 procento.

— Kaip tai susiję su Briusu Grėjumi?

— Tarkim, — tęsė Sara, — Briusas norėjo palyginti du to paties paciento kraujo mėginius ir pažiūrėti, ar jie sutampa.

— Kam?

— Nežinau. Galbūt jis turėjo priežastį manyti, kad kraujas A mėgintuvėlyje nesutaps su krauju B mėgintuvėlyje. Galbūt jis manė, kad kažkas bandė suklastoti...

— Ei, neskubėk taip, Sara. Tau ir leitenantui Bernšteinui paaiškinau, kad kraujo tyrimus visada atlieka du gydytojai. Jų suklastoti neįmanoma.

— Bet nevalia pamiršti, — tarė Sara, — kad Erikas be tavo žinios paėmė Maiklo kraujo.

— Ir?

— Vadinasi, jis galėjo tai ne kartą padaryti. Briusas irgi.

— Kurių galų?

— Nežinau, bet kažkoks ryšys turi būti. Pirmiausia Briusas išsiunčia sau kraujo mėginius su užuominomis apie DNR tyrimus. Tada Erikas paima Maiklo kraujo mėginį, nepaisydamas tavo draudimo.

— Ir ką? Juk nemanai, kad į tai kaip nors įsivėlęs Erikas, a?

— Aš nieko nemanau, — tarė Sara. — Yra tik vienas būdas viską išsiaiškinti — atlikti tų kraujo mėginių DNR tyrimus. Kur jie dabar?

— Kraujo pavyzdžiai? Laboratorijoje.

— Ar Erikas turi laboratorijos raktą?

— Žinoma.

Sara pajuto sprandu nuvilnijantį šaltuką. Jos balsas pasidarė duslus ir tolimas.

— Ar šiuo metu Erikas klinikoje?

— Taip.

— Tu jį matei?

— Šiek tiek anksčiau. Kodėl klausi?

Ji nurijo gumulą.

— Ar klausei jo, kodėl be tavo leidimo paėmė Maiklo kraujo?

— Sakė, kad jam reikėjo įsitikinti, jog taikomas tinkamas gydymas, ir tiek.

— Ir tu juo patikėjai?

Harvis pažiūrėjo į ją.

— Kodėl neturėčiau?

— Ar anksčiau Erikas buvo taip pasielgęs?

Tyla.

— Ne, — lėtai ištarė Harvis. — Niekada.

Sara atsistojo.

— Eime į laboratoriją.

— Ko?

— Gali būti, kad Erikas ten naikina įkalčius.

— Įkalčius? Sara, ką tu kalbi?

— Tuos kraujo mėginius, — neatlyžo ji. — Jeigu jie nesvarbūs, kodėl tada prieš mirtį Briusas būtų juos išsiuntęs? Harvi, paklausyk manęs: kažkas nužudė Briusą, kad gautų tą paketą.

Harvis prasižiojo ir vėl užsičiaupė.

— Prakeikimas! — Jis pašoko ir puolė prie durų.

— Kas yra? — paklausė Sara.

Harvis stabtelėjo, atsisuko ir išrėžė baisią tiesą:

— Šiuo metu Erikas laboratorijoje.

Kai Maksas įgriuvo į morgą, Ralfas Edmundas stovėjo šalia lavono ir užkandžiavo.

— Vilis sakė, kad norėjai su manim pasikalbėti?

Ralfas pakėlė galvą. Mėsos sultys varvėjo ant duonos riekės, tekėdamos jo pirštinėtais delnais ir rankomis.

— Paduok man servetėlę, Traukuly.

— Kur jos?

Ralfas mostelėjo alkūne, stengdamasis neišmesti sultingo sumuštinio.

— Štai ten. Apatiniame stalčiuje. Greičiau, kol tas mėšlas nesukrito į vyruko žarnas.

Maksas padavė jam servetėlę, stengdamasis nežiūrėti į sustingusį kūną ant stalo. Šalia lavonų Maksas jausdavosi nejaukiai, todėl net atsitiktinis žvilgsnis pateikdavo nemalonių netikėtumų. Avarijos auka

be veido. Benamis, apgraužtas žiurkių. Vaikas, iškritęs pro ketvirto aukšto langą.

— Palaikyk.

Ralfas Edmundas padavė Maksui savo sumuštinį ir paėmė servetėlę.

— Klausyk, Ralfai...

— Sekundėlę. — Ralfas nusišluostė rankas iki alkūnių, pasikeitė pirštines ir atsiėmė sumuštinį. — Ačiū.

Vis dar stengdamasis nežiūrėti į lavoną, Maksas tarė:

— Vilis sakė, kad turi Rikardo Martino tyrimo rezultatus?

Ralfas atsikando sumuštinio ir linktelėjo.

— Kai pirmą kartą paprašei atlikti tyrimus, aš nesupratau tiesioginio ryšio. Buvo aišku, kad Martinas mirė ne nuo AIDS sukeltų komplikacijų.

— Žinau.

— Noriu pasakyti, kad AIDS su mirties priežastimi neturėjo nieko bendra. Bet tada pamačiau tą televizijos laidą — tą, kurioje buvo kalbama, kad Martinas ir pora kitų AIDS sirgusių vyrukų išgijo, — ir susimąsčiau: Traukulys kažką sumanė.

— Ralfai, aš neturiu laiko. Ar Martino ŽIV buvo neigiamas — taip ar ne?

Ralfas nusišypsojo.

— Ne.

— Tu įsitikinęs?

— Visiškai. Norėdamas įsitikinti atlikau du *Western Blot* ir du *ELISA* tyrimus. Jei Martinas būtų išgijęs nuo AIDS, tyrimai tai parodytų. Taip pat atlikau T ląstelių tyrimą, jų skaičius buvo pavojingai mažas.

— Vadinasi, tu sakai...

— Rikardas Martinas sirgo AIDS.

Maksui sulinko keliai.

— Kur telefonas?

— Štai ten.

Maksas prišoko prie telefono ir surinko saugaus buto numerį. Atsiliepė daktaras Zrajus.

— Alio?

— Ar jau turi Krucerio, Leanderio ir Singerio ŽIV tyrimo rezultatus? — paklausė Maksas.

— Taip, viskas atitinka.

— Visi trys pacientai sveiki.

— Taip. ŽIV neigiamas.

— Tu tikras?

— Žinoma, tikras. Kruceris, Leanderis ir Singeris išgydyti nuo AIDS. Tai stebuklas, Traukuly.

— Ir kaip jie tau atrodo?

— Sveiki kaip ridikai. Tik dar jaučia silpną SR1 šalutinį poveikį.

Maksas padėjo ragelį. Jo galvoje sukosi spiečius minčių ir vaizdų, tačiau pirmą kartą Maksui pavyko juos pagauti, atsijoti ir sudėlioti reikšmingus junginius. Pirmieji trys išgiję. Kraujo tyrimai. Grėjaus pacientai. Raikerio pacientai. Erikas. Sandersas. Saros tėvas. Senatorius. Markis. Kraujo tyrimai, prakeikti kraujo tyrimai. Martino ŽIV teigiamas. Krucerio, Leanderio ir Singerio ŽIV neigiamas.

Kraujo tyrimai.

Maksas mintyse peržvelgė jų ligos istorijas. Tada išsitraukė lentelę, kurią nusibraižė lėktuve.

Pacientas	Pirminis kraujo tyrimas	Vėlesnis kraujo tyrimas
S. Trajenas	Grėjus	Raikeris
V. Vitersonas	Grėjus	Raikeris
R. Martinas	Grėjus	Raikeris
*T. Kruceris	Raikeris	Grėjus
*P. Leanderis	Raikeris	Grėjus
*A. Singeris	Raikeris	Grėjus

* Pacientai, priimti jau dirbant Erikui Bleikui.

Maksas padėjo lentelę. Jautėsi taip, tarsi mėgintų skaityti besi-

sukantį užrašą — Maiklas turėjo tapti Markio bandomuoju triušiu. Tą naktį Maiklas buvo pagrobtas. Sara pamato Eriką Bleiką. Sara liftu kyla į viršų. Neša kažką už Eriką. Beveik sugadina visą reikalą Džordžui ir jo darbdaviui. O Džordžas Kemronas sakė, kad mokėjimai kartais vėluodavo, kad viskas jam buvo sumokėta tik pastarosiomis dienomis...

— O ne.

Maksą užliejo lūžtančios, aukštos, šaltos, tamsios baimės bangos.

Ralfas vėl atsikando sumuštinio.

— Tas reikalas su Gėjų Žudiku darosi vis keistesnis ir keistesnis, ar ne, Traukuly?

Maksas lėtai papurtė galvą.

— Ne, Ralfai, — ištarė jis. — Pirmą kartą man viskas ima aiškėti.

Ralfas susikišo į burną visą likusį sumuštinį ir apsilaižė pirštus.

— Ar žinai, kas nužudė tuos vyrukus, Traukuly?

Maksas linktelėjo ir nuskubėjo prie durų.

— Dabar jau žinau.

Sara tvinkčiojančia koja paskubomis klibinkščiavo paskui Harvį. Jos širdis smarkiai daužėsi, tarsi krūtinėje būtų įstrigęs paukštis, tik labiau iš baimės nei dėl pastangų. Ji vis dirsčiojo į Harvį. Jo veidas atrodė suakmenėjęs, akys nemirksėdamos žvelgė tiesiai, lūpos stipriai sučiauptos, kumščiai sugniaužti.

— Ar tu pasakei Erikui apie paketą? — paklausė ji.

Akimirką dvejojęs Harvis linktelėjo.

— Dabar jis turėtų ruoštis tyrimams.

Sulig tais žodžiais abu paspartino žingsnį. Nevikriai žengdama platesniu nei jai įprasta žingsniu, Sara iš visų jėgų stengėsi neatsilikti.

Prie laboratorijos durų Harvis sustojo.

— Ar gerai jautiesi? — pasiteiravo jis.

— Taip.

Jis linktelėjo ir uždėjo ranką ant rankenos. Pasuko.

— Užrakinta.

— Ar tai įprasta?

— Ne, jei Erikas laboratorijoje.

Harvis susirado raktą. Po akimirkos gailiai girgždėdamos durys atsidarė.

— Erikai?! — šūktelėjo Harvis.

Niekas neatsiliepė. Žaliuzės užtrauktos, šviesa nedegė. Laboratorija skendėjo tamsoje.

Harvis spragtelėjo jungiklį. Kambarį akimirksniu užliejo ryški dienos šviesa. Jis nuėjo prie stalo kampe.

— Prakeikimas!

— Kas atsitiko?

— Kraujo mėginiai dingę. Palikau juos čia, ant stalo. — Harvis dirstelėjo po stalu, patikrino artimiausias spinteles. Nieko. — Tu pažiūrėk šaldymo kambaryje, — paliepė jis. — O aš patikrinsiu Eriko asmeninių dokumentų spintą.

— Maniau, kad asmeniniai dokumentai laikomi užrakinti.

— Taip ir yra. Teks išlaužti tą nelemtą spintą.

Sara prašlubčiojo pro laboratorijos stalus, Bunseno degiklius, mėgintuvėlius, didžiules periodines cheminių elementų lenteles ant sienos, staliukus su reguliuojamomis kėdėmis, pro krūvas brėžinių ir popierių. Laboratorija labiau priminė aštuntos klasės fizikos ar chemijos klasę nei ultramodernų tyrimų centrą. Vis dėlto čia tvyrojo profesionalizmo atmosfera. Visur nepriekaištingai švaru. Mikroskopai ir kiti įvairūs prietaisai atrodė modernūs, brangūs.

Pasiekusi šaldymo patalpos duris, Sara stabtelėjo ir trumpam atsisuko. Harvis, susiradęs metalinę liniuotę, knebinėjo Eriko dokumentų spintos spyną. Buvo taip įsitraukęs į darbą, kad net niurnėjo. Sara nusisuko. Ji labai tikėjosi, kad kraujo mėginiai bus šaldiklyje. Vylėsi, kad jos įtarimai dėl Eriko nepasitvirtins, kad jis tebėra jų draugas...

Durų rankena buvo šalta. Ji apglėbė ją pirštais ir truktelėjo. Durys pasidavė, ir Sarą tučtuojau pasveikino ledinis vėjo gūsis. Jos nu-

gara pašiurpo iš netikėtai užplūdusios baimės. Plačiai atidariusi duris, ji įžengė į koridorių ir pažvelgė į vidų.

Sara giliai įkvėpė, bet pajudėti neįstengė.

Jos gerklėje susiformavo riksmas, tačiau pro lūpas išsiveržė tik keistas, neatpažįstamas krioktelėjimas. Sustabarėjusiu žvilgsniu Sara stebeilijo priešais save.

Priešais ją ant grindų gulėjo kruvinas Eriko Bleiko kūnas.

Praėjo beveik minutė, kol moteris nusisuko nuo negyvo kūno ir atsigręžė į Harvį. Jis žiūrėjo į ją, laikydamas rankoje ginklą. Harvio veide nebuvo jokios nuostabos ar panikos, tik nuovargis, susitaikymas, pralaimėjimas — žvilgsnis žmogaus, kuriam pakeliui į darbą sprogo automobilio padanga. Harvis sunkiai atsiduso, uždarė paskui save laboratorijos duris ir pamėgino nusišypsoti.

— Neturėjau progos jį perkelti, — tarsi pasiaiškindamas pasakė jis.

24

Siuzanai Grėj ėmė virpėti keliai. Ji negalėjo atitraukti akių nuo savo vardo, parašyto pažįstamu Briuso braižu.

— Pažiūrėk į kitą pusę, — dusliai pasakė Dženiferė.

Siuzana apvertė voką:

ATPLĖŠTI PO MANO MIRTIES

Ji sunkiai sudribo ant sofos, nenuleisdama akių nuo voko.

— Dar vienas atsisveikinimo laiškas?

— Nežinau.

— Mamyte...

— Eime su manim, Tomi, — tarė Dženiferė, vesdamasi vaiką į šalį. — Eime į virtuvę.

Likusi viena, Siuzana atplėšė voką.

SIUZANAI

Velionis vyras jos vardą buvo parašęs didelėmis spausdintinėmis raidėmis. Pažįstama rašysena persmelkė Siuzanai širdį. Ji galėjo žiūrėti į Briuso nuotraukas, galėjo klausytis jo balso kasetėse, netgi žiūrėti į jį vaizdajuostėse. Tačiau rašysena buvo kažkas asmeniško, individualaus, tokio keisto, kad trumpam ji turėjo nukreipti žvilgsnį į šoną.

Siuzana atmetė atgal savo ilgus rudus plaukus ir negrabiai išėmė laišką. Ant grindų nukrito keli balti popieriaus lapai. Pasilenkė, surinko juos ir išlankstė. Pradėjus skaityti, jos akys ėmė plėstis.

Brangioji Siuzana,

jei skaitai šį laišką, vadinasi, mano įtarimai pasitvirtino. Didesnę pastarųjų dviejų savaičių dalį vis dar bandžiau tikėti, kad man tik paranoja ar kad visiškai išsikrausčiau iš proto. Aš tenorėjau žinoti tiesą. Aš dvejoju net ir siųsdamas tau šį laišką, nes, patinka tau ar ne, statau tave į pavojų. Kai kas bus pasiruošęs nužudyti, kad gautų šį paketą. Kažkas jau du žmones nužudė (o dabar, kai aš miręs, jau tris) dėl to, kas vyksta klinikoje.

Norėčiau duoti tau kokį nors protingą patarimą, ką daryti su šio laiško turiniu, bet negaliu. Man tikriausiai derėjo kreiptis į NSI arba į žiniasklaidą ir parodyti jiems, ką turiu, bet aš bijojau pasekmių. Maniau, pavyks viską pačiam sutvarkyti. Akivaizdu, kad aš klydau. Bet jei būčiau kreipęsis į žiniasklaidą ir atskleidęs tiesą, būčiau įdavęs ginklą mūsų priešams, tiems fanatikams, kurie nori finansavimo, skiriamo AIDS. Dabar spręsti teks tau.

Kada viskas netikėtai pakrypo į bloga? Nežinau. Kada pirmą kartą man kilo įtarimų? Pernelyg sunku atsakyti. Manau, po pirmosios Skoto Trajeno žmogžudystės, bet labiau tikėtina, kad tada, kai tokiu pačiu būdu buvo nužudytas Bilis

Vitersonas. Man pasirodė, kad žmogžudysčių laikas keistai sutampa. Harviui ir Erikui taip neatrodė. Jie baiminosi, kad kažkas ėmė medžioti mūsų išgydytus pacientus. Bet aš pastebėjau dar kai ką neįprasta — Trajeno ir Vitersono būklė staiga buvo pradėjusi blogėti. Visi manėme, kad jie kenčia nuo SR1 šalutinio poveikio, bet kas, jei priežastis buvo kita? Kas, jei Skoto ir Bilio savijautos pablogėjimas kažkaip susijęs su AIDS?

Dabar abu jie mirę ir palaidoti, todėl neįmanoma patikrinti. Aš paklausiau Harvio apie galimybes tai padaryti, bet jis tik abejingai gūžtelėjo, o tai jam visiškai nebūdinga. Mėginau prispirti, bet kuo atkakliau stengiausi, tuo priešiškesnis darėsi Harvis. „Kieno tu pusėje? — atkirsdavo jis. — Jei manai, kad gydymas neveiksmingas, eik, atlik pakartotinius tyrimus Kruceriui, Leanderiui ir Singeriui.“

Aš taip ir padariau. Man labai palengvėjo, kai pamačiau, kad visų jų ŽIV vis dar buvo neigiamas. Bet vėlgi, jie gydomi trumpiau nei Trajenas ar Vitersonas. Tai nedavė man ramybės. Jau ketinau vėl užsipulti Harvį, bet apsigalvojau. Jis buvo susirūpinęs dėl naujausių pasiūlymų sumažinti finansavimą. Medicinos biudžeto komiteto nariai buvo pasirengę užkapoti mus lyg grifai sužeistą gyvūną. Konkurencija dėl lėšų neįtikėtina. Mes daugiau laiko kankinamės dėl sumažintų lėšų, nei gydome pacientus — gaila, bet tokia tikrovė.

Taigi nusprendžiau veikti be Harvio žinios ir paėmiau Rikardo Martino kraujo (pakete rasi jo ligos istoriją). Tada ištyriau jo kraują. Kai gavau *Western Blot* ir *ELISA* tyrimų rezultatus, norėjau visa gerkle rėkti. Martino ŽIV buvo teigiamas. Jis sirgo AIDS. Aš supanikavau ir puoliau pas Harvį, norėdamas papasakoti siaubingą naujieną. Bet kažkas privertė mane sustoti. Aklas Harvio atsidavimas visuomet man kėlė baimę, bet dabar aš pirmą kartą išsigandau jo iš tikrųjų.

Finansavimas klinikai vis mažėjo, ir aš žinojau, jog Harvis padarys bet ką, kad tik mūsų veikla nenutrūktų. Bet kaip toli jis nuėjo?

Aš ramiai įėjau į Harvio kabinetą ir paklausiau, kada jis ketinąs vėl tirti Martiną. Jis atsakė, kad rezultatai turėtų būti rytoj. Aš, žinoma, tą naktį visai nemiegojau. Iš pat ryto nuskubėjau į laboratoriją, susiradau Martino kodą ir pats patikrinau kraujo mėginius. Įsivaizduok, kaip nustebau, kai abu tyrimai parodė, jog Martino ŽIV neigiamas, o ne teigiamas.

Kaip tai galėjo atsitikti? Negi vienas iš tyrimų buvo atliktas neteisingai? O gal suveikė SR1? Ar jis išgijo visam laikui, o gal tai — laikinas pagerėjimas? Ir kaip su tuo susiję Skoto Trajeno ir Bilio Vitersono nužudymai? Ar tokiu būdu norėta sunaikinti kliniką? O gal tai siaubingas sutapimas? Gal vyksta dar kas nors?

Kita vertus, aš pats ištyriau Krucerį, Leanderį ir Singerį, visi jie buvo pasveikę. Nebuvo jokios abejonės. Tai kodėl bijau to, ką galėjo padaryti Harvis? Suklastoti tik tam tikrų pacientų tyrimus? Jokios logikos. Be to, daugumą tyrimų atliko Vinstonas O'Konoras. Kartais Erikas. Laboratorijoje Harvis labai retai darbuodavosi.

Prireikė laiko, Siuzana, bet pamažu aš supratau, ką jis sumanęs. Harvio nusikaltimų įrodymai šiame pakete.

Mano lėktuvas leidžiasi, todėl turiu baigti. Rizikuodamas pasirodyti melodramatiškas, visgi pasakysiu, kad nežinau, kas atsitiks, kai nusileisiu. Dėl šios priežasties ilgai neaiškinsiu, o tik paliksiu tau konkrečius nurodymus. Siuntinyje rasi mano asmenines kiekvieno paciento ligos istorijas. Kraujo pavyzdžius aš paėmiau iš mūsų saugyklos Bankoke. Pagal klinikos taisykles, Erikas Bleikas arba Vinstonas O'Konoras išsiųsdavo mėginius iškart po kiekvieno tyrimo. Tu pamatysi, kad yra po du mėginius — pažymėtus A ir B

— kiekvieno paciento. Mėginys A buvo paimtas, kai pacientas buvo priimtas į kliniką (todėl ŽIV teigiamas). Mėginys B paimtas, kai jis buvo išgydytas (todėl ŽIV neigiamas). Paprašyk, kad kas nors, kuo tu pasitiki, atliktų abiejų mėginių DNR tyrimą. Jeigu jie nesutaps, bus aišku, ką jis padarė.

Lėktuvas jau nusileido. Aš nežinau, ar Harvis veikia vienas, ar jam kas nors padeda. Negaliu įsivaizduoti, kad jis pats būtų nužudęs Trajeną ar Vitersoną, todėl manau, kad turi bendrininką. Esu tikras, kad dabar jis persekioja mane. Todėl šią naktį kur nors pasislėpsiu. Rytoj rytą susirasiu jį klinikoje, kur, žinau, bus daug liudininkų, taigi aš būsiu saugus. Kadangi tu skaitai šį laišką, vadinasi, aš kažkur prašoviau. Žinok, kad myliu tave, Siuzana, ir apgailestauju, kad suteikiau tau skausmo. Prašau, pasakyk Tomiui, kad jo tėvas visada jį mylės ir tam tikra prasme visada bus su juo.

Viso, Siuzana,

Briusas

Siuzana nė nekrustelėjo. Tiesiog ilgai sėdėjo. Antrą kartą skaityti laišką nebuvo prasmės.

— Siuzana?

Ji atsisuko į seserį.

— Briusas užsiminė apie siuntinį.

— Vakar aš jį išsiunčiau Harviui. Jis manė, kad tai gali būti svarbu.

Siuzana skubiai išsitiesino.

— Ar dar kas nors apie tai žino?

— Tik Sara. Ji dabar su Harviu.

— Aš tikrai apgailestauju, Sara, — tarė Harvis, perimdamas ginklą iš kairės į dešinę ranką. — Niekada nenorėjau tavęs nuskriausti.

Sara stebeilijo į jį apstulbusi ir pasibaisėjusi.

— Tu?

— Taip.

— Tu nužudei savo pacientus?

— Ne nužudžiau, — pataisė Harvis. — Paaukojau. Aš nesu monstras, Sara.

Ji žvilgtelėjo į nejudantį kūną už jos.

— Pasakyk tai Erikui.

Jis nusišypsojo pavargusia šypsena.

— Tu nesupranti.

Sara neatsiliepė.

— Jau nuo pat pradžių kova buvo nelengva, — tęsė jis. — Įtakingi žmonės stengėsi mus sugniuždyti. Tu neįsivaizduoji, kiek mes iškentėjome, kol šiai klinikai gavome pradines lėšas.

Sara, vėl atgavusi balsą, dusliai prakalbo:

— Tu žudei savo pacientus?

— Jie jau merdėjo.

— Nuo ko?

— Nuo AIDS.

Tyla.

— Maniau, jie buvo išgiję.

— Ne. — Harvis liūdnai šyptelėjo. — Prašau, Sara, tu seniai mane pažįsti. Aš nesu blogas. Noriu, kad suprastum tai prieš...

— Prieš ką?

— Man labai gaila. Norėčiau, kad būtų kita išeitis, bet jos nėra. Vos tik Dženiferė papasakojo tau apie paketą, sprendimas jau nuo mano valios nepriklauso. Nesunkiai ją įtikinsiu, kad Briuso paketas neturėjo nieko bendra su Gėjų Žudiku. Bet tu būtum reikalavusi atlikti DNR tyrimus.

— Tu mane nužudysi. — Tai nebuvo klausimas.

— Taip, teks tave paaukoti.

— Ir nužudysi mūsų kūdikį.

Harvis susiraukė.

— Norėčiau, kad nereikėtų šito daryti. Supranti, Sara, AIDS liga yra kitokia. Vieną minutę dėl jos rūpinasi visas pasaulis, o kitą ji jau niekam nerūpi. Man reikia išlaikyti dėmesį.

— SR1 neveikia, ar ne? Niekada neveikė. Viskas buvo melas.

— Jis kuo puikiausiai veikė per bandymus su gyvūnais, — tarė jis. — Netgi Maisto ir vaistų asociacija su tuo sutiko. Bėda ta, kad mes nesugebėjome pritaikyti jo žmonėms. Bet tai tik laiko klausimas, kol...

— Vadinasi, Maiklas pasmerktas.

Harvis papurtė galvą.

— Aš taip arti tikslo, Sara, taip velniškai arti. Man tik reikėjo šiek tiek daugiau laiko formulei ištobulinti. Tačiau mums nebeskirs dotacijų. Sandersas ir jo bičiuliai tuo pasirūpins. Mums nebeskirs lėšų. Man reikėjo ko nors imtis, Sara. Reikėjo rasti būdą išlaikyti dotacijas.

— Ir tu suklastojai gydymo rezultatus?

— Tiesą sakant, buvo visai nesunku. Aš imdavau Trajeno, Vitersono ir Martino kraujo. Man tereikėjo sukeisti mėgintuvėlius —vietoje jų padėti tokius mėginius, kurių ŽIV neigiamas. Ir man pavyko.

— Tai kam reikėjo juos žudyti?

— Nes jie merdėjo, — pasakė jis. — SR1 sukėlė tam tikrą remisiją, tačiau laikui bėgant gydymas paspartino pacientų nykimą. Jų blogėjančią būklę ilgai aiškinau vaisto šalutiniu poveikiu. Turėjau atsikratyti įkalčių. O AIDS vis tiek po mėnesio kito būtų juos pribaigusi.

— Ir tu liepei juos nužudyti.

Harvis papurtė galvą.

— Aš neliepiau Džordžui žudyti. Tik paprašiau pagreitinti tai, kas neišvengiama.

— Negaliu patikėti.

— Padariau tai dėl jų, Sara, ne dėl savęs.

— Dėl jų? — apstulbusi pakartojo ji. — Dėl jų atėmei paskutinius brangius gyvenimo mėnesius?

— Aš nenorėjau, kad jie beprasmiškai mirtų. Norėjau, kad jų mirtys kažką reikštų, prisidėtų prie AIDS judėjimo.

— Ką čia šneki, po galais?

Harvio akys spindėjo.

— Viešumas, Sara. Žiniasklaida greitai nustoja skelbusi apie medicinos pasiekimus, bet paduok jiems kokį nors Gėjų Žudiką, ir štai,

prašom — apie tai sužino visa šalis. Paimkim kad ir *Blyksnio* reportažą. Parkeris daugiau laiko skyrė žmogžudystėms nei AIDS gydymui. Dėmesys taip išjudino visuomenę, kad net Sandersas būtų didžiavęsis. Nuo tada, kai pasirodė laida, pasipylė rekordiniai aukojimai, bet ne todėl, kad mes stovime ant gydymo išradimo slenksčio, o todėl, kad žmones įsiutino žmogžudystės.

Sara stipriai sugniaužė lazdą.

— Tu, pamišęs niekše.

— Ne, Sara, aš racionalus. Aš skaičiuoju išlaidas ir gautą naudą. Trajenas, Vitersonas ir Martinas būtų mirę siaubinga, skausminga mirtimi. Užuot kankinęsi, jie buvo gailestingai nužudyti, tuo pačiu prisidėdami prie gydymo tobulinimo.

— Žalojimą ir kankinimą tu vadini gailestingumu?

Harvio šypsena išblėso.

— To neturėjo atsitikti, — skubiai išrėžė jis. — Tai Džordžo darbas. Vos tik sužinojau, iškart padariau tam galą. Tai buvo klaida.

— O Briusas ir Dženisė? Kitos „klaidos"?

— Neketinau jų skriausti. Briusas netyčia atskleidė tiesą. Jį reikėjo nutildyti. O Dženisė buvo nužudyta, nes pastebėjo Džordžą prie Maiklo palatos. Jie abu pasipainiojo ne vietoje ir ne laiku. Gedžiu jų labiau nei bet kuris kitas. Dėl to, kas jiems atsitiko, negaliu miegoti naktimis. Bet privalau užsimerkti prieš savo skausmą. Kai galvoju apie tikslą, Sara, kai galvoju apie galimybę išgydyti AIDS, suvokiu, kiek nedaug reiškia kelios gyvybės. Aš nekalbu apie šimtus išgelbėtų. Kalbu apie tūkstančius, gal net milijonus išgelbėtų žmonių.

Saros atšiaurus žvilgsnis nė trupučio nesuminkštėjo.

— Tai jas buvo galima paaukoti?

— Žinau, skamba žiauriai, bet tai tiesa.

— Tikslas pateisina priemones?

— Kai tikslas toks svarbus kaip AIDS vakcina, žinoma, tikslas pateisina priemones. Argi tu nepaaukotum vieno žmogaus, kad išgelbėtum tūkstantį? Jei galėtum grįžti laiku, argi nenužudytum Hitlerio, kad išgelbėtum šešis milijonus žydų?

— Nelygink nekaltų aukų ir Hitlerio.

— Esmė ne ta, ir tu tai žinai. Aš kalbu apie mirtį ir gyvybę. Kartais nekaltiesiems tenka kentėti. Toks gyvenimas. Bet jei tai gali sunaikinti AIDS, argi neverta? Argi bet kuris geras žmogus nepasiaukotų, jei jo gyvybė išgelbėtų tūkstančius kitų?

— Kodėl nužudei Bredlį Dženkinsą? Jis nebuvo išgydytas.

— Bet jis merdėjo ir, jei atvirai, aš siaubingai bijojau jo tėvo reakcijos, jeigu Bredlis būtų miręs man gydant. Klinikai tai galėjo būti pražūtinga.

— Ir todėl jį „paaukojai"?

— Ne tik dėl to. — Harvis nutilo ir giliai iškvėpė. Jis pamėgino nusišypsoti, bet šypsena išblėso nepasiekusi jo akių. — Bredlis buvo trečiasis gėjus, nužudytas Gėjų Žudiko, pameni? Į pirmąsias dvi aukas, Skotą Trajeną ir Bilį Vitersoną, žiniasklaida beveik nereagavo. Kodėl? Nes niekam jie nerūpėjo. Trajenas ir Vitersonas buvo tik porelė niekam nežinomų iškrypėlių. Turėtų mirti dešimt trajenų ir vitersonų, kol žiniasklaida pagaliau atkreiptų dėmesį. Tačiau kai Gėjų Žudikas nužudė Jungtinių Valstijų senatoriaus sūnų, kai Bredlio kruvinas kūnas buvo rastas už gėjų baro, tada žiniasklaida įniršo. Tu reporterė, Sara. Pagalvok apie tai. Kada žiniasklaida susidomėjo šia byla? Tik tada, kai buvo nužudytas Bredlis. Tada ėmė didėti įtarimai. Man tik reikėjo pranešti pasauliui apie ryšį su klinika.

— Ir tada pasirodžiau aš.

— Taip.

— Ir susiviliojau tavo mėšlinu kabliuku, meškere ir grimzdu.

— Tu padėjai man gauti finansavimą klinikai.

— O kodėl nužudei Eriką?

— Erikas tapo pernelyg įtarus. Dar blogiau, paėmęs Maiklo kraujo jis gavo įrodymų. Bandžiau su juo kalbėtis. Bandžiau paaiškinti, kodėl turime tai daryti. Bet Erikas nesiklausė. Jis jau buvo paskambinęs Markiui ir ketino jam viską papasakoti. Turėjau jį sustabdyti, kol Markis jam neperskambino.

Sara suglumusi papurtė galvą.

— Ką bendra su tuo turi Maiklo kraujas?

Harvis pasislinko arčiau Saros. Jis prisitraukė kėdę, sunkiai atsisėdo ir atsisuko į ją.

— Viskas paprasta, — tarė jis. — Maiklas neserga AIDS.

Saros širdis krūtinėje apmirė. Ji vos galėjo kvėpuoti.

— Ką?

— Atvirkštinis variantas, Sara. Pagalvok sekundėlę. Tam, kad visi galvotų, jog Trajenas, Vitersonas ir Martinas buvo išgydyti, aš sukeičiau jų ŽIV teigiamą su sveiko kraujo mėginiais. Maiklo atveju padariau atvirkščiai — jo sveiko, ŽIV neigiamo kraujo mėginį sukeičiau su krauju, turinčiu ŽIV teigiamą. Maiklui buvo diagnozuota AIDS, tačiau iš tikrųjų šia liga jis niekada nesirgo.

— O jo simptomai? Skrandžio skausmai ir gelta?

— O, Maiklas iš tiesų serga hepatitu, — pasakė Harvis. — Ar žinai, kaip paprasta apkrėsti žmogų hepatitu? Tereikia įdurti jam užkrėsta adata. Pameni, kai prieš kelis mėnesius Maiklas atėjo pas mane dėl gripo? Aš paskiepijau jį užkrėsta adata...

— Tu, šlykštus kalės vaike...

— Tada tereikėjo lukteltėti, kol pasireikš simptomai. Jei būtų nepasireiškę — taip kartais atsitinka — būčiau radęs kitą būdą priversti jį galvoti, kad galbūt serga AIDS. Ir nors Maiklas nebuvo nei gėjus, nei narkomanas, tas kraujo perpylimas Bahamose suteikė man galimybę ištirti jį nesukeliant abejonių.

Jo žodžiai talžė Sarą iš visų pusių, tačiau ji neturėjo kaip nuo jų apsiginti.

— Kaip tu galėjai? — išrėkė ji. — Kam to reikėjo? Kodėl...

— Sumelavau, kad Maiklas serga AIDS? — baigė už ją Harvis. — Negi neaišku?

Ji negalėjo ištarti nė žodžio, tik papurtė galvą.

— Prisimeni, kai pirmą kartą diagnozavau Maiklui ŽIV teigiamą? — paklausė jis. — Tada pasakiau Maiklui, kad jis privalo viešai paskelbti apie ligą. Pasakiau, kad jo žodžiai įtikintų milijonus žmonių, kurie ignoruoja AIDS grėsmę, nes mano, kad tai tik gėjų liga. Tokia

sveika, išvaizdi, populiari krepšinio žvaigždė kaip Maiklas, prabilęs viešai, kaip niekas kitas patrauktų pasaulio dėmesį į šią tragediją. Pasaulio akyse jis pasakų princas. Man jis — Rokas Hadsonas ir Rajenas Vaitas viename. Jis galėtų šviesti pasaulį. Vien jo vardas ilgus metus galėtų užtikrinti mano tyrimų finansavimą.

Vis labiau niršdama, Sara stipriau suspaudė lazdą.

— Jis tavo draugas.

— Negi tu nesupranti? Sara, buvau teisus. Maiklas padarė tai ir dar daugiau. Tai, kad jis heteroseksualus, vedęs žymią gražuolę Sarą Lovel, tik pagerino padėtį — nors Sandersas ir bandė sutepti jo įvaizdį, ištraukdamas į dienos šviesą jo patėvį.

— Tu beširdis niekšas! — sušuko Sara. — O paskui kas? Ketinai jį „išgydyti" ir tapti sumautu didvyriu?

— Ne aš, — atsiliepė Harvis. — Padariau tai ne dėl savęs. Dėl klinikos. Siekdamas išrasti vaistus nuo AIDS.

— Kaip tu galėjai? — sušnypštė ji. — Maiklas tave myli.

Harvis keistai pažiūrėjo į ją.

— O aš myliu jį. Greičiau nusiplėščiau sau ranką ar koją, nei įskaudinčiau Maiklą — tu tai žinai. Bet ką gero tai būtų davę? Man reikėjo tokio žmogaus kaip Maiklas. Ir pagalvok, Sara: argi jis daug paaukojo? Jis niekada nesirgo AIDS. Jo hepatitas nėra labai pavojingas. Jo gyvybei negrėsė rimtas pavojus. Taip, kurį laiką negalės žaisti krepšinio, na, ir kas? Jo karjera ir taip artėja prie pabaigos. O jei ir ne, jis vis tiek sumokėjo labai mažą kainą už tiek daug gėrio.

— Tu pamišėlis.

— Tu nesiklausai manęs.

— Ir nenoriu klausytis. Noriu išplėšti tau akis. Noriu savo lazda sutraiškyti tau galvą.

Harvis kilstelėjo ginklą.

— Sara...

— Mano tėvas buvo teisus dėl tavęs.

— A?

— Tu toks kaip jis — tik blogesnis. Apakintas savo aistros. Nebenoriu daugiau girdėti apie tavo nužudytus žmones ir sugriautus gyvenimus. Noriu žinoti, kur mano vyras.

Harvio veidas apsiniaukė.

— Neplanavau liepti Džordžui pagrobti Maiklą. Maniau, palaikysiu jį kaip pacientą mėnesį ar du klinikoje, paskui išsiųsiu gydytis ambulatoriškai, kad galėtų gyventi gan normalų gyvenimą. Maždaug po metų, kai AIDS vakcina taptų realybe, aš atlikčiau ŽIV tyrimą ir paskelbčiau, kad Maiklas išgijo. Bet kai kas sutrukdė.

— Kas?

— Sandersas ir jo bendrai.

— Ką tai turi bendra su Maiklu?

— Po *Blyksnio* laidos Markis aplankė mane klinikoje, pameni? Valdžia norėjo įrodymų, kad SR1 veikia. Taigi jie nusprendė padaryti Maiklą tiriamuoju ir stebėti jį nuo pat pradžių. Pameni, kaip aš nusiminiau? Rėkiau, kad valdžia bando trukdyti mano pažangai. Nors iš tiesų...

— Tu bijojai, jog jie sužinos, kad esi apsimetėlis.

Harvis linktelėjo.

— Jiems būtų pakakę atlikti vieną ŽIV tyrimą su Maiklu, ir visas mano darbas būtų nuėjęs perniek. Dar blogiau, Markis ketino jau kitą dieną atsiųsti savo žmones. Kas man beliko? Turėjau atsikratyti Maiklo. Todėl liepiau Džordžui jį pagrobti.

— Kur jis dabar?

Harvis neatsakė. Jis žiūrėjo į savo ginklą.

— Turiu tave nužudyti, Sara. Apgailestauju.

— Koks tavo planas šį kartą, Harvi? Kaip paaiškinsi mano mirtį? Arba Eriko?

— Nebus labai sunku. Erikas nužudė tave, nes atskleidei apie jį tiesą. Tada jis pabėgo. Dingo.

— Kokią tiesą?

— Kad būtent Erikas užsakė visas tas žmogžudystes. Pirmiausia aš iškelsiu į viešumą Sanderso sąmokslą. Kasandra bus šokiruota

tavo mirties, tad neabejoju, kad bendradarbiaus. O toliau nebus jokių problemų įtikinti žiniasklaidą, kad Erikas dirbo sąmokslininkams. Žiniasklaida godžiai praris šią melo piliulę ir nupieš dešiniųjų valdžią lyg Galijotą, besikabinėjantį prie mažojo Dovydo klinikos. Vėl kaip iš gausybės rago pasipils pinigai.

Harvis atlaužė ginklo gaiduką.

— Policija ieškos Eriko. Galbūt net ras jo kūną. Nežinau. Jei ras, visi pagalvos, esą jį nužudė sąmokslininkai — kad nutildytų. Žiniasklaidai tokios istorijos labai patinka.

Sara stebeilijo į jį beveik apčiuopiamu žvilgsniu.

— Tau niekada nepavyks primesti tų žmogžudysčių sąmokslininkams.

— Ir nebūtina. Pakaks spėlionių.

— Maksas viską išsiaiškins.

— Tu per daug juo pasitiki, Sara. Visi įkalčiai sunaikinti. Martinui aš suleidau mirtiną cianido injekciją. Kraujo mėginiai iš Briuso paketo sunaikinti. Neliko nieko, kas sietų mane su žmogžudystėmis... išskyrus tave.

Saros galvoje sukosi milijonai klausimų, tačiau svarbiausias buvo vienas:

— Kur Maiklas?

Harvis žengė prie jos.

— Kai sužinojau, kad leitenantas Bernšteinas žino apie Džordžą, supratau, kad anksčiau ar vėliau jį sugaus. Turėjau sumažinti savo nuostolius. Todėl liepiau Džordžui sudeginti saugyklą Bankoke — dėl šito irgi galėsiu apkaltinti dešiniuosius.

Harvio veide vėl suspindo šypsena, o akys pamišėliškai blizgėjo.

— Kokia ironija, ar ne, Sara? Visi mano, kad tuos pacientus nužudė fašistai, norintys sutrukdyti man įrodyti, jog AIDS galima išgydyti. Nors iš tiesų yra atvirkščiai — dabar niekas neįrodys, kad gydymo *nėra*.

Sara nenuleido nuo jo akių.

— Kas atsitiko Maiklui?

Harvio šypsena vėl išblėso. Jis nuleido akis.

— Jis negyvas, Sara. Džordžas jį nužudė. Maldavau jo to nedaryti, bet jis padėjo ragelį...

Staiga pasigirdo beldimas į laboratorijos duris.

— Daktare Raikeri?

Slaugytoja.

Apimtas panikos, Harvis atsisuko į Sarą.

— Jei šauksi, nužudysiu ir ją.

Slaugytoja vėl pabeldė.

— Daktare Raikeri?

— Aš užsiėmęs, — šaižiai atsiliepė jis. — Ar kas svarbaus?

— Taip, daktare.

— Minutėlę.

Jis vėl atsisuko į Sarą. Jos didelės žalios akys buvo pilnos ašarų. Jose nebebuvo nei suglumimo, nei baimės — tik nusivylimas ir neslepiama neapykanta.

— Eik į šaldymo kambarį, — sušnabždėjo Harvis.

— Tu nužudei Maiklą.

Jis žvilgtelėjo į ginklą ir vėl į Sarą.

— Neversk manęs nužudyti dar ir slaugytoją.

Sara žinojo, kad tai ne tuščias grasinimas.

— Mesk lazdą ant grindų ir traukis. Tučtuojau.

Nenuleisdama žvilgsnio, Sara numetė lazdą ir ėmė pamažu trauktis į šaldymo patalpą. Pėda už kažko užkliuvo, ir ji pasibjaurėjo supratusi, kad tai — Eriko Bleiko kūnas.

— Kambarys nepraleidžia garso, todėl tavim dėtas nerėkčiau, — tarė jis. — Nepainiok į visa tai dar daugiau nekaltų žmonių. Jau pakankamai mirė.

Harvis užtrenkė šaldyklos duris, pakabino spyną, ir Sarą apgaubė šaltis. Tada jis nuėjo per kambarį, atrakino laboratorijos duris ir žengė į koridorių, uždarydamas paskui save duris.

— Kas atsitiko?

— Maiklas Silvermanas, — džiugiai ištarė slaugytoja. — Jis čia.

— Ką?

— Jis ką tik atvyko iš Bankoko.

Kaukė sirenos.

— Varyk greičiau, Vili.

— Jėzau, Traukuly. Negaliu pravažiuoti.

— Tai suk šaligatviais.

— Imk. — Vilis padavė jam pieštuką.

— Kam?

— Įsikąsk savo žinduką ir papasakok, kas vyksta.

— Aš buvau kvailys — štai kas vyksta. — Maksas sviedė pieštuką ant grindų. — Taip ilgai svarsčiau, kas nori sunaikinti kliniką, kad nepastebėjau to, kas akivaizdu.

— Ko?

— Žmogžudystės ne kenkė, o padėjo klinikai.

— Ką čia šneki, po galais?

— Ką tik gavau tyrimų rezultatus. Rikardo Martino ŽIV buvo teigiamas. Krucerio, Leanderio ir Singerio ŽIV — neigiami.

— Kalbėk suprantamai.

— Martinas sirgo AIDS. Kiti trys — ne.

— Maniau, kad Martinas išgijo dėl kažin kokių stebuklingų vaistų.

— SR1 nėra stebuklingas. Jis neveikia. Harvis Raikeris viską suklastojo.

— Klinikos vadovas?

Maksas linktelėjo.

— Iš pradžių galvojau, kad tai jo padėjėjo, Eriko Bleiko, darbas.

— Kas privertė tave apsigalvoti?

— Tą naktį, kai buvo pagrobtas Maiklas, kai kas atsitiko. Sara ketino eiti namo, bet netikėtai sutiko Eriką Bleiką. Jis buvo belipąs į viršų su kažkokiais dokumentais. Sara pasisiūlė nunešti tuos popierius, ir jis sutiko.

— Ir?

— Jei Erikas Bleikas būtų organizavęs pagrobimą, jis nė už ką nebūtų leidęs Sarai grįžti atgal. Būtų norėjęs pats nunešti dokumentus.

— Išsiaiškinkime. Tas Raikeris apsimetė turįs vaistą?

— Taip.

— Bet juk ne jis vienas atliko tyrimus. Tu sakei, kad ir kiti gydytojai atlikdavo tyrimus.

— Taip. Bet pažiūrėkime į rotaciją. Mūsų nužudytos aukos buvo Trajenas, Vitersonas ir Martinas. Visus juos priėmė Briusas Grėjus. Tai reiškia, kad Briusas Grėjus atliko kraujo tyrimus, nustatė, kad jie serga AIDS, ir priėmė į kliniką. Tada juos perėmė Raikeris. Tai jis ėmė kraują, kuris buvo naudojamas galutiniam tyrimui. Į laboratoriją jis tikriausiai nusiuntė kieno nors kito kraujo — *kieno nors, kas niekada nesirgo AIDS*. Žinoma, laboratorijai ištyrus šį kraują, ŽIV buvo neigiamas. Ir taip jie „pagijo". Įvyko „stebuklas".

— Bet aš vis dar nesuprantu, Traukuly. Argi vėliau Briusas Grėjus neatliko tyrimų su kitais pacientais? Juk tu ką tik pasakei, kad tie trys vyrukai, kuriuos ištyrė daktaras Zrajus, buvo sveiki?

Maksas nusišypsojo.

— Kruceris, Leanderis ir Singeris neišgijo, nes jie niekada ir nesirgo AIDS.

— Ką?

— Visus tris priėmė Harvis Raikeris. Ir ką gi jis padarė? Iš pat pradžių sukeitė kraujo mėginius — tik šį kartą jis sukeitė ŽIV neigiamą su kažkieno užkrėstu krauju.

— Tai bjaurybė! — šūktelėjo Vilis. — Ir gydė juos nuo AIDS, nors jie niekada šia liga nesirgo?

— Taip. Greičiausiai Harvis apkrėtė juos kokiais nors nepavojingais virusais, kad atrodytų, jog jie rimtai serga. Atėjus laikui, tyrimus atliko Briusas Grėjus. Kadangi tie pacientai šia liga nė nesirgo, tyrimų atsakymai buvo neigiami. Tokiu būdu „išgijo" ir šie trys.

— Neįtikėtina, velniai rautų. Kada tai supratai?

— Kai Džordžas Kemronas išpliurpė, kad mokėjimai vėluodavo.

Iš pradžių neatkreipiau dėmesio, bet paskui susimąsčiau: kodėl jam staiga ėmė ir sumokėjo? Iš kur jo darbdavys taip greitai gavo pinigų? Tada prisiminiau svarbiausią klausimą: kam tai naudinga? Kas sulaukė palankių žiniasklaidos atsiliepimų? Kas spaudė savo priešininkus, kad finansavimas klinikai nebūtų nutrauktas?

— Klinika.

Maksas linktelėjo.

— Visi pinigai, paaukoti po *Blyksnio* laidos, atiteko tiesiai klinikai.

— Raikeris pasinaudojo tais pinigais, kad sumokėtų Kemronui?

— Tam tikra jų dalimi. Kemronas taip pat sakė, kad nežudė Martino. Aš vėl susimąsčiau: kas turėjo geriausią progą nužudyti Rikardą Martiną? Raikeris tvirtino buvęs paskutinis, kuris matė jį gyvą. Tikriausiai jis ir sušvirkštė Martinui cianido, likus vos kelioms minutėms iki tos akimirkos, kai O'Konoras trinktelėjo jam per galvą.

— Kaip paaiškintum jo motyvą šįkart?

Maksas minutėlę susimąstė.

— Jis nesavanaudiškas, nors ir iškreiptas — Raikeris manė galįs išgydyti AIDS. Jis beviltiškai stengėsi gauti klinikai finansavimą, tačiau po pirmųjų metų greičiausiai suprato, kad jam reikia ko nors sensacingo, kitaip dotacijos bus nutrauktos. Tada ir nusprendė „išrasti" gydymą. Visgi jis puikiai žinojo, kad Trajenas, Vitersonas ir Martinas neištvers kruopščių apžiūrų ir po kurio laiko mirs. Todėl jam reikėjo rasti pacientų, kurie tiktų bet kokiam tyrimui. Jam reikėjo pacientų, kurių ŽIV tikrai būtų neigiamas, jei kartais patikrintų valdžia. Tada jis priėmė Kruceri, Leanderį ir Singerį.

Vilis aplenkė furgoną.

— Graži versija, Traukuly. Ar turi įrodymų?

— Turėsiu. Viena iš Raikerio bėdų buvo saugykla Bankoke. Erikas Bleikas arba Vinstonas O'Konoras iškart supakuodavo ir išsiųsdavo laboratorijos medžiagą į Bankoką. Jei Raikeris būtų mėginęs nukreipti ją kur nors kitur, būtų kilę įtarimų. Tačiau Raikeris dėl šito nelabai jaudinosi. Jis manė visada galėsiąs sunaikinti saugyklą, jei tik kas nors prisikastų arti tiesos.

— Tą jis ir bandė padaryti, tik tu spėjai prigriebti Kemroną anksčiau.

Maksas linktelėjo.

— Pulkininko Ti žmonės saugo pastatą kiaurą parą. Kai mes ištirsime ten laikomus kraujo mėginius, įsitikinsime, kad kraujas, paimtas iš paciento priėmimo metu, nesutampa su to paties „išgijusio" paciento krauju. Tai viena priežasčių, kodėl Raikeris norėjo saugyklos Bankoke. Jis toli, be to, ten gyvena Džordžas Kemronas. Markiui ir kitiems valdžios atstovams būtų sunku ją rasti. O jeigu jie vis tiek būtų neatstoję, Raikeris būtų liepęs Džordžui ją sunaikinti.

— Byla baigta.

— Tikiuosi.

— Kaip manai, Raikeris žino, kad tu lipi jam ant kulnų?

— Abejoju.

— Tai nusiramink. Beveik atvažiavome.

— Tu nesupranti.

— Ko?

Maksas pasilenkė ir pakėlė pieštuką.

— Sara su juo viena.

Kaip šalta.

Sara apkabino save rankomis, bet tai nepadėjo. Ledinis oras smelkėsi iki kaulų. Ji kosėdama pažiūrėjo į grindis. Eriko kūnas gulėjo susirietęs lyg embrionas. Akys užmerktos, gerklėje — šautinė žaizda. Kažin kaip mirė Maiklas, svarstė ji. Ar jį kankino, o gal nužudė greitai ir be skausmo? Sara nurijo ašaras ir pamėgino susikaupti. Jų kūdikio labui privalo iš čia ištrūkti.

Ji pabandė atidaryti duris, tačiau šios nepasidavė. Kosulys vis nesiliovė, ir jos kūnas purtėsi nuo pastangų. Sara jautė, kaip šaltis skverbiasi į plaučių apačią. Gal tai kokia infekcija? Jos lūpos virpėjo. Jautėsi nusilpusi, išsekusi. Ji susirietė į kamuoliuką, akimis tyrinėdama mažą patalpą. Lentynose mirga įvairiausi kodai. Ant vieno mėgintu-

vėlio buvo parašyta 87m332. Ant kito — 98k003. Menzūros buvo sužymėtos pagal cheminius elementus: $NaOH$, SO_2, H_2SO_4, H_2PO_4, HCl ir $CHCl_3$.

Maiklas. Jos vargšelis gražusis Maiklas. Negyvas. Kaip? Kodėl?

Kambarys buvo ankštas. Sarai atrodė, kad sienos ir lubos ima ją spausti. Ji dar labiau susirietė, nuleido galvą ir ėmė tyliai kūkčioti. Dar niekada nesijautė tokia vieniša ir taip beviltiškai. Šaltis darėsi nepakeliamas. Jos pirštai nutirpo. Apėmė dar didesnis silpnumas. Kad neužmigtų, Sara pamėgino susitelkti į vieną *Blue Oyster Cult* dainą.

Tačiau jėgos vis labiau seko.

Laikykis, Sara. Laikykis.

Bet kas iš to. Netrukus grįš Harvis, o tada viskas bus baigta. Jos Maiklas negyvas. Jį išsivedė Giltinė, greitai išsives ir ją.

Saros akys ėmė merktis.

25

Maiklas vis dar buvo be sąmonės, kai jie įvežė jį į palatą trečiame aukšte. Daktaras Sombatas kantriai papasakojo Harviui viską, kas atsitiko.

— Jūsų leitenantas Bernšteinas labai drąsus, — pasakė tailandietis gydytojas. — Jis išgelbėjo ponui Silvermanui gyvybę.

— Ar jie sugavo žmogų, kuris pagrobė Maiklą? — paklausė Harvis.

— Taip. Jis suimtas.

— Ar... ar jis jau ką nors papasakojo? Ką nors, kad padėtų išspręsti šią bylą?

— Atleiskite, daktare Raikeri, bet tokios informacijos aš neturiu.

Harvis linktelėjo.

— Kur dabar leitenantas Bernšteinas?

— Jį iškvietė skubiu reikalu, — atsakė daktaras Sombatas. — Jis išvažiavo su seržantu Montičeliu. Jei daugiau neturite klausimų, man reikia grįžti į oro uostą.

— Ne, daugiau nieko. Ačiū už pagalbą.

— Prašom. Kaip man nuvažiuoti į Kenedžio oro uostą?

— Paprašykite administratorės apačioje, kad iškviestų taksi. Dar kartą ačiū.

Jie paspaudė vienas kitam rankas ir daktaras Sombatas išėjo, palikęs Harvį su Maiklu vienus tyliame tamsiame kambaryje.

— Maiklai?

Jokio atsako. Harvis pastebėjo, kad Maiklo nosis sulaužyta. Atrodė netekęs daug svorio.

— Apgailestauju, Maiklai.

Harvis stebeilijo į savo jaunąjį draugą, bejėgiškai gulintį lovoje. Gydytojo skruostu nuriedėjo ašara. Jis pasilenkė ir švelniai pabučiavo Maiklui į kaktą. Tada nusisuko išeiti.

— Harvi?

Jis atsisuko. Apsiblaususiomis akimis Maiklas žiūrėjo į jį tamsoje.

— Aš čia, Maiklai. Tu jau grįžai.

Maiklo balsas buvo vos girdimas.

— Sara?

— Ji ką tik išėjo, — atsiliepė Harvis. — Palikau jai pranešimą atsakiklyje, kad man paskambintų.

— Jaučiuosi... jaučiuosi silpnas.

— Žinau. Pasistenk pailsėti. Pažadinsiu tave, kai ateis Sara.

Maiklas pabandė linktelėti.

— Maksas sučiupo Gėjų Žudiką.

— Žinau, — atsiliepė Harvis, grįždamas prie lovos. Jis apkabino draugą. — Pamiegok, Maiklai. Viskas bus gerai. Gal ko nors nori?

Maiklas papurtė galvą ir užsimerkė. Harvis patyliukais išslinko iš kambario. Jis nuskubėjo koridoriumi prie laboratorijos, atsirakino duris ir įžengė į vidų.

— Atleisk, Maiklai, — ištarė jis garsiai. Tačiau jo žodžių niekas neišgirdo.

Harvis išsitraukė iš kišenės ginklą ir vietoje duslintuvo apvyniojo vamzdį rankšluosčiu. Nors nesvarbu. Uždarius duris, šaldymo patalpa nepraleidžia garso. Ten jis nušovė Eriką, ir šūvio niekas negirdėjo.

Jis perėjo per laboratoriją. Kaip jis išgabens kūnus? Harvis iš patirties žinojo, kokie sunkūs būna negyvėliai. Teks sukišti juos į plastikinius maišus. Tada pasakys slaugytojoms, kad šį vakarą pats rūpinsis Maiklu ir kad niekam jokiomis aplinkybėmis nevalia įžengti į trečią aukštą. Tada jis galės nutempti kūnus prie lifto, nuleisti juos į rūsį, išgabenti tuneliu, kuriuo naudojosi Džordžas, ir sukrauti į automobilio bagažinę.

O paskui?

Šito jis dar neapgalvojo. Surišti kojas ir įmesti į upę. Argi ne taip daroma filmuose? Jam teks būti atsargiam. Mūvėti pirštines. Kruopščiai išvalyti laboratoriją. *Juk nenorėtum, kad šaldymo patalpoje policija aptiktų ilgų šviesių plaukų, ar ne?*

Priėjęs prie šaldyklos durų priglaudė ausį. Šalta. Na, žinoma, ko jis tikėjosi? Ir kodėl jis kiša prie durų ausį? Ką tikisi išgirsti pro storas duris?

Idiotas.

Liaukis atidėliojęs, Harvi. Nedelsk. Sara turi mirti. Ji tikrai netylės. Pagalvok, kiek jaunų žmonių miršta kiekvieną dieną. Pagalvok apie tūkstančius, galbūt milijonus, kuriuos gali išgelbėti nuo siaubingos mirties. Siek savo tikslo.

Pasaulio be AIDS.

Sau pritardamas Harvis linktelėjo. Jis pasilenkė ir atrakino spyną. Tada atidarė duris ir nusitaikė į Sarą.

Dviem aukštais žemiau įžengdama į kliniką Kasandra nusišypsojo apsaugininkui. Ji stengėsi eiti nerūpestingai, bandė kuo plačiau šypsotis, bet greitai šypsena išblėso. Dešinėje rankoje ji nešė krepšelį su kinų maistu. Šonkauliukai, *moo shu* kiauliena, generolo Tso vištiena (kinų generolai moka gaminti?) ir jautiena su brokoliais — viskas sudėta į mažas baltas dėžutes iš kinų restorano. Be abejo, krepšelio dugne gulėjo maždaug 850 paketėlių su antienos padažu, sojų padažu

ir tokiomis aštriomis garstyčiomis, kad galėtum dažus nuimti. Taip pat buvo įprastų laimės sausainukų ir apelsinas, kurį jie dėl kažkokios nežinomos priežasties visada duoda desertui.

Kasandra nužingsniavo koridoriumi Harvio kabineto link. Pastarąsias kelias dienas beveik nematė jo ir siaubingai ilgėjosi. Tikriausiai jis nei miega, nei valgo. Tokie dalykai kaip Maiklo pagrobimas, Gėjų Žudikas, o dabar dar ir jos tėvo Vašingtono sąmokslas gali bet ką sugniuždyti.

Todėl Kasandra nusprendė, kad būtų ne pro šalį jį nustebinti. Ji pasibeldė į Harvio duris koridoriaus gale.

— Ei!

Niekas neatsiliepė.

— Harvi?

Vis tiek jokio atsako.

Kyštelėjusi galvą į vidų, pamatė, kad kabinetas tuščias. Gal administratorė žinos, kur jis nuėjo. Kasandra grįžo prie administratorės stalo. Ji nusišypsojo, ir administratorė atsakė šypsena, duodama ženklą lukteléti.

— Apgailestauju, — kalbėjo administratorė į ragelį, — bet aš nerandu Saros Lovel. Galbūt ji jau išėjo. Taip, ponia Raiker, žinau, jūs sakėte, kad tai skubu, bet... Taip, aš suprantu, kaip tai svarbu. Gal nusiųsti pranešimą į daktaro Raikerio pranešimų gaviklį? Ne? Gerai, gerai, nesakysiu. Nusiraminkite.

Kasandra palinko arčiau.

— Skambina Sarai?

Administratorė ranka uždengė mikrofoną.

— Tai Dženiferė Raiker, daktaro Raikerio buvusioji. Ji nesiliauja šaukusi, kaip tai svarbu.

— Aš pakalbėsiu su ja.

Kasandra paėmė ragelį.

— Alio?

Dženiferė paskubomis iškvėpė:

— Kas čia?

— Kasandra Lovel, Dženifere. Saros sesuo. Mes buvome susitikusios prieš keletą metų vakarėlyje...

— Prisimenu, — nutraukė ją Dženiferė. — Kur Sara?

— Nežinau. Aš ką tik atėjau.

— Surask ją, Kasandra. Jai gresia didžiulis pavojus.

Kasandra tvirčiau prispaudė ragelį prie ausies.

— Apie ką jūs kalbate?

— Kalbu apie laišką, — paaiškino Dženiferė.

— Kokį laišką?

— Kurį parašė Briusas.

Seržantas Vilis Montičelis staigiai pasuko dešinėn ir išniro Henrio Hadsono bulvare ties 178-ąja gatve. Jis nulėkė Fort Vašingtono prospektu, prašvilpė pro Hudo parką ir pasuko į kairę ties 167-ąja gatve. Brodvėjuje įžūliai persirikiavo dešinėn, praskriejo pro pagrindinį ligoninės pastatą ir Vaikų ligoninę, tada staigiai pasuko kairėn.

Po dešimties sekundžių policijos automobilis privažiavo prie įėjimo į Sidnėjaus paviljoną. Vilis užlėkė ant šaligatvio ir, cypindamas stabdžiais, sustojo per kelis colius nuo cementinių įėjimo laiptų. Maksas iššoko iš automobilio šiam dar nesustojus; Vilis nusivijo jį iš paskos. Abu užskuodė laiptais, išsitraukę ženklelius. Apsaugininkas, pamatęs policijos pažymėjimus, pasitraukė į šoną, bijodamas būti sumindytas dviejų pareigūnų.

— Ar kiti policininkai jau atvyko? — pasiteiravo Maksas, nelėtindamas žingsnio.

— Nieko nėra! — šūktelėjo pavymui apsaugininkas.

Maksas nubėgo tolyn, braudamasis pro duris lyg koks banditas iš vesterno. Pagaliau pasiekė administracijos stalą.

— Kur Sara?

Administratorė klausiamai jį nužvelgė.

— O kas jūs būsite?

Maksas metė ant stalo savo ženklelį.

— Leitenantas Bernšteinas, Niujorko policija. Kur Sara Lovel?

— Šiandien ji labai populiari.

— Ką tai reiškia?

— Tai reiškia, leitenante, kad jūs ne vienintelis jos ieškote.

— Kas dar?

— Ką tik skambino Dženiferė Raiker, ieškojo ponios Lovel. Sakė, kad skubu.

— Daktaro Raikerio žmona?

— Buvusi, — pataisė administratorė. — Man niekur nepavyko rasti ponios Lovel, todėl ponia Raiker pasikalbėjo su jos seserimi.

— Kasandra? Kur ji?

Administratorė gūžtelėjo.

— Negaliu tiksliai pasakyti. Ji pasikalbėjo su ponia Raiker, išbalo, susijaudino ir išbėgo netarusi nė žodžio. Nė nesivargino padėti ragelio.

— Kur ji nubėgo?

— Įbėgo į liftą ir pakilo į viršų. Jis sustojo trečiame aukšte.

Maksas pažiūrėjo lifto link.

— Vili?

Seržantas jau stovėjo prie lifto, laikydamas atidarytas duris.

— Vienu žingsniu pirmesnis, Traukuly.

— Tai kylam.

Harvis prispaudė prie savęs ginklą ir pamažu atvėrė duris.

Jis neatmetė galimybės, kad apimta nevilties Sara gali pulti, vos tik jis sugrįš. Bet kai įžengė į šaldyklą, suprato veltui nerimavęs.

Sara gulėjo susmukusi kampe. Jos akys užmerktos, galva atkraginta keistu kampu. Jos ir taip blyškus veidas dabar atrodė šiurpiai išbalęs, bespalvis. Virpančios lūpos buvo plonos ir pamėlusios. Ji atrodė apgailėtinai maža ir bejėgė, susigūžusi kampe lyg į narvą patekęs sužeistas žvėriukas.

— Sara?

Ji neatsiliepė. Jos kvėpavimas buvo sunkus ir nelygus. Pečiai nusvirę; rankos bejėgiškai nukarusios.

— Sara?

Jokio atsako. Nė neprasimerkė. Jai iš gerklės sklido duslus garsas, tarsi kas trukdytų kvėpuoti. Iš dalies jis norėjo, kad Sara liktų nesąmoninga, tačiau dar labiau troško, kad ji atsikvošėtų. Harvis norėjo, kad ji būtų sąmoninga, kad žiūrėtų į jį smerkiančiomis, neapykantos kupinomis akimis, kai jis atleis nuleistuką. Jis žinojo, kad niekada neišmes iš galvos to vaizdo. Ir tai jam bus tam tikra bausmė.

Harvis slinko artyn laikydamasis atokiau, jei kartais ji atgautų sąmonę ir pamėgintų jį nustebinti. Iš šios vietos prie durų jis turės pakankamai laiko nusitaikyti ir iššauti, jei ji kartais mėgintų pulti. Netgi Maiklas nesugebėtų taip greitai perbėgti per kambarį.

Akimirką jis svarstė, ar nepanaudojus peilio, kurį laikė kišenėje. Taip, be abejonės, būtų tyliau. Bet ne, geriau ginklas. Ginklas ne taip asmeniška. Galės nužudyti per atstumą. Smogti peiliu, perrėžti gerklę nuo ausies iki ausies arba įsmeigti ilgus ašmenis į širdį... tai gali tik tam tikri žmonės.

Harviui buvo per daug skausminga žiūrėti į apgailėtiną Saros figūrėlę kampe. Jis nukreipė žvilgsnį į tvarkingai išrikiuotus mėgintuvėlius ant viršutinės lentynos. Perskaitė etiketes. Jis buvo taip arti tikslo, kad atmintinai mokėjo visų pacientų kodus ir chemikalus.

87m332 buvo Ezra Platas. 98k003 — Kilis Deivisas. Kitas turėtų būti — taip ir yra — 39k10, Kevinas Freinas...

— Sara?

Vis dar jokio atsako. Jos nelygus kvėpavimas buvo virtęs švokštimu su retais skausmingais įkvėpimais. Harvis pajuto besitvenkiančias ašaras, bet kaip ir tuomet, kai užsakė nužudyti Briusą, prisivertė jas užgniaužti. Jo žvilgsnis toliau slinko menzūrų eile.

NaOH, SO_2, H_2SO_4, kitas turėtų būti H_3PO_4, o paskui...

... kur HCl?..

Suglebusi Saros ranka švystelėjo lyg spyruoklės išmesta. Ranka

nukrypo į Harvį tą pačią akimirką, kai jis kilstelėjo ginklą. Saros rankoje buvo didelė menzūra su HCl. Harvio akys išsiplėtė.

HCl. Druskos rūgštis.

Jis nespėjo sureaguoti. Skystis atskriejo per kambarį ir tykštelėjo Harviui ant veido.

Harvis suriko.

Rūgštis veikiai susigėrė. Įsikabino į veidą, ėsdama odą ir audinius, naikindama ragenas ir lėliukes, ardydama akių baltymus. Jis pajuto baisų skausmą, tačiau visa buvo niekai, palyginti su tuo, kas vyko jo akyse. Tūkstančiai aštrių, deginančių strėlyčių badė jo minkštą akių obuolių gelį.

Harvis nevalingai užsidengė rankomis veidą; jo pirštai spaudė akis, beviltiškai mėgindami sumažinti skausmą. Girdėjo, kaip šnypščia jo oda ir akys, užuodė savo degančio veido kvapą.

Sara svirduliuodama atsistojo. Ginklas buvo iškritęs iš Harvio rankų ir gulėjo po lentyna. Apdujęs protas pasiūlė pamėginti jį pasiekti, tačiau Sara apsigalvojo. Greičiausiai per ilgai užtruktų ir duotų Harviui laiko atsitokėti. Reikia bėgti.

Nespėjusi žengti nė žingsnio, Sara išgirdo pirmuosius Harvio žodžius nuo tada, kai rūgštimi apipylė jo veidą. Iš pradžių jie buvo tylūs, vos girdimi, bet sulig kiekvienu skiemeniu garsėjo. Harvis nesiliaudamas tarsi maldą kartojo vis tuos pačius žodžius:

— Tu privalai mirti, Sara. Privalai.

Liftas kilo velniškai lėtai. Trisdešimt sekundžių pamaigius durų uždarymo mygtuką, šios nenoromis pakluso ir užsivėrė. Liftas dejuodamas pajudėjo.

— Tu apžiūrėk antrą aukštą, — paliepė Maksas Viliui. — Aš kilsiu į trečią. Riktelk, jei ką nors pamatysi.

— Gerai.

Liftas sustojo antrame aukšte. Dar nespėjus atsidaryti durims, Maksas su Viliu išgirdo ilgą gerklinį riksmą.

— Trečias aukštas! — šūktelėjo Maksas.

Vilis dar kartą nuspaudė trečio aukšto mygtuką, bet lifto durys jau buvo gavusios kitą nurodymą ir neketino skubintis dėl žmogaus riksmo. Lėtai atsivėrusios antrame aukšte, trumpam sustingo.

Makso kantrybė trūko. Jis puolė iš lifto.

— Bėgsiu laiptais. Susitiksime ten.

Vilis išsitraukė iš dėklo revolverį.

— Supratau.

— Tu privalai mirti, Sara...

Sara negaišo. Sukaupusi paskutines jėgas, ji apėjo Eriko kūną, pastūmė Harvį į šoną ir nušlubavo prie durų. Nors kraujyje kunkuliavo adrenalinas, jos judesiai buvo lėti. Nuo šalčio galūnės buvo sustingusios, plaučiai susitraukę. Užsimodama ranka ir pastumdama Harvį, ji išeikvojo per daug energijos, todėl baiminosi, kad jai gali nepavykti.

Privalau. Dėl kūdikio...

Vos prieš kelias minutes Sara buvo pasirengusi pasiduoti. Užrakinta šaltame kambaryje, jokių šansų pabėgti, jokios vilties, kad paskutinę minutę kas nors išgelbės... ir Maiklo nebėra — jei atvirai, ji netgi laukė mirties. Nebebuvo dėl ko gyventi. Jos dvasia buvo sugniuždyta. Maiklas negyvas. Kam gyventi, jei Maiklo nebėra?

Sara buvo bepradedanti grimzti į nebūtį. Ji kliedėjo, ir tai buvo gerai. Bet kas buvo geriau nei tikrovė. Ji tik grims ir grims, negalvos apie Maiklą, tik grims, dairysis, mintyse padainuos („Nebijok giltinės“). Galvoje jau beveik girdėjo Baką Darmą, dainuojantį apie Nuožmiosios giltinės apsilankymą... *Buvo aišku, kad jai negalima leisti eiti toliau/ tada durys atsivėrė ir pūstelėjo vėjas/ žvakės užgeso ir tada ji dingo...*

Dairydamasi apžiūrinėjo visus tuos mėgintuvėlius ir įmantrius prietaisus ant lentynų, žiūrėjo, kol akys pavargo ir ėmė merktis ...

... užuolaidos prasiskleidė, ir tada pasirodė Jis...

... taip, ten tiek daug įvairiausių mėgintuvėlių, lėkštelių ir menzūrų...

... sakydamas „Nebijok, eikš čionai...

... daugybė menzūrų, įvairiausių dydžių, su keistais kodais.

... ir ji neišsigando...

... Menzūros ar mėgintuvėlio Sara nebuvo čiupinėjusi nuo dešimtos klasės chemijos pamokų. Dieve, kaip ji nemėgo chemijos. Atrodė, kad jie visą laiką mokėsi tik tą prakeiktą periodinę lentelę. Dabar ji beveik nieko neprisiminė, kaip ir ispanų kalbos, kurios mokėsi prieš ketverius metus ir nuo tada beveik niekada nevartojo. Prisiminė tik kelis žodžius. *Hola* reiškia labas...

... ir ji nubėgo pas jį...

... *adios* reiškia viso gero. *Buenos días* — labas rytas. Tas pat su chemija. H_2O — vanduo. CO_2 — anglies dvideginis, o HCl...

... ir jie ėmė skraidyti...

... HCl yra druskos rūgštis.

Rūgštis.

Įkyrus Harvio balsas vijosi ją iš paskos.

— Tu privalai mirti, Sara. Privalai...

Ji grįžtelėjo. Harvis jau buvo atsistojęs. Jis atplėšė nuo veido rankas ir išsitraukė iš kišenės peilį. Jo veidas buvo raudonas ir dėmėtas.

Sara nusisuko ir pajudėjo. Už jos Harvis ėmė slinkti laboratorijos durų link. Jis judėjo kaip maniakas — negalvodamas, nesirūpindamas, kas gali pasitaikyti pakeliui. Ir kaip maniakas jis judėjo gana greitai.

— Tu privalai mirti. Privalai...

Sara pamėgino šlubčioti sparčiau. Jos akys buvo įsmeigtos į durų rankeną. Dar kelios sekundės, dar keli žingsniai, jau beveik, beveik...

Ji ištiesė ranką. Pirštai palietė rankeną ir sugniaužė. Harvis buvo visai čia pat, vos už kelių žingsnių. Susvirduliavęs jis metėsi į priekį ir pargriuvo per porą colių nuo jos. Sara pasuko rankeną.

Durys buvo užrakintos.

Jos širdis nusmuko. Pirštai paskubomis susirado užraktą...

— Privalai mirti, Sara...

... ir pasuko jį pagal laikrodžio rodyklę. Užraktas spragtelėjo. Saros ranka vėl apglėbė rankeną.

Ir tą akimirką šalti pirštai apsivijo jos kulkšnį.

Nuo grindų.

— Tu privalai mirti, Sara. Privalai...

Ji suriko, mėgindama išlaisvinti skaudamą koją, bet jis nepaleido. Tada Harvis staiga stipriai truktelėjo, ir Sara pargriuvo ant grindų šalia jo. Koją nusmelkė skausmas. Ji spyrė, bet jis, rodės, nė nejuto tų spyrių. Harvis jau nejautė skausmo, buvo praradęs bet kokią sveiką nuovoką. Jis elgėsi lyg robotas, užprogramuotas naikinti, ir ji negalėjo nieko pakeisti. Jis privalėjo ją nutildyti. Privalėjo išgelbėti savo kliniką. Daugiau niekas nebebuvo svarbu.

Havis truktelėjo ją už kulkšnies ir prisitraukė arčiau savęs. Saros pirštai graibė grindis, mėgindami į ką nors įsitverti, tačiau neužčiuopė nieko, išskyrus slidžias plyteles.

— ... privalai mirti...

Jis sugriebė ją už plaukų ir skaudžiai truktelėjo. Nepaleisdamas jos galvos, Harvis atsiklaupė ir iškėlė peilį. Sara sugniaužė kumštį ir užsimojo. Smūgis pataikė Harviui į tarpkojį. Jis aiktelėjo ir nusirito nuo jos.

Sara svyruodama atsistojo. Pasuko rankeną. Durys atsidarė. Ji išgirdo Harvio riksmą.

— NE!

Ji išgriuvo į koridorių, Harvis išvirto paskui ją.

Tada Sara išgirdo, kaip kažkas pasakė:

— Viskas baigta, Harvi. Mesk peilį.

Jie abu sustingo.

Tas balsas, pagalvojo Sara... *bet to negali būti.*

Jos žvilgsnis praslydo pro Harvį koridoriumi, kol pasiekė tą vietą, iš kur sklido balsas.

— Maiklai!

*

Nepaleisdamas iš rankos peilio, Harvis pasisuko į balso pusę. Rūgštis visiškai išdegino dešinę akį, tačiau kairiąja jis vis dar galėjo įžiūrėti kontūrus. Už maždaug dešimties pėdų nuo jo stovėjo vyras. Maiklas. O figūra už jo... Jis prisimerkė, stengdamasis įžiūrėti veidą...

Iš jo burnos išsiveržė skausmingas atodūsis.

— Kasandra.

Kasandra verkdama nusisuko.

— Mesk peilį, — tarė Maiklas. — Viskas baigta.

Iš už kampo išlėkė leitenantas Bernšteinas. Paskui jį atskubėjo seržantas Montičelis su ginklu rankoje. Jis nusitaikė Harviui į galvą.

Tačiau Harvis jau buvo numetęs peilį. Nebebuvo prasmės žudyti. Nužudydamas Sarą jis jau nepadės AIDS klinikai, nes Maiklas žino tiesą. Kaip ir Kasandra, leitenantas Bernšteinas, tas kitas policininkas. Jis negali nužudyti visų. Jis nebegali slėpti tiesos.

Tai ką jam dabar daryti?

Jo kūnas suglebo. Policininkas su ginklu prišoko prie jo ir skaudžiai parbloškė ant pilvo. Visai be reikalo. Harvis nesipriešino. Dar matančia akimi jis stebėjo, kaip Maiklas pakėlė Sarą. Jiedu ilgai stovėjo apsikabinę.

Jam uždėjo antrankius ir pastatė ant kojų. Kasandra vis dar vengė jo žvilgsnio. Gaila. Ji jam tikrai patiko. Galbūt būtų net pamilęs. Bet kaip galėjo priversti ją suprasti, kad jo laimė nesvarbu? Kaip galėjo jai paaiškinti, kad jis tapo tik kiautu, įrankiu, vertingu indėliu kovoje su AIDS? Jo asmeninis gyvenimas buvo nesvarbus. Svarbus buvo tik Harvis — gydytojas ir tyrinėtojas; Harvis žmogus — nereikalinga priedas.

Akys vis dar degė nuo rūgšties, tačiau jis nebegalvojo apie tai. Svarstė savo galimybes. Pasisamdys tokį advokatą, kuris sugebės kuo ilgiau tempti bylą. Jam tereikia kelių mėnesių laisvės, kad patobulintų SR1...

— Jūs turite teisę tylėti, — kalbėjo policininkas. — Viskas, ką pasakysite...

... ir net jei jam tektų sėsti į kalėjimą, tai kas? Jis galėtų tobulinti formulę kalėjime ir susirašinėti su tyrinėtojais, dirbančiais laisvėje. Kažkur skaitė, kad vienas gydytojas taip ir darė. Jis vis dar galėtų įnešti savo indėlį, dalintis su pasauliu savo patirtimi.

Tik pirmiausia reikia paskambinti advokatui. Geram, protingam advokatui.

Taip, tikrai. Taip ir padarys. Būtent taip.

Epilogas

Balandžio 9-oji, ketvirtadienis

Lenis įėjo į 87-osios gatvės nuovadą. Jis su šypsena pražingsniavo pro įprastus piktus žvilgsnius ir švilpesius.

Priėjęs Makso stalą, Lenis tarė:

— Išsitrauk iš burnos tą pieštuką.

Leitenantas Maksas Bernšteinas pakėlė galvą.

— Sveikas, Leni.

— Pasiruošęs aplankyti Sarą ir Semą?

— Tik baigsiu darbus.

— Kas tai?

— Popierizmas. Dabar tik tai ir darau.

— Nepasiduok, — padrąsino Lenis. — Kažkas juk turi nutiesti kelią.

Maksas ėmė pešiotis savo naujuosius ūsus.

— Niekada nelaikiau savęs pionieriumi.

— Kartais nenorom tampi novatoriumi.

— Niekas su manim nesikalba, — nusiskundė Maksas. — Nugirstu tik niekingas smulkmenas.

— Būti lyderiu nelengva.

— Nejuokinga, Leni.

— Gailiesi, kad apie tai prabilai?

Maksas prisiminė spaudos konferenciją prieš septynis mėnesius. Joje dalyvavo laikraščių ir televizijų reporteriai iš viso pasaulio, nekantraujantys sužinoti smulkmenas apie Gėjų Žudiko sulaikymą ir

SR1 apgaulę. Tą dieną Maksas neketino nieko sakyti, išskyrus įprastus tauškalus apie „komandinį darbą“. Vis dėlto jo burna turėjo kitų planų.

Vienas reporteris pasiteiravo:

— Kaip jaučiatės tapęs didvyriu, leitenante?

— Tiesiog džiaugiuosi, kad byla išspręsta.

— Ar suvokiate, kad dabar esate dievaitis? Tėvai rodo jus pavyzdžiu savo vaikams.

— Abejoju.

— Nesikuklinkite, leitenante. Kaip manote, ar ši byla parodo, kaip toli gali eiti gėjų bendruomenė, kad apgautų Amerikos tautą?

— Nesuprantu jūsų klausimo.

— Ar manote, kad šį sąmokslą suorganizavo grupė gėjų, užsiimančių ardomąja veikla, kad gautų daugiau pinigų AIDS?

— Nėra jokių abejonių, kad gydytojas Raikeris veikė vienas, — atsakė Maksas. Ir tada pridūrė: — Be to, kad jau esu šios savaitės didvyris, pasakysiu jums, jog ir aš esu...

... ir jis viską išklojo.

— Tai kaip? — pakartojo Lenis. — Gailiesi, kad atsivėrei?

Maksas gūžtelėjo.

— Nežinau.

— Tu padarei daug gero.

— Mano karjera nuėjo šuniui ant uodegos.

Lenis nusišypsojo.

— Tenka susitaikyti tiek su geromis, tiek su blogomis pasekmėmis. O tam reikia laiko.

— Gal turi dar kokių paguodžiamų banalybių?

— Ne. Tik nepamiršk, kad pagal įstatymą Policijos departamentas tau negali nieko padaryti.

— Tik skirti niekingas užduotis. Turėjau vadovauti tai Maskarado žudiko bylai, tačiau jie atidavė ją kažkam kitam. Dabar man skiria nereikšmingas gėjų bylas, nes, pasak kapitono, tai mano „sritis“.

— Homofobiškas neandertalietis, — tarė Lenis. — Gal nueikime į jo kabinetą ir pasiglamžykime jo akivaizdoje?

Maksas sukikeno.

— Geriau nereikia.

— Nesijaudink. Netrukus jie pripažins tave. Patikėk. Tai lėtas procesas.

Maksas išsitraukė iš burnos pieštuką.

— Abejoju.

— Sveikas, Traukuly.

Maksas atsigręžė, išgirdęs Vilio Montičelio balsą. Jis nematė seržanto nuo tos dienos, kai prieš septynis mėnesius tapo nacionaline gėjų įžymybe.

— Sveikas, Vili. Seniai matėmės.

Vilis dvejojo.

— Kas jis? Tavo dauguužis, ar kas?

— Leni, čia seržantas Vilis Montičelis. Vili, čia Lenis Verneris.

— Daug apie jus girdėjau, seržante.

Netoliese pasigirdo piktas kikenimas.

— Ką girdėjote? — įtariai pasiteiravo Vilis.

— Kad esate geras policininkas, — atsiliepė Lenis.

Vilis truktelėjo pečiais.

— Tik dirbu savo darbą.

— Kuo galiu padėti, Vili? — paklausė Maksas.

Balsas iš kampo šūktelėjo:

— Galvok, ką atsakysi, Vili! Gali gauti daugiau nei prašai!

— Užsičiaupk, Ovensai, — atkirto Vilis.

Makso pirštai nervingai pešiojo marškinius.

— Kas atsitiko?

— Susimoviau, — atsakė Vilis. — Buvau paskirtas vadovauti Maskarado žudiko bylai. Atrodo, meras nepatenkintas Ovenso ir jo žmonių darbu. Jis siūlo pamėginti mudviem.

— Turbūt juokauji.

— Klausyk, Traukuly, pasakysiu tiesiai šviesiai. — Vilis pasitaisė kelnių diržą. — Atvirai sakau, nesu gėjų gerbėjas. Tačiau per savo tarnybos metus mačiau daug policininkų. Vieni yra normalūs, kiti dul-

kinasi su kekšėmis rūsiuose, kai kurie yra pederastai. Jei tau kiaušai patinka labiau nei papai — jei tik jie ne manieji — man tai nė velnio nerūpi. Aš tik noriu išspręsti bylą, supranti?

Lenis nusišypsojo Maksui.

— Matai? Procesas pajudėjo.

— Paštas.

Pro grotų virbus kalėjimo prižiūrėtojas mėtė vokus.

— Prašom, daktare Pamišėli. Tau laiškas.

Harvis skubiai čiupo voką. Širdis šoktelėjo, išvydus atgalinį Vašingtono adresą. Jo ranka paskubomis nuplėšė antspaudą.

Gerbiamas daktare Raikeri,

Nacionalinio sveikatos instituto personalas peržiūrėjo jūsų atsiųstus dokumentus ir įrodymus. Nors mes vertiname kiekvieną idėją, kuri galėtų paspartinti vakcinos nuo AIDS išradimą, turime prisipažinti, kad nebelaikome jūsų garbingu mokslininku.

Negana to, aš protestuoju dėl absurdiškų ir nepagrįstų man metamų kaltinimų jūsų konfidencialiame laiške. Aš kategoriškai neigiu bet kokius kaltinimus „sąmokslu", bet manau, kad tiek valdžiai, tiek AIDS judėjimui būtų geriau, jei atsisakytumėte tokių melagingų kaltinimų. Labai tikiuosi, kad rasime mus abu tenkinantį susitarimą.

Man bus nepaprastai malonu informuoti jus apie NSI pažangą ir perduoti jūsų pasiūlymus tarybai. Padarysiu viską, kas mano valioje, kad jums būtų teikiama informacija apie AIDS tyrimų pažangą jūsų įkalinimo laikotarpiu.

O jūs daugiau niekada neprisiminsite savo absurdiškų ir nepagrįstų kaltinimų. Su tais žmonėmis, kuriuos minite savo laiške, aš daugiau nebendrauju. Mes nebedirbame dėl

bendro tikslo, kurį jūs apibūdinate kaip „niekšišką", ir manęs visiškai nedomina, ką jie gali veikti atskirai. Aš sumokėjau savo skolas žmogui, kurį vadinate „šventeiviška gyvate", ir mes nebepalaikome jokių ryšių.

Dėkoju jums už laiką. Tai, kad kai kurie kaliniai nori racionaliai išnaudoti savo laiką, mokėdami skolą visuomenei, teikia daug vilčių.

Su geriausiais linkėjimais,

nuoširdžiai jūsų

Sveikatos ir žmogiškųjų paslaugų departamento sekretoriaus padėjėjas

med. dr. Reimondas Markis

Harvis nuleido laišką, tvarkingai jį sulankstė ir atsilošė.

Ir tik tada ant kameros grindų jis pastebėjo vakarykštį *New York Herald* numerį.

Vakar buvo taip įnikęs į naujus skaičiavimus, kad nė nežvilgtelėjo į laikraštį. Dabar paskutiniame laikraščio puslapyje jis pastebėjo didelę antraštę.

DVIGUBA SILVERMANO PERGALĖ

Tą patį vakarą Maiklas Silvermanas pergalingai pasirodė aikštelėje ir tapo tėčiu!

Harvis ėmė skaityti.

(Niujorkas) — Pirmą kartą šį sezoną Niujorko „Knicks" persirengimo kambaryje skambėjo klasikinė muzika. Visi mielai jos klausėsi.

„Ar matei, ką jis išdarinėjo? — po rungtynių sušuko artimas jo komandos draugas Risas Porteris. — Maikas tikrai sugrįžo!"

Po ilgos ligos Maiklas Silvermanas, ilgametis Niujorko „Knicks“ komandos žaidėjas ir antrasis kapitonas, vakar pergalingai grįžo į aikštelę, stebint didžiulei miniai Madisono aikštės stadione ir išplėšė „Knicks“ pergalę prieš Čikagos „Bulls“ 123:107.

„Dabar mūsų laukia atkrintamosios, kur jis bus labai reikalingas, — pasakė treneris Ričis Krenšas. — Jis suteikia mūsų komandai papildomos energijos.“

„Niekas netikėjo, kad jis sugrįš, — pridūrė Džeromas Holovėjus, kuriam žadamas šių metų Geriausio naujoko vardas. — Bet šįvakar jis visiems parodė, ką gali.“

Pergalė krepšinio aikštelėje buvo tik dalis džiaugsmo, kurį Maiklas Silvermanas patyrė vakar vakare. Iškart po rungtynių jo žmona, populiarioji *Blyksnio* laidos vedėja Sara Lovel pranešė apie prasidėjusį gimdymą. Visa „Knicks“ komanda lydėjo Silvermaną į ligoninę.

„Mes visi nekantriai mindžikavome laukiamajame lyg susijaudinusių, nekantraujančių tėvų grupė“, — vėliau juokavo Porteris.

Aštuonios minutės po vienuoliktos vakaro visi galėjo lengviau atsikvėpti. Iki ašarų sujaudintas Maiklas Silvermanas paskelbė, kad Sara ką tik pagimdė jų pirmąjį kūdikį, sveiką berniuką, vardu Semas. Naujagimio svoris — septyni svarai ir šešios uncijos.

Harvis padėjo laikraštį ir nusišypsojo.

Puikios naujienos.

Tada jis grįžo prie skaičiavimų, kodėl T ląstelės receptorius nereaguoja taip, kaip jis tikėjosi.

Gal, jei jis pakeistų junginį...

Coben, Harlan
Co-05 Stebuklingas išgijimas: [detektyvinis romanas]/Harlan Coben; iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė. — Kaunas: Jotema, [2012]. — 400 p.
ISBN 978-9955-13-348-3

Manhatane, Aukštutinio Vestsaido klinikoje dirbantis daktaras Harvis Raikeris savo gyvenimą paskiria kovai su vis labiau plintančia ir mirtį sėjančia liga. Atrodo, šios klinikos pacientai pradeda sėkmingai sveikti, deja, vienam po kito gyvybę atima serijinis žudikas. Harvio Raikerio klinikoje suriestas baisios ligos atsiduria ir publikos numylėtinis krepšinio žvaigždė Maiklas Silvermanas. Čia garsenybei garantuojamas efektyvus gydymas ir nuoširdi priežiūra...

UDK 821.111(73)-31

Harlan Coben

STEBUKLINGAS IŠGIJIMAS

Iš anglų kalbos vertė *Vilma Krinevičienė*
Redaktorė *Renata Buinickienė*
Viršelį parengė *Vilūnė Grigaitė*
Viršelio nuotrauka iš *www.shutterstock.com*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 25 sp. l. Užsak. Nr. 12.949
UAB „Jotema“, Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
http://www.jotema.lt
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
Spausdino UAB „Spindulio spaustuvė“, Vakarinis aplinkkelis 24, 48184 Kaunas

Lietuvių kalba išleistos Harlano Cobeno knygos

Dingęs visam laikui

Siučiuptas

Seniai prarasta

Staigus atsitraukimas

Laikykis stipriai

Netikėtas smūgis

Dviveidis

Niekam nesakyk

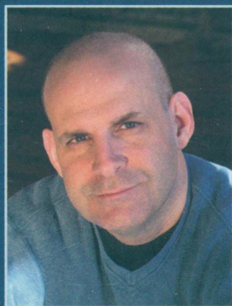
Miškai

Pažadėk man

Tik vienas žvilgtelėjimas

Nekaltas

Kitos progos nebus

„Edgar“, „Shamus“ ir „[redacted] laimėtojas Harlanas Cobenas yra dvylikos romanų autorius, įskaitant *New York Times* bestselerius „Nekaltas“, „Tik vienas žvilgtelėjimas“, „Kitos progos nebus“, „Pažadėk man“, „Miškai“, „Niekam nesakyk“. Jo knygos išverstos į trisdešimt dvi kalbas ir parduodamos visame pasaulyje.

Jie — viena populiariausių šalies porų: visų mylima televizijos žurnalistė Sara Lovel ir Niujorko krepšinio žvaigždė Maiklas Silvermanas. Šeiminiai ir socialiniai saitai juos sieja su aukščiausiais politikos, medicinos ir sporto atstovais. Kaip tik šie saitai ir įvels juos į prieštaringiausius ir pavojingiausius mūsų dienų ginčus.

Manhatane, Aukštutinio Vestsaido klinikoje, vienas gydytojas paskiria savo gyvenimą kovai su vis labiau plintančia ir mirtį sėjančia liga. Jo pacientai pamažu sveiksta. Tačiau vieną po kito juos žudo serijinis žudikas. Dabar ir Maiklui diagnozuojama ši liga. Gydymas vienas, o būdų mirti daug...

Šiuolaikinis siužeto vingių meistras.
Dan Brown, „Da Vinčio kodas“ autorius

Įtampos maestro.
Forbes

ISBN 978-9955-13-348-3

www.jotema.lt
www.facebook.com/jotema